

Giới thiệu Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính

Tình trạng: 59 chương + Ngoại truyện

Editor: SaCph3

Mỗi một đứa con riêng đều có anh trai là do vợ cả sinh ra.

Mỗi vai nam chính thế nào cũng sẽ có một vị hôn thê được sắp đặt sẵn.

Ai aiiii, nếu nam chính cứ thích ở chung với cô bé lọ lem thì vị hôn thê của nam chính cứ để anh trai tiếp nhận vậy.

Đây là chuyện xưa về một vị hôn thê sớm đã có tính toán riêng, chuyện tâm dạy bảo anh trai EQ thấp của nam chính.

Ps: Ta không có ám chỉ bộ kịch truyền hình kia nha [nhặt nghiêm túc]

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhưộc Ngu trung ra bộ dáng đầu-cần-kính-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Trường Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Trường gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Trường vất vả gây dựng sự nghiệp. Trường Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành ủy, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Trường Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Trường Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Trường Thâm cùng một cô gái học về qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Trường phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Trường gia Trường Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Trường.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Trường Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Trường Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhưộc Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Trường Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là về ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhưộc Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ôm nhảm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Trường Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Trường Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhưộc Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chăng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Trường hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Trường, Trường Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngụm cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Trường? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đổi người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cổ Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý híp mắt nhìn Cổ Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu không phải đùa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa đề vào miệng cậu a?"

Cổ Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bắt đầu nhìn Cổ tiểu thư lần lượt trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cổ Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cổ Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quả nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thờ dài, Lâm Gia Ý nhảm chán cầm lên quyển tạp chí đang nắm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cổ Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy lên hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiêu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cổ Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao碌, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cổ Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so loại hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn ửng oai liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cổ Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận.

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cổ Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cổ Nhược Ngu ném một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tới tới đón cô." Thanh âm trầm thấp ôn hậu, gọi cảm phi thường, làm Cổ Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trung ra vẻ ngao kiêu là sở trường của Cổ Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mặt nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cổ Nhược Ngu đang đắc ý, lại nhin xuống ý cười trên choker mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cổ Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cổ Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cổ Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cổ gia, theo lẽ thường có đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cổ Nhược Ngu khắp người đều sẽ tỏa ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phất phới, tình

thần khí mùi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tường Trọng Lâm, Cổ Nhục Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tường Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tường Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cổ Nhục Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyền rũ điểm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cổ Nhục Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cổ Nhục Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tường Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tường thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tường Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tường tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu mạn*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tường tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu mạn: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lời của Phương Hề Hề suýt nữa khiến Cổ Nhục Ngu tức giận đến nhất phát xuất thế nhị phát thắng thiên (chết đi sống lại). Nói đúng ra thì đối với Phương Hề Hề, loại chuyện chọc ngoáy này có làm rất thuận tay. Bắt đầu từ hồi trung học hai người đã nhìn đối phương không thuận mắt, nhục điểm của nhau cũng biết rõ ràng. Qua nhiều năm như vậy, cả hai không có lần gặp mặt nào mà không kết thúc trong âm dương quái khí.

Cổ Nhục Ngu đâu phải người dễ bị chiếm tiện nghi. Không đợi Tường Trọng Lâm nói tiếp, cô liền móc từ túi xách ra một tấm danh thiếp đưa cho Phương Hề Hề.

"Đây là danh thiếp mới của tôi, Hề Hề phải nhận lấy a, có việc nhớ tìm tôi đó." Cô cười xinh đẹp.

Phương Hề Hề cảm lấy nhìn, mặt trên viết mấy chữ "Văn phòng luật sư Trác Tuyết". Còn chưa mở miệng đã bị Cổ Nhục Ngu ngắt lời, "Hề Hề cậu nếu là chuẩn bị ly hôn Dương Tông Văn thì nhất định phải tới tìm tôi, văn phòng chúng tôi giờ nhất là ly hôn kiện tụng, đặc biệt là trường hợp chồng ngoại tình như thế này. Lúc đó tôi sẽ giúp cậu đòi bồi thường nhiều một chút."

Phương Hề Hề cái gì cũng tốt, ngay cả gã chồng cũng là đại phú hào số một số hai, chỉ là Dương Tông Văn cái khác thì không sao, chỉ là thích trêu hoa ghẹo cỏ ở bên ngoài. Phương Hề Hề vì những việc này cũng cãi nhau với anh ta không biết bao nhiêu lần. Bị Cổ Nhục Ngu trắng trợn tào bạo nói đến đúng là tát vào mặt cô ta. Trong lúc nhất thời, sắc mặt Phương Hề Hề âm trầm đến lợi hại.

Đạo lý đánh rắn đánh giáp đầu Cổ Nhục Ngu vẫn biết đến, nhìn Phương Hề Hề nói không nên lời thì con giận liền xuôi xuống, cũng biết nên dừng lại đúng lúc. Khoác lấy tay Tường Trọng Lâm, cô nói: "Hề Hề cậu cứ từ từ chơi nhé, tôi và Trọng Lâm qua bên kia chào hỏi Tần bá phụ." Nói xong cô lôi kéo Tường Trọng Lâm rời đi.

Tường Trọng Lâm ở một bên xem đầu đuôi quả thực không biết nên nói cái gì, cũng nhờ vậy mà anh thấy được sức chiến đấu của Cổ Nhục Ngu không phải bình thường. Một cô gái nhìn qua nhỏ gầy mà có tinh thần đến vậy. Thường ngày tham gia tiệc xã giao, anh vốn cũng không phải người thích nói nhiều, cơ bản là gặp người mà mình không muốn nói chuyện thì hai ba câu liền kết thúc câu chuyện. Làm gì từng gặp qua loại công kích giương ngang múa vuốt bằng lời nói như vậy.

Trừ đoạn nhạc đệm này ra thì tiệc rượu đều rất thuận lợi. Sau khi chấm dứt, Tường Trọng Lâm lái xe đưa Cổ Nhục Ngu về căn chung cư cô đang ở. Vừa định mở cửa xuống xe, Cổ Nhục Ngu bỗng nhiên thu tay, quay đầu hỏi hân:

"Anh có muốn đi lên ngồi một chút không?"

Những lời như vậy nói vào lúc này, chính là một câu khiến nam nhân phải hiểu sai. Chỉ là nhìn Cổ Nhục Ngu nhấp nháy nhấp nháy đôi mắt to, Tường Trọng Lâm lại không biết phải trả lời như thế nào, suy cho cùng cô cũng là vị hôn thê của anh.

Không đợi Tường Trọng Lâm suy nghĩ rõ ràng, Cổ Nhục Ngu bật cười.

"Tôi nói giỡn đó. Lần sau nếu có cơ hội lại chiêu đãi anh. Đúng rồi, cảm ơn anh hôm nay đưa đón tôi."

Nói xong, cô bỗng nhiên tiến tới gần, cánh tay mảnh khảnh vòng lấy cổ Tường Trọng Lâm, hôn lên gương mặt anh. Động tác của cô làm Tường Trọng Lâm đột nhiên không thể suy nghĩ gì, toàn thân cứng đờ. Còn chưa hồi phục tinh thần, lại nghe thấy cô nói bên tai,

"Đây là tạ lễ, ngũ ngon."

Lát sau về đến nhà, Cổ Nhược Ngu thả lỏng người, quăng mình vào chiếc giường lớn mềm mại, nghĩ đến biểu cảm của Trương Trọng Lâm mới rồi, cô liền phì cười thành tiếng. Người nam nhân này quả nhiên rất thú vị, giống hệt như trước kia của trước kia.

Chuyện đời trước cô đều không còn nhớ rõ nữa, mà cô lẽ hai mươi năm gần gũi kia còn chẳng thể gọi là cả đời. Cô là Cổ Nhược Ngu, cũng là vị hôn thê của Trương Thúc Dương, cái gì của cô đều phải là thứ tốt nhất, chồng cô tự nhiên cũng là loại trầm đậm mới tìm được một người.

Vậy mà hần lại lựa chọn cô gái kia, cô trước nay đều khinh thường cô ta có người mẹ làm giúp việc ở nhà người khác. Hần yêu cô ta, che chở cô ta, để ý cô ta như vậy.

Cổ Nhược Ngu cảm thấy một loại phần nộ xưa nay chưa từng có, cô bị một nữ nhân trước nay cô không để vào mắt đánh bại, tất cả mọi người đang chờ xem chuyện đáng cười của cô!

Trương Thúc Dương nói, "Nhìn bộ dáng của cô xem, tôi làm sao có thể thích cô?"

Bộ dáng của cô? Là bộ dáng chanh chua, tự cho là đúng sao? Người chung quanh đều nói với cô, người phải đem hần cướp về, người không thể nhận thua.

Cho đến có một ngày, anh hai của hần tới tìm cô. Ngoài dự kiến của cô chính là anh ta nói có thể giải trừ hôn ước giữa hai nhà.

Anh nói, "Cô gả cho cậu ấy sẽ không hạnh phúc, con gái vẫn nên tìm một người yêu thương mình mà kết hôn."

Hạnh phúc?

Chưa từng có ai nói với cô đề tài này. Cuộc sống của cô đều là bị dạy dỗ phải như thế nào để trở thành người trên muôn người. Có lẽ cô cũng không yêu Trương Thúc Dương, cô chỉ là yêu các giá trị phụ thuộc trên người hần. Cô vì chính mình bị vứt bỏ mà cảm thấy mất mặt và phần nộ.

Cô trước nay chưa từng nghĩ tới chuyện hạnh phúc hay không hạnh phúc.

Sau này, cô lái xe gây ra tai nạn xe cộ, vào thời điểm trước khi chết, cô còn nhớ rõ người con trai cùng cô nói chuyện hạnh phúc.

Lại một lần nữa đôi mắt mở ra, cô cứ thế một lần nữa trở về hồi cấp hai.

Cô thế phải tránh thật xa cái đồ quý xui xẻo Trương Thúc Dương, mặt khác, cô lại không nhận được đi hỏi thăm chuyện liên quan hệ tới anh hai của hần.

Trương Trọng Lâm cũng từng là thần thoại trong ngôi trường này, nhưng so với người em, anh dường như không hề có tính phân loạn, vẫn luôn dựa theo lộ trình mà phụ thân đã quy hoạch từng bước đi tới. Nghe nói lúc anh ta học đại học có qua lại với một cô bạn gái gia đình bình thường, chỉ là bị phụ thân phản đối kịch liệt, dùng các loại thủ đoạn muốn chia rẽ bọn họ, cuối cùng nữ sinh kia cảm thấy không thể ở bên nhau, liền chia tay anh đi nơi khác.

Cổ Nhược Ngu thông qua các con đường khác nhau, chậm rãi hiểu biết người nam nhân này, anh ta ưu tú, anh ta ần nhẩn, đối với người em trai mang danh con riêng Trương Thúc Dương này, cho dù anh có ít nhiều phần uất, thì cuối cùng anh cũng bị đã động, thậm chí nguyện ý đi thành toàn cho hần.

Người con trai cùng cô nói về hạnh phúc, cuối cùng chỉ giữ một mảnh gia nghiệp, anh hạnh phúc hay sao?

Trương tiên sinh đã ba mươi tuổi hạc, vậy mà bị một cái hôn lên mặt quấy rầy cuộc sống.

Anh không phải chưa từng có bạn gái, chỉ là trước giờ đại đa số bạn gái của anh đều là kiểu tiểu thư khuê các then thùng rịt rề, đầu có giống như Cổ Nhược Ngu to gan như vậy. Lại nói tiếp, hai người cũng chưa gặp mặt mấy lần, cô nhỏ hơn anh bảy tuổi, vốn là người vợ mà phụ thân định ra cho em trai, có điều em trai lại yêu người khác, cho nên hôn ước này liền bắt anh tới thực hiện, nghĩ đến thấy buồn cười.

Ngay từ đầu anh vô cùng không thích Thúc Dương. Ai có thể thích một đứa con riêng do phụ thân ở bên ngoài sinh ra? Lúc còn là học sinh, anh cũng không phải là chưa từng làm khó dễ hần. Sau rồi thì, nhìn thấy hần nắm tay cô gái kia kiên định đứng trước mặt phụ thân, anh bỗng cảm thấy anh thua rồi. Anh cũng từng yêu một nữ sinh bình thường cái gì cũng không có, kết cục cuối cùng cũng chẳng qua là chia tay dưới sự can thiệp của phụ thân, có lẽ từ trong xương cốt anh không có loại dũng khí không màng tất cả như vậy đi.

Nói là thuận theo phụ thân cũng được, là trách nhiệm cũng thế, đối với hôn nhân anh cũng không có quá nhiều hy vọng gì, nếu Thúc Dương nhất định phải vì chân ái mà đấu tranh, thì để kẻ không có vấn đề gì như mình đi gánh vác trách nhiệm cũng coi như là một kết cục tương đối tốt.

Đối với cô vợ nhỏ vẫn còn tâm tính trẻ con này, anh cũng không đến mức chán ghét, anh có thể chiều cô, có thể sủng cô, chỉ là có lẽ không có cách nào yêu cô. Chuyện này lúc bọn họ quyết định kết hôn có lẽ đều đã hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Cổ Nhược Ngu vốn dự định là kết hôn thì tìm một nơi yên tĩnh lên làm là được, đương nhiên bị cha Cổ phản đối. Chuyện lớn như liên hôn cùng Trương thì đương nhiên là phải làm càng hoành tráng càng tốt, hần không thể khiến toàn bộ thương trường đều biết Trương, Cổ hai nhà hiện tại là đồng minh, đối với sự nghiệp của Cổ gia mà nói cũng là chỗ tốt.

Đối với chuyện giữa chùng đôi con rể này, cha Cổ cũng không có gì bất mãn, hơn nữa còn hơi cao hứng. Lúc trước chọn Trương gia tiểu nhi tử xong, ông liền cảm thấy có chút không đáng tin cậy. Tuy rằng hần cũng đã nhận tổ quy tông Trương gia, nhưng dù sao cũng là con riêng, tóm lại là có một chút danh không chính ngôn không thuận. Mà Trương Trọng Lâm không giống thế. Anh cả Trương gia là Trương Bá Á vẫn luôn say mê với sự nghiệp nghệ thuật của bản thân, căn bản đối với chuyện kinh doanh của gia đình không hề có hứng thú, Trương Thúc Dương thì hiện tại chưa có sự nghiệp gì, về sau Trương Thẩm cũng chưa chắc sẽ đem gia nghiệp giao cho hần. Còn Trương Trọng Lâm, vừa khôn khéo có khả năng, trong kinh doanh luôn có thủ đoạn mạnh mẽ, tác phong cứng rắn, hiện tại dường như là người có quyền quyết định lớn nhất đối với các chính sách của Trương thị. Không nghĩ đến Trương Thúc Dương lại nháo ra chuyện kia, sau đó hôn ước liền đổi thành Trương Trọng Lâm, đây cũng coi như là đại hỷ sự từ trên trời rơi xuống.

Hôn lễ cử hành ở tầng cao nhất của một khách sạn cao cấp, Cổ Nhược Ngu mặc áo cưới thêu thủ công đính đá quý, làn váy lướt trên mặt cô xanh non, cô nhìn xuyên qua khăn voan thấy Trương Trọng Lâm đứng ở phía trước, trên mặt anh tuy không nhìn ra một nét vui vẻ gì, nhưng ít nhất cũng không giống gương mặt Poker thường ngày, cả khuôn mặt trong ánh dương sáng lạn cũng nhu hòa hơn. Nhưng khi anh nắm lấy tay cô, Cổ Nhược Ngu nhìn thấy trên gương mặt anh hiện ra một cảm xúc nghiêm túc.

Nói lời thề, trao đổi nhẫn, cuối cùng hôn đôi.

Trương Trọng Lâm nhắc lên khăn voan, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một cái hôn. Gương mặt anh khác với ngày hôm đó hôn nhau, môi anh ấm áp, hôn anh an tâm.

Đêm tân hôn hai người về nhà lớn Trương gia. Vì lý do sức khỏe, Trương phụ vẫn luôn ở lại viện điều dưỡng chuyên nghiệp, mà anh cả Trương Bá Á cùng cậu ba Trương Thúc

Dương đều không ở nhà lớn, toàn bộ căn nhà ở có vẻ trống trải quá mức. Cổ Nhục Ngu không khỏi cảm thán anh vậy mà có thể một mình sống tại ngôi nhà to như thế này, thật là không dễ dàng, ngày thường đều quanh quẩn đến phát ốm, lại không có ai để nói chuyện. Nếu là cô đã sớm buồn chết.

Cổ Nhục Ngu tắm xong ngồi ở trên giường, cẩn thận đánh giá tân phòng. Phòng ngủ này cũng chính là phòng ngủ mà Trương Trọng Lâm vẫn dùng, bày biện bố trí đều giống như con người anh, quanh quẩn đơn điệu, không phải đen chính là xám, mặc dù là kết hôn nhưng đến một chiếc chăn đơn trên giường hỷ cũng không buồn đổi.

Nếu để tự mình bố trí, cô sẽ sửa như vậy, đem cái này đổi đi, nơi này đặt chiếc ghế quý phi thật to, nơi này trưng ra một tấm thảm lông dê trắng tinh, nơi này muốn.....

Vào lúc Cổ Nhục Ngu đang chìm vào suy nghĩ tương lai sẽ thay đổi căn phòng như thế nào, Trương Trọng Lâm xã giao xong đã trở lại. Thế cho nên anh vừa mở cửa liền nhìn thấy dáng vẻ cô khổ đại cừu thâm ngồi xếp bằng trên giường tay chống cằm.

Trương Trọng Lâm có chút buồn cười, kéo kéo cà vạt, mùi rượu mới tan đi một ít.

"Cô đang suy nghĩ cái gì thế?"

Cổ Nhục Ngu lúc này bị gọi mới hoàn hồn, nhìn thấy Trương Trọng Lâm tựa vào cạnh cửa dáng vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cẩu Vết Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Có lẽ là do uống hơi nhiều, mà trên mặt Trương Trọng Lâm có một tầng đỏ ửng, nhìn qua có chút... có chút tú sắc khá xan*.

*sắc có thể ăn được.

"Tôi đang nghĩ trong phòng của anh một chút đồ vật màu đỏ đều không có, chẳng giống như là kết hôn chút nào." Cô oán giận.

Trương Trọng Lâm sững sốt, "Xin lỗi, tôi không nghĩ tới việc đó." Việc kết hôn diễn ra vội vàng, hơn nữa trong nhà cũng không có nữ chủ nhân thu xếp những việc này, tự nhiên sẽ có rất nhiều thiếu sót.

"Vậy... Tôi có thể tự mình sắp xếp không?" Cô hỏi dò.

"Có thể, cô muốn sắp xếp như thế nào thì cứ làm như vậy đi." Đối với những việc này anh vốn cũng không có yêu cầu gì, nếu Cổ Nhục Ngu thấy vui thì cứ để cô quyết định là được.

Cổ Nhục Ngu nhận được sự đồng ý có vẻ rất vui vẻ, xoa xoa hai tay. Trương Trọng Lâm bắt đầu đi lặc đầu, cầm áo tắm dài đi phòng tắm rửa, anh rất không thích mùi rượu khắp người.

Thừa dịp Trương Trọng Lâm tắm rửa, Cổ Nhục Ngu nhớ tới lúc trước đùa giỡn nói với Lâm Gia Ý, đêm tân hôn, chủ đề tất nhiên là buổi đêm hôm đó. Chỉ là hai người vốn dĩ cũng không thể gọi là quen thuộc, vèo một phát liền lên giường, có thể sẽ rất xấu hổ nha. Có điều nói đi nói lại, hai người đã kết hôn còn cần gì ra vẻ, đây đều là chuyện sớm muộn mà thôi. Lại nói gương mặt đáng người Trương Trọng Lâm cũng không tồi, cô cũng không chịu thiệt.

Ngay lúc Cổ Nhục Ngu đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên dưới bụng có cảm giác không đúng, sau đó cô liền cảm thấy có thứ gì muốn ra ngoài.

Cô bắt an đi vào phòng vệ sinh cho khách, quả nhiên, đi cả đến rồi.

Hay lắm, những xây dựng tâm lý vừa rồi tất cả đều không cần nữa.

"Thật là biết chọn thời gian a..." Cổ Nhục Ngu lẩm bẩm đi trở về phòng ngủ. Trương Trọng Lâm một thân nhiệt khí từ phòng tắm đi ra. Bốn mắt nhìn nhau lại không nói gì.

Kỳ thật, trong lòng Trương Trọng Lâm cũng có chút không quen. Còn không biết nên mở miệng như thế nào, thì lại nghe thấy Cổ Nhục Ngu nói,

"Cái đó..." Cô gãi gãi đầu, "Kỳ sinh lý của tôi đến rồi."

"....."

Trương Trọng Lâm trong lòng không khỏi thờ phào một hơi, "Lúc này chắc cô không thoải mái đi, nên đi ngủ sớm một chút đi, hôm nay hẳn là cô rất mệt."

Không thể làm chuyện xấu, chỉ bằng tìm chút chuyện khác tới làm.

Cổ Nhục Ngu vẻ mặt hưng phấn hỏi, "Có phải anh chơi cờ vua rất giỏi?"

Trương Trọng Lâm nhất thời không rõ tốc độ đổi đề tài của cô sao lại nhanh như vậy, nhưng vẫn gật đầu, "Hỏi còn đi học cũng có biết một chút."

Nói là "biết một chút" tuyệt đối là quá mức khiêm tốn. Thời học sinh, Trương Trọng Lâm tuy rằng bởi vì khí thế của anh hơi cự người ở ngoài ngàn dặm quá mức, nên không có nhiều nữ sinh có gan trắng trợn táo bạo theo đuổi anh. Nhưng anh lại là một học sinh xuất sắc toàn diện, thành ra những người lên ái mộ anh cũng không thiếu.

Khi xưa anh từng tham gia giải cờ vua quốc tế trừ danh nọ nhận được giải thưởng lớn, chuyện này hầu như toàn trường đều biết, thầy hiệu trưởng cũng thường xuyên nhắc tới, nói rằng anh khiến trường về vang vãn vãn. Bản thân anh đối với chuyện này cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, lúc ấy phụ thân yêu cầu nghiêm khắc, bất kể anh làm gì đều yêu cầu tốt nhất, giải thi đấu kia chẳng qua là hoàn thành một mục tiêu mà phụ thân giao cho mà thôi.

Cổ Nhục Ngu nghe được "biết một chút", ở trong lòng cô cũng dịch ra ý tứ "Ta là cao thủ".

Lập tức tìm ra một cái hộp từ rương hành lý của mình, một bộ cờ vua sáng long lanh.

"Cái này là một bộ cờ vua làm từ thủy tinh Swarovski tôi ở nước ngoài rất vất vả mới nhờ người mua được, đẹp không. Dù sao buổi tối cũng không bận chuyện gì, không bằng tới chơi cờ đi?"

"....."

Tướng Trọng Lâm không nghĩ tới đêm tân hôn của chính mình lại trải qua bằng một trò chơi "thú vị" như là cùng cô dâu đánh cờ vua. Có điều nhìn Cố Nhượng Ngu tỏ vẻ chờ mong, anh không thể nói ra câu từ chối.

Nếu nói Tướng Trọng Lâm là cao thủ, thì Cố Nhượng Ngu cũng không phải dễ đối phó. Lúc trước cô cũng được gọi là thiên hạ không có địch thủ, mà cao thủ chỉ có trong truyền thuyết a. Tham gia không bao lâu thì cô liên tục nghe thấy các loại đồn đãi về vị "thần cờ" tiền nhiệm Tướng Trọng Lâm, đồn anh rất lợi hại, đồn anh rất soái khí, đồn anh có tài tiếng này nọ với bạn gái, loại tin tức bất quá gì cũng có. Chỉ bởi vì khi đó Tướng Trọng Lâm đã sớm tốt nghiệp, Cố Nhượng Ngu không phục cũng không có cơ hội phân thắng bại.

Mà hiện tại tuy không thể ở trên giường đại chiến ba trăm hiệp, vậy cũng không phải là không thể ở trên bàn cờ làm vài ván.

Tướng Trọng Lâm cầm lấy quân cờ, cảm thấy một trận hoảng hốt, tựa hồ thông qua một bàn cờ, anh quay về ngày thi đấu năm đó. Thời học sinh của anh không có chuyện thú vị gì đáng nói, chỉ luôn hoàn thành các loại mục tiêu phụ thân đặt ra. Có lẽ chỉ có thể thông qua thi đấu và học tập như vậy để thực hiện một loại tự thỏa mãn đi.

Tướng Trọng Lâm nhiều năm không chạm vào cờ, vài ván đầu chỉ chênh nhau một chút mà thua Cố Nhượng Ngu, ngược lại lại bật lên lòng hiếu thắng biến mất đã lâu của anh, càng ngày càng nghiêm túc.

Bên này Cố Nhượng Ngu bị anh bức đến gấp gáp, lúc này mới cảm giác được đại thần trong truyền thuyết quả nhiên là danh bất hư truyền, nếu là năm đó thật sự không biết trời cao đất dày tìm anh quyết một trận thắng bại, vậy chẳng phải là cô sẽ thua rất thảm hay sao?

Tướng Trọng Lâm nghỉ ngơi nửa ngày, mới đặt quân cờ xuống, vừa ngẩng lên, lại thấy Cố Nhượng Ngu dựa đầu vào vách tường bên cạnh ngủ mất rồi.

Thật sự là chưa từng gặp ai như vậy!

Anh đành phải nhẹ nhàng tay chân đem cô bế lên, bỏ vào ổ chăn. Vừa tiếp xúc với cái chăn sạch sẽ mềm ấm, Cố Nhượng Ngu nhanh chóng cuộn chính mình vào trong, khuôn mặt rơi vào cái gối đầu mềm xốp miệng còn khò khò hai tiếng.

Tướng Trọng Lâm lại thêm buồn cười, sờ sờ khuôn mặt mịn màng của cô, lại giúp cô đắp chăn đàng hoàng. Chính anh cũng nằm xuống bên cạnh cô mà ngủ.

Bởi vì trong khoảng thời gian này vừa đúng lúc phải cạnh tranh với công ty khác thu mua xí nghiệp, cho nên Tướng Trọng Lâm không có thời gian đi trăng mật cùng Cố Nhượng Ngu, đối với chuyện này Cố Nhượng Ngu cũng tỏ ra tương đối bao dung, chỉ nói về sau nhất định phải tìm thời gian bù lại. Tướng Trọng Lâm tất nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Cố Nhượng Ngu tỉnh lại thì trời đã không còn sớm.

Chờ cô rửa mặt xong đi xuống ăn bữa sáng, Tướng Trọng Lâm đã mặc một bộ tây trang chỉnh tề ngồi bên bàn ăn.

Vì muốn bảo trì dáng người, Cố Nhượng Ngu buổi sáng cơ bản đều ăn các loại salad là chủ yếu, trước đó cô cũng phân phó người làm buổi sáng chỉ cần chuẩn bị salad cùng sữa bò là được.

Có điều đang lúc cô cao hứng ăn, thì phía đối diện Tướng Trọng Lâm đưa đến ánh mắt ta không tán thành.

Quả nhiên, anh nghiêm túc mở miệng, "Buổi sáng đừng chỉ ăn mỗi rau dưa hoa quả, cô cũng nên ăn một lượng thích hợp các loại trứng thịt. Cô vốn đã rất gầy, không cần học theo đám người mẫu, gầy đến chỉ có xương cốt."

"....."

"Còn có, đừng mặc quần đùi áo hai dây, bụng dễ bị lạnh, đặc biệt là lúc này."

"....."

"Đứng rồi, kem đánh răng trong phòng tắm nhớ rõ phải để chừa xuống dưới, đừng bóp kem từ giữa tuýp."

"....."

"Sau đó..."

"Anh còn chưa nói xong à?" Cố Nhượng Ngu hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, "Ba tôi cũng không lái nhái nhiều như anh!"

Tướng tiên sinh bất đắc dĩ, "Tôi chỉ muốn nói, cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, buồn chán thì tìm Lâm tiểu thư đến chơi, sách đặt ở trên bàn của tôi là để cho cô."

Lúc Tướng Trọng Lâm đi Cố Nhượng Ngu đưa anh tới cửa, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo anh cúi đầu, tỏ vẻ thần bí. Tướng Trọng Lâm đành phải ghé tai tới gần.

"Tuy rằng anh có chút dài dòng, nhưng mà tôi vẫn thích, anh đi sớm về sớm nha." Nói xong liền nhón chân ôm lấy cổ anh khẽ hôn lên môi một cái.

Tướng Trọng Lâm tới công ty rồi lại nghĩ tới cái hôn tạm biệt này. Dường như cuộc hôn nhân này còn tốt một chút so với trong tưởng tượng.

Bởi vì mới kết hôn nên cô cũng không cần tới văn phòng làm việc, mà ở nhà lại quá buồn chán. Cô liền gọi Lâm Gia Ý đến cùng cô đi dạo phố, thuận tiện sắm sửa lại đồ đạc trong phòng ngủ. Dù sao Tướng Trọng Lâm cũng đã nói nói tùy cô, vậy thì cô đương nhiên sẽ không khách khí.

Con gái đi dạo phố luôn vô cùng vui vẻ, vất vả đến tận buổi chiều mới mua xong đồ đạc ghi trên danh sách, hai cô cũng mệt đến không đi nổi, đành tìm một nhà hàng ngồi xuống vừa buồn chuyện tiện thể giải quyết luôn bữa tối.

"Cậu xem đáng về đi mua hàng của cậu, cái gì cũng đòi lấy thứ tốt nhất, lúc quyết thế hai mắt cũng không chớp lấy một cái, quả nhiên là gà vào hào môn rồi?" Lâm Gia Ý cắn ống hút trêu ghẹo nói.

"Chẳng lẽ đồ dùng của tớ trước kia không phải đều là thứ tốt nhất sao? Phẩm vị của tớ vẫn rất tốt được không hả, lại nói, thế là anh ấy đưa cho, không tiêu hết tiền sao được, hiện tại tớ chính là người có tư cách quẹt thẻ của anh ấy nhất."

Lâm Gia Ý bị lời này chọc cười, nhìn cô quá đặc ý mà xấu hổ thay. Da mặt Cố Nhược Ngu lúc nào cũng đủ dày, tỏ vẻ cậu-làm-gì-được-tôi-vênh-lên-tận-trời.

Ngay lúc hai người đang trêu ghẹo thì nhìn thấy có hai gương mặt quen thuộc xuất hiện trên lối vào cửa hàng.

Lâm Gia Ý thần sắc lập tức trở nên nghiêm ngẫm, "Nha, đây không phải hoàng tử của chúng ta và Sam Thái* sao?"

*Sam Thái: nữ chính trong phim Vườn sao băng

Tướng Thúc Dương cùng Tân Nghệ Viện tay trong tay theo chỉ dẫn của nhân viên nhà hàng tới chỗ ngồi phía bên kia, nhìn qua đúng là rất gần bó keo sơn.

"Cậu không đi ra chào hỏi vị hôn phu trước à?" Lâm Gia Ý cường điệu một chữ "trước".

"Không cần, trước kia tớ cũng chưa từng thấy hẳn thuận mắt," Cố Nhược Ngu khinh thường liếc mắt một cái phía bọn họ bên kia, "Nhưng thật ra cái cô Tân Nghệ Viện này càng ngày càng thay đổi."

"Thay đổi lớn ư? Không phải vẫn là đáng về thời đi học hay sao."

"Tớ không nói bộ dáng, tớ là nói khí chất," cô rất có hứng thú đánh giá, "Cậu nhìn đi, áo gió, giày cao gót, túi xách, tất cả đều là cùng một nhãn hiệu, phối hợp cũng rất có tiêu chuẩn. Trước kia cô ta không phải luôn mặc áo somi quần jean là gì?"

"Làm ơn, cũng đã gặp được một tài chủ như vậy, người ta còn có thể tiếp tục mặc áo somi với quần jean sao?"

Trong lúc các cô đang mài bình phẩm từ đầu đến chân, thì Tân Nghệ Viện bỗng nhiên nhìn thấy hai cô, ngay sau đó nói thảm một câu gì đó với Tướng Thúc Dương đang ngồi đối diện, hẳn cũng xoay người lại, nhìn thấy Cố Nhược Ngu đang ngồi ở bên cửa sổ.

Chuyện đính hôn với Cố Nhược Ngu thì ngay từ hồi học cao trung hẳn cũng có nghe phụ thân nói qua, trước kia cũng không để bụng, sau lại gặp được Tân Nghệ Viện thì liền chuyển thành bài xích. Chỉ là lúc đó ở trường học thì người biết chuyện cũng không nhiều, mà Cố Nhược Ngu có vẻ hoàn toàn không biết đến việc này, thế nên hẳn cũng không để ở trong lòng.

Cho đến tận lúc hẳn đem Nghệ Viện về nhà, bị phụ thân kịch liệt phản đối, hơn nữa ông còn yêu cầu hẳn nhanh chóng kết hôn cùng Cố Nhược Ngu. Đối với nữ nhân này, hẳn thật sự không có chút hảo cảm nào, so với Nghệ Viện thì hẳn lại càng thích một cô gái đột nhiên xông vào cuộc sống của hẳn, vô cùng sinh động thú vị, có thể khóc lớn có thể cười to, luôn nỗ lực trong cuộc sống hơn.

Cuối cùng, tuy rằng hẳn đấu tranh được kết quả mà hẳn mong đợi, nhưng phụ thân vậy mà lại không hủy bỏ hứa hẹn với Cố gia, chẳng qua tìm anh hai tới thay thế hẳn. Bây giờ thì vị hôn thê trước đây của hẳn đã biến thành chị dâu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cú Vọt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Cậu thật sự không cần đi chào hỏi một chút?" Thấy Tướng Thúc Dương nhìn về bên này, Lâm Gia Ý nhỏ giọng nói,

"Chào hỏi cái gì" cô cúi đầu chơi với bộ móng vừa đổi, "Loại nam nhân không có mắt nhìn này tớ mới không có hứng thú. Vẫn là để hẳn cùng cô bé lọ lem ăn một bữa com đi, nữ phụ như tớ đây không cần đi xem nào nhiệt."

Sau bữa tối Cố Nhược Ngu lái xe chờ chiến lợi phẩm cả một buổi trưa trở về Tướng trạch, chỉ huy những người giúp việc nhanh chóng sắp xếp lại căn phòng.

Tướng Trọng Lâm về nhà, suýt nhận không ra đây là phòng ngủ của chính mình.

Vốn dĩ căn phòng đang quanh quệ, mua thêm một cái bàn trang điểm kiểu Âu, một cái ghế quý phi màu vàng nhạt, lại trưng thêm một tấm thảm lông dê trắng tinh. Nguyên là một căn phòng lấy đen xám làm chủ đề nay bị những thứ đồ đạc này làm cho thay đổi chóng mặt.

Điều này làm cho Trọng Lâm vốn đã quen với đơn sắc có chút lạ lẫm, nhưng nghĩ đến lúc trước đã đồng ý để cô tùy ý bố trí, cũng không thể nói gì, vô điều kiện chấp nhận hiện thực.

Buổi tối, Tướng Trọng Lâm đi thư phòng làm việc, Cố Nhược Ngu thật sự nhàm chán, liền định đến thư phòng mượn vài quyển sách đọc thử.

Gõ gõ cửa, một lát chỉ nghe được bên trong có tiếng nói, "Vào đi."

Đẩy cửa ra, cô nhìn thấy Tướng Trọng Lâm vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm tài liệu trước mặt, trên người mặc đồ trong nhà, còn đeo một đôi kính gọng đen, đầu đi sự sắc nhọn quá mức thường ngày, nhìn qua lại càng gọi cảm. Cố Nhược Ngu ở trong lòng không khỏi cảm thán nói, quả nhiên đều nói nam nhân lúc nghiêm túc là lúc đẹp trai nhất, thật sự không sai a.

"Có việc sao?" Tướng Trọng Lâm nghe được động tĩnh mới ngừng đầu, nhìn thấy người đi vào chính là Cố Nhược Ngu, có vẻ có một tia kinh ngạc.

"À, chính là, quả nhàm chán, có thể mượn sách của anh trong thư phòng xem không?" Cố Nhược Ngu còn đắm chìm trong sắc đẹp, đột nhiên bị hỏi đến liền giật mình, mới nhớ ra mục đích khi đến đây.

"Mượn sách?" Tướng Trọng Lâm không nghĩ tới cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng vẫn đồng ý, "Có thể, sách trong phòng cô đều có thể xem."

Cố Nhượng Ngu đứng trước một kệ sách rất to, nhìn các loại sách rực rỡ muôn màu có chút hoài nghi, chẳng lẽ sách nhiều như vậy anh đều đã đọc hết? Không phải là bày ra để giả vờ giả vịt đi?

Tùy tiện nhắc một quyển sách về tâm lý học, mở ra thì thấy, bên trong còn ghi lời nhận xét, nét chữ thanh tú hữu lực, phê bình cũng rất có tiêu chuẩn. Cô lại đổi một quyển sách triết học, vừa mở ra, cũng giống như vậy.

"Thật không vậy!?" Cố Nhượng Ngu trong lòng hồ hởi, "Đây chính là học bá trong truyền thuyết sao?"

Cố Nhượng Ngu ngồi trên ghế sofa ở thư phòng, chọn một quyển tiểu thuyết nước ngoài chậm rãi lật xem. Thư phòng không ai nói chuyện, trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng lật giờ trang trang giấy sột soạt.

Trong lúc đọc sách, ánh mắt Cố Nhượng Ngu không tự chủ được mà nhìn Tường Trọng Lâm. Anh cau mày đọc tài liệu, cứ như đang tự hỏi một vấn đề khó nhằn gì đó, nhấp môi, ánh đèn ở trên bàn sách đổ xuống bóng dáng của anh, ỉm, nhìn nghiêng cũng vẫn rất soái.

Như là cảm nhận được gì đó, Tường Trọng Lâm bỗng nhiên quay đầu lại, Cố Nhượng Ngu đang mãi nhìn đến nhập thần thì bị bắt gặp, một cái trở tay cũng không kịp.

"Khụ," cô mặt không thay đổi, ho nhẹ một tiếng, lại trưng ra vẻ mặt không chột dạ, thực ra trong lòng cô đang kêu to: Làm sao bây giờ! Thật mất mặt! Bị nhìn thấy rồi!

"Tôi muốn hỏi cô có đói bụng không?"

"....." Vừa ăn qua cơm tối chưa bao lâu mà, "Không đói bụng."

"À, vậy là tốt rồi, tôi cũng không đói bụng."

"....."

Thời gian nghỉ kết hôn này Cố Nhượng Ngu nhìn Tường Trọng Lâm đi sớm về trễ, bản thân lại ăn không ngồi rồi mỗi ngày nhanh chóng trôi qua. Đi làm ngày đầu tiên, cô trang điểm nghiêm nghiêm một chút, thay bộ quần áo mới, cao hứng đi làm.

Vừa vào cửa, một bó hoa hồng to đùng từ trên trời rơi xuống, "đùng đùng" hai tiếng bên tai, lụa màu rực rỡ bay múa ở không trung. Trong căn phòng vốn dĩ nhìn qua rất trống trải nay lại không biết từ đâu chui ra một đồng người, hồ hởi,

"Tân hôn vui vẻ!"

Cố Nhượng Ngu thụ sủng nhược kinh nhận lấy hoa hồng, mặt mày hớn hởi nói, "Cảm ơn nha."

Trong văn phòng hầu như đều là những người trẻ chỉ hơn hai mươi, bắt đầu đùa giỡn không có lớn bé, cả đám người bao quanh Cố Nhượng Ngu hỏi tây hỏi đông.

"Mấy người đừng tưởng rằng làm như vậy tôi sẽ không tóm cổ mấy người lười biếng nha, nhanh đi làm đi!" Cố Nhượng Ngu thật sự chống đỡ không được, đành phải lấy sự uy nghiêm của BOSS ra dọa.

Mọi người lúc này mới cười vang tán ra.

Cố Nhượng Ngu thật vất vả mới từ trong đám người thành công thoát thân, quay lại liền thấy một gã cả lợ phát phờ, mặt cười vẻ treu chọc, đứng dựa lưng vào cửa phòng làm việc của cô, Vu Khải Văn.

Cố Nhượng Ngu đi vào phòng phòng làm việc, đem hoa hồng ném vào ngực anh ta, tức giận nói,

"Nhìn thấy nhiều người như vậy tán công tôi, vậy mà cậu không buồn tới giúp giải vây. Quá vô nhân tính đi."

Khải Văn vẻ mặt ủy khuất đi theo sau,

"Uy, mọi người là có ý tốt chúc mừng cậu, tôi làm sao có thể không biết xấu hổ đi phá bọn họ chứ?"

Cố Nhượng Ngu hừ một tiếng, rõ ràng không tin, ngơ ngác rõ ràng chính là muốn nhìn ta bị chê cười.

"A Ngu tỷ," thư ký Tiểu Mộc đứng ở cửa cười tủm tỉm, "Hoa hồng không tồi chứ?"

Cố Nhượng Ngu trừng, "Em cũng muốn chê cười chị!"

"Em nào dám đâu," nói rồi nhận lấy hoa hồng trong tay Kevin, "Kevin, em tìm cái bình hoa mang đến."

Tiểu Mộc ra ngoài, Vu Khải Văn liền đóng cửa văn phòng lại, ngồi xuống cái ghế đối diện Cố Nhượng Ngu. Bộ dáng định nói chuyện gì.

"Cậu lại muốn hỏi cái gì?" Cố Nhượng Ngu vừa thấy bộ dáng của anh liền biết không có chuyện tốt, cảnh giác hỏi.

"Cậu đừng khẩn trương thế," anh buông tay bắt đầu đi nhìn trời, "Tôi chỉ muốn hỏi một chút chuyện cuộc sống mới của cô dâu mới Tường gia như thế nào?"

"Có quan hệ gì đến cậu à?"

"Trước kia cũng có lời đồn đãi nói rằng Tường Trọng Lâm không thích nữ giới, không phải là gay đi? Phương diện kia của hai người bình thường chứ?"

"....." Cố Nhượng Ngu nhin xuống hóa khí muốn đánh người, "Vu Khải Văn, cậu sao lại càng ngày càng không biết xấu hổ, đây là chuyện người bình thường có thể hỏi sao? Sinh hoạt cá nhân của tôi cần báo cáo cho cậu sao?"

Bộ dáng hung tợn này của Cố Nhượng Ngu Vu Khải Văn nhìn mãi thành quen, không mấy để ý, "Ài da, tôi chỉ hỏi thăm một chút để bác bỏ lời đồn thôi, lại nói, vạn nhất nếu anh ta thực sự có vấn đề thì cậu còn có tôi." Nói xong liền liếc mắt đưa tình với Cố Nhượng Ngu.

Cố Nhượng Ngu vừa nhìn thấy cặp mắt đào hoa kia của Vu Khôi Văn liền cả người không được tự nhiên, "Cút cút cút, cút càng xa càng tốt."

"Ai, cậu không biết cậu kết hôn khiến nhà tớ thương tâm biết bao." Anh đưa tay ôm ngực tỏ vẻ thương tâm muốn chết, "Cậu cũng không phải không biết ba mẹ tớ vẫn luôn cho rằng đôi ta có thể thành, kết quả cậu liền vứt bỏ tớ kết hôn cùng người khác, hy vọng của bọn họ đều mất hết rồi."

"....." Vẫn nên đánh anh ta một trận.

"Ha ha," Vu Khôi Văn nhìn Cố Nhượng Ngu có vẻ sắp bùng nổ, hiểu được nên dừng đúng lúc, đổi đề tài, "Chuyện lúc trước cậu muốn tôi tra giở cũng có chút đầu mối, nhưng mà còn chưa có chứng cứ."

Cố Nhượng Ngu ngăn ra, ngay sau đó nhớ tới chuyện điều tra mà mình nhờ vả, "Không sao, muốn người không biết trừ phi mình dừng làm, bọn họ một ngày nào đó sẽ lộ ra dấu vết, cậu bảo người của cậu tiếp tục đi theo."

"Tuân lệnh." Vu Khôi Văn búng tay một cái, thông thả ung dung đi ra khỏi văn phòng.

Cố Nhượng Ngu nhìn đến bộ dạng cả lo phát phờ của anh ta liền tức giận, cũng không biết cả ngày anh ta đều như vậy thì làm sao giải quyết những vụ kiện, càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Gia đình Vu Khôi Văn có bối cảnh chính trị, đặc biệt là lão gia từ nhà đó, huy chương trước ngực cũng sắp treo không hết. Vu gia hầu như đều là nhập ngũ làm chính trị, kẻ giống Vu Khôi Văn tự mình mở một văn phòng luật sư tuyệt đối là người đầu tiên. Có điều lão gia từ chối với đứa cháu quý báu này hầu như đều là hữu cầu tất ứng, cãi nhau xong cuối cùng ông vẫn đáp ứng để anh tự theo ý mình. Vừa lúc lại gặp gỡ Cố Nhượng Ngu cũng không muốn làm việc trong xí nghiệp của gia tộc, hai người chuyên môn tương đồng, cho nên liền bắt tay tạo ra Văn phòng Luật sư Trác Tuyệt như hiện tại.

Làm hai vị BOSS trong văn phòng, hai người bọn họ tuyệt đối có thể xem là hai kẻ kỳ khôi. trong khi tất cả mọi người đều mặc âu phục màu đen đi làm, thì một vị lại mỗi ngày đều trang điểm lòe mắt như đi thăm đồ, một vị khác thì ăn vận như là đang nghỉ ngơi nhàn nhã trên bờ biển. Phàm là người lần đầu tiên tới nơi này ỳ ỳ thác, nhìn thấy hai người bọn họ đều đặt một dấu hỏi với sự chuyên nghiệp của cả văn phòng. May mắn thay, hai vị này về chuyên môn là vẫn tốt tốt, ít nhất văn phòng vẫn có cơm ăn.

Cố Nhượng Ngu xem lại một chút các vụ án trong tay, một án lừa đảo tài chính, một án kiện ly hôn. Xem tài liệu đều không phải những case rất khó giải quyết, có thể giao cho cấp dưới làm. Đang chuẩn bị buông tài liệu, bỗng nhiên cô nhắc thấy địa chỉ công tác của bên nữ ghi trên tài liệu của vụ ly hôn kia, là văn phòng thư ký tổng giám đốc tập đoàn Tường thị.

Đây không phải là người bên cạnh Tường Trọng Lâm sao?

Lúc này, cô nghiêm túc nhìn tài liệu, nguyên cáo là chồng của bên nữ, đại khái nói là do bên nữ nhiều lần ngoại tình làm cho cảm tình tan vỡ, bởi vậy bên nam yêu cầu toà án khởi tố ly hôn đồng thời kiểm bồi thường.

Cố Nhượng Ngu cầm tài liệu, hơi hơi híp mắt, ngoại tình? Chuyện này chắc không có quan hệ với Tường Trọng Lâm đi? Thông thường nói đến thư ký đều là có một chân với sếp. Không được, cô đến kiểm tra xem sao. Tự nhiên nghĩ đến, cô quyết định đến công ty Tường Trọng Lâm đi một vòng.

Không hổ công ty lớn quản lý chặt chẽ, dưới đại sảnh mỗi người đều vội vàng, cơ hồ nhìn không thấy nhân viên nhân tân lưu lại đây, nhìn qua rất có không khí kinh doanh. Cô gái ở quầy tiếp tân thấy Cố Nhượng Ngu nơi nơi đánh giá, tựa hồ là tới tìm người, liền chủ động dò hỏi, "Xin hỏi ngài cần tìm ai?"

"Tôi tìm Tường Trọng Lâm."

Nghe được đại danh BOSS nhà mình, cô mới cẩn thận đánh giá nữ nhân bị kính râm che khuất nửa khuôn mặt đứng trước mặt, không quen mắt, chưa thấy qua, đây là án tượng đầu tiên, hẳn là trước kia chưa từng đến. Cô cẩn thận.

"Xin hỏi ngài có hẹn trước với Tường tổng không?"

"Không có."

"Chuyện này..." Cô gái ở quầy tiếp tân liền khó xử, "Ngài quá, nếu không có hẹn trước thì không thể gặp Tường tổng."

Tựa hồ đáp án này cũng không ngoài ý muốn, Cố Nhượng Ngu lấy di động ra bấm số, nói thêm vài câu, chỉ chốc lát sau, một cuộc gọi nội tuyến gọi tới quầy tiếp tân.

Đầu dây chính là Alex, trợ lý của Tường tổng, nói cho cô người đến là vị tổng giám đốc phụ nhân mới nhậm chức, muốn cô cho người qua.

Lần này cô gái tiếp tân thiếu kinh nghiệm xã hội cảm thấy kinh hoàng, vội buông điện thoại không ngừng xin lỗi, tỏ vẻ chính mình chưa thấy qua phụ nhân, thật xin lỗi đã ngăn cô lại.

Cố Nhượng Ngu cũng không muốn so đo, xua xua tay tỏ vẻ không để ý, rồi bước lên thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Thời điểm Alex gọi điện thoại, thư ký tổng giám đốc mới tới tên Molly vừa lúc nghe được "Tổng tài phụ nhân đã tới", liền gấp không chờ nổi chạy vào văn phòng thông báo cho một đám tỷ muội vợ mới cưới của BOSS đang ở dưới lầu sắp đi lên đây.

Phòng thư ký vốn dĩ chính là nơi nhiều nữ, nữ nhân nhiều bất quá càng nhiều.

Đại BOSS kết hôn hoành tráng tất cả mọi người đều biết, thế nhưng tân nương thì lại không biết rõ ràng, truyền thông cũng chưa từng đưa tin, chỉ biết cô là tam tiểu thư Cố gia bán châu báu. Ngày thường mọi người cũng sẽ ngầm buồn chuyện hào môn tân bí gì đó, luôn có những tin tức như vậy là do có người truyền ra, cho nên chuyện Tường tổng phụ nhân vốn là vị hôn thê của đệ đệ cũng lan truyền nhanh chóng.

Cứ như vậy, vị Tướng phu nhân mới nhậm chức này liền là một chủ đề hot ở trong đám nhân viên. Không nghĩ tới cô lại tới công ty tìm BOSS, mọi người tưởng tượng đến việc có thể một lần Lư Sơn chân diện mục, nhân tiện lại tăng thêm chút chuyện trà dư tửu hậu liền hưng phấn.

*Lư sơn chân diện mục: Tận mắt thấy núi Lư.

Mọi người còn đang mãi riu rít suy đoán trong ngăn làm việc, thì Cố Nhượng Ngu từ thang máy đi ra, Alex đã sớm đứng chờ trước cửa thang máy, sau đó dẫn Cố Nhượng Ngu đi đến văn phòng của Tướng Trọng Lâm.

Nhìn không được tò mò, cơ hồ người trong cả tầng lầu đều ở đang chú ý động tĩnh bên này, tất cả mọi người đều buông xuống công việc trong tay, lặng lẽ đánh giá Cố Nhượng Ngu.

Áu phục sáng màu, tóc quấn màu hạt dẻ dài qua vai, túi xách hồng phấn hoạ tiết hình thoi, kính râm che khuất nửa khuôn mặt nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được tuổi trẻ, khí chất, quả nhiên là thể gia nữ a.

Cố Nhượng Ngu thường xuyên tham dự các loại hoạt động, cho nên đối với các loại ánh mắt tràn ngập tò mò cô cũng không xa lạ, cũng liền kệ bọn họ đi. Dù sao bị nhìn hai mắt cũng sẽ không rút một cân thịt.

Phía trước, Alex đã gõ cửa tổng tài của văn phòng, làm một cái tư thế xin mời mời cô đi vào.

Văn phòng của Tướng Trọng Lâm so với văn phòng luật sư kia của cô còn lớn hơn rất nhiều. Chẳng qua trang hoàng bài trí cũng không khác nhiều với phòng ngủ của anh, đen trắng xám, nhiều màu lạnh, không cần mở máy lạnh cũng đều cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.

"Sao cô lại tới đây?" Tướng Trọng Lâm từ trong một đồng hồ văn kiện ngừng đầu nhìn đến Cố Nhượng Ngu ăn mặc hoa hòe lộng lẫy như đi catwalk thì không khỏi sinh nghi, cô hôm nay chẳng phải là bắt đầu đi làm sao?

Giống như thấy được nghi hoặc của Tướng Trọng Lâm, Cố Nhượng Ngu gỡ kính râm xuống, ý cười tràn đầy, "Bởi vì văn phòng cũng không có vụ án lớn, tôi cảm thấy nhàm chán, lại nghĩ đến trước nay chưa từng tới đây, cho nên liền đến. Như thế nào? Không chào đón tôi?"

Tướng Trọng Lâm bắt đầu đi, "Alex, đi pha ly trà."

Alex nhận lệnh đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên bị Cố Nhượng Ngu kêu lại, "Sorry, tôi muốn hỏi một chút, các anh có cà phê không?"

"Có."

"Vậy phiền anh cho tôi một ly cà phê sữa không thêm đường."

"..... Được, xin chờ một lát." Alex bị coi như waiter mà sai sử, yên lặng lui đi ra ngoài.

Tướng Trọng Lâm lắc đầu, đối với hành vi kén cá chọn canh của cô tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Tôi tìm tôi có việc sao?"

"Không có việc gì thì không thể tới đây sao? Vợ chẳng lẽ không thể đến công ty chồng tham quan một chút sao?" Cố Nhượng Ngu bị hỏi đến mất kiên nhẫn, dưới tình thế cấp bách buộc miệng thốt ra một bài lý luận vợ chồng. Vừa dứt lời cô mới phát hiện bản thân hình như nói gì đó không đúng, một khuôn mặt nháy mắt biến thành một quả cà chua nhỏ chín kỹ, nhưng lại không muốn bị yếu thế trước mặt Tướng Trọng Lâm, liền làm ra vẻ ta-rất-có-ly.

Tướng Trọng Lâm đầu tiên là bị câu nói này làm cho sững sốt, kế tiếp lại nhìn thần sắc Cố Nhượng Ngu mấy vòng luân chuyển, lỗ tai đều phẩm đồ còn làm vẻ mặt ngao kiêu khiến anh có chút ý cười.

"Không có việc gì cũng có thể tới."

Cố Nhượng Ngu cảm thấy câu này có mang ý cười, tựa hồ như trên chọc.

"Cũng không phải là không có việc gì, làm luật sư đại diện, tôi có quyền tới xem hoàn cảnh công tác của đối tượng tố tụng của đương sự của tôi, tôi lấy thêm tư liệu."

"Đối tượng tố tụng?" Câu nói này làm Tướng Trọng Lâm nhăn mày, "Trong công ty có ai bị khởi tố sao?"

"Trong sổ thư ký của anh có phải có một người tên là Trang Hân?"

Trang Hân? Tướng Trọng Lâm trầm tư trong chốc lát, trong trí nhớ hình như là có một người tên như thế, "Cô ta hẳn là ở phòng thư ký, thường hay đón tiếp khách tới công ty."

Cố Nhượng Ngu ý vị thâm trường "À..." một tiếng. "Cô ta bị chồng khởi tố ly hôn, nguyên nhân là nhiều lần ngoại tình khiến tình cảm tan vỡ."

Cố Nhượng Ngu đặc biệt cường điệu hai chữ "ngoại tình", chú ý phản ứng của Tướng Trọng Lâm, đáng tiếc trên gương mặt vốn không biểu tình của anh chỉ có biểu tình nghiêm trọng.

"Có chuyện như vậy? Xem ra phòng thư ký tuyển người phải chú ý tới phẩm hạnh, bằng không sẽ tổn hại tới hình tượng công ty."

"Cái khác thì sao, anh không có ý kiến gì?"

Tướng Trọng Lâm không rõ cái này cái khác ý kiến là ý gì, có điều nhìn ra trên mặt Cố Nhượng Ngu có chút hoài nghi liền hiểu ra, ngay sau đó có chút bực.

"Cô cho rằng tôi là cái loại người này?" Anh trầm giọng.

"Sếp lớn cùng mỹ nữ thư ký, sự kết hợp kiểu này cũng không hiếm lạ a." Cố Nhượng Ngu nhìn cười, giả vờ không sao cả.

Không biết vì cái gì, cho dù anh đoán ra Cố Nhượng Ngu chỉ là không để tâm mà hỏi thử, nhưng là cảm giác bị hoài nghi làm anh cảm thấy không thoải mái, "Tôi trước giờ sẽ không cùng với cấp dưới có quan hệ nào vượt quá công việc."

Cảm thấy ngột khí của anh không tốt, Cổ Nhược Ngu lúc này mới dừng lại.

"Được rồi, tôi chính là tùy tiện nói, đừng nghiêm túc như vậy."

"Tôi đối với cuộc hôn nhân của chúng ta rất nghiêm túc." Tường Trọng Lâm không để ý đến câu chọc cười của cô, ngược lại trịnh trọng nhìn chằm chằm đôi mắt của Cổ Nhược Ngu.

Cổ Nhược Ngu vốn dĩ muốn cười cho qua lại bị gương mặt nghiêm túc của anh làm cho không biết nên trả lời như thế nào. Chẳng lẽ cô cũng phải tuyên thệ một chút bản thân đối với hôn nhân trung thành?

Lúc này, Alex bùng cả phê gõ cửa.

Cái này làm cho Cổ Nhược Ngu nhẹ nhàng thở ra, Tường Trọng Lâm cũng khôi phục vẻ mặt bình thường, kêu Alex tiến vào.

Cổ Nhược Ngu mới uống cà phê được một nửa, đã có ba giám đốc bộ môn tới báo cáo công tác. Cô phát hiện Tường Trọng Lâm ngày thường tuy ít khi nói cười nhưng cũng không có phải là thật sự khó hầu hạ. Ít nhất đối đãi cấp dưới vẫn là rất nhân đạo. Chẳng qua xem ra máy vị giám đốc vẫn có tâm lý sợ hãi với vị BOSS này, phải chăng đây chính là không giận mà uy?

Thấy cũng sắp đến 12 giờ mà Tường Trọng Lâm còn vui đầu vào công việc, Cổ Nhược Ngu sâu sắc tán đồng cái danh hiệu "cuồng công tác" mà bên ngoài đặt ra cho anh, chẳng lẽ anh không cảm thấy đôi sao?

"Tôi. Đôi. Rồi!"

Tường Trọng Lâm lúc này mới bị vẻ mặt ai oán của Cổ Nhược Ngu gọi hoàn hồn, thấy đã đến giờ cơm trưa.

"Thực xin lỗi, bận một cái liền quên mất." Nói xong, anh đi lấy áo khoác, vừa mặc vừa nói với Cổ Nhược Ngu, "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Tôi muốn đi ăn bò bít tết." Cô thừa cơ đề nghị.

"..... Được."

Lúc đi ra ngoài, Cổ Nhược Ngu rất tự nhiên khoác tay lên cánh tay Tường Trọng Lâm, Tường Trọng Lâm sững sốt, ngay sau đó thấy được toàn bộ phòng thư ký đều đang nhìn sang đây, lại nhìn đến vẻ đặc ý như không trên mặt Cổ Nhược Ngu, thôi cứ tùy cô đi.

Hai người ăn trưa ở một tiệm cơm Tây Cổ Nhược Ngu thường hay đến. Ăn xong, Tường Trọng Lâm bỗng nhiên nói với cô,

"Buổi chiều tôi có việc phải đi, cô có muốn đi cùng không?"

Đây là đang hẹn hò tới sao? Cổ Nhược Ngu trong lòng tính toán, nếu người ta đã mời, vậy thì cứ thuận nước đẩy thuyền đáp ứng đi.

"Được thôi, có điều chúng ta đi đâu?"

Hiếm khi Tường Trọng Lâm bí bí mặt mặt "Cô đi sẽ biết."

Cổ Nhược Ngu mang theo nghi vấn ngồi lên xe, như mọi khi vẫn là anh lái xe, hơn nữa phương hướng là vùng ngoại thành bên kia.

Ngay lúc Cổ Nhược Ngu hoài nghi anh ta phải chăng phát bệnh, muốn đem mình kéo tới nơi hoang sơn dã lĩnh giết người phanh thây, chiếc xe dừng lại trước một khu kiến trúc. Cổ Nhược Ngu đưa mắt nhìn thấy phía trên viết, cô nhi viện Thánh Tâm.

Cổ Nhược Ngu trước nay không nghĩ tới kiểu người như Tường Trọng Lâm lại đến nơi này. Kê có tiền làm từ thiện thì bán đầu giá, quyền tiền, nhưng hầu như không có ai tự mình đến những nơi như là cô nhi viện.

"Anh tới đây làm gì vậy?"

Tường Trọng Lâm không trả lời, Cổ Nhược Ngu đành phải đi theo anh nhanh chân đi vào.

Ở trong chào đón là một người phụ nữ nhìn qua chừng hơn năm mươi tuổi, đối với Tường Trọng Lâm có vẻ rất quen thuộc, nhìn thấy anh đến liền đi tới nhiệt tình bắt tay,

"Tường tiên sinh, thật là phiền cho cậu, nhờ có cậu mà cuộc phẫu thuật của Tâm Tâm mới có thể thành công." Lòng cảm kích bộc lộ ra ngoài.

"Phẫu thuật thành công mới là quan trọng nhất, không cần cảm tạ cháu, Má Chu."

"Tâm Tâm là ai?" Cổ Nhược Ngu ở một bên đặt câu hỏi.

Người được gọi là "Má Chu" lúc này mới chú ý tới Cổ Nhược Ngu bên cạnh Tường Trọng Lâm, vẻ mặt nghi hoặc hỏi Tường Trọng Lâm, "Vị tiểu thư này là?"

"Là vợ của cháu."

"A nha," má Chu kinh ngạc nói, "Tường tiên sinh cậu kết hôn rồi?"

"Trước đó không lâu."

"Tân hôn vui vẻ, chúc hai người hạnh phúc a." Má Chu quay sang Cổ Nhược Ngu, nhiệt tình nói, "Tường phu nhân, Tường tiên sinh là người vô cùng thiện lương, không chỉ nguyện ý giúp đỡ mấy đứa nhỏ bệnh nặng trong cô nhi viện, mà còn thường xuyên tới thăm chúng, công ty có thiện tâm như vậy không nhiều." Má Chu lệ nóng doanh trong.

Tường Trọng Lâm ở bên cạnh nghe lời khen ngợi còn có chút xấu hổ, ngăn chặn má Chu tiếp tục "đẩy mạnh tiêu thụ" với Cổ Nhược Ngu, "Má Chu, bọn nhỏ đều ở đây chứ?"

"Đều ở đều ở, hai người đi cùng tôi."

Cố Nhược Ngu chưa kịp phản ứng đã bị lôi kéo cùng nhau đi tới ký túc xá trong cô nhi viện.

Thiện lương? Đây là lần đầu tiên nghe thấy có người đánh giá như vậy về Tường Trọng Lâm. Người ngoài hay nói anh ta máu lạnh, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, ít gần người, chứ chưa từng có ai nói anh ta thiện lương đâu.

Cố Nhược Ngu cứ như vậy đi theo má Chu đi đến phòng hoạt động của cô nhi viện, bên trong có khoảng hơn hai mươi đứa trẻ, đứa nhỏ ba bốn tuổi, đứa lớn cũng bảy tám tuổi. Lũ trẻ vừa thấy Tường Trọng Lâm liền xông tới tựa như rất quen thuộc. Mà Tường tiên sinh mặt đơ thể mà có thể lộ ra một kiểu mặt có thể gọi là "hòa ái".

Bên trong phòng hoạt động có một cây dương cầm màu đen gần như mới, Tường Trọng Lâm lập tức ngồi xuống trước dương cầm, làm thế đánh đàn.

"Hôm nay mấy đứa muốn nghe khúc nhạc? "Hoan lạc tụng" được không?" Anh mỉm cười hỏi những đứa trẻ đang vây xung quanh.

*Hoan lạc tụng: tên gốc Ode to Joy của Beethoven, tên tiếng Việt là "Bản giao hưởng số 9".

Bọn nhỏ trăm miệng một lời hô "Được!"

Tiếp theo, một đoạn tiết tấu vui vẻ dễ nghe vang lên trong phòng hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Những đứa trẻ xuất thân như bọn họ có thể diễn tấu dương cầm cũng không phải là chuyện khiến người ta giật mình. Từ nhỏ đến lớn, trong các buổi tiệc sinh nhật, các vị mẫu thân luôn yêu cầu con mình đánh mấy khúc đàn, chứng minh đứa nhỏ nhà mình thông tuệ, cao nhã. Cô lẳng lặng đứng phía sau Tường Trọng Lâm, nhìn bóng dáng anh đánh đàn, cảm thấy đây đã không thể coi là một bản diễn tấu đơn thuần nữa, trong tiếng đàn lại có chút ôn nhu hiếm có.

Khúc nhạc vừa xong, lũ trẻ vỗ tay. Tuy rằng không nhất định chúng hiểu rõ bản nhạc vừa đàn là bản nhạc gì, nhưng âm nhạc luôn có thể khiến lòng người vui vẻ. Cố Nhược Ngu kiêu kiêu khoe môi, đi đến cạnh cây dương cầm, "Đàn cái gì Hoan lạc tụng a, mấy đứa nó có thể hiểu sao? Vẫn là để cho tôi tới đi."

Tường Trọng Lâm không nghĩ tới cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, sững sờ một chút, sau đó đứng dậy nhường vị trí.

"Twinkle, twinkle, little star,

How I wonder what you are!

Up above the world so high,

Like a diamond in the sky.

Twinkle, twinkle, little star,

How I wonder what you are..."

Bài "Little star" làn điệu đơn giản, dễ dàng đọc thuộc lòng. Chỉ chốc lát sau, mấy đứa trẻ lớn một chút cũng có thể bắt chước cùng nhau hát. Tường Trọng Lâm đứng ở một bên, nhìn ngón tay trắng nõn của cô nhảy múa trên phím đàn đen trắng, hơi hơi nghiêng đầu, một câu một câu dạy mấy đứa nhỏ hát, chính cô nghiêm nhiên cũng là một đứa trẻ.

Cô hiện tại so với cái người từ trước tới nay anh cho rằng thật là càng ngày càng khác xa.

Thời gian thăm hỏi kết thúc, hai người chào từ biệt má Chu, đánh xe rời khỏi cô nhi viện. Trên đường trở về, Cố Nhược Ngu dường như không hề đề tâm hỏi, "Không nghĩ tới anh còn đến những nơi như vậy."

"Vì sao không nghĩ tới?" Tầm mắt Tường Trọng Lâm vẫn chăm chú nhìn phía trước.

"Bởi vì anh nhìn qua không giống người có tình cảm như vậy." Cố Nhược Ngu nói trắng ra.

Tường Trọng Lâm lúc này mới đem tầm mắt chuyển sang, hơi liếc mắt một cái, xem cô tỏ vẻ ta chỉ ăn ngay nói thật.

"Tôi đây nhìn qua giống kiểu người gì?"

"À..... Lạnh nhạt, không thích nói chuyện, mặt Poker." Cuối cùng cô nói thêm một câu, "Anh biết mặt Poker là như thế nào đi? Chính là mặt than không biểu tình."

Tường Trọng Lâm bắt đầu đi, "Tôi xác thật không phải người thích nói chuyện, cảm xúc hóa. Nhưng mà, lạnh nhạt thì có lẽ không sai đâu, là thói quen."

Cố Nhược Ngu trong lòng nghĩ cô mới không cho rằng lạnh nhạt là do thói quen mà thành, nếu vậy để cô tới giúp anh thay đổi một chút là được.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tường Trọng Lâm đang muốn ra cửa lại bị khuôn mặt mang ý cười của Cố Nhược Ngu ngăn ở gara.

"Tường tiên sinh, anh có thể đưa tôi đi làm không?"

Chỗ Tường Trọng Lâm cách nơi làm việc của Cố Nhược Ngu không quá xa, ước chừng khoảng cách tầm hai quảng trường, từ nhà đến văn phòng cũng khoảng hai mươi phút đi

xe.

Đọc đường đi, Cổ Nhục Ngu đều tay chân không ngừng trang điểm thêm, một chút phấn lót, một chút son môi, không cần phải tự mình lái xe mà có tài xế riêng quả thực rất tốt.

Tường Trọng Lâm nhìn cô luống cuống tay chân, làm cho người từ trước đến nay thích lên kế hoạch có thứ tự hoàn toàn không thể tiếp thu.

"Tại sao cô không thể trang điểm lúc ở nhà?"

"Như vậy tôi có thể tiết kiệm thời gian ngủ tiếp." Cô đồng dạc nói.

"....." Tường Trọng Lâm lúc này mới cảm thấy quả nhiên là không thể giảng bất cứ cái đạo lý gì với nữ nhân.

Tới chỗ làm của Cổ Nhục Ngu rồi, cô thông thả ung dung sửa sang bản thân, rồi quay đầu nhìn Tường Trọng Lâm,

"Làm gì?" Tường Trọng Lâm thấy cô không có ý muốn xuống xe, liền mở miệng hỏi.

"Anh không cho tôi một cái hôn tạm biệt buổi sáng sao?"

"....."

Dưới ánh mắt ám chỉ mãnh liệt của cô, Tường Trọng Lâm mới tháo dây an toàn, nghiêng người nhẹ nhàng hôn hôn cô.

Tuy rằng chỉ là khoe miệng, bắt quả Cổ Nhục Ngu cũng vừa lòng, phát tay nói tạm biệt với anh rồi xuống xe lên lầu.

Văn phòng được trợ lý Tiểu Mộc quét tước đến mức không nhiễm một hạt bụi, cô vừa mới ngồi xuống, Tiểu Mộc liền bung cà phê vừa đun xong, tiến vào.

"A Ngu tỷ, cà phê của chị."

"Chào buổi sáng, Tiểu Mộc." Cô vui vẻ tiếp nhận cà phê, là cà phê sữa mà cô thích nhất, đây là khởi đầu tốt đẹp nhất cho một ngày công tác.

"A Ngu tỷ, em vừa nhìn thấy chồng chị đưa chị đến dưới lầu nha." Tiểu Mộc đưa cà phê, ghé đến bên tai Cổ Nhục Ngu thì thảo.

"Xe thật ngầu, đáng tiếc chưa thấy được người, bắt quả hiện tại nam nhân tốt có thể đưa lão bà đi làm không nhiều lắm, A Ngu tỷ thật là hạnh phúc a."

Cổ Nhục Ngu cười tùm tùm uống cà phê, không nói lời nào, như là cam chịu Tiểu Mộc ca ngợi, trong lòng không nhận được cảm thán một câu,

"Chồng ấy mà, quả nhiên là cần phải được dạy dỗ!"

Giữa trưa, Vu Khởi Văn không biết đi lẫn lộn ở đâu về, cuối cùng cũng xuất hiện ở văn phòng. Hiếm có là hôm nay anh ta không mặc những bộ đồ trông như đi nghỉ mát, mà là một bộ âu phục màu xám nghiêm túc.

Điều này làm cho Cổ Nhục Ngu cảm thấy ngoài ý muốn, "Uy, cậu hôm nay làm sao vậy, đột nhiên ăn mặc như vậy, đi kết hôn à?"

"Cậu còn chưa ly hôn, tôi kết hôn với ai nha?" Anh vừa dứt lời, liền nhận một cái liếc mắt xem thường.

"Cái này cho cậu," nói, anh ta đưa qua một tấm card, "Đây là cái gallery lần trước từng ủy thác chúng ta, họ mời tham gia buổi tiệc tối bán đấu giá từ thiện."

Cổ Nhục Ngu cảm lên, nhìn chăm chăm anh ta tỏ vẻ không vui "Cậu biết buổi tối đi tiệc sao không nói sớm cho tôi? Cậu đổi quần áo nhưng tôi chưa đổi!"

"Làm ơn đi, tiểu thư, chẳng phải cậu ngày nào cũng mặc những thứ có thể lập tức bước trên thảm đỏ, không cần thay đổi đâu." Vu Khởi Văn híp mắt hoa đào, trêu đùa.

"Ai nói, cậu xem tôi hôm nay trang điểm qua loa, lại còn cả túi xách cũng không thích hợp đi tiệc tối, còn có a, tôi hôm nay mặc quần, làm sao có thể ăn mặc quần đi tham gia những trường hợp như vậy, còn có..."

"Được rồi, tan tầm sớm một chút, tôi đưa cậu đi Amy làm tóc mua đồ được rồi." Vu Khởi Văn đứng lúc ngắt lời Cổ Nhục Ngu, bộ dáng chịu không nổi người.

Cổ Nhục Ngu đạt được mục đích, vỗ vỗ bờ vai của anh, an ủi nói, "Bồi một vị mỹ nữ trang điểm chính là vinh quang hiếm có, cậu không cần khách khí đâu." Nói xong xoay người trở về văn phòng, lưu lại Vu Khởi Văn ở ngoài cửa phát điên.

Vốn dĩ là một bữa tiệc từ thiện bán đấu giá bình thường, không nghĩ tới ngoài ý muốn đụng phải người quen.

Vốn lúc nhìn thấy Tường Thúc Dương, phản ứng của Cổ Nhục Ngu đầu tiên chính là làm bộ không nhìn thấy, sau đó quay người đi. Chỉ là vừa định rồi đi đã bị Vu Khởi Văn ở bên cạnh kéo lại,

"Chạy cái gì mà chạy? Cứ như là chuột trông thấy mèo."

Cổ Nhục Ngu vừa nghe liền phát bực, căm tức nhìn anh ta, "Chuột cái gì chứ, cậu mới là chuột, tôi chỉ là không muốn để ý đến hần."

"Cậu cũng không có làm gì sai, làm như vậy ngược lại sẽ khiến người khác cảm thấy kỳ quái đi." Sau đó liền lôi kéo cô đi lên.

"Thúc Dương, anh cũng ở đây à."

Rất cuộc cũng là cái vòng xã giao luẩn quẩn, Vu Khởi Văn với Thúc Dương cũng có quen biết, trước kia lúc còn ở trường học cũng thi thoảng xã giao. Nhìn thấy Vu Khởi Văn chủ động chào hỏi, Tường Thúc Dương cũng cười bảo,

"Hai người cũng tới." Hần nhìn thấy Cổ Nhục Ngu tỏ vẻ lạnh lẽo, cho rằng cô vẫn đang tức tối vì chuyện hôn ước lúc trước.

"Nhục Ngu, chuyện lúc trước là tôi không đúng. Kỳ thật cô cũng có thể đưa ra yêu cầu giải trừ hôn ước, không nhất thiết phải gả cho đại ca tôi."

Cố Nhược Ngu vừa nghe câu này liền cảm thấy một con giận xông lên não, đồ tâm thần này đang nói cái gì?

"Tường Thúc Dương phiền anh làm rõ, anh không có gì không phải với tôi, gả cho anh trai của anh cũng không liên quan tới anh. Anh muốn cùng cô bé lọ lem chung thành thân thuộc đó cũng là chuyện của anh, đừng lôi tôi vào."

"Nhược Ngu, tôi biết làm như vậy khiến cô rất xấu hổ rất tức giận, nhưng mà tôi và Nghệ Viện là nghiêm túc, cô cũng không cần phải luôn nhắm vào cô ấy."

Cố Nhược Ngu thấy câu chuyện lại trở thành như thế, ly champagne trên tay cũng sắp bị cô bóp nát.

"Tôi nói lại lần nữa, tôi, không, tức, giận" Cô gần như là nhấn mạnh từng chữ từng chữ.

Vu Khởi Văn thấy tình hình không đúng, vội tới hoà hoãn, "Chuyện kia đều đã qua rồi, chúng ta cũng không cần nhắc lại nữa, A Ngu hiện tại sống rất tốt. Chúng ta có rảnh gặp lại sau nhé." Nói xong ôm lấy Cố Nhược Ngu tránh đi.

Đi được vài bước, Cố Nhược Ngu mới giãy giụa thoát khỏi, lại tức giận vung tay.

"Đã nói với cậu là tôi không muốn thấy hần, cậu lại cứ một hai phải đi chào hỏi, giờ cậu thấy chưa. Nhìn cái dáng vẻ kia đi, ai không biết còn tưởng rằng tôi đối với hần còn tình cũ chưa phai đâu."

Vu Khởi Văn bắt đầu đi buông tay, "Tôi làm sao biết được cậu vừa thấy mặt hóa khí liền lên cao." Anh ta tiến đến bên tai Cố Nhược Ngu, "Không phải cậu tức giận hần mới gả cho Tường Trọng Lâm đấy chứ? Oa....."

Cố Nhược Ngu hạ thủ không lưu tình chút nào, dẫm một chân lên gầy da thượng hạng của anh ta.

Trong lúc hai người đùa giỡn, Cố Nhược Ngu bỗng nhìn thấy phía trước có một bóng người quen thuộc, nhìn kỹ lại, là anh rể của cô, Triển Minh Dịch. Ở Cố gia Cố Nhược Ngu đứng thứ ba, phía trên có một anh trai với chị gái, phía dưới còn có hai em trai em gái. Trong số các huynh đệ tỷ muội này thì cô và chị hai Cố Nhược Sâm có quan hệ tốt nhất. Cố Nhược Sâm là một cô gái tốt, rất ôn nhu hiền huệ, chưa bao giờ cùng các em trai em gái tranh giành cái gì, đối với Cố Nhược Ngu luôn ưu tú cũng không hề đồ kị mà ngược lại luôn chiều cô.

Lúc Cố Nhược Ngu học năm hai đại học, Nhược Sâm gả thấp cho một người đàn ông làm ngành khách sạn theo an bài của cha mẹ, chính là vị anh rể hiện tại, Triển Minh Dịch.

Vu Khởi Văn thấy Cố Nhược Ngu suy tư nhìn hai người phía trước, liền nhìn theo, kinh ngạc nói,

"Vị kia là anh rể hai của cậu đi?"

"Đúng vậy," Cố Nhược Ngu vừa trả lời, vừa nhìn người phụ nữ đi bên cạnh diện mạo tú mỹ, tứ phía xã giao. "Cậu nhận ra người phụ nữ đi bên cạnh không?"

"Nha, hình như là thư ký đi."

"Vu Khởi Văn, tôi phát hiện ra hình như hẽ là phụ nữ cậu đều quen biết?" Cố Nhược Ngu khinh bỉ nhìn anh ta.

"Này! Là cậu hỏi tôi trước."

"Nói chung tôi cảm thấy cô ta không chỉ đơn giản là thư ký." Cố Nhược Ngu lẩm bẩm nói, "Không phải là dấu điểm chỉ tôi ở bên ngoài xằng bậy đi?"

"Cậu đừng mẫn cảm như vậy được không, chị cậu không thể thời thời khắc khắc cùng hần ra ngoài xã giao a, bên người có một hai cái quan hệ xã hội cũng là bình thường"

"Hừ," Cố Nhược Ngu vừa nghe lời này, lập tức đem mũi mũi nhắm tới anh ta, "Quả nhiên nam nhân đều giống nhau. Cứ nghĩ rằng nhân mô cầu dạng, vừa có tiền một cái là nữ nhân nào cũng muốn."

Ai biết Vu Khởi Văn hoàn toàn không nghe đã kích, hai tay ôm mặt nói, "Ai nha, A Ngu là đang nói tôi lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, phong lưu phóng khoáng người người yêu sao?"

"....." Cậu nghe ở đâu ra cái ý tứ này?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Buổi tối về nhà, Cố Nhược Ngu vì gặp phải Tường Thúc Dương mà một bụng tức giận, cả buổi tối mãi cho đến trước khi đi ngủ đều rầu rĩ không nói lời nào.

Tường Trọng Lâm tựa ở đầu giường xem tuần san tài chính kinh tế mới nhất, nhìn Cố Nhược Ngu từ lúc ra khỏi phòng tắm cứ luôn ở trong phòng ngủ vừa sấy tóc vừa đi qua đi lại, cảm thấy thật kỳ quái. Giờ này mọi ngày thì cô hoặc là đang nấu cháo điện thoại cùng vị khuê mật Lâm tiểu thư kia, hoặc là đang nhìn chăm chăm TV xem phim, hôm nay như thế nào lại an tĩnh như vậy.

"Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?" Anh mở miệng ngăn Cố Nhược Ngu tới tới lui lui, "Cô còn sấy tiếp tóc sẽ rụng hết đó."

Cố Nhược Ngu lúc này mới phát hiện đầu tóc đã sớm khô, liền đem khăn lông ném tới sofa bên cạnh. Cô quả thực là đang sinh khí khó chịu, nhưng lại khó mà nói ra thành lời, chẳng lẽ nói hôm nay tôi đụng phải em trai anh phát bệnh thần kinh, làm tôi tức chết?

Nghĩ nghĩ, Cố Nhược Ngu quyết định nói sang chuyện khác.

Cô ngồi xuống bên mép giường, "Anh trước kia có mang thư ký đi tham dự mấy cái tiệc làm ăn không?"

Tường Trọng Lâm không rõ vì sao bỗng nhiên đổi thành đề tài này, "Rất ít khi, cơ bản là đi cùng những người có liên quan công việc."

"Đúng không, tôi cũng nghĩ như vậy, chính là đạo lý không có bạn gái thích hợp thì nên đem theo mấy người giám đốc gì đó có liên quan." Triển Minh Dịch lại muốn mang theo bên người nữ thư ký, chẳng phải là không đạo lý sao?

"Tôi hỏi anh nha, nếu một người đàn ông mang theo thư ký dự tiệc, mà lại không mang theo phụ nhân, liệu có khả năng hấn ngoại tình?"

Tường Trọng Lâm nghe đến đây mới phát giác có chút không thích hợp, khép lại tạp chí, nhìn thấy Cố Nhược Ngu tỏ vẻ nghiêm túc nhìn anh không giống như đang nói giỡn. "Vì sao cô hỏi chuyện này?"

"Tôi nay tôi vừa tham gia một cuộc đấu giá từ thiện, nhìn thấy anh rề với thư ký của hấn đi cùng nhau."

Anh rề? "Là Triển Minh Dịch của khách sạn Xuân Huy sao?" Anh cũng không quá rõ ràng.

"Đúng vậy," Cố Nhược Ngu gật gật đầu, "Anh là nam nhân, anh xem hấn liệu có khả năng ngoại tình không?"

Tường Trọng Lâm nhú mày không vui, "Cô cảm thấy tôi là loại nam nhân này?"

Người được mùi nguy hiểm, Cố Nhược Ngu nhanh chân lăm nũng, "Sao có thể, tôi là nhờ anh giúp tôi phân tích."

"Mang theo thư ký tham dự cũng không phải chuyện gì đặc biệt kỳ quái, chỉ bằng cái này thì không thể kết luận lung tung được." Anh dừng một chút, lại nói thêm một câu, "Cô đừng nói bậy với chị của cô."

Cố Nhược Ngu ngượng ngùng, "Biết rồi, tôi cũng không ngốc như vậy." Cô ngã lên giường duỗi cái eo lười, lại nghĩ tới cái gì, xoay người ghé vào trên giường, ngửa đầu nhìn Tường Trọng Lâm

"Nam nhân mấy người thích cô vợ dịu ngoan hiền huệ một chút? Hay là vũ mị quyến rũ một chút? Chị hai của tôi ôn nhu như vậy, gả cho ai thì cũng đều là phúc khí của nam nhân kia, có điều cũng dễ dàng bị khi dễ, nếu như họ Triển thật sự dám ngoại tình, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Cố Nhược Ngu càng nói càng kích động, cắn bản không rảnh lo Tường Trọng Lâm không trả lời nàng.

Tường Trọng Lâm bắt đầu là nghiêm túc nghe, sau đó tầm mắt dừng lại ở phía dưới cổ Cố Nhược Ngu.

Bởi vì cô đang ghé vào trên giường, váy ngủ đang mặc lại rộng thùng thình, phần ngực đã như cánh xuân lộ ra ngoài. Tư thế này làm Tường Trọng Lâm cơ hồ đem cảnh sắc thu hết đáy mắt. Trắng nõn tròn trịa, nhìn qua dường như vừa một bàn tay có thể nắm, ở phía dưới một chút còn mơ hồ có thể ngấm thấy xinh xắn nhón nhón.

Tức khắc, Tường Trọng Lâm cảm thấy một dòng nhiệt lưu vọt tới bộ vị nào đó.

Mà Cố Nhược Ngu bị ăn đậu hũ vẫn chưa phát hiện ra, vẫn đang lên án mạnh mẽ thói hư tật xấu ăn nòi vọng bòn của đám nam nhân. Qua một hồi mới phát hiện ra Tường Trọng Lâm không đáp lời, vừa nhìn lại thấy hình như đang ngăn người.

"Uy, anh có đang nghe tôi nói chuyện hay không?"

Tường tiên sinh nhanh chóng thu hồi ánh mắt xem đã mất cảnh xuân, không tự giác nuốt nước miếng, "Đã khuya rồi, ngủ đi."

"Sớm như vậy? Tôi còn chưa buồn ngủ đâu?" Vẫn chưa oán giận xong, Tường Trọng Lâm đã duỗi tay tắt đèn tường.

Còn không ngủ sợ là liền thật sự không ngủ được!

Sáng hôm sau, Tường Trọng Lâm ăn xong cơm sáng thì vô cùng tự giác chờ Cố Nhược Ngu cùng nhau đi. Lái xe trên đường, Tường Trọng Lâm nhìn mắt Cố Nhược Ngu còn đang buồn ngủ mông lung, "Cuối tuần này là gia yến." Anh nhẹ giọng nói một câu.

Một câu này khiến cho Cố Nhược Ngu vốn đang mơ mơ màng màng nháy mắt thanh tỉnh, "Gia yến?"

"Kết hôn xong, người trong nhà đều không có cơ hội ăn cơm cùng nhau, đạo này thân thể phụ thân có chút chuyển biến tốt, nên định cuối tuần mọi người cùng nhau ăn bữa cơm ở bên chỗ Nam Sơn." Nam Sơn là biệt thự nơi Tường phụ tỉnh dưỡng.

"Tường Thúc Dương cũng đi?" Cố Nhược Ngu nhú mày, cô không muốn gặp lại cái đồ quý xui xẻo làm cô ngọt ngọt kia.

Không nghĩ tới Cố Nhược Ngu phản ứng đầu tiên lại là hỏi về Thúc Dương, "Cậu ấy đương nhiên sẽ đi, còn có mẹ của Thúc Dương, với cả đại ca."

Oa, vậy không phải cả tiểu tam, con riêng, lẫn con vợ cả cùng tụ tập một chỗ, Cố Nhược Ngu tà ác nghĩ, đã vậy còn có thể ngồi xuống ăn cơm, nếu là ở Cố gia, chắc đã sớm đánh nhau rồi.

Tường Trọng Lâm thấy Cố Nhược Ngu không nói chuyện chỉ suy tư, trong lòng đoán rằng phải chăng đối với hôn ước trước kia cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, cho nên mới không muốn trông thấy Tường Thúc Dương. Thúc Dương khi còn đi học được các nữ sinh vô cùng hoan nghênh, chuyện này anh cũng biết, lúc sau cậu lại mang nữ sinh tên Tân Nghệ Viện về nhà, anh cũng thật sự khiếp sợ. Anh nghĩ, bị đơn phương giải trừ hôn ước, mà vị hôn phu lại đem một cô gái khác đi gặp bề trên, không có cô gái nào không tức giận đi.

Trong lúc Tường Trọng Lâm đang đối với quá khứ của Cố Nhược Ngu và Tường Thúc Dương suy đoán rất nhiều, Cố Nhược Ngu trong lòng lại chỉ có một ý nghĩ.

Có thể cách Tường Thúc Dương càng xa càng tốt!

Chủ nhật, bởi vì trong công ty Tường Trọng Lâm có chút chuyện nên Cố Nhược Ngu tự mình lái xe đi Nam Sơn trước.

Mới vừa dừng xe, liền nhìn thấy ở phía trước, từ trong một chiếc Ferrari màu lam bước xuống người phụ nữ đáng người thon thả.

Cẩn thận nhìn lên, không phải cô bé lợ lem còn có thể là ai.

Cố Nhược Ngu hung hăng "Hừ" một tiếng, nghĩ thầm Tường Thúc Dương lá gan nguoi đủ to, trường hợp này cũng dám đem cô ta tới, nhìn qua quả nhiên là không phải nàng thì

không cưới a.

Cố Nhượng Ngu gỡ kính râm, khóa cửa xe, chuẩn bị giả bộ không phát hiện hai người kia.

Ai biết lần này lại là Tường Thúc Dương chủ động tiến đến chào hỏi.

"Cố Nhượng Ngu, anh tôi đâu?"

"Anh cậu cũng không phải sùng vật của tôi, đi nơi nào tôi cũng nhất định phải biết sao?"

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Tường Thúc Dương càng thêm chắc chắn ý nghĩ của chính mình.

Hôn nhân của anh trai nhất định không hạnh phúc.

Lúc đầu, anh cả Tường Bá Á hầu như không ở nhà, cho nên người hắn gặp mặt nhiều nhất, giao thoa nhiều nhất chính là anh hai Tường Trọng Lâm. Hắn biết bởi vì thân phận con riêng của mình mà Tường Trọng Lâm thực không thích hắn, không quan tâm hắn, làm lơ hắn, làm khó dễ hắn, hãm hại hắn, dù loại hắn đều gặp qua, nhưng hắn vẫn luôn hy vọng chính mình có thể biểu đạt rõ ràng tâm ý của bản thân, chính mình sẽ không tranh cũng không đoạt, chỉ là hy vọng có thể cùng chung sống hòa thuận dưới một mái nhà.

Cuối cùng, hắn rốt cuộc làm phụ thân phải thỏa hiệp, hủy bỏ hôn ước với Cố Nhượng Ngu. Không nghĩ tới là, anh trai thay thế hắn thực hiện hôn ước. Hắn đã cảm giác được hiện tại Tường Trọng Lâm đã không phải người anh trước kia nhắm vào hắn, chán ghét hắn. Giữa hai người cũng không còn cảnh giương cung bạt kiếm, cho nên nhìn thấy anh trai bị lên hôn trời buộc, cưới phải một cô đại tiểu thư nhìn qua tùy hứng như vậy, khiến hắn càng đau lòng. Cho nên đối với cái người "chị dâu" Cố Nhượng Ngu này hắn hoàn toàn không có hảo cảm.

Tân Nghệ Viện nhẹ nhàng kéo kéo tà áo Tường Thúc Dương, làm cho hắn vốn còn muốn mở miệng nói cái gì đó cũng dừng lại, gương mặt trầm xuống, tiến vào đại sảnh.

"Nhượng Ngu, ngại quá, anh ấy có chút tính trẻ con, không có ý khác, cô đừng để ý."

Nữ chính chính là nữ chính, nói mấy câu liền đem Cố Nhượng Ngu đang bức bối hạ đo ván. Cố Nhượng Ngu đầu óc không thanh tỉnh một chút, lại nghĩ tới kiếp trước trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, Tân Nghệ Viện cũng là như thế này đứng trước mặt cô, khốc lốc nói, "Thực xin lỗi, tôi thật sự yêu anh ấy." Cho dù bọn họ thật sự yêu nhau đi thì đối với bản thân cô cũng không quan hệ, huống hồ nghiêm khắc mà nói, bọn họ cũng có thể coi là hung thủ gián tiếp giết chết chính mình. Cố Nhượng Ngu thật sự không có cách nào đứng trước hai người kia làm ra vẻ người hào ta tốt bộ dáng.

"Tôi cái gì cũng chưa nói a, cô cần gì xin lỗi."

Lời nói mới nói ra, liền nhìn thấy Tân Nghệ Viện xấu hổ sững sờ đứng đó. Cố Nhượng Ngu cũng lười nói thêm, tự mình đi vào biệt thự.

Không bao lâu, Tường Trọng Lâm cũng tới rồi. Tường phụ từ trên lầu xuống dưới, tuyên bố ăn cơm, mọi người lúc này mới ngồi vào bàn ăn.

Tường phụ bởi vì hai chân không tiện, đã ngồi xe lăn mấy năm, đẩy xe đưa ông xuống lầu chính là mẫu thân của Tường Thúc Dương, họa sĩ Lưu Trần Mật. Đây là lần đầu tiên Cố Nhượng Ngu nhìn thấy vị "Tường phụ nhân" không có danh phận này, trên mặt bà cho dù nhiễm dấu vết năm tháng lưu lại nhưng đáng người như cũ yêu điệu, khí chất vẫn như cũ nhân nhã đoan trang, không tự giác toát ra hơi thở nghệ thuật gia.

Cố Nhượng Ngu âm thầm cảm thán, nữ nhân như vậy muốn tìm kiểu nam nhân ưu tú gì chẳng thấy, một hai phải ủy khuất chính mình làm một ngoại thất sinh nhi tử lại không chiếm được danh phận?

Đại ca của Tường Trọng Lâm, Tường Bá Á cũng xuất hiện, trước kia chỉ gặp mặt một lần duy nhất tại hôn lễ. Anh ta trông không giống Tường Trọng Lâm, nghe Tường Trọng Lâm nói, anh ta hàng năm là bị Tường phụ phái trú tới công ty con ở hải ngoại.

Trên bàn cơm, Tường phụ làm trưởng bối nói mấy câu. Đại khái là muốn đảm con cái bảo hộ tốt gia đình, nghiêm túc làm việc chán hưng gia tộc. Lúc ăn cơm không khí còn rất hài hòa cho tới tận cuối bữa. Nhưng cố tình Tường Thúc Dương là đứa không sợ chết, nhân cơ hội dễ xuất chuyện muốn cùng Tân Nghệ Viện kết hôn tới Tường phụ.

Không ngoài dự đoán của Cố Nhượng Ngu, Tường phụ hung hăng đem chiếc đĩa vỗ lên bàn cơm, một câu không nói trùng mắt nhìn Tường Thúc Dương.

"Không được." Tường phụ giải quyết dứt khoát.

Vừa nghe phụ thân phản đối, Tường Thúc Dương lập tức không vui, Tân Nghệ Viện ngồi bên cạnh lại là bộ dáng sớm biết trước.

"Vì sao? Lúc trước chúng ta không phải đã nói xong rồi sao?"

"Lúc trước ta chỉ đồng ý con không cần thực hiện hôn ước, cũng không đáp ứng con kết hôn với cô ta." Tường phụ không vui nói.

"Ba....." Tường Thúc Dương còn muốn nói cái gì, Tường phụ cũng đã đứng dậy, Lưu Trần Mật nhanh tay đẩy xe lăn tới, để Tường phụ từ ghế dựa bàn ăn ngồi vào trong xe lăn, thuận tiện đưa ánh mắt nhìn đứa con không biết nhìn sắc mặt, để hắn mau dừng lại trước khi phụ thân nổi giận.

"Các con người trẻ tuổi từ từ ăn, ta lớn tuổi, muốn đi lên nghỉ ngơi, Trần Mật, đi thôi." Nói xong, để bà đẩy xe lăn rời khỏi nhà ăn.

Lưu lại một đám người xấu hổ nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Cố Nhượng Ngu vừa cắt đĩa bò bít tết vừa cười nhạo Tường Thúc Dương, quả nhiên là đứa ngốc từ. Không thấy cha hắn đã sắp phát cáu mà còn muốn tiếp tục biện bạch, cần

thận cả người lẫn cô bé lọ lem đều bị ném ra ngoài.

"Thức Dương, cậu ngồi xuống ăn cơm trước đã, chuyện này không vội được." Vẫn là Trương Trọng Lâm mở miệng phá tan không khí trầm mặc trên bàn cơm.

Trương Thức Dương rầu rĩ ngồi xuống, thoáng nhìn thấy khoe miệng Cố Nhược Ngu mang ý cười ăn đến vui vẻ, không khỏi tức giận.

"Cố Nhược Ngu, cô vui lắm hả!?"

Cố Nhược Ngu đang ăn đến hoan hỉ đột nhiên bị hấn nói, thiếu chút nữa sọt tới mắc nghẹn, cũng không biết người này lại đang phát cái bệnh thần kinh gì, chính mình bị răn dạy lại một hai phải chuyển dời đến trên người kẻ khác (giận cá chém thớt).

"Tôi rất vui về a, món bò bít tết này chiến rất đúng vị, đương nhiên tôi vui về mà ăn."

"Tôi biết cô bị tôi giải trừ hôn ước mà không thấy vui, nhưng cũng không cần phải thấy tôi và Nghệ Viện không được thì vui sướng khi người gặp họa!" Trương Thức Dương trừng mắt nhìn Cố Nhược Ngu, luôn mồm chỉ trích.

Cố Nhược Ngu quả thực không biết tội danh này làm sao lại đổ lên đầu mình, "Họ Trương kia, anh uống lộn thuốc à, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi đang vui sướng khi người gặp họa? Cho dù lui một vạn bước tới nói, tôi đây vui sướng cái gì khi người gặp họa?"

"Cô cũng đã gả cho anh tôi, chuyện của tôi không cần cô xen vào. Chẳng lẽ cô vẫn còn không quên được chuyện trước kia?"

"Bang"

Cố Nhược Ngu đem dao nĩa trong tay quăng lên bàn, xoạt một cái đứng dậy, "Anh đang ba hoa chích choè cái gì thế? Ý anh là tôi là đối với anh cũ tình khó quên, vì yêu sinh hận muốn chia rẽ hai người phải không?"

Trương Thức Dương không nói tiếp, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng. Sau đó chậm rãi mở miệng.

"Chẳng lẽ không phải? Trước kia lúc ở trường học cô luôn thích chọc ghẹo chúng tôi, về sau có lần nào cô thấy tôi mà không châm chọc mỉa mai, không phải bởi vì chuyện này, vậy cô nói là vì cái gì?"

Bởi vì anh đòi trước hại chết tôi, tôi nhìn thấy các người liền hận đến ngứa răng! Cố Nhược Ngu từ đáy lòng gào to.

Nhìn Cố Nhược Ngu bị chọc tức giận đến dậm chân, Trương Trọng Lâm đành phải đứng lên giữ chặt nàng, "Nhược Ngu, không cần như vậy."

"Trương Trọng Lâm, em trai anh nói tôi đối với anh cũ tình khó quên, vì yêu sinh hận mới cố ý gây chuyện, anh nói đi?" Cố Nhược Ngu nhìn chăm chú vào đôi mắt Trương Trọng Lâm, cảm giác như muốn từ trong ánh mắt anh tìm ra đáp án.

Trương Trọng Lâm vốn dĩ trước kia luôn buồn bực vì thái độ kỳ quái của Cố Nhược Ngu đối với Thức Dương, hôm nay nháo lên, ngược lại làm cho anh có cảm giác ngộ ra.

Chẳng lẽ là Cố Nhược Ngu sáng khoái đáp ứng gả cho anh, không hề để ý chuyện tan lang giữa đường đôi người, đều là vì giận Thức Dương?

Nghĩ đến bình thường Cố Nhược Ngu thiên chân kiêu mạn, cũng chưa chắc không có khả năng.

Nhìn thấy cô đang mở to mắt nhìn chính mình, phảng phất như đang tìm một cái đáp án, Trương Trọng Lâm bỗng nhiên nói không nên lời, anh sợ một lời thành sấm.

Nhìn Trương Trọng Lâm cũng không có ý mở miệng muốn giúp, Cố Nhược Ngu cảm thấy tức giận, ủy khuất đều xông lên. Kéo ghế dựa ra, đi ra cửa lớn, may mà hôm nay tự mình lái xe lại đây, cô đạp chân ga phóng ra ngoài.

Trương Trọng Lâm đuổi tới bãi đỗ xe thì chỉ còn nghe được động cơ tiếng gầm rú.

"Đáng ghét, đáng ghét, toàn bộ đều đáng ghét." Cố Nhược Ngu hùng hùng hổ hổ lái xe đi, vừa gắt gao nhìn xuống, không cho nước mắt rơi, cô mới không vì loại chuyện ngu xuẩn này mà khóc đâu.

Không biết đi đâu, lại không muốn về nhà, Lâm Gia Ý gần đây lại xuất ngoại rồi. Nghĩ nghĩ, cô chạy đến dưới chung cư nhà Vu Khôi Văn.

Vu Khôi Văn đang ở nhà xem CD thì nhận được điện thoại của Cố Nhược Ngu, vội vã xuống lầu, "Có chuyện gì thế? Tối khuya còn gọi tôi ra làm gì?" Vừa chạy xuống quá nhanh, anh ta ngồi trên ghế phụ còn thở hồng hộc.

"Bỏ ta đi chỗ A Tông." Cố Nhược Ngu không để ý đến câu hỏi của anh ta, trực tiếp nhấn ga đi.

A Tông là một người bạn trước kia của bọn họ, ở trên phố Đông Thành Chính mở một hộp đêm, bình thường có tụ hội party linh tinh mọi người sẽ đi chỗ A Tông chơi. Sau khi kết hôn, Cố Nhược Ngu hầu như không đi hộp đêm, chẳng biết hôm nay bị làm sao bỗng nhiên kéo anh ta ra nói là muốn đi đến đó.

"Có phải cậu cùng vị kia cãi nhau rồi?" Vu Khôi Văn nhìn Cố Nhược Ngu sắc mặt không tốt, rất cẩn thận mở miệng hỏi.

Cố Nhược Ngu một ánh mắt cũng lườm bốp thí cho anh ta, "Không được hỏi."

"Tôi muốn còn gọi người ta ra, tốt xấu cậu cũng phải cho tôi lý do chứ."

Cố Nhược Ngu một đường chạy như bay đến "Điểm Tụy", lúc này chính là thời điểm không khí trong hộp đêm high nhất. Hai người là bạn của ông chủ cho nên nhân viên hầu như đều biết mặt, rất tự nhiên dẫn hai người tới phòng đặc biệt thường không mở cho khách ngoài. Cố Nhược Ngu đem chìa khóa xe ném lên bàn, ngồi xuống sofa, trực tiếp gọi một bình rượu.

Vu Khôi Văn cũng không nhớ rõ lần trước cô làm như vậy là khi nào, dù sao cứ theo những gì anh ta biết thì cái tình huống này hơn phân nửa là không tốt lắm.

"Cậu hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, nói chuyện đi chứ. Tốt xấu gì cũng cho tôi biết cậu vì sao không cao hứng đi?"

"Cậu biết tôi không cao hứng?" Cố Nhược Ngu nhìn hắn, rầu rĩ hỏi.

Vu Khởi Văn vừa nghe liền mắng một tiếng, "Cậu như vậy còn không phải sinh khí, chẳng lẽ là mắt tôi mù à?"

"Chính là có kẻ mắt mù!" Cô đem chai bia đặt mạnh lên bàn, "Tôi bị như vậy mà cũng không chịu giúp tôi nói một câu!"

Vu Khởi Văn bỗng nhiên bị cô nói câu không biết làm sao, có điều cũng biết nếu cô không muốn nói thì sẽ tuyệt đối cạy không ra. Đơn giản là không hỏi nữa, liền bồi Cố Nhượng Ngu uống rượu.

.....

Tường Trọng Lâm trở về nhà, người hầu lại nói phu nhân vẫn chưa về. Tối khuya rồi, anh bắt đầu lo lắng, đành phải liên tục gọi cho Cố Nhượng Ngu, nhưng không có người nghe máy.

Rất cuộc, gọi được mười mấy cuộc thì mới có người bắt máy.

"A lô?" Là giọng nam

"....." Tường Trọng Lâm không nghĩ đến người nhận điện thoại lại là nam nhân, nhất thời không biết nói như thế nào.

"A lô? Nói chuyện đi chứ, lớn tiếng chút, nơi này ồn quá." Đầu dây bên kia không biết đang ở nơi nào, chỉ thấy truyền đến âm nhạc điệp tai, ồn ào vô cùng.

"Cố Nhượng Ngu đâu?"

"À..." Đôi phương giống như đột nhiên hiểu ra, "Anh là Tường Trọng Lâm à?"

"Cố Nhượng Ngu ở đâu?" Thanh âm Tường Trọng Lâm đã mang theo ả ả tức giận.

"Bây giờ mới biết tìm cô ấy, lúc trước anh làm gì?"

"Cô ấy. Ở. Đâu?"

Nghe đôi phương báo địa chỉ xong, Tường Trọng Lâm lập tức ngắt điện thoại. Cầm lấy chìa khóa xe liền đi ra ngoài.

Lúc tìm được Cố Nhượng Ngu thì cô đã say không nhẹ, chạy đến sân nhảy bắt đầu diễn show cá nhân.

Cô mặc váy liền màu đen, dưới chỗ váy có một chút thiết kế voan xoè, cả người nhìn qua gọi cảm lại đáng yêu. Cô bắt nhịp trống, theo âm nhạc nhảy một điệu Jazz nóng bỏng

Tường Trọng Lâm tính toán vọt vào trong vòng người đang vây kín ba vòng ngoài ba vòng trong đem cô túm ra, thì Cố Nhượng Ngu vừa lúc hoàn thành một cái wave kỹ thuật cao, bốn phía phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tường Trọng Lâm từ khi đi học đã không biết biểu cảm, giờ nhìn thấy màn này mới cảm nhận được cái gì gọi là "tức nổ phổi."

Anh không khách khí kéo Cố Nhượng Ngu từ sân nhảy ra ngoài, cổ tình nữ nhân này còn không biết an phận mà giãy giụa.

"Anh làm cái gì a, tôi còn chưa nhảy xong đâu."

"Nhìn xem cô hiện tại là cái bộ dáng gì!"

Đầu óc Cố Nhượng Ngu vốn dĩ đang không quá thanh tỉnh, vừa nghe đến lời dạy bảo như giáo viên chủ nhiệm, tức thì liền bủn rủn.

Vu Khởi Văn nãy còn đứng ở một bên còn gõ nhịp cho Cố Nhượng Ngu nhảy, Tường Trọng Lâm sét đánh không kịp bưng tai đã đem người mang đi mất. Anh ta đuổi theo tới cửa, "Tường tiên sinh, anh cái gì cũng chưa nói lại muốn đem A Ngu mang đi sợ là không thích hợp đi?"

"Anh chính là người vừa nãy nghe điện thoại?" Tường Trọng Lâm đánh giá nam nhân trước mặt, nhìn qua cũng tầm tuổi Cố Nhượng Ngu, mặc áo POLO quần âu, một thân tùy ý mà vẫn khí chất bất phàm, một đôi mắt đào hoa nhưng nhìn giống nữ nhân.

"Tôi là Vu Khởi Văn. Thanh mai trúc mã của A Ngu, cũng là phía đối tác." Vu Khởi Văn khoanh tay trước ngực, ngữ khí không khống chế mang theo một tia khiêu khích.

Nghe thấy cái tên này, Tường Trọng Lâm có chút ấn tượng, chủ yếu là trong thành phố này thì gia tộc họ Vu rất ít, trong đó không có nhà nào danh tiếng hơn Vu gia kia.

Gia thế Vu Khởi Văn không thể khinh thường, vốn dĩ Tường Trọng Lâm về lý thì cũng nên chính thức chào hỏi một cái, có điều tưởng tượng đến cảnh hân mang theo Cố Nhượng Ngu tới cái nơi như thế này, lại còn nhảy múa trước mặt nhiều người như vậy, liền không ngăn được hỏa khí bay lên đầu, "Vu tiên sinh, hiện tại tôi không có thời gian cùng anh thảo luận thân phận, chúng tôi phải về nhà."

"Về nhà? Tôi mới không cần về nhà!" Mơ hồ nghe thấy hai chữ về nhà, Cố Nhượng Ngu bỗng nhiên gào lên.

"Cũng không hỏi cô."

"...Tôi muốn ăn pudding."

"...Về nhà ăn." Người uống say nói chuyện hoàn toàn không có logic.

"Trong nhà không có!"

"Tôi mua cho cô."

Vu Khởi Văn thật không nghĩ tới một Tường Trọng Lâm luôn ở trên thương trường tự xưng thiết diện hân tướng lại có thể bồi Cố Nhượng Ngu chơi rượu điên. Anh ta bước lên, "A Ngu, cậu không khó chịu trong người chứ?"

"Khó chịu? Không có a... Đầu heo Vần, lần sau lại gọi cậu tới bởi tôi uống rượu a." Đầu heo Vần là cái tên trước đây Cổ Nhục Ngu mạnh mẽ "tặng" cho Vu Khởi Vần, sau này dưới nhiều lần thị uy mới đáp ứng Vu Khởi Vần lúc ở bên ngoài không gọi anh ta như vậy nữa. Chỉ là vừa uống say liền không quản được miệng.

*Đầu heo Vần: Trư Đầu Vần, phát âm gần giống với tên Vu Khởi Vần.

Vu Khởi Vần vừa bức mình vừa bất đắc dĩ, nhìn Tường Trọng Lâm đem cô đặt lên ghế phụ, thậm chí còn săn sóc cột kỹ đai an toàn. Mà hết thấy, anh ta vẫn chỉ có thể đứng từ xa nhìn, giống như hồi nhỏ đứng từ xa nhìn cô chơi đùa cùng mấy người bạn khác.

.....

Cổ Nhục Ngu uống say vô cùng không an phận, vừa ồn vừa nháo, làm cho Tường Trọng Lâm thật sự muốn to cá đầu. Thật vất vả mới đem cô từ trên xe khiêng xuống dưới, cô lại bắt đầu lôi kéo góc áo anh, chơi xấu không muốn đi vào nhà. Tường Trọng Lâm cảm thấy chính mình quả thực là đang chiều cổ bạn nhỏ trong vườn trẻ không chịu nghe lời. Anh trước nay đối với người khác chỉ có nói một không nói hai, chưa từng ứng phó qua loại tình huống này.

Cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa, Tường Trọng Lâm một phát bế ngang Cổ Nhục Ngu lên, mặc kệ cô còn đang trên dưới giãy giụa hai chân, mạnh mẽ ôm vào phòng ngủ đặt lên giường.

Áo vest đã bị cô làm cho nhàu nhĩ, không có cách nào đánh cời ra treo ở một bên.

Ai biết vừa mới an tĩnh được chốc lát, Cổ Nhục Ngu lại ở trên giường bắt đầu nhảy nhót, tay giữ chặt Tường Trọng Lâm,

"Tôi nhảy cho anh xem được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Không được, mau đi ngủ!"

"Anh cũng ghét tôi sao?" Cổ Nhục Ngu chia miệng nhỏ ra, một bộ sắp khóc, "Vì sao các người đều không thích tôi? Tôi tệ như vậy sao?"

Tường Trọng Lâm nghe hai chữ "các người", trong lòng rung mình.

Quả nhiên, cô vẫn so đo chuyện Thúc Dương.

Nghĩ đến sự thật này, Tường Trọng Lâm trong lòng có một cảm giác kì quái nói không nên lời, chỉ là không để cho anh có thời gian suy nghĩ sâu xa, Cổ Nhục Ngu một phát đẩy anh lên tường.

"....." Muốn đẩy cô ra sao?

"Đừng động đây! Đã nói tôi nhảy cho anh xem."

Nói, cô liền tự ngâm nga hát lên bài "Something" của Tiểu Đỉnh Đỉnh, lại đem Tường Trọng Lâm đang dựa vào tường thành ống thép.

Tường Trọng Lâm biết nữ nhân này hiện tại đầu óc không tỉnh táo, đang uống rượu say phát điên. Anh không thích việc thần trí mình không rõ ràng, cho nên không uống rượu, cũng không thích chuyện người khác uống say không tự chủ.

Chỉ là hiện tại..... Anh vậy mà không có cách nào lớn tiếng quát lên, làm cô dừng lại.

Eo tỉnh tã như vậy, nhẹ nhàng đóng đưa theo giai điệu tự mình ngâm nga, cánh tay cô quấn lên cổ anh, âm thanh hô hấp ở ngay bên tai.

Động tác của cô giống như một con rắn nhỏ, hoặc là một bó dài lụa, cứ như vậy vòng quanh người, quấn lấy người, kéo người, làm người hăm sâu vào trong, vô pháp tự kiểm chế.

Đột nhiên, Cổ Nhục Ngu đến gần cổ Tường Trọng Lâm, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút cái hầu kết nhỏ ra của anh.

Tường Trọng Lâm cảm thấy trong đầu có cái gì bùng nổ.

Đã bị khiêu khích như vậy mà không lấy quyền chủ động về tay thì thật không phải nam nhân.

Tường Trọng Lâm ôm lấy Cổ Nhục Ngu, xoay người một cái đem cô đè ngược lên tường, cường hãn hơn lên.

Trong miệng cô còn có hương rượu, càng làm cho người mê say.

Cổ Nhục Ngu đầu tiên là ô ô hai tiếng, biểu đạt bản thân không thoải mái, sau lại bị Tường Trọng Lâm câu lấy cái lưỡi, liếm láp quấn quanh, một chữ đều cũng không nói ra được.

Tường Trọng Lâm cảm giác được Cổ Nhục Ngu đang chậm rãi thuận theo, động tác cũng không làm càn hung ác như trước, mà là ôn nhu triền miên hôn cô. Cổ Nhục Ngu đáp lại càng lúc càng ít. Tường Trọng Lâm cảm thấy trước ngực trầm xuống, Cổ Nhục Ngu đã đem toàn bộ trọng lượng đè lên người anh, rơi vào giấc ngủ.

Tường Trọng Lâm bất đắc dĩ mà cảm thấy cô gái này thật sự có khả năng gây rối, lửa là do cô khơi ra, khơi được một nửa lại đơn phương rút khỏi chiến trường. Bất quá, mặc kệ thế nào thì anh cũng không thể làm gì một người đang ngủ.

Không có cách nào, anh đành nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nhin xuống tất cả tạp niệm mà giúp cô thay quần áo, dùng khăn lông ướt xoa mặt. Làm xong, chính anh cũng có chút mỏi mệt, nằm xuống bên cạnh cô, rất nhanh liền ngủ.

Buổi sáng, Cố Nhược Ngu tỉnh dậy không cảm thấy đau đầu, chỉ là giọng nói có chút không thoải mái, cũng không có tí sức lực nào. Cô để nguyên mái tóc hỗn loạn, ôm lấy chăn ngồi trên giường, bắt đầu cẩn thận nhớ lại ngày hôm qua.

Đầu tiên là cô cùng với Kevin đi uống rượu, sau đó đi nhảy, lại sau đó..... Tưởng Trọng Lâm tới?

Đối với chuyện xảy ra tối hôm qua cô cũng thoáng có chút ấn tượng, Cố Nhược Ngu thống khổ hừ một tiếng lên trên giường, dùng chăn che lại đầu, cô đã làm cái gì! Mất mặt chết đi!

Lúc cô xuống lầu, Tưởng Trọng Lâm đã áo mũ chỉnh tề ngồi bên bàn ăn, vừa uống cà phê vừa xem báo, vẻ mặt tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn, vẻ mặt này làm Cố Nhược Ngu vốn dĩ đang xấu hổ vạn phần lập tức khó chịu, tôi đang rối rắm như vậy, vậy mà anh còn có thể giống như không có chuyện gì?

Giả vờ bình tĩnh sao, ai chẳng biết.

Cô ho một tiếng, kéo ghế dựa ngồi xuống.

Tưởng Trọng Lâm hơi hơi ngẩng đầu nhìn cô một cái, cũng không nói gì thêm, tiếp tục xem báo.

Bữa sáng cứ thế tiến hành trong không khí quý dị trầm mặc.

"Khụ khụ khụ..."

Cố Nhược Ngu nghe thấy một trận ho khan kịch liệt, nghi hoặc nói, "Anh bị cảm?"

"Không có, khụ khụ khụ..."

"Không có thì anh khụ cái gì nha?"

"Cô tự quản tốt chính mình trước đi, nếu như lại có chuyện như hôm qua..." Uy hiếp còn chưa nói xong, lại một trận ho khan.

"Anh không cần uống thuốc sao?"

"Không cần." Ngữ khí kiên quyết.

"Uy, sắc mặt anh không đúng, không phải là phát sốt chứ?" Vừa rồi anh vẫn luôn đề từ báo che mặt cho nên không thấy được, Cố Nhược Ngu lúc này mới thoáng nhìn sắc mặt Tưởng Trọng Lâm hơi mất tự nhiên phấp hồng, sắc môi lại có chút nhạt.

Cô buông dao nĩa, đi qua thò tay sờ trán Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm bị sự lạnh lẽo từ bàn tay cô làm cho giật mình, lùi lại phía sau, trách mắng, "Làm gì?"

Nhìn động tác ghét bỏ của Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu tức giận nói, "Anh có cần tôi lấy cái gương ra xem không? Hiện tại anh giống một con tôm to luộc chín!"

Tưởng Trọng Lâm đối với cách so sánh này nhũn mảy.

Nhưng mà thân thể anh quả thực cảm thấy không khỏe, ước chừng là tối hôm qua không cẩn thận lấn lộn nên bị cảm, nhưng ở công ty còn có một đồng lớn công việc chờ anh xử lý. Vẫn là đi công ty trước rồi nói sau.

Anh vừa định đứng dậy, lại cảm thấy một cơn choáng váng. Tưởng Trọng Lâm lao đảo một chút, lập tức dùng tay chống lên bàn để ổn định thân hình, không đến mức té ngã.

Lần này làm Cố Nhược Ngu quá mức sợ hãi, còn tưởng rằng anh ngã xuống đất không dậy nổi. Cô vội đi đến bên cạnh Tưởng Trọng Lâm đỡ lấy cánh tay anh, "Thật dọa người, anh vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi, chẳng lẽ anh không đi làm một hôm thì công ty Tưởng thị đóng cửa luôn được?"

Tưởng Trọng Lâm còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Cố Nhược Ngu một kéo hai tám lôi lên sofa. Bởi vì thân thể anh thật sự có chút không dùng được, liền thuận thế ngã xuống sofa, thở phì phò thật mạnh.

Chỉ chốc lát sau, Cố Nhược Ngu mang tới hòm thuốc trong nhà, lôi ra một cái nhiệt kế điện tử, nhẹ nhàng chọc một chút vào lỗ tai Tưởng Trọng Lâm xem thử,

"38.7 độ! Đây là sốt cao rồi, anh không uống thuốc để biến thành ngốc từ sao?" Cô nói rồi tìm trong hòm thuốc xem có thuốc nào có thể hạ sốt không.

"Không uống thuốc." Tưởng Trọng Lâm vẫn là mấy chữ này.

Cố Nhược Ngu tức khắc có cảm giác hảo tâm bị người khác coi như lòng lang dạ thú, hỏa bốc lên, bỗng nhiên ý niệm vừa chuyển, cô nheo mắt nhìn chằm chằm nam nhân ngày xưa anh khí trắc tuyệt mà giờ phút này suy yếu nằm trên sofa.

"Chẳng lẽ... Anh sợ uống thuốc?"

"....."

Thấy Tưởng Trọng Lâm sắc mặt không tốt, cũng không hề nói tiếp, cô liền cảm thấy mình nhất định là đã chọc trúng tâm sự của anh.

"Không nghĩ tới anh một người đại nam nhân lại sợ uống thuốc, anh....." Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tưởng Trọng Lâm ngắt lời, "Gọi điện thoại cho Alex, bảo hắn kêu bác sĩ Hứa qua đây." Tưởng Trọng Lâm thật sự không muốn tiếp tục nghe cô nói, đành phải bắt đầu đi ngắt lời.

Cố Nhược Ngu hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm nữa, xoay người đi lấy di động.

Bác sĩ Hứa là bác sĩ gia đình của Tường gia, đã qua tuổi hoa giáp, ở Tường gia cũng hơn hai mươi năm. Tường gia mấy đứa nhỏ có thể coi như là ông nhìn từ nhỏ đến lớn, tự nhiên ông cũng biết rõ Tường Trọng Lâm không thích uống thuốc, ông kiểm tra xong thì dặn dò Tường Trọng Lâm nằm trên giường nghỉ ngơi, sau đó kê thuốc truyền nước biển.

Tiền bác sĩ Hứa rời đi, Tường Trọng Lâm nhìn Cố Nhược Ngu vẫn đứng ở mép giường nhìn anh như đang suy tư điều gì, như là muốn ở trên người anh nghiên cứu ra nguyên cớ.

"Cô cũng không đi làm hay sao?"

"Tôi đã gọi điện thoại nói một tiếng, hôm nay không đi, ở nhà chiều cổ anh." Cố Nhược Ngu nghĩ đến ngày hôm qua cô uống rượu say phát điên, không khỏi trong lòng áy náy, mà Tường Trọng Lâm giờ này lại suy yếu như vậy, đơn giản liền lưu lại chiều cổ anh.

"Ồ nhà chiều cổ anh" mấy từ này nghe vào trong tai Tường Trọng Lâm lại không có cùng ý nghĩa. Mẩu thân sớm qua đời, phụ thân lại bận chuyện làm ăn, từ nhỏ anh không cảm nhận được sự săn sóc của người nhà. Cho dù sinh bệnh cũng là người hầu gọi bác sĩ Hứa tới, hoặc là đưa anh đi bệnh viện tư. Trừ những người hầu có chức trách ra, đã lâu rồi anh không được nghe có ai muốn chiều cổ anh.

"Dù sao văn phòng đã có Kevin xử lý, tôi không đi một ngày cũng không sao." Cố Nhược Ngu cho rằng anh đang làm sợ chậm trễ công việc của mình, nói lời giải thích.

Không giải thích còn tốt, nhắc tới rồi làm Tường Trọng Lâm nghĩ đến cái người Vu Khởi Văn đêm qua, trong lòng không vui.

"Cô cùng cậu ta rất thân thiết?"

"Phí lời," Cố Nhược Ngu vút ánh mắt xem thường, "Không thân mà người ta có thể cùng hấn làm việc sao?"

"Ý tôi là hai người quen biết từ rất lâu rồi?" Vu Khởi Văn tới hôm qua đã nói như thế nào? Thanh mai trúc mã, hử?

"Có thể nói như vậy đi, hồi đi học vừa hay học chung một lớp."

Tường Trọng Lâm không nói nữa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cố Nhược Ngu nhìn Tường Trọng Lâm lại quay trở về bộ dạng lạnh nhạt, cũng liền im miệng. Bất quá tầm mắt vẫn ở trên người Tường Trọng Lâm đánh giá.

Sinh bệnh rồi khí thế cũng hoàn toàn không giống như trước. Cái khí phách của kẻ cao cao tại thượng ra quyết sách lúc trước bây giờ bị đè xuống, thay vào đó là mặt đỏ bừng, cùng với thân thể xò một cái là ngã.

"Về mặt của cô là sao?"

Phát hiện ra ánh mắt của bản thân quá mức đáng khinh, Cố Nhược Ngu lúc này mới thu lại ánh mắt, "Anh có muốn ngủ một lát không?"

Tường Trọng Lâm hiếm hoi không phản đối, gật gật đầu, liền dựa vào gối đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cố Nhược Ngu thấy thế cũng không quấy rầy nữa, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Tường Trọng Lâm bị mùi thơm của đồ ăn đánh thức, mở to mắt ra thì thấy Cố Nhược Ngu đứng ở mép giường, không biết đang làm cái gì.

"Anh dậy ăn trưa. Bác sĩ Hứa nói tốt nhất anh nên ăn thức ăn lỏng, nên tôi bảo họ nấu cháo. Chắc là anh có thể ăn chứ?" Cô nói xong liền bưng chén ở ngồi bên mép giường, múc một thìa đưa tới bên miệng Tường Trọng Lâm.

"....."

Thấy Tường Trọng Lâm ngây ngẩn cả người mà không há mồm, Cố Nhược Ngu tức giận nói, "Chẳng lẽ bây giờ tay phải của anh đang truyền dịch có thể cầm thìa? Làm ra vẻ cái gì."

"....."

Dưới ánh mắt ám chỉ mãnh liệt của Cố Nhược Ngu, Tường Trọng Lâm rút cục đầu hàng, miệng hơi hơi hé ra.

"Anh thấy nóng thì nói với tôi."

"..... Sẽ không."

Đút xong một bát cháo, Cố Nhược Ngu đột nhiên sinh ra một cảm giác chiều cổ bạn nhỏ thành công.

Rốt cuộc, truyền xong mấy bình được lại nghỉ ngơi đầy đủ, tới chạng vạng, Tường Trọng Lâm cơ bản đã khôi phục. Cố Nhược Ngu ngây ngốc trong nhà cũng thấy nhàm chán, cô đề nghị xem đĩa. Tường Trọng Lâm lúc công việc bận rộn cũng sẽ thi thoảng xem phim điện ảnh, cho nên cũng đồng ý hoạt động này. Chỉ là trong lúc thương lượng xem phim nào mới phát hiện hai người có ý kiến khác nhau.

Cố Nhược Ngu vừa nhìn giá DVD vừa nói, "Chúng ta ôn lại một chút phim kinh điển trước kia được rồi."

Tường Trọng Lâm gật đầu.

"Xem cái nào hay?"

"Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain!"

"Bản danh sách của Schindler." Cơ hồ là trăm miệng một lời.

"....."

"....."

Cố Nhượng Ngu vô cùng đau đớn, "Đây là sự khác biệt a, sự khác biệt!"

Tướng tiền sinh tỏ vẻ "....."

***Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain** (tên gốc: *Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain*, tên tắt là *Amélie*) là bộ phim hài lãng mạn của Pháp, do đạo diễn. Lấy bối cảnh ở Paris, phim kể câu chuyện về Amélie Poulain, một cô gái trong sáng, tốt bụng, với những kế hoạch tuy không lớn lao nhưng lại đem đến những thay đổi to lớn cho những người xung quanh. (nguồn: Wiki)

***Bản danh sách của Schindler** là một bộ phim truyền sản xuất năm 1993 của Hoa Kỳ về Oskar Schindler, một nhà kinh doanh người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng Holocaust bằng cách đưa họ vào làm trong các nhà máy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cố Nhượng Ngu nhận được điện thoại báo Vu Khởi Văn xảy ra chuyện lúc cô đang ở bên ngoài dạo phố. Nghe nói anh ta bị người dùng ống thép tấn một hồi, chắc chắn bị thương rất nặng. Cô chạy tới bệnh viện mới phát hiện ra mình hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Vu Khởi Văn giống như chẳng có việc gì, tuy nói là chân bó thạch cao, trên đầu còn cột băng vải trông buồn cười, nhưng vẫn không ngại phát ra mị lực, đùa giỡn y tá tiểu muội muội đến thay thuốc. Cố Nhượng Ngu đẩy cửa vào phòng bệnh liền nhìn thấy cảnh tượng đó.

Vu Khởi Văn thấy Cố Nhượng Ngu tới, đôi mắt cao hứng nheo lại, "A Ngu tới thăm tôi ả? Mau vào đi."

Cố Nhượng Ngu hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực, "Tôi thấy cậu không có gì việc gì nha, sinh long hoạt hổ."

Vừa nghe lời này, Vu Khởi Văn lập tức đổi sang vẻ mặt vô tội ủy khuất, "Ai nói tôi bị thương không nghiêm trọng, A Ngu, cậu không thấy được lúc tôi bị đưa vào bệnh viện cả người đều là máu, thiếu chút nữa là có thể đã thiên nhân vĩnh cách."

"..... Thành ngữ còn dùng rất lưu loát."

"A Ngu, cậu không đau lòng tôi lấy một chút?" Nghiễm nhiên là anh ta đang làm nũng.

Cố Nhượng Ngu kéo ghế dựa lại gần mép giường, ngồi xuống, "Nói đi, sao lại thế này?"

"Còn không phải án lừa đảo lần trước, bị đối phương trả thù đó." anh tỏ vẻ chẳng hề để ý.

"Trả thù?" Cố Nhượng Ngu nhíu mày, "Trước khi trả thù cũng không hỏi thăm một chút? Đúng là tự tìm đường chết. Đúng rồi, lão gia tử nhà cậu biết chưa?"

"Đã náo loạn tới như vậy làm sao giấu được, tức giận đến vênh cả râu. Cái kia... Gọt táo cho tôi đi."

"Còn dám sai sử tôi." Tuy miệng nói như vậy, nhưng Cố Nhượng Ngu vẫn cầm quả táo và con dao nhỏ bắt đầu gọt.

"A Ngu, cậu có thể gọt táo sao? Đừng gọt xong còn mỗi cái lõi táo nha." Vu Khởi Văn nhìn Cố Nhượng Ngu động tác không quen, vẻ mặt lo lắng.

"..... Cầm miệng đi."

Vu Khởi Văn nhìn Cố Nhượng Ngu nghiêm túc gọt táo, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Trong ánh mắt cũng bắt gặp mang theo một loại thần thái khác thường.

"Cậu còn nhớ chúng ta là như thế nào quen biết không?" Anh ta đột nhiên hỏi.

"Nhớ rõ, lúc ấy không biết là ai mỗi ngày bị kẻ khác khi dễ cười nhạo, còn muốn tôi đứng ra hỗ trợ." Cố Nhượng Ngu cũng không ngần ngại lên, trả lời.

"Đúng vậy, lúc ấy cậu đúng là nữ anh hùng trong lòng tôi." Vu Khởi Văn khóe miệng có ý cười, giống như đang lâm vào trong hồi ức.

"Tôi hiện tại cũng là nữ anh hùng." Cố Nhượng Ngu không chút khách khí đem quả táo đã gọt xong nhét vào trong tay anh ta, "Cậu nói khi còn nhỏ cậu trông thế kia, không khi dễ cậu thì khi dễ ai."

Vu Khởi Văn là điển hình con trai mười tám tuổi thay đổi lớn, lúc mới lên cấp hai mặt anh ta tròn vo, đáng người tròn vo, cả ngày đều mang vẻ ngốc ngốc.

Đám bắt nạt trong trường rất thích khi dễ anh ta, đặt tên gọi còn là nhẹ, bình thường tan học sẽ lôi anh ta tới WC, tấn một hồi, cứ như vậy trông lại càng giống đầu heo. Cố Nhượng Ngu vốn cũng không tính toán loại chuyện này, chẳng qua trùng hợp đi ngang qua thì trông thấy một nữ sinh đang chế nhạo hằn, nữ sinh kia lại là kẻ trước nay cô nhìn không thuận mắt. Thế nên cô mới tiến lên nói hai câu, tức giận đến độ nữ sinh kia dậm chân mà bỏ chạy lấy người.

Tiểu mập mập được cô vô ý cứu giúp liền ăn vạ cô, không nghĩ tới mấy năm gần đây Vu Khởi Văn từ "Đầu heo Văn" trong miệng các đồng học lại càng ngày càng gầy, càng ngày càng cao, thịt trên mặt giảm đi, cặp mắt đào hoa kia chậm rãi hiện ra. Tới cấp ba, anh ta đã trở thành nhân vật phong vân trong trường học, có thể nói là so với Tướng Thúc Dương anh cũng không thua kém chút nào.

Chuyện này làm cho Cố Nhượng Ngu kinh ngạc cảm thán không thôi, quả nhiên mỗi một tên béo sau khi gầy đi đều là nguồn tiềm lực.

"Cậu nói xem nếu tôi đem ảnh chụp cậu trước kia dính đầy ngoài đường thì cái danh hào hoa hoa công tử của cậu còn có thể tiếp tục không?"

"....."

Nhìn Vu Khởi Văn nháy mắt cứng đờ, Cổ Nhượng Ngu cười ha ha, "Ai nha, tôi chỉ đùa một chút thôi."

Chi chốc lát lại có bác sĩ và y tá đến kiểm tra lại và đổi thuốc. Cổ Nhượng Ngu dặn dò Vu Khởi Văn vài câu, nghỉ ngơi thật tốt, hôm khác lại thăm.

Vừa lúc cô đi ra đại sảnh thì nhìn thấy cô thư ký của Triển Minh Dịch từng gặp ở tiệc bán đấu giá từ thiện hôm trước, cô ta thần sắc vội vàng cầm một tờ trông giống như đơn xét nghiệm đi vào trong. Cổ Nhượng Ngu chỉ trông thấy một cái, tiếc là cô ta đi quá nhanh, cô cảm thấy gương mặt này hơi quen quen, nhưng không nghĩ ra là ai.

Buổi tối, Tường Trọng Lâm như thường lệ ở phòng khách xem tin tức, Cổ Nhượng Ngu đối với các vấn đề thời sự chính trị cơ bản là không có hứng thú, cô định đi phòng tập thể thao chạy bộ, vừa mới chuẩn bị lên lầu, liền nghe thấy trong TV truyền ra một tin tức.

"Theo đưa tin, hôm nay công an dân cảnh tại một kho hàng bỏ hoang ở Tây Nam thành phố chúng ta bắt được một nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động lừa đảo, bạo lực gây thương tích, nhân viên liên quan toàn bộ bị bắt, những người này sẽ phải đối mặt với pháp luật....."

Cổ Nhượng Ngu dừng lại cẩn thận xem xong tin tức này, trong lòng âm thầm cảm thán, Vu gia quả nhiên bản lĩnh thông thiên, Vu Khởi Văn vừa mới bị thương, bên này cũng đã bắt được hung thủ, Vu lão gia từ quả nhiên là coi hần là đầu quả tim mà đối đãi, chỉ tiếc Vu Khởi Văn chết sống đều không có hứng thú với quân chính, lão gia từ cơ hồ tức giận đến tan nát cõi lòng.

"Sao thế? Tin tức này có liên quan với cô?" Tường Trọng Lâm nhìn Cổ Nhượng Ngu chưa bao giờ thích xem tin tức mà lần này lại thần sắc tò mò, liền đoán liệu có phải cô biết cái gì hay không.

"Không phải có liên quan với tôi, là có liên quan đến Kevin."

Lại là Vu Khởi Văn. Mỗi lần nghe thấy cái tên này anh đều có cảm giác không thoải mái nói không nên lời, Tường Trọng Lâm quả thực là theo bản năng bài xích người này.

"Anh không biết đâu," Cổ Nhượng Ngu ngồi xuống sofa, bắt đầu thao thao bất tuyệt, "Khoảng thời gian trước Văn Phòng chúng tôi nhận được một case lừa đảo tài chính, sau đó tôi giao cho Kevin đi xử lý, không nghĩ tới ngày hôm qua cậu ta bị một đám người tập kích, bị thương rất nặng. Tôi phỏng chừng chính là đám người bị bắt trong tin tức. Sợ là do Vu lão gia từ động thủ ở phía sau."

"Công việc của cô nguy hiểm như vậy?" Tường Trọng Lâm không thể tưởng tượng được làm luật sư lại là loại chuyện gặp mặt đổ máu đã thương người như vậy, trên thực tế, anh luôn cho rằng cái gọi là Văn Phòng của Cổ Nhượng Ngu và Vu Khởi Văn mở ra là trẻ con chơi đồ hàng.

Cổ Nhượng Ngu không vui, "Vậy anh cho rằng công việc của tôi phải như thế nào? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi mở Văn Phòng tự tiêu khiển hay sao?"

Cổ Nhượng Ngu nhìn chằm chằm Tường Trọng Lâm làm anh có chút chột dạ, trên thực tế anh đúng là nghĩ như vậy.

Anh ho nhẹ một tiếng, che dấu bản thân mất tự nhiên, "Ý tôi là, nếu vậy thì không cần nhận vụ nguy hiểm như vậy nữa."

"Làm ơn đi, Tường tiên sinh, luật sư thừa kiện là càng phức tạp càng khó khăn mới càng có thể chứng minh thực lực của tôi, lại nói, cả ngày nhận mấy vụ ly hôn kiện tụng, mỗi ngày đều điều tra ai ngoại tình, ai ngoại giả thú, tôi cũng không phải thám tử tư."

Tường Trọng Lâm thấy đáng vẻ cô lời lẽ chính đáng bảo vệ sự nghiệp rất là đáng yêu, cũng không nhiều lời nữa. Ngay sau đó đổi chủ đề, "Mấy hôm nữa tôi phải đi công tác."

"Đi công tác?" Đây vẫn là lần đầu tiên từ sau khi kết hôn Cổ Nhượng Ngu nghe thấy anh nói phải đi công tác từ, "Đi đâu?"

"Công ty con ở Châu Âu có một số việc cần xử lý. Bởi vì hành trình tương đối gấp gáp, cho nên có lẽ không có cách nào mang cô đi cùng." Tường Trọng Lâm nói ra lời này là có chút áy náy. Từ khi kết hôn chưa kịp đi hưởng tuần trăng mật, hiện tại đi công tác cũng rất vội vàng, các cô bé tầm tuổi cô hần là rất thích đi ra ngoài du lịch đi.

Cổ Nhượng Ngu vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy, "Kevin bị thương, Văn Phòng bên kia tôi không thể không đi. Bất quá, anh còn thiếu tôi một chuyến du lịch tuần trăng mật, tôi sẽ không quên."

"Tôi biết, sẽ có thời gian."

"Vậy anh phải đi bao lâu a?"

"Tầm một tuần."

Cổ Nhượng Ngu ánh mắt sáng ngời, vừa định ở trong lòng trộm hoan hô một chút, thì nghe thấy Tường Trọng Lâm nói, "Đừng tưởng rằng tôi không ở nhà là cô có thể xem phim truyền hình xuyên đêm. Tôi sẽ gọi điện thoại tới kiểm tra cô."

"....."

Sau khi Tường Trọng Lâm đi công tác, Cổ Nhượng Ngu ở nhà không bị ai lai nhai quân thức mỗi ngày đều trải qua vô cùng dễ chịu. Có đôi khi Cổ Nhượng Ngu sẽ nghĩ, đây rốt cuộc là gã ông chồng hay là gã ông bố, không đúng, ba cô cũng không thích quân cô, anh ta vẫn là giống giáo viên chủ nhiệm hung thần trong trường học.

Thương thể của Vu Khởi Văn cũng đang khôi phục càng ngày càng tốt, Cổ Nhượng Ngu thì thoảng sẽ mang một ít canh do đi (giúp việc) trong nhà nấu đến cho anh ta uống. Một hôm vừa từ bệnh viện đi ra, cô nhận được điện thoại từ Lâm Gia Ý.

Từ lúc cô ấy nói có việc xuất ngoại hai người cũng không có liên lạc lại, cô rút cuộc về nước, Cổ Nhượng Ngu đương nhiên là rất hưng phấn yêu cầu cô đến bồi bản thân đi dạo phố nói chuyện phiếm.

Cổ Nhượng Ngu chọn địa điểm là nhà hàng tại tầng cao nhất trong một cái shopping mall mà hai người bình thường thích đi nhất. Cô đi tới đó, Lâm Gia Ý đã gọi sẵn đồ ăn đang đợi cô.

Cổ Nhượng Ngu nhìn thoảng qua đồ ăn trên bàn, cười hi hi ngồi xuống, "Quả nhiên hiểu tớ, sao cậu biết tớ sẽ gọi món này?"

Lâm Gia Ý khinh thường, "Một chút tâm tư này của cậu, tớ có thể không biết?"

"Trông cậu hình như xinh ra?" Cổ Nhượng Ngu nhìn cô hôm nay có chút không giống như ngày thường vẫn gặp, nói như thế nào đây, tuy rằng quần áo trang dung không có gì đặc biệt khác, nhưng là cảm giác chính là cả người đều không giống như trước, như đang lấp lánh sáng lên.

Lâm Gia Ý liếc trắng mắt một cái, "Tớ vốn dĩ rất xinh đẹp được không hả?"

"Ý tớ là, khí sắc của cậu giống như trở nên đặc biệt tốt, nhìn khuôn mặt đều hồng nhuận... Không đúng, Lâm Gia Ý, không phải là cậu đi tìm nam nhân đi?" Đột nhiên nhìn thấy ngón giữa của Lâm Gia Ý có một vòng sáng toả sáng.

"Nhẫn!" Cổ Nhục Ngu hô nhỏ một tiếng, "Lâm Gia Ý, cậu khai thật ra cho tớ, mấy ngày không gặp, cậu đã làm cái gì?"

Bị Cổ Nhục Ngu đoán được, Lâm Gia Ý ngược lại lười phải đầu điểm, đem lọn tóc xoà xuống trước mắt vén sau tai, "Chính là như cậu nói, tớ đi tìm nam nhân."

"Thật hay giả vậy?" Cổ Nhục Ngu tròn mắt há hốc mồm, Lâm Gia Ý trước nay đều là không yêu đương, càng không nói đến chuyện đem nhẫn nhể các thứ trắng trợn đeo lên tay.

"Là ai thế?"

"Tớ nói thì cậu có thể biết được là ai sao?"

"Kia tớ cũng muốn nói chuyện hai người làm sao ở bên nhau a. Cậu thật là, có bạn trai cũng không nói cho tớ, tớ không phải tỷ muội tốt của cậu sao?" Cổ Nhục Ngu cố ý bĩu môi, vẻ mặt thất vọng.

Lâm Gia Ý không nhìn được loại vẻ mặt này, "Tớ sợ cậu rồi, là trước kia tham gia một buổi triển lãm mà quen nhau đó."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Theo lời Lâm Gia Ý thì có một lần cô đại diện công ty tham gia triển lãm mà quen biết người nam nhân này, sau đó đều cùng cảm thấy đối phương vừa mắt, tiếp theo thì như thiên lôi câu động địa hóa. Cổ Nhục Ngu đối với loại chuyện này tỏ vẻ không mấy tin tưởng, cứ theo hiểu biết của cô với Lâm Gia Ý, cô ấy có thể trong khoảng thời gian ngắn liền cùng nam nhân lên giường, nhưng tuyệt đối không thể nhanh như vậy đã trở thành bạn trai bạn gái. Bởi vì gia đình và một chút chuyện trước kia, Lâm Gia Ý đối với hôn nhân, thậm chí là tình yêu nam nữ bình thường cũng không tán thành, lần này là gặp được kiểu kim cương vương lão ngũ nào mới có thể biến thành tình yêu cuồng nhiệt nhanh như vậy a.

Nhìn thấy Cổ Nhục Ngu tỏ vẻ hoài nghi, Lâm Gia Ý chột cười, "Được rồi, sau này có cơ hội sẽ để cậu gặp anh ấy. Tớ cũng không phải thiếu nữ ngây thơ gì, cậu còn làm như tớ bị người ta lừa vậy."

Điểm này Cổ Nhục Ngu vẫn tán thành, cậu không lừa người khác đã phải cảm ơn cậu rồi.

Thấy Lâm Gia Ý không muốn nói thêm nữa, Cổ Nhục Ngu cũng bỏ qua, nói đến gần đây Vu Khởi Văn bị thương. Trước kia mọi người vốn học cùng trường, hơn nữa lại có Cổ Nhục Ngu làm trung gian, Lâm Gia Ý và Vu Khởi Văn cũng có chút giao tình. Cô nghe nói Vu Khởi Văn bị tập kích thì vô cùng khiếp sợ, "Hiện tại những người này cũng quá can rở đi, thua kiện thì giết chết luật sư a."

Cổ Nhục Ngu nhấp môi nói, "Cũng không phải, cậu cứ cho rằng tớ hiện tại đang làm công việc vô cùng nguy hiểm."

"Nếu là án lừa đảo lần này là cậu nhận, vậy thì kẻ hiện tại nằm ở trên giường chẳng lẽ cũng biến thành cậu?"

"Hoàn toàn có khả năng a."

Không biết nghĩ ra cái gì, Lâm Gia Ý bỗng nhiên nở nụ cười đầy thâm ý với Cổ Nhục Ngu.

"Cậu cười cái gì, nhìn mà phát sợ!" Cổ Nhục Ngu bị cô ấy nhìn chăm chăm đến mức cả người không thoải mái.

"Tớ phải nói là Vu Khởi Văn này đối với cậu quá tốt. Văn Phòng giúp cậu mở, vụ án giúp cậu chấn, thật đúng là tình sâu vô cùng a." Lâm Gia Ý trêu chọc nói.

"Cậu đừng nói bậy, cái gì gọi là Văn Phòng giúp tớ mở, vụ án giúp tớ chấn? Văn Phòng là hẳn một người mở hay sao? Tớ không xuất lực xuất tiền sao? Vụ án tớ không làm sao? Nói như thể tớ ăn không ở không vậy." Cổ Nhục Ngu lớn tiếng kháng nghị nói.

"Xin giấy phép, chọn vị trí, trang hoàng, còn có tìm người, cậu cũng tham gia nhiều như hẳn sao?" Lâm Gia Ý buồn cười nhìn nàng.

Nói đến đây, Cổ Nhục Ngu quả thật chột dạ.

Lúc ấy cô có ý tưởng mở Văn Phòng, Vu Khởi Văn hết sức tán thành, thuận tiện cũng ôm đồm luôn mọi chuyện. Chỉ có sau khi chọn địa điểm xong thì lòi cô đi xem, lúc trang trí thì hỏi thứ cô yêu thích, không hơn. Cho nên nói cho cùng, quả thật là công lao Vu Khởi Văn lớn nhất.

"Cho nên nói a....." Nhìn ra được Cổ Nhục Ngu không đủ tự tin, Lâm Gia Ý mới chậm rì rì nói, "Cậu không cảm thấy....." Không cảm thấy hẳn có ý với cậu sao? Lâm Gia Ý không nói ra, nghĩ lại một chút, vốn dĩ Cổ Nhục Ngu cái gì cũng không biết, bây giờ lại để cô (Lâm Gia Ý) đến bóc mẽ cũng không hay lắm, đến lúc đó cô (Cổ Nhục Ngu) và Vu Khởi Văn khó nhìn mặt nhau, hơn nữa A Ngu hiện tại cũng coi như là người đã kết hôn, vẫn là không nói đi.

"Không cảm thấy cái gì?" Cổ Nhục Ngu hỏi.

"Không có gì..." Lâm Gia Ý bưng lên pha lê ly lên uống, không tiếp tục.

Lúc này, di động Lâm Gia Ý vang lên, hình như là có tin nhắn đến. Cô nhìn trong chốc lát, xin lỗi Cổ Nhục Ngu, "A Ngu ngại quá, tớ có việc, có lẽ phải đi trước."

"Lại là tình nhân bí mật của cậu đi?" Cổ Nhục Ngu giống như giận dỗi nói, "Được lắm, Lâm Gia Ý. Bây giờ cậu học được cả trọng sắc khinh bạn."

Lâm Gia Ý biết cô không thật sự giận dữ, cũng không để ý, cười cười xin lỗi, "Lần sau tớ mời cậu đi ăn."

"Được rồi, cậu có việc thì mau đi." Cố Nhược Ngu vẫy vẫy tay.

Những cô gái rơi vào tình yêu cuồng nhiệt quả nhiên thay đổi hẳn a.

.....

Tướng Trọng Lâm đi công tác đã năm ngày, Cố Nhược Ngu không thể nói được là có gì không thích hợp, chính là cảm thấy thiếu đi thứ gì. Buổi sáng chỉ ăn salad không ăn trứng cũng không ai quản, trong phòng ném quần áo lung tung cũng không ai nói, buổi tối thì thoải mái gọi điện thoại đến, vốn có thể tiếp tục lên giường máy tính, vậy mà tự nhiên chẳng nổi lên hứng thú đối với phim truyền hình nữa.

Đến lúc Cố Nhược Ngu bắt đầu hoài nghi bản thân phải chăng có thể chất M, thì Tướng tiên sinh rút cuộc phong trần mệt mỏi từ nước ngoài trở về.

Buổi tối ăn cơm, Cố Nhược Ngu rõ ràng phát hiện Tướng Trọng Lâm so ngày thường ăn uống tốt lên không ít, còn ăn nhiều thêm một bát cơm, kiểu người kiên trì khỏe mạnh dưỡng sinh như anh tin rằng cơm chiều không nên ăn nhiều, thật là chuyện lạ.

"Anh hôm nay sao lại ăn uống tốt như vậy?" Cố Nhược Ngu thật sự nhìn không nổi hiếu kỳ, nhỏ nhẹ đặt câu hỏi.

"....." Tướng Trọng Lâm đầu tiên là dừng một chút, mới nhận ra đêm nay bản thân ăn hơi nhiều, liền bắt đầu giải thích nói, "Ồ bên kia ăn toàn cơm Tây, không quen."

Nha, hoá ra người cái gì cũng thành thạo cũng có lúc do thay đổi thói quen ăn uống mà có phản ứng không tốt, cô còn tưởng rằng người giống như Tướng Trọng Lâm đây một ngày đi khắp thế giới hẳn đã sớm quen, không ngờ anh còn rất truyền thống.

Trước khi ngủ Cố Nhược Ngu theo thường lệ muốn ăn chút hoa quả, có điều nhìn một đĩa hoa quả lại cảm thấy ăn mạnh cũng không tốt, cho nên cô cầm đi cho Tướng Trọng Lâm còn ở thư phòng vùi đầu vát và cùng ăn.

Cửa hơi khép hờ, Cố Nhược Ngu chưa đi vào đã nghe thấy Tướng Trọng Lâm đang dùng tiếng Anh lẫn tiếng Trung không biết đang nói chuyện cùng với ai. Đi vào mới phát hiện ra là Tướng Trọng Lâm đang cùng người khác gọi video, ước chừng đang thảo luận hợp đồng.

Cố Nhược Ngu cũng không định quấy rầy bọn họ, nghĩ để hoa quả lại rồi đi ra ngoài, vừa mới đem đĩa đặt lên bàn, thì nghe thấy trong máy tính có thanh âm, "Hi, mỹ nữ, em là vợ của Vincent sao?"

Cố Nhược Ngu quay đầu thấy trên video có soái ca tóc vàng mắt xanh đang cười hi hi chào hỏi cô.

Cố Nhược Ngu rất quen thuộc đối với cách chào hỏi hết sức nhiệt tình này, trước kia lúc cô ngây ngốc ở nước ngoài bình thường đi trên đường luôn có người tiến đến bắt chuyện, cách bắt chuyện có thể nói là thiên kỳ bách quái, cho nên cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, cũng cười hướng về phía camera say hi.

Soái ca tóc vàng vừa thấy, thế mà có cô gái Á Châu không vì bản thân quá mức nhiệt tình mà bị dọa, lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ,

"Vincent, vợ của cậu nhìn qua thật là trẻ, giống như high school girl ở bên này..." Lời còn chưa nói xong, đã bị Tướng Trọng Lâm sắc mặt không thể tính là tốt, ngồi ở một bên ngắt lời,

"Martin, cậu không có chuyện khác cần nói sao?"

Lời này nghĩa là muốn đuổi người rồi, soái ca tên Martin lại hướng về phía Cố Nhược Ngu thét lên, "Lần sau hãy đi theo Vincent tới Anh quốc đi, tôi mang em đi du lịch Châu Âu mười ngày nha....." Lời vừa nói xong, Tướng Trọng Lâm liền quyết đoán tắt video trò chuyện.

"Anh ta là bằng hữu của anh sao?" Không thể tưởng được Tướng Trọng Lâm cũng có loại bằng hữu không đáng hoàng này.

"Martin là đối tác hợp tác ở Âu Châu của tôi." Tướng Trọng Lâm bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại hỏi, "Có việc gì sao?"

"Có việc, anh ăn trái cây không?" Cố Nhược Ngu chỉ chỉ cái đĩa đặt ở trên bàn sách.

Tướng Trọng Lâm nhìn đồ trên bàn màu sắc rực rỡ không biết nói gì, anh cũng không phải cô bé thích giảm béo, nào cần ăn nhiều hoa quả như vậy. Nói đến điểm này, anh cũng rất bội phục Cố Nhược Ngu, thoải mái nhìn giấy yếu như vậy, mà ở nhà ăn trái cây đều tính bằng chậu, lần đầu tiên nhìn thấy quả là dọa anh giật mình.

Cố Nhược Ngu định về phòng trả lời mail, đang chuẩn bị đi ra ngoài, Tướng Trọng Lâm lại bỗng nhiên gọi cô lại.

"Làm gì?"

"Có chuyện, tôi nghĩ có lẽ vẫn nên nói với cô thì hơn." Tướng Trọng Lâm vẻ mặt có chút muốn nói lại thôi.

Trước nay chưa từng thấy anh lộ ra vẻ khó xử như vậy, Cố Nhược Ngu kỳ quái nói, "Chuyện gì?"

"Tôi lần này đi ra ngoài nhìn thấy bạn của cô, Lâm tiểu thư."

"Lâm tiểu thư? À, anh đang nói Gia Ý," Cố Nhược Ngu không cho là đúng nói, "Cô ấy cũng vừa từ nước ngoài trở về, tôi biết cô ấy ở nước ngoài nha."

"Không phải như vậy," Tướng Trọng Lâm chần chờ một chút, "Lúc tôi ở khách sạn nhìn thấy cô ấy cùng một người đàn ông vào..." Anh lại ho một cái, có chút ngượng ngùng giải thích, "Phòng"

Cố Nhược Ngu đầu tiên là sửng sốt, sau đó bình tĩnh đại ngộ mà "A....." một tiếng. "Tôi biết, cô ấy gần đây có bạn trai, đi ra ngoài du lịch cũng là chuyện bình thường mà, chẳng lẽ anh chưa từng đem bạn gái đi khách sạn thuê phòng?"

Tướng Trọng Lâm đầu đầu, rõ ràng là đang nói chuyện người khác, như thế nào lại lôi tới trên người anh. "Cái này không phải trọng điểm. Người kia, nếu tôi không nhìn lầm, hẳn là Chu Khiêm."

Tưởng rằng thốt ra lời này Cổ Nhượng Ngu sẽ có phản ứng kịch liệt, kết quả là cô về mặt ngốc nghếch nhìn chăm chăm, hỏi một câu,

"Chu Khiêm là ai? Tôi nên biết hắn sao?"

"....." Cho nên ngày thường mới bắt cô xem báo chí nhiều một chút.

"Chu Khiêm là phó thị trưởng thành phố chúng ta." Trương Trọng Lâm vỗ trán.

"A..!" Cổ Nhượng Ngu mới nhớ lại, ngẫu nhiên xem tin tức sẽ thấy qua cái tên như vậy. Bỗng nhiên, Cổ Nhượng Ngu nghĩ tới cái gì, hai mắt trừng lớn, "Không đúng a, Chu Khiêm kia không phải là đã kết hôn sao?"

Trương Trọng Lâm không nói chuyện, cũng coi như là trả lời câu hỏi của Cổ Nhượng Ngu vấn đề. Đây chính là lý do anh muốn nói cho cô chuyện này.

Cổ Nhượng Ngu lập tức bị tin tức này làm cho sợ ngây người, không, cô không tin, Gia Ý như vậy ngạo khí, như vậy tiêu sái, sao có thể đi chen chân vào gia đình người khác, đi làm một tiểu tam bị mọi người phi nhổ.

Cô muốn đi hỏi cô ấy!

Sáng hôm sau, Cổ Nhượng Ngu thừa dịp giờ nghỉ trưa, rời khỏi Văn Phòng, tới dưới lầu công ty Lâm Gia Ý. Lúc Lâm Gia Ý đi tới, Cổ Nhượng Ngu đã sắc mặt không tốt mà ngồi ở đó được một lúc.

Lâm Gia Ý buông túi xách, thoải mái dựa vào lưng ghế, "Sao rồi? Giờ này lại tới tìm tớ?"

"Có phải cậu có chuyện giấu tớ?"

Lâm Gia Ý nhìn Cổ Nhượng Ngu vô cùng nghiêm túc, đậm nhiên cười, "Không có đâu. Tớ có thể giấu cậu chuyện gì."

"Vậy trong khoảng thời gian cậu xuất ngoại là ở cùng ai?"

"....."

"Tớ hỏi lại, Chu Khiêm là chuyện như thế nào?"

"....." Nghe được hai chữ Chu Khiêm, Lâm Gia Ý rốt cuộc có một tia kinh ngạc hiện lên mặt, ngay sau đó có chút bất đắc dĩ.

"Hoá ra cậu đã biết," cô thờ dài, "A Ngu, cậu nghe tớ nói."

"Tớ muốn biết đây là không phải là sự thật."

"..... Là (sự thật)."

"Cậu đã sớm biết rằng hắn kết hôn?"

"Tớ biết."

"Vậy mà cậu còn....." Cổ Nhượng Ngu gắt gao cắn môi, không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm cô.

"A Ngu, sau khi gặp được anh ấy, tớ mới biết được có những chuyện chính mình không thể không chế."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lâm Gia Ý thoải mái nói buổi chiều còn phải đi làm, không tiện hàn huyên nhiều, bảo Cổ Nhượng Ngu không cần lo lắng, chuyện này tự cô sẽ xử lý. Nói rõ là không muốn nói thêm với Cổ Nhượng Ngu. Cổ Nhượng Ngu nhớ tới Vu Khởi Văn gần đây đã bắt đầu làm phục hồi chức năng, hẳn là cũng sắp được xuất viện, cô đi hỏi hắn cũng được.

Cổ Nhượng Ngu ở trung tâm hồi phục tìm được hắn thì hắn đang chống gậy chậm rãi đi lại. Nhìn tư thế kì khôi đó Cổ Nhượng Ngu cười trộm, Vu thiếu gia lúc nào cũng chú ý phong thái hẳn cũng không nghĩ tới chính mình cũng có lúc trông khó coi như vậy đâu.

Vu Khởi Văn đi hết một đoạn đường, ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Nhượng Ngu đứng ở cửa hướng về phía hắn cười.

"Lúc này cậu không phải nên ở Văn Phòng sao? Chạy đến đây làm gì? Văn Phòng mà sập thì tôi sẽ tính toán với cậu!"

Cổ Nhượng Ngu không để ý lời hắn trên chộc, "Tôi là có chính sự muốn nói với cậu."

Vu Khởi Văn cầm lấy chai nước gần bên uống một ngụm to, "Chính sự?"

"Cậu phải đồng ý không nói cho người khác."

Vừa dứt lời, Vu Khởi Văn liền cười lẫn lộn, "A Ngu, cậu đang đi nhà trẻ à, những lời này sao quen tai thế a?"

Cổ Nhượng Ngu đậm chân, "Tôi nói thật đó."

Nhìn dáng vẻ cô nghiêm túc, Vu Khởi Văn mới thu lại ý cười, "Nói đi, chuyện gì? Bảo đảm sẽ không nói cho người khác!" Nói xong hắn còn gãi ba ngón tay.

Sau đó, Cố Nhược Ngu đem chuyện Lâm Gia Ý từ đầu tới đuôi nói một lần.

Vu Khởi Văn nghe xong, không hề giật mình như cô tưởng, chỉ khẽ mỉm cười hỏi, "Vậy cậu muốn làm thế nào đây?"

"Cậu không cảm thấy chuyện này quá hoang đường sao?" Cố Nhược Ngu nhìn hắn tỏ ra đầu có gì ghê gớm mà cảm thấy kinh ngạc.

"A Ngu, tôi nói thế này nhé, loại chuyện như vậy có xảy ra trong vòng xã giao của chúng ta cũng là chuyện rất bình thường." Vu Khởi Văn thần sắc trở nên nghiêm túc lên, "Coi như là tôi biết ba tôi ở bên ngoài nuôi tình nhân thì cũng không quá kinh ngạc, chỉ là cậu cảm thấy Lâm Gia Ý là bạn bè tốt của cậu nên cô ấy sẽ không, cũng không thể làm như vậy."

"Nhưng, chính là....." Cố Nhược Ngu lập tức không biết phải sắp xếp từ ngữ ra sao, "Gia Ý cô ấy lại không phải kẻ thiếu tiền."

"Vậy chứng tỏ cô ấy là kẻ thiếu tình thương." Vu Khởi Văn nhìn cô nói ra từng câu từng chữ, "Cái người Chu Khiêm này cũng có chút xa giao với nhà tôi, anh ta làm người không tồi, nghe nói hôn nhân cũng không phải hẳn được tự mình lựa chọn. Lâm Gia Ý là gặp được chân ái, đáng tiếc chân ái đã kết hôn."

"Kết hôn thì thôi đi, vì sao còn muốn công lên lưng cái danh mất hết mặt mũi làm kẻ thứ ba!" Cố Nhược Ngu cảm thấy không thể lý giải.

"Tôi đây hỏi cậu, nếu có một người nam nhân cậu cảm thấy rất thích, đáng tiếc hắn là một gã nhà nghèo, cậu có nguyện ý cùng hắn không?"

"....." Cố Nhược Ngu suy nghĩ một chút, "Tôi làm sao có thể thích một gã nghèo, nếu môn không đăng hộ không đối, không bằng cai đoạn tắc đoạn*."

*Cai đoạn tắc đoạn: nên cắt đứt thì phải cắt đứt. Không dây dưa.

Vu Khởi Văn cười khẽ một chút, "A Ngu, cậu xem đi, đây là chỗ khác nhau giữa cậu và Gia Ý. Cậu coi trọng cuộc sống, mà cô ấy, lại coi trọng tình yêu."

Cố Nhược Ngu bị một lời nhìn như rất có triết lý làm cho có chút cứng đờ, cô cũng đại khái hiểu được ý Vu Khởi Văn. Chẳng qua, hai người dù sao cũng là bạn khuê mật lâu năm, cô không thể cứ như vậy nhìn cô ấy biến thành kẻ bị chê cười, nếu chuyện này bị những kẻ khác, hoặc những kẻ vốn luôn có mâu thuẫn với Lâm Gia Ý biết được còn không biết sẽ đồn đại thành cái dạng gì đâu.

Giờ ăn cơm chiều, Trương Trọng Lâm phát hiện Cố Nhược Ngu hơi thất thần, cơ bản là ở trên mặt đất mây thướt. Hắn không biết đã bay đi nơi nào.

"Cô đang suy nghĩ chuyện của bạn à?"

Cố Nhược Ngu lấy lại tinh thần, gật gật đầu, "Anh cảm thấy phải làm thế nào mới tốt?"

"Tôi cảm thấy cô ít quan thi hơn." Trương Trọng Lâm đầu cũng không ngẩng.

"..... Anh sao lại như vậy, cô ấy là bằng hữu của tôi." Cố Nhược Ngu tức giận muốn cãi cò.

"Bằng hữu cũng không phải chuyện gì đều có thể nhúng tay. Đây là chuyện riêng của Lâm tiểu thư, cô ấy có thể tự mình xử lý."

Cố Nhược Ngu đành phải rầu rĩ không vui, cúi đầu ăn cơm.

Không nghĩ tới chưa được mấy ngày, ở một nghỉ thức cắt băng cho một làng du lịch thuộc Trương thị, Cố Nhược Ngu gặp được vị tình nhân bí mật của Lâm Gia Ý, Chu Khiêm.

Ở buổi tiệc tối, Cố Nhược Ngu hầu như không có lúc nào là không nhìn chằm chằm Chu Khiêm, quan sát nhất cử nhất động.

Chu Khiêm tầm trên dưới bốn mươi, nhìn qua khí vũ hiên ngang, rất có mị lực của một nam nhân thành thực. Cố Nhược Ngu cũng có thể đoán ra nguyên nhân Lâm Gia Ý yêu hắn. Nói trắng ra là, Lâm Gia Ý chắc chắn là do luyến phụ phích* phát tác.

**Luyến phụ phích: phức cảm Electra (tên tiếng Anh: Electra complex). Hoặc gộp chung lại là phức cảm Oedipus, "giải thích các cảm xúc và ý tưởng mà tâm trí giữ trong thông qua ức chế, về của một đứa trẻ muốn có quan hệ tình dục với cha mẹ khác giới mình (nghĩa là trẻ trai sẽ có hấp dẫn với mẹ chúng, và trẻ gái có hấp dẫn với cha chúng), bắt đầu từ độ tuổi 3-6 tuổi." (Wikipedia).*

"Luyến phụ phích (Tình yêu của người cha), bản dịch tiếng Trung của "Electra complex", là thuật ngữ do Freud nhà phân tâm học đặt ra, ám chỉ cảm xúc phức tạp về tình yêu của con gái đối với người cha. Đây là giai đoạn thứ hai của sự phát triển tâm lý tình dục ở bé gái. Ở giai đoạn này, bé gái rất thân tình với cha, coi cha cô là đối tượng quan hệ tình dục chính, và coi mẹ cô là không cần thiết, luôn hy vọng rằng cô có thể thay thế vị trí của mẹ mình và độc chiếm cha cô." (Baidu)

Trong thời gian này nếu không xuất hiện người có cùng giới tính đến áp chế phức cảm (thường là cha đối với bé trai và mẹ đối với bé gái), thì sẽ để lại nhiều thay đổi tâm lý khi đứa trẻ lớn lên.(người dịch thêm vào)

Lâm Gia Ý từ nhỏ lớn lên trong một gia đình đơn thân, cha mẹ ly hôn xong mẹ cô đi nước ngoài, ba cô ở nhà lại là một người nam nhân nhiều nợ phong lưu (hay trai gái bỏ bịch), sự quan tâm dành cho con gái, ngoài cách thể hiện bằng tiền tài thì không còn gì khác. Từ nội tâm mà nói, Lâm Gia Ý rất khiếm khuyết tình thương của cha.

Một người nam nhân thành thực, ôn trọng, lại có sự nghiệp thành công cứ như vậy dễ dàng hấp dẫn cô.

Đến phiên Trương Trọng Lâm cùng Chu Khiêm kính rượu nhau, Cố Nhược Ngu về mặt trở nên không tốt. Vốn Cố Nhược Ngu cũng không định nói gì, chính Chu Khiêm dường như từ trên mặt cô nhìn ra chút gì, cười hỏi,

"Trưởng phu nhân có biết tôi sao? Tựa hồ lần đầu tiên gặp mặt đã không có hảo cảm với tôi rồi."

"Không quen biết."

"Nha....."

"Chính là tôi biết Lâm Gia Ý."

"....."

"Nhược Ngu!" Tường Trọng Lâm thấp giọng quát lớn.

Chu Khiêm về mặt ngừng lại hai giây, ngay sau đó lại trở thành về không có chuyện gì.

"Thì ra là bạn của Gia Ý, cũng từng nghe thấy. Chỉ là tôi không biết là Tường tổng phu nhân."

"Chu thị trưởng, Nhược Ngu tuổi còn nhỏ, có điều gì mạo phạm thì xin được tha thứ." Tường Trọng Lâm nâng chén xin lỗi nói.

"Đầu có, tôn phu nhân hoạt bát đáng yêu."

Trên đường trở về, không khí trong xe có chút nặng nề, Cố Nhược Ngu biết mình ở trong yến hội không nên xúc động, có điều cô vừa thấy người nam nhân này thì sẽ nghĩ đến hẳn là kẻ hỗn đản lừa gạt tình cảm của người khác, lại đã kết hôn mà còn đi ngoại tình.

"Thực xin lỗi." Cô nhẹ giọng, nhìn Tường Trọng Lâm về mặt nghiêm nghị, đang cau mày lái xe.

"Tôi đã nói rồi, đây là chuyện riêng của Lâm tiểu thư, cô đừng đi nhúng tay."

"Chính là....." Cố Nhược Ngu còn muốn biện bạch một chút.

"Không có chính là gì hết, sự tình hôm nay cô vốn làm sai, cô còn có lý do để nói?"

Cố Nhược Ngu đành phải bĩu môi, lặng lẽ xuống.

Ai biết được, chuyện này vẫn còn chưa xong. Buổi tối vài ngày sau đó, Cố Nhược Ngu bị Lâm Gia Ý gọi ra ngoài.

Cố Nhược Ngu tìm thấy Lâm Gia Ý, cô đã ở quán bar uống hơi say. Nhìn thấy Cố Nhược Ngu tới, liền chỉ chỉ phía trước, ý bảo cô ngồi xuống.

"Cậu gặp Chu Khiêm?" Lâm Gia Ý câu đầu tiên lời nói lại hỏi, ngữ khí tuy rằng bình đạm, Cố Nhược Ngu lại cảm thấy cô (Lâm Gia Ý) cảm xúc không đúng.

"..... Đúng vậy."

"A Ngu, tớ và cậu không giống nhau, cậu biết không?"

"....."

"Cậu rất thông minh, chỉ đọc sách cũng có thể nhảy hai lớp, trừ chuyện Tường Thúc Dương ra, đến bây giờ cậu đều trải qua thuận buồm xuôi gió. Tớ biết cậu là người kiêu ngạo, cậu khinh thường tớ lựa chọn như vậy....."

"Gia Ý! Tớ không....."

Không đợi Cố Nhược Ngu nói xong, Lâm Gia Ý gờ tay, ý bảo cô đừng ngắt lời.

"Tớ biết tớ làm như vậy không đúng, tớ cũng khinh thường chính mình. Chính là, chính là tớ không có cách nào a, tớ chính là yêu anh ấy. Lần đầu tiên có người quan tâm tớ như vậy, còn đi theo giúp tớ nấu cơm giặt đồ, cậu biết không? Ngay cả ba tớ cũng sẽ không đối tốt với tớ như vậy. Cậu bảo tớ làm sao có thể không thích anh ấy, yêu anh ấy. Tớ biết anh ấy có gia thất, nhưng vốn dĩ là hôn nhân liên hôn, anh ấy đối với vợ không có tình cảm, bọn họ thậm chí không có hài tử, tớ....."

"Lâm Gia Ý!" Cố Nhược Ngu về mặt đã biến thành tức giận, "Mặc kệ hấn yêu hay không yêu vợ, thì hấn cũng vẫn là người đã kết hôn. Cho dù cậu có qua lại với một lão nam nhân ly hôn mười lần tám lần tớ cũng không nói gì. Nhưng cậu xem cậu, còn có một chút đáng về Lâm gia tiểu thư sao?"

"Lâm gia tiểu thư?" Lâm Gia Ý cười nhạo một tiếng, cảm lấy cái ly uống còn dư lại một chút rượu, "A Ngu, từ hồi đi học cậu vẫn luôn coi trọng những thứ đó, những chuyện cậu làm đều không được có lỗi với thân phận, ngay cả bạn trai cũng phải đình đình ưu tú. Tường Thúc Dương giải trừ hôn ước, cậu lại không có phản ứng kịch liệt, kỳ thật tớ rất kính nể, không như tớ nghĩ rằng cậu sẽ không thuận theo cũng không buông tha hai kẻ đối nghịch với cậu. Kỳ thật A Ngu, tớ biết cậu không phải là thích hấn, mà là cậu thua không nổi."

Cố Nhược Ngu bị nói đến chợt dạ, đòi trước cô chẳng phải là không thuận theo, không buông tha sao, cho nên mới rơi vào cái kết cục gặp tai nạn xe cộ mà chết.

"Nhưng mà A Ngu, tớ mà nói, tớ không cần những thứ kia, những cái đó kim quang lấp lánh vinh quang, đều là giả, đều là để cho người khác xem. Cậu xem trong giới chúng ta những nữ nhân ở bên ngoài vênh vào tự đắc kia, có ai không sau lưng chưa xót rơi lệ. Cậu bỗng nhiên đồng ý gả cho Tường Trọng Lâm, tớ thực giật mình, nhưng tớ nghĩ lại, đối với cậu đó có lẽ là lựa chọn không tồi. A Ngu, cậu về sau đừng quản chuyện của tớ nữa." Nói xong, Lâm Gia Ý cảm lấy túi xách, thất tha thất thêu chuẩn bị đứng dậy chạy lấy người.

"Ý của cậu là muốn tuyệt giao với tớ sao?" Cố Nhược Ngu đứng lên, không dám tin tưởng nhìn Lâm Gia Ý.

Lâm Gia Ý nhìn cô không nói gì, chỉ cười khổ một chút, đi ra ngoài.

Cố Nhược Ngu sắc mặt khó coi ngồi lại nơi đó, trước tư sau tường cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có cái gì đáng giá khiến Lâm Gia Ý thà rằng cùng cô quyết liệt.

Cô chậm rãi đi ra cửa, vừa nhìn thấy Lâm Gia Ý trong thang máy đi xuống gara ngầm.

Chẳng lẽ cô ấy uống nhiều rượu như vậy còn dám lái xe hay sao?

Cố Nhược Ngu nhất thời có chút lo lắng, nghĩ một hồi vẫn là không bỏ xuống được, quyết định đi theo đến gara nhìn xem.

Thang máy đi xuống hầm ngầm chỉ có một, cho nên cô phải đợi chốc lát mới vào được thang máy. Vừa đi đến gara, thì nghe được bên trong có thanh âm rất lớn.

Cố Nhược Ngu đi theo thanh âm, phát hiện có mấy người đem Lâm Gia Ý vây vào giữa.

Cố Nhược Ngu tức khắc trong lòng căng thẳng, vội vàng đi qua.

"Gia Ý!"

Lâm Gia Ý quay đầu vừa thấy là Cố Nhược Ngu, nháy mắt liền nhủ mày hô to, "Đừng tới đây!"

Cố Nhược Ngu làm sao có thể nghe lời cô nói, vài bước liền chạy đi lên.

Đứng trước mặt Lâm Gia Ý là một nữ nhân, bên cạnh đi theo mấy người đàn ông, nhìn qua thấy rõ là kẻ y đồ bất thiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Người phụ nữ kia thấy Cố Nhược Ngu đi tới nhưng cô ta không hề có phản ứng, vẫn nhìn thẳng Lâm Gia Ý với vẻ mĩa mai, "Lâm tiểu thư, chuyện các người tôi biết rõ ràng, tôi khuyên cô đừng có nghĩ quá nhiều, cô không phải kẻ đầu tiên muốn làm Chu phu nhân, cũng tuyệt đối không phải kẻ cuối cùng. Tốt nhất là cô nên một vừa hai phải, còn không đừng trách tôi không nhắc nhở."

Cố Nhược Ngu nghe người phụ nữ này nói xong thì chấn động, chẳng lẽ cô ta là vợ Chu Khiêm? Cô theo bản năng muốn nhìn Lâm Gia Ý. Quả nhiên, Lâm Gia Ý sắc mặt không tốt, tay ở trong ống tay áo gài gao nắm thành quyền, có lẽ móng tay đều đâm vào trong thịt.

Người kia có lẽ là thấy Lâm Gia Ý không nói gì, lại tiếp tục nói, "Cô tốt xấu gì cũng là người có uy tín danh dự, đừng để tôi phải làm to chuyện, đối với chúng ta đều không tốt. Chu Khiêm hẳn sẽ không ly hôn với tôi, hẳn, không, dám." Cô ta chậm rì rì nói xong mấy chữ cuối cùng.

"Nếu chị chắc chắn như vậy thì còn xuất hiện ở trước mặt tôi làm gì?" Lâm Gia Ý mặt không biểu tình nói, nhìn không ra là buồn hay giận.

"Cô.....!" Không nghĩ tới Lâm Gia Ý lại dẫu muối không ăn, người phụ nữ kia tức giận nói, "Xem ra không cho cô chút giáo huấn không được." Nói xong, hướng tới mấy người đàn ông bên cạnh nâng cằm ra hiệu.

Cố Nhược Ngu kinh hãi, một bước đứng chắn trước mặt Lâm Gia Ý, "Các người muốn làm gì?"

"Tiểu muội muội, nơi này không có chuyện của cô, không muốn bị máu dây lên người thì tránh ra. Nghe nói chiếc Posche này là Chu Khiêm mua cho cô? Hừ, đập cho tôi!"

Vừa dứt lời, mấy người đàn ông cầm ống thép bắt đầu đập lên chiếc Posche màu trắng bên cạnh Lâm Gia Ý. Nhất thời âm thanh chói tai vang lên trong gara ngậm yên tĩnh.

Lâm Gia Ý đột nhiên xông lên, giữ chặt tay một người đàn ông, "Các người không được đập, dừng tay cho tôi!"

"Gia Ý!" Cố Nhược Ngu đứng phía sau mà thấy kinh hồn táng đảm, sợ kia cây ống thép kia đập lên người Lâm Gia Ý. Người đàn ông bị Lâm Gia Ý kéo tay cũng là dạng thân thể khỏe mạnh, chỉ nhẹ vung tay liền đẩy Lâm Gia Ý sang một bên. Lại tiếp tục phang lên xe, kính chiếu hậu và cửa kính đã vỡ vụn.

Lâm Gia Ý giống như đã điên rồi, cô nhào lên, liều mạng giữ chặt kẻ đang đập xe, "Các người mau dừng lại cho ta!" Lại bị hai người đàn ông đè bả vai, tiếp theo, người phụ nữ kia đi đến, ra một bạt tai, mặt trái Lâm Gia Ý bị đánh lật sang một bên, nháy mắt liền sưng đỏ.

"Đây là giáo huấn dành cho cô, xem cô về sau còn câu dẫn Chu Khiêm như thế nào!" Nói xong, cô ta ngồi lên một chiếc xe bên cạnh, phóng đi như bay. Để lại mấy cái người đàn ông tiếp tục ở lại đập xe.

Lâm Gia Ý giờ phút này đã nhũn trên mặt đất không đứng dậy nổi, Cố Nhược Ngu không có cách nào đành lấy di động gọi 110 (cảnh sát). Sau đó cô đến nâng Lâm Gia Ý dậy, "Gia Ý, chẳng qua chỉ là một chiếc xe, cậu bị thương phải làm sao đây?"

Lâm Gia Ý ngẩng đầu vô thần nhìn cô, "Xe này là anh ấy tặng tớ lần sinh nhật trước."

Cố Nhược Ngu quả thực tức giận đến muốn chửi bậy, vợ của người đàn ông kia cũng đã khi dễ đến trên đầu cậu, cậu còn ở đây vì một chiếc xe mà thương tâm muốn chết.

"Lâm Gia Ý, cậu nhìn xem cậu hiện tại giống cái gì! Cậu vẫn là cậu hay sao?"

Lâm Gia Ý nghe vậy, hoảng hốt một trận, lại thấp giọng nói, "Đúng vậy, tớ cũng không phải chính mình nữa rồi."

Xe bị đập xong, mấy người đàn ông cũng thu tay lại rời khỏi. Lâm Gia Ý nhìn xe bị đập đến nát như, thờ dài, "Tớ sớm biết rằng có ngày hôm nay."

Cố Nhược Ngu còn muốn mắng cô tỉnh ra, lại nghe thấy có xe tiếng cảnh sát. Cuối cùng, hai người đều bị đưa tới đồn công an lấy khẩu cung.

Cố Nhược Ngu nhìn Lâm Gia Ý đang ngồi một bên, gương mặt sưng đỏ, hốc mắt phồng hổng, trên cánh tay còn bị trầy da, thật là chật vật.

"Gia Ý....."

"A Ngu, cậu đừng nói nữa, chuyện này tớ đã nghĩ tới. Không trách được người khác."

Cố Nhược Ngu không thể nhìn cô một vẻ từ khí trầm trầm, còn đang muốn nói vài câu, thì điện thoại đổ chuông, là Trương Trọng Lâm gọi tới.

"Chuyện là như thế nào? Cô vậy mà còn đem chính mình chui vào đồn công an?"

Cố Nhược Ngu kinh hãi, "Sao anh biết?"

"Cô đừng hỏi là làm sao mà tôi biết được. Cô vẫn nên ngẫm lại làm sao giải thích rõ ràng cho tôi thì hơn."

"Anh hiện tại ở đâu?"

"Trên đường tới đồn công an."

"....."

Còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã bang một tiếng cắt đứt điện thoại. Có thể nghe ra tâm tình của Trương Trọng Lâm rất không tốt, Cố Nhượng Ngu bị bắt tại trận, ngưng buông điện thoại.

"Trương Trọng Lâm?" Lâm Gia Ý nghiêng đầu hỏi.

Cố Nhượng Ngu gật đầu.

Lâm Gia Ý cười khẽ một tiếng, "Anh ta thật ra đối với cậu rất sốt ruột."

Cố Nhượng Ngu cũng không biết nói gì tiếp, hai người liền rơi trầm mặc chưa từng có. Đến tận lúc Trương Trọng Lâm từ cửa tiến vào.

Có thể thấy anh đi rất vội vàng, còn hơi thở dốc, đầu mày cau lại rất chặt, vẻ mặt u ám bao phủ. Nhìn qua giống như là một vị hắc diện thần, Cố Nhượng Ngu bỗng nhiên không biết phải giải thích như thế nào.

Trương Trọng Lâm đi trước mặt hai người, nhìn thăm trạng trên người Lâm Gia Ý, lại kéo Cố Nhượng Ngu lên đánh giá toàn thân, "Cô không bị thương chỗ nào chứ."

Cố Nhượng Ngu không thích ở trước mặt mọi người mà bị anh túm giống như đứa nhỏ mà xem xét, tránh ra hẳn tay, lui hai bước, "Không, không có, tôi không bị thương."

Trương Trọng Lâm thấy cô thật sự không có việc gì, lúc này mới hỏi, "Cô thật có bản lĩnh a, lăn lộn đến cả đồn công an. Cùng tôi đi về."

Nói xong, cũng không một hai mà lôi cô đi ra ngoài.

Cố Nhượng Ngu vừa bị kéo ra ngoài, vừa quay đầu nói với Lâm Gia Ý, "Gia Ý, cậu trở về như thế nào?"

Lâm Gia Ý không thêm đề ý vầy vẩy tay, "Tớ tự đi được, cậu đi trước đi."

Trương Trọng Lâm nghe thấy hai người nói, vậy mà lại ngừng lại, trách mắng Cố Nhượng Ngu, "Chuyện của Lâm tiểu thư tự cô ấy có thể xử lý, không cần cô đi quân. Quân tốt chính mình đừng chọc thêm phiền toái!" Nói rồi trực tiếp đem cô mang ra ngoài.

Lâm Gia Ý cúi đầu hơi hơi mỉm cười, làm sao cô nghe không ra câu cuối Trương Trọng Lâm nói thật ra là nói với cô chứ, đây là đang cảnh cáo cô đừng liên lụy đến Cố Nhượng Ngu.

Dọc đường đi, Trương Trọng Lâm cả người âm trầm lạnh lùng. Cố Nhượng Ngu căn bản không dám nói chuyện với anh, sợ nói câu nào không đúng lại chạm phải ngòi nổ. Mới vừa tiến đến cửa lớn, Cố Nhượng Ngu mới nhận ra có chỗ nào không đúng.

Đây rõ ràng là chuyện của cô, Trương Trọng Lâm đang tức giận cái gì chứ?

"Anh tức giận như vậy làm gì?" Cố Nhượng Ngu đột nhiên có thêm tự tin, "Hôm nay là ngoài ý muốn!"

Trương Trọng Lâm đem chìa khóa xe ném lên tủ giấy, xoay người lại nhìn cô, "Ngoài ý muốn? Chẳng phải tôi đã nói với cô đừng nhúng tay chuyện của cô ấy. Cô vì sao không chịu nghe?"

"Cô ấy là bạn tôi."

"Vậy cô ấy có vui vẻ nhận sự giúp đỡ của cô sao?" Trương Trọng Lâm hỏi sắc bén, lập tức chọc trúng nhược điểm của Cố Nhượng Ngu, làm cô nói không nên lời. Trương Trọng Lâm tuy rằng nhiều năm mặt than, nhưng dù sao cũng ở trên thương trường gần mười năm, sao không nhìn ra rồi rằm bên trong Cố Nhượng Ngu và Lâm Gia Ý.

Nhìn Cố Nhượng Ngu bị hỏi đến nói không nên lời, Trương Trọng Lâm lại nói thêm, "Tôi lúc trước nói cô đừng đi nhúng tay cô không tin, hôm nay cô ấy bị đập xe, ngày mai cô ấy còn có thể bị đánh, lúc đó cô muốn bởi cô ấy cùng nhau bị đánh hay sao?"

"Chính là....."

"Tôi biết cô muốn giúp cô ấy. Nhưng mà cô ấy không cần! Lúc cô ấy làm chuyện việc này thì cũng đã suy xét đến hậu quả, lại nói, cô cảm thấy cô ấy sẽ mong muốn bị bạn bè như cô nhìn thấy bản thân khó coi sao? Cô ấy mới sẽ không cảm ơn cô, cô ấy có lẽ còn oán hận cô, bởi vì cô nhìn thấy lúc cô ấy khó khăn nhất!"

Trương Trọng Lâm nói năng có khí phách, đến mức lỗ tai Cố Nhượng Ngu phát nổ. Đúng vậy, cô ấy có lẽ đã sớm biết, chẳng qua không chịu thừa nhận. Cô vốn cho rằng bằng hữu là bất cứ lúc nào cũng đều có thể đứng ra trợ giúp. Không nghĩ tới cô ấy cũng không cần, thậm chí sẽ chán ghét được giúp đỡ. Là cô xen vào việc người khác, là cô muốn đi loạn làm người tốt.....

Trương Trọng Lâm nhìn Cố Nhượng Ngu cúi đầu không nói chuyện, đang nghĩ có phải mình nói năng quá thẳng thắn, quá nặng nề, vừa định xoa dịu vài câu, không nghĩ lại thấy hốc mắt Cố Nhượng Ngu đỏ lên.

Cô vậy mà..... khóc.

Trương Trọng Lâm trước nay đều là nhìn nữ nhân khác trung gương mặt tươi cười đón chào hẳn, còn chưa có ai ở trước mặt anh rơi nước mắt. Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Trọng Lâm lưỡng cuống tay chân, không biết khuyên như thế nào mới được.

Cố Nhượng Ngu nghĩ đến chuyện phát sinh mấy ngày nay, trong tức khắc cảm thấy ủy khuất không nhìn được, một mặt hảo tâm lại bị coi như lòng lang dạ thú, mặt khác cô nghĩ đến ánh mắt bắt cóc đi của Lâm Gia Ý, cảm thấy phải chăng bản thân rất nhiều chuyện. Cứ như vậy, lệ châu giống như không mất tiền mua (muốn bao nhiêu có bấy nhiêu), rào rạt rơi xuống.

Bắt đầu từ tiếng khóc ần ần, chuyển sang khóc thành tiếng.

Thế cục lập tức nghịch chuyển, vừa nãy còn hăng say giáo huấn người khác, Tường Trọng Lâm nhìn Cổ Nhược Ngu khóc thành đứa trẻ, thật là không biết nên làm gì với cô.

Ngữ khí chuyển biến bất ngờ, trở nên dịu dàng ôn nhu, "Tôi chỉ là đang lo lắng cho cô, không phải mắng cô, đừng khóc, ngoan....." Anh giống như dỗ đứa bé.

Cổ Nhược Ngu cảm xúc lập tức tăng lên, trong cổ họng không dừng lại được. Kỳ thật uỷ khuất ban đầu cũng qua đi, thế nhưng nhìn Tường Trọng Lâm dùng ngữ khí ản nói khép nép chưa từng có nói chuyện với cô, cô cảm thấy giống như phát hiện ra châu lục mới, như thể bắt được nhược điểm của Tường Trọng Lâm, càng thêm hăng hái khóc.

Cuối cùng, Tường Trọng Lâm đem Cổ Nhược Ngu vẫn luôn khóc thút thít bế lên sô pha, rút khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, lại nói, "Tôi mới nói có vài câu, cô lại khóc chết khóc sống như vậy, trước kia sao tôi không phát hiện ra cô còn có thể khóc như vậy a?"

Cổ Nhược Ngu khóc mãnh liệt, không dừng được ngay, đành phải dịu dàng nằm trong ngực Tường Trọng Lâm khịt khịt. Tường Trọng Lâm nhìn đáng vẻ con mèo nhỏ của cô chỉ cảm thấy buồn cười. Nghĩ đến cô hôm nay cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi, có thể coi như đứa nhóc choai choai, luôn vô cùng thuận lợi, không trải qua suy sụp, cũng vừa mới bước vào xã hội, còn không hiểu một ít đạo lý đối nhân xử thế. Chính mình có gì phải so đo với cô, cùng cô nói một chút là được.

Thời gian còn lại, Tường Trọng Lâm quả thực là dùng ngữ khí ôn nhu nhất cuộc đời anh, nói với Cổ Nhược Ngu vì sao không nên nhúng tay vào chuyện này, làm vậy có gì không tốt, ngược lại sẽ phá hư tình cảm hai cô. Tường Trọng Lâm phân tích đến đạo lý rõ ràng, Cổ Nhược Ngu cũng an tĩnh nghe xong, cũng hiểu ra lúc trước là do chính mình quá sốt ruột.

Cổ Nhược Ngu thấy đáng vẻ anh như vậy, trong lúc hoảng hốt lại nghĩ tới đời trước, chuyện trước khi cô chết. Anh tới tìm cô, cũng là dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa khuyên cô, đừng quá mức chấp nhất chuyện với Tường Thúc Dương, một cô gái nên tìm người có thể mang lại cho mình hạnh phúc.

Cổ Nhược Ngu dựa vào người anh, hít thở mùi hương duy nhất chỉ có trên người anh, cảm thấy vô cùng an tâm, lại vô cùng tò mò, quá khứ của anh là như thế nào? Anh từ một cái thiếu niên kiệt ngạo khó thuần như thế nào biến thành đáng vẻ trầm ổn hiện? Anh chưa từng hận người con riêng Tường Thúc Dương này sao? Vì sao lúc đó anh lại đến gặp cô nói chuyện?

Bỗng nhiên, đối với người đàn ông trước mắt này Cổ Nhược Ngu nổi lên lòng hiếu kỳ xưa nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cẩu Vết Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Khóc cũng đã khóc, dỗ cũng dỗ rồi, chuyện này cứ như vậy trôi qua. Cổ Nhược Ngu về sau cũng không liên hệ với Lâm Gia Ý nữa, chờ cô ấy nghĩ kỹ rồi có lẽ sẽ lại tìm đến mình đi.

Lúc đang đi làm, cô bỗng nhận được điện thoại của phụ thân, bảo cô tới mai về nhà ăn cơm. Cổ Nhược Ngu rầu rĩ cúp điện thoại. Nói thật, cô đối với cái nhà kia cũng không có tình cảm gì đặc biệt, trừ chị hai luôn đối tốt với cô, những người khác luôn không cùng cô tranh đoạt thì cũng muốn kiểm soát từ trên người cô. Sinh ra tại ngôi nhà như vậy có lẽ cũng là một loại bất hạnh.

Tường Trọng Lâm biết được, rất vui vẻ đáp ứng, Cổ Nhược Ngu cảm thấy kỳ quái, "Dạo này không phải anh bận lắm sao? Sao lại có thời gian?"

Tường Trọng Lâm đang tháo cà vạt, tay ngừng lại một chút, bắt đầu dĩ nói, "Nếu tôi không cùng cô trở về, cô ở nhà sẽ không thuận lợi."

Đây cũng có thể coi như là lần đầu tiên cô về nhà, vừa mới kết hôn mà chồng cũng không đi cùng, không biết sẽ bị người ta nói thành như thế nào. Cổ Nhược Ngu cũng phản ứng lại, đúng vậy, cô còn muốn đem theo Tường Trọng Lâm trở về giữ mặt mũi!

Cổ Nhược Ngu đổi một chiếc váy mini màu đen nghịch ngợm, Tường Trọng Lâm khó hiểu hỏi, "Về nhà mình ăn cơm mà cô cũng ăn mặc kín chu như vậy?"

"Sai!" Cổ Nhược Ngu vừa soi gương chỉnh trang vừa trả lời, "Là bởi vì ba tôi ghét nhất tôi ăn mặc như vậy đó."

"....."

Khi hai người lái xe vào sân Cổ gia, bên cạnh đã có một chiếc xe, Cổ Nhược Ngu cao hứng nói, "Chị hai đã tới rồi!"

Vừa đi tới cửa, mẹ Cổ cũng vừa ra tới nơi đón. Mẹ Cổ nhìn thấy Tường Trọng Lâm thì trên mặt cũng cười thành một đóa hoa, quả là mẹ vợ xem con rể càng xem càng thuận mắt, không sai chút nào.

"Mới đến a? Đồ ăn đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hai đứa, mau đi vào!" Nói rồi dẫn hai người về phía nhà ăn.

Cha Cổ ngồi ghế chủ vị, lúc nhìn hai người đi vào mặt còn mang ý cười, nhưng đảo mắt nhìn thấy ăn mặc của Cổ Nhược Ngu, lập tức đen mặt, "Cô ăn mặc kiểu gì thế hả!"

Cổ Nhược Ngu đối với phản ứng này quả thực rõ như lòng bàn tay, không hề bụng nói, "Chính là ăn mặc kiểu này a."

"Cô....." Cha Cổ gợn trợn mắt, "Sao cô không thể học hỏi chị hai cô, ăn mặc đoan trang chút! Cô xem cô là cái bộ dáng gì!" Cha Cổ là người hoài cổ, thích con cái theo khuôn phép cũ, đặc biệt là con gái, càng yêu cầu không được sai một chút nào. Cổ Nhược Ngu lại là đứa trời sinh phản nghịch, luôn thích đối nghịch ông, nhưng khổ nỗi cô cũng lại là đứa thông tuệ ưu tú nhất trong đám con cái, thật khiến cho ông không biết phải làm cái gì đây.

Cổ Nhược Sầm ở bên cạnh, cái tình tình huống cha con gây gổ này có sớm gặp nhiều thành quen, nhiệt tình gọi Cổ Nhược Ngu, "A Ngu mau tới đây ngồi, lâu rồi không gặp em."

Cổ Nhược Ngu lúc này không nói lời nào, đi đến bên cạnh Cổ Nhược Sầm ngồi xuống.

Xem ra cô nghe lời cô chị hai này nha, Tường Trọng Lâm nghĩ thầm.

Sau đó, em gái Cố Nhượng Ngu là Cố Nhượng Cẩm và em trai Cố Húc cũng tới. Mọi người ngồi xuống cả rồi, cha Cố làm người đứng đầu nói vài câu, tóm lại là mấy câu kiểu cũ, Cố Nhượng Ngu không thích nghe, tự lo cho bản thân bắt đầu ăn uống.

Nhìn quanh bàn ăn một vòng, cô phát hiện đại ca Cố Nam cùng tỷ phu Triển Minh Dịch đều không có mặt, thấp giọng hỏi Cố Nhượng Sầm, "Đại ca đâu?"

"Chắc là đi công tác."

"Tỷ phu đâu?"

"Anh ấy có việc." Cố Nhượng Sầm giải thích.

Theo lệ Cố gia, trên bàn cơm luôn không được phép nhiều lời, cho nên một bữa cơm này ăn trong an tĩnh, chỉ có cha Cố hỏi Tường Trọng Lâm vài câu về chuyện làm ăn. Lúc sắp ăn xong, cha Cố còn gọi Tường Trọng Lâm vào thư phòng, hẳn là cũng là muốn thương lượng chút chuyện làm ăn. Cố Nhượng Ngu không hứng thú, an vị tại chỗ tiếp tục lấy đĩa chọe hoa quả.

Vị đại gia trưởng nghiêm túc vừa đi, không khí trên bàn ăn cũng thay đổi. Chẳng qua cũng không thể nào tốt được.

"Chị bị Tường Thúc Dương vớt bỏ xong một cái liền tìm anh trai anh ấy?" Cố Nhượng Cẩm không chút để ý nói.

Vớt, bỏ?

"Tôi cùng hắn từng cặp kè với nhau sao? Chỗ nào gọi là vớt bỏ?" Cố Nhượng Ngu liền biết cô em gái này mỗi lần gặp mặt mà không chọe ngoáy vài câu thì sẽ không bỏ qua.

"Rõ ràng là như thế, tất cả mọi người đều biết chị bị anh ấy từ hôn." khuôn mặt nhỏ của Cố Nhượng Cẩm tràn đầy vẻ đắc ý.

"Cứ coi là thế đi... Đáng tiếc có người ngay cả vị hôn thê cũ cũng không có tư cách."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cố Nhượng Cẩm lập tức trầm xuống. Không nghĩ ngờ gì là những lời này chọe đến chỗ đau của cô (Nhượng Cẩm), chẳng qua cô kém Cố Nhượng Ngu một tuổi mà thôi, năm đó cô ở trường học vô cùng ái mộ Tường Thúc Dương soái khí, lúc biết được trong nhà có hôn ước với Tường gia cô cao hứng thôi rồi, kết quả cha Cố lại nói vị hôn thê được chọn là chị ba Nhượng Ngu, chuyện này làm cho cô cực kỳ bất mãn. Từ tận trước kia, cô chị ba này chỉ nhờ vào bản thân so người khác thông minh hơn một chút lại chiếm hết ưu thế, cho dù bình thường luôn gây gổ với phụ thân, nhưng trên thực tế phụ thân vô cùng coi trọng chị, cái gì cũng đều để chị được chọn trước, ngay cả tư cách làm vị hôn thê của Tường Thúc Dương cũng để dành cho chị.

Ngay lúc cô tức giận đến ngửa răng thì lại bỗng nhiên lại nghe nói Tường Thúc Dương muốn giải trừ hôn ước, cùng Tân Nghệ Viện ở bên nhau. Tuy cô cũng không thích nữ sinh nhà dân thường kia, nhưng dù sao so với chuyện có thể làm chị gái thông minh ưu tú của cô ngã một phát, thì một chút chán ghét này cũng không quan trọng. Vẫn muốn nhìn Cố Nhượng Ngu mất mặt, ai ngờ đầu tân lang đối người, biến thành anh trai của Tường Thúc Dương.

Người nắm quyền Tường thị kia cũng là người đàn ông so các cô lớn hơn tám tuổi.

Hôm nay vừa gặp, lại cũng không có vẻ gì là bằng mặt không bằng lòng như trong tưởng tượng. Tường Trọng Lâm tuy rằng không có dáng vẻ soái khí bằng Tường Thúc Dương, thể như cũng là dạng khí chất bất phàm. Huống hồ ở trên bàn cơm anh ta còn gấp đồ ăn cho Cố Nhượng Ngu. Cố Nhượng Ngu không thích ăn ớt xanh, anh ta gấp vào bát Cố Nhượng Ngu rồi bình đạm nhìn cô một cái, Cố Nhượng Ngu vậy mà lại ngoan ngoãn ăn.

Cố Nhượng Cẩm nghĩ cuộc sống hôn nhân của Cố Nhượng Ngu có chút không giống như cô tưởng tượng.

Cho dù giải trừ hôn ước, chị cô vẫn may mắn như trước, trong lòng Cố Nhượng Cẩm sao có thể không tức giận không đồ kỵ, giọng điệu xỏ xiên cũng lộ rõ.

Nhìn hai cái cô em gái đầu đá qua lại, Cố Nhượng Sầm đành phải ra mặt làm người hoà giải, lôi kéo Cố Nhượng Ngu đang sắc mặt không vui đi ra ngoài, nói là đưa cô đi tản bộ.

Cố Nhượng Ngu nghĩ lại thì cũng lâu rồi cô không nói chuyện phiếm cùng chị hai, liền kéo Cố Nhượng Sầm tới sau nhà.

Bên ngoài ánh trăng sáng ngời, gió nhẹ chậm chậm thổi, rất ấm áp thoải mái. Cố Nhượng Ngu trong lòng lập tức mềm ra, muốn cẩn thận cảm thụ những điều tốt đẹp này.

Cố Nhượng Sầm nhìn chăm chăm cô, cảm thấy em gái vẫn là đứa trẻ con, không nhìn được ý cười, "Không nghĩ tới chỉ chớp mắt em cũng đã gả chồng, chị vẫn còn cảm thấy em là tiểu cô nương luôn leo đèo theo sau gọi chị ơi chị ơi kia."

"Em đã sớm trưởng thành rồi." Cố Nhượng Ngu buông tay, tỏ vẻ là chính là chị không nhận ra.

"Đúng vậy," Cố Nhượng Sầm cảm thán nói, "Em cũng đã kết hôn, chị cũng gần này tuổi."

Cố Nhượng Ngu ghét nhất là nghe chị gái thương xuân buồn thu, nhều mảy nói, "Chị mới qua ba mươi, đã già đâu?"

Cố Nhượng Sầm hơi hơi mỉm cười, không nói gì, hai chị em ở trong sân đi dạo chốc lát, Cố Nhượng Sầm đột nhiên hỏi, "Chị vẫn chưa hỏi em, Tường tiên sinh, anh ta..... Đối tốt với em chứ?"

"Cũng được ạ."

"A Ngu, chị phải nói rằng chị thấy em và vị tiểu Tường tiên sinh cũng không hợp nhau, chẳng bằng người hiện tại đây, chị nhìn anh ta ở trên bàn cơm còn gấp đồ ăn cho em, chứng tỏ anh ta thực sự quan tâm em đó."

Cố Nhượng Ngu nhắc tới chuyện gấp đồ ăn liền không vui, "Biết rõ em không thích ăn ớt xanh, còn muốn bắt em ăn."

"A Ngu, đôi khi chị cảm thấy em thông minh, so với người lớn còn thông minh hơn, lại có đôi khi cảm thấy em vẫn là đứa nhỏ chưa trưởng thành." Cố Nhượng Sầm ánh mắt ôn nhu nhìn gương mặt cô, "Chị biết em từ nhỏ hiểu thẳng, mọi chuyện đều muốn tốt hơn người khác, tính tình cũng cao ngạo, vừa nhìn chính là thiên kim tiểu thư không hiểu thế sự. Nhưng mà A Ngu, chị hiểu em, cũng hiểu mẹ em, em có thể lấy toàn lực phản kháng mọi chuyện, nhưng chị không thể. Cho nên, em hãy nhớ rõ, phải nắm lấy hôn nhân của chính mình, chuyện này liên quan tới hạnh phúc sau này của em."

Cố Nhượng Sầm chưa bao giờ là người nói nhiều, đêm nay lại nói rất nhiều chuyện, Cố Nhượng Ngu không thể không hoài nghi nói, "Tỷ tỷ, có phải chị có chuyện gì không?"

"Không có," Cô vỗ vỗ mu bàn tay Cổ Nhược Ngu, "Chị lâu rồi không gặp em, bỗng nhiên nhớ ra nên muốn nói với em.. Đúng rồi, em và Tường tiên sinh có dự định sinh đứa nhỏ không?"

Cổ Nhược Ngu sững sờ, "Cái này... Em không biết." Trong lòng thì nghĩ, còn chưa có tiếp xúc cự ly âm đầu, đào đầu ra đứa nhỏ!

Cổ Nhược Sầm tưởng cô còn trẻ nên chưa nghĩ tới chuyện sinh con, tự mình làm gương nói, "Sinhs đứa nhỏ sớm một chút thì hơn, em xem đến tuổi như chị mới phát hiện mình không thể sinh thì hỏng hết." Cổ Nhược Sầm trước đó đi khám, phát hiện bệnh cung hàn không thể có con, cô đã thương tâm một thời gian dài.

Cổ Nhược Ngu cũng không dám nói ra hai người bọn họ còn chưa lên giường, liền trả lời đã biết cho có lệ.

Chờ hai người tản bộ trở về, cha Cổ và Tường Trọng Lâm cũng đã bàn chuyện xong, từ thư phòng trên lầu đi ra. Mẹ Cổ thấy thời gian đã muộn, mới đề nghị Tường Trọng Lâm cùng Cổ Nhược Ngu dứt khoát đêm nay lưu tại trong nhà ngủ, dù sao trong nhà thứ gì đều có.

Cổ Nhược Ngu cũng nghĩ như vậy, đã trẻ thế này cô lười phải đi lại nữa, đáp rằng bản thân cũng lâu rồi không ngủ trong phòng ngủ của cô. Cô đưa ánh mắt dò hỏi Tường Trọng Lâm, thấy anh cũng không ý phản đối, nên cô đồng ý luôn.

.....

Lúc Cổ Nhược Ngu tắm rửa xong đi ra thì nhìn thấy Tường Trọng Lâm đang mặc áo ngủ, có vẻ rất hứng thú mà đứng trước kệ sách của cô, tình tế đánh giá. Trên kệ sách kia hầu như đều là một ít sách vở thời học sinh, giấy chứng nhận đoạt giải gì đó, cô nhìn lâu cũng cảm thấy thật sự nhàm chán, không nghĩ tới Tường Trọng Lâm lại nhìn ra thú vị.

"Những giải thưởng đó không phải anh đều có hay sao? Có gì đẹp đâu, chẳng phải là chỉ thay mỗi cái tên?" Cổ Nhược Ngu bĩu môi nói.

Tường Trọng Lâm đang muốn hỏi, thật là trùng hợp, giải tennis, dương cầm, thư pháp, cờ vua các loại giải thi đấu thanh thiếu niên này đều là thời trung học anh từng tham gia, cô cũng nhận giấy khen các giải thi đấu này.

"..... Sao cô biết tôi từng tham gia?" Tường Trọng Lâm nghi hoặc.

"!"Cổ Nhược Ngu mới phát hiện bản thân suýt lỡ miệng, vội vàng thanh minh, "Lớp của anh không phải cũng là lớp 4-1 sao? Nghe nói anh lúc đó rất lợi hại, có lẽ tôi từng nghe ai nói qua anh cũng lấy những giải này."

Tường Trọng Lâm hiếm hoi lăm mồm nghe được lời cô khen người khác từ chính miệng cô, không khỏi nổi lên một tia ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

"Vì sao cô lại cần nhiều giải thưởng như vậy?" Tường Trọng Lâm nhìn chăm chăm bức ảnh chụp cô cầm hoa tươi mặc bộ đồ tốt nghiệp trên giá sách, hỏi.

"Để có được quyền lựa chọn."

Tường Trọng Lâm xoay người lại, nghi hoặc.

Lại nghe thấy Cổ Nhược Ngu chậm rì rì nói, "Tôi và anh không giống nhau, anh là đàn ông, lại là người thừa kế chính, chuyện gì anh đều có thể được chọn lựa trước. Nhà tôi lại có năm người con, ba con gái, chỉ khi là kẻ u tu nhất tôi mới có thể tự mình lựa chọn cuộc sống của bản thân, bằng không, anh nhìn chị hai tôi đi, chị ấy là từ nhỏ đều phải nghe lời ba, thực nữ, ngoan ngoãn, chỉ được nghe theo không được cãi lại. Hiện tại thì sao, bản thân không có công việc, chỉ dựa vào nhà chồng cùng nhà mẹ đẻ, chồng mình cho dù ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm thế nào chị ấy cũng không thể nói gì."

Tường Trọng Lâm ngơ ngẩn, trước nay chưa từng nghe Cổ Nhược Ngu nói đến những chuyện này. Giống như máy hát bật lên, Cổ Nhược Ngu dứt khoát nói hết ra cho thống khoái.

"Vào đại học nào, học chuyên ngành gì, làm công việc gì, đều là bởi vì ba tôi cảm thấy tôi đủ ưu tú, có thể cho Cổ gia mặt mũi, mang đến ích lợi, mới đồng ý để tôi làm theo ý tôi. Anh cũng biết hôn ước với nhà anh vì sao lại chọn tôi chứ?" Cổ Nhược Ngu nhìn anh nói, "Bởi vì ba tôi cảm thấy tôi chính là đứa có thể để người khác nhìn thấy nhất."

"Không tranh đoạt, thì vĩnh viễn không có quyền lên tiếng, đây là cách sinh tồn của tôi." Cô nói thật bình đạm.

Tường Trọng Lâm nhìn cô có chút tự giễu, khó mà tưởng tượng được đây là cô gái bị anh nghiêm khắc dạy dỗ liến thoạc, cho tận bây giờ, anh vẫn luôn cho rằng mọi thiên kim tiểu thư đều giống nhau, nuôi lớn trong cảm y ngọc thực, được cha mẹ an bài gả thấp vào hào môn, sau đó trải qua cuộc sống của một vị phu nhân nhà giàu, có thể nói là không có gì khúc chiết. Không thể tưởng được cô lại lớn lên như vậy.

"Anh thì sao? Vì sao anh phải nỗ lực như thế?" Cổ Nhược Ngu hỏi ngược lại.

Vì sao phải nỗ lực?

"Có lẽ là để đạt được mục tiêu mà phụ thân đã định chăng." Anh nhìn lại thời thiếu niên của bản thân, phần lớn thời gian đều để hoàn thành hết mục tiêu này tới mục tiêu khác mà phụ thân đã định ra, chỉ hy vọng nhận được một chút tán thưởng và thời gian từ cha mình. Đáng tiếc chính là, cha anh ngoài việc bình đạm gặt đầu, cũng không có phản ứng gì khác. Có lẽ ở trong lòng cha Tường chỉ có sự nghiệp của mình là quan trọng nhất.

Câu chuyện nhất thời trở nên nặng nề, Tường Trọng Lâm cảm thấy nói với cô những chuyện không vui này quả không thích hợp, đổi sang câu chuyện khác, "Căn phòng này cô đã ở bao lâu?"

"Từ hồi lên trung học thì bắt đầu ở," Cổ Nhược Ngu nhìn quanh, "Anh thấy sao? Có đẹp không?"

"Không nghĩ tới cô lại thích kiểu này," Tường Trọng Lâm hơi có ý trêu chọc chỉ chỉ lên tường, có mấy bức poster minh tinh đã có chút ố vàng. Đó là một người mẫu nam trước đây cô thích, trên poster còn có thể nhìn thấy rõ ràng đường nhân ngư của vị soái ca.

Cố Nhược Ngu hơi xấu hổ, bị người khác nhìn thấy thứ đồ ấu trĩ như vậy, nhưng vẫn đúng lý hợp tình phản bác, "Các nữ sinh đều thích như vậy đó! Người ta đã đẹp trai, lại còn có đường nhân ngư!"

"Đường nhân ngư là cái gì?" Tường Trọng Lâm trước nay chưa từng nghe nói tới thứ này.

"....." Đây chính là sự khác biệt!

"Chính là hai cái đường nằm trên eo đó," Cố Nhược Ngu không có lời nào để nói, chỉ vào poster giải thích.

Nói đến đường nhân ngư, Cố Nhược Ngu bỗng nhiên nhìn thẳng Tường Trọng Lâm, người này thường thường hay tập luyện trong phòng tập thể thao tại gia, không biết anh có tập ra đường nhân ngư không, đáng tiếc a, chưa được nhìn anh ở trần bao giờ.

Tường Trọng Lâm vừa thấy ánh mắt Cố Nhược Ngu tò vò về "tò mò anh có đường nhân ngư hay không, hay anh coi đi", chỉ cảm thấy da đầu căng thẳng, không hiểu sao có cảm giác mình bị đùa giỡn.

Anh làm bộ ho khan một tiếng, "Chỉ cần kiên trì rèn luyện, đàn ông dễ dàng tập ra loại đường cong này."

Kết quả, ánh mắt Cố Nhược Ngu càng tăng lực xuyên thấu.

Tường Trọng Lâm âm thầm vỗ trán. "Đã muộn thế này, ngủ đi, ngày mai đi làm còn xa hơn đi từ nhà, rồi giường sớm một chút."

Lên giường xong, hai người mới phát hiện một vấn đề, rốt cuộc đây là cái giường lúc trước của Cố Nhược Ngu, hai người có thể nằm nhưng tuyệt đối không rộng rãi được bằng giường ngủ lớn ở nhà. Cứ như vậy, Tường Trọng Lâm dường như có thể cảm giác được tiếng hít thở phập phồng của Cố Nhược Ngu ở bên tai. Cố Nhược Ngu bởi vì quá quen thuộc với chiếc giường của chính mình, thoải mái thôi rồi, cho nên cũng không để bụng tới việc bên cạnh có nhiều thêm một người hay không, không được bao lâu liền ngủ luôn, để lại Tường Trọng Lâm vô cùng tỉnh táo.

Nửa đêm, Tường Trọng Lâm thật vất vả mới ngủ được thì lại bị động tĩnh bên cạnh đánh thức. Vừa nhìn thì thấy, Cố Nhược Ngu đã đá văng chăn, toàn bộ lưng đều lộ ra ngoài, như vậy không cảm lạnh mới là lạ!

Không có cách nào, anh đành phải đem Cố Nhược Ngu sắp lăn xuống giường nhẹ nhàng đẩy vào trong, sau đó dém chăn cho cô thật cẩn thận. Vừa nằm xuống lại cảm thấy trong lòng ngực ấm áp, Cố Nhược Ngu thuận theo nguồn nhiệt lăn vào trong lòng anh. Ngực mềm mại áp vào lòng ngực cứng rắn, còn có mùi thơm của dầu gội đầu, Tường Trọng Lâm cảm thấy cả người đều cứng đờ.

Làm xong tư tưởng "dù sao cũng là vợ mình, cho dù có ôm cũng không sao đi", Tường Trọng Lâm đem cô gái nhỏ đang ngủ thì tới ôm ấp trong lòng ôm sát một chút, cũng chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, Cố Nhược Ngu phát hiện ra bản thân dùng tư thế bạch tuộc tám chân chui cả vào trong lòng ngực người ta, xấu hổ ngẩng đầu hé hé đôi mắt, phát hiện chủ nhân của lòng ngực còn đang ngủ trầm trầm, đã vậy thì.....

Cô dùng mặt cọ cọ vào áo ngủ của Tường Trọng Lâm, lại ngủ tiếp.

Cuối cùng, Tường BOSS trước nay luôn nghiêm khắc đúng giờ đã đến muộn nửa giờ, trong ánh mắt nghi hoặc của phòng bí thư và Alex.

.....

Lễ quốc khánh sắp tới rồi, vốn dĩ đang hào hứng với kế hoạch đi nghỉ phép ở đâu thì Cố Nhược Ngu bị Tường Trọng Lâm báo cho một tin như sét đánh giữa trời quang, ngày quốc khánh tất cả mọi người đều hồi hương tề tề.

Cố Nhược Ngu tròn mắt há mồm, đây cũng không phải tiết Thanh Minh nha! Nhà ai lại chọn nghỉ lễ quốc khánh để mà tế tổ chứ?

Tường Trọng Lâm giải thích, thời gian này là do Tường phụ quy định, lý do không rõ, nhưng ngày này hằng năm bọn họ sẽ đi theo phụ thân trở lại từ đường Tường thị ở trấn Thanh Giang, mấy năm nay thân thể cha Tường ngày càng sa sút, không thể đi cùng bọn họ, cho nên trọng trách làm chủ trì nghi thức tế tổ liền rơi xuống đầu Tường Trọng Lâm.

Cố Nhược Ngu hiểu kỳ nói, "Sao không phải đại ca?"

Tường Trọng Lâm trầm mặc một chút, về mặt có chút phức tạp, cuối cùng mở miệng nói, "Anh cả tôi không phải là con ruột của phụ thân."

".....!" Hào môn tân bí! Đây là phản ứng đầu tiên của cô.

Cố Nhược Ngu vừa nãy đang đắm chìm trong bi thương vì không thể đi ra ngoài nghỉ phép, thì bỗng nhiên bị một cái bí mật lớn như vậy đập trúng, nháy mắt liền quên chuyện không vui lúc trước.

Tường Trọng Lâm nhìn Cố Nhược Ngu tràn ngập tò mò, trong viết mấy chữ to chói lọi "Thật tò mò, mau nói cho tôi!". Đấy lòng anh cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng lại nghĩ, cô đã già tới Tường gia, thì cũng là người trong nhà, những việc này nên để anh chính miệng nói cho cô, về sau khỏi phải nghe người khác đồn đại lung tung ở bên ngoài.

"Lúc mẫu thân gả cho phụ thân vốn đã mang thai." Tường Trọng Lâm nhớ lại hồi nhỏ ngẫu nhiên nghe thấy trong lúc cha mẹ khác khẩu, "Trước đó bà từng có một người bạn trai, nhưng bị ông ngoại bắt chia tay, bức ép bà phải gả cho phụ thân, khi đó phụ thân cũng cần phải cưới một vị thê tử có bối cảnh, cho nên mới đồng ý, không nghĩ tới lúc ấy mẫu thân đã mang thai."

Cố Nhược Ngu hoàn toàn không nói gì, cô cho rằng loại chuyện này chỉ có thể có trong phim truyền hình, không ngờ vậy mà lại có một ví dụ sống sờ sờ, quả nhiên là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống.

"Vậy cha anh có biết không?" Cố Nhược Ngu rón rén hỏi, đây là "làm cha trong ngày cưới" trong truyền thuyết nha!

"Ban đầu thì không biết," Tường Trọng Lâm nhớ tới người anh trai cả ngày trốn trong phòng làm việc, sau đó bị phụ thân điều đến nước ngoài, "Nhưng sau đó thì cũng biết."

Cố Nhược Ngu không cần nghe xong đã có thể đoán ra mặt sau của chuyện xưa, cuộc hôn nhân như vậy có lẽ cũng là tra tấn lẫn nhau thôi, cho nên về sau từ lúc anh còn rất nhỏ mẹ Tường hăm hực thành bệnh mà qua đời.

Trong lúc cô đang thần thức không thôi về chuyện xưa của Tường gia, Tường Trọng Lâm bỗng nhiên nhắc nhở nói, "Lần này Thúc Dương cũng đi, còn có một ít thân thích dòng bên, cho nên tương đối nhiều người."

Vừa nghe đến hai chữ "Thúc Dương", sắc mặt Cố Nhược Ngu đang từ không có gì bất ngờ trầm xuống, đứng rồi, tế tở sao có thể thiếu hẳn đây? Thế nhưng nghĩ đến chuyện lại phải chạm mặt hẳn, trong lòng cô liền bức bối vô cùng. Tường Trọng Lâm cũng nhìn ra cô không cao hứng, "Không quan hệ, chúng ta chỉ là ở từ đường cùng nhau tiến hành nghi thức tế tở, sau đó mọi người có thể tách ra. Ở Thanh Giang có một suối nước nóng không tồi, đến lúc đó tôi mang cô đi." Lời trong lời ngoài có chút ý tứ đồ dành.

Cái này làm cho Cố Nhược Ngu cảm thấy có chút khác thường, nhưng mà anh có thể nói như vậy trong lòng cô cũng là thập phần cao hứng, rốt cuộc anh đã không còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

Trên thực tế, ban đầu Tường Trọng Lâm cảm thấy rất có thể là do Thúc Dương từ hôn làm Cố Nhược Ngu thẹn quá hoá giận, hoặc là vì yêu sinh hận. Thế nhưng một khoảng thời gian tiếp xúc với nhau, anh nhận ra Cố Nhược Ngu yêu ghét là vô cùng cảm xúc hóa, chán ghét và yêu thích đều là không thể giả vờ, cái này làm cho anh cảm giác được Cố Nhược Ngu thật sự là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà thực sự chán ghét Thúc Dương. Có điều đây cũng là điều khiến anh thấy kỳ quái, Thúc Dương ở trường học luôn luôn nhận được hoan nghênh, đặc biệt là từ nữ sinh. Hắn có thể vì điều gì lại khiến Cố Nhược Ngu chán ghét?

Bởi vì Thanh Giang cách thành phố chừng 4 giờ xe, nên chưa tới 6 giờ Cố Nhược Ngu đã bị Tường Trọng Lâm đánh thức, cô gục mí mắt, như một du hồn mà mặc quần áo rửa mặt ăn cơm, lúc ăn cháo nuốt chút nữa là cô đem đầu gục vào trong, đi giúp việc cũng không nhận được mà che miệng cười trộm, Tường Trọng Lâm trông thấy một màn như vậy, vừa buồn cười vừa tức giận.

Rốt cuộc cũng đem được cái người còn đang mơ mơ hồ hồ tổng lên xe, Tường Trọng Lâm lúc này mới khởi động xe, đánh xe đi trấn Thanh Giang trấn.

Lúc ra cửa trời còn tối đen nặng nề, lúc tới nơi trời đã sáng rồi, Cố Nhược Ngu từ trong con ngủ không thoải mái cho lắm mà tỉnh táo lại, khóe miệng còn dính chất lỏng khả nghi sáng lấp lánh.

Chuyện này thật sự không thể trách cô! Đeo đai an toàn dựa vào lưng ghế ngủ, đầu chỉ có thể ngả sang một bên, như vậy chất lỏng khả nghi rất có khả năng không mòi mà đến.

Cố Nhược Ngu thừa dịp Tường Trọng Lâm còn chưa phát hiện, rút khăn giấy trên xe lau mặt xoa miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ cô mới phát hiện bản thân đã tới trấn Thanh Giang.

"Tới rồi. Xuống xe đi." Tường Trọng Lâm kéo phanh tay, giúp cô tháo đai an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cố Nhược Ngu không nghĩ tới cái trấn nhỏ không hề thu hút này lại có phong cảnh không tồi, Đường lát đá xanh, giống như phong cách kiến trúc Tô Châu lâm viên, còn có một con lạch chảy qua ở giữa.

Khi hai người đến nhà chính từ đường, thì từ bên trong có một đám đông người đi ra nghênh đón, hẳn là những thân thích dòng bên Tường gia còn lưu lại ở nơi này. Những người này cũng biết theo lệ thường Tường gia hôm nay sẽ trở về tế tở, nên họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đem hương nến tế phẩm các thứ ở từ đường đều đã dọn xong.

Tường Trọng Lâm là người chủ trì nghi thức nên phải đứng ở đằng trước, Cố Nhược Ngu là nữ quyến, theo quy củ phải đứng ở phía sau. Thành ra cô chỉ có thể đứng cùng vài người phụ nữ không quen biết ở cuối đoàn người, nhìn không được chửi thề lắm sắp xếp đầy phong kiến, đây chính là kỳ thị nữ giới còn gì!

Rốt cuộc đông dài lằng nhằng một đồng lớn, rồi dập đầu bái tế xong, thì từ đường hiến tế coi như đã hoàn thành. Cố Nhược Ngu xoa chân đang đau nhức, có chút không kiên nhẫn.

May sao cái hoạt động nhàm chán này rốt cuộc cũng kết thúc. Tường Trọng Lâm nhìn bộ dáng của cô cũng biết cô không muốn đợi thêm, nhưng đáng tiếc là còn có việc quan trọng chưa làm. Anh bắt đầu dĩ nói với Cố Nhược Ngu, "Chờ lát nữa chúng ta còn phải đi leo núi."

"Leo núi?" Cố Nhược Ngu trừng to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được, "Tại sao phải leo núi?"

Cố Nhược Ngu từ nhỏ đã không thích tham gia vận động, tất cả những hoạt động khiến bản thân mồ hôi hôi hám hầu như cô đều không tham gia, đương nhiên, chuyện tập tành giảm cân ở phòng tập thể thao thì cô vẫn vui vẻ làm.

"Gần đây có một ngọn Ngọc Mẫn Sơn rất có danh khí, nhà ta trước kia lập quy củ tế tở xong phải lên núi." Tường Trọng Lâm kiên nhẫn giải thích.

Cố Nhược Ngu trong lòng nói thầm, lại là quy củ Tường gia các người! Tường gia các người sao lại lắm quy củ như thế? Chuyện kỳ quái nhất là cha Tường xuất thân cũng không quá tốt, lại còn nhất định phải tạo ra phong cách thế gia, tổ tiên nhà cô còn là hàn lâm cũng không có nhiều chuyện rách việc như vậy!

Cố Nhược Ngu giờ khuôn mặt nhỏ, "Tôi không đi."

"Cũng không quá cao, buổi tối tôi mang cô đến suối nước nóng." Tường Trọng Lâm dỗ cô như dỗ hài tử.

Cố Nhược Ngu cũng chỉ nói vậy mà thôi, cả một đám người như vậy đang nhìn, cô có thể thật sự không đi hay sao? Cha anh mà biết nhất định sẽ đánh gãy chân. Tường Trọng Lâm cũng đã đưa cho cô bậc thang đi xuống, cô cũng liền thuận theo, "Vậy tôi đành miễn cưỡng mà đi thôi....."

Tường Thúc Dương đứng một bên nhìn anh hai ở cạnh Cố Nhược Ngu không biết đang nói cái gì, Cố Nhược Ngu sắc mặt không tốt, anh hai lại còn lấy lòng cô, đây quả thực không phải anh hai lúc trước hẳn biết. Trước nay đều là người khác phục tùng mệnh lệnh của anh, làm gì có chuyện anh còn đi đồ dành người khác. Hắn lại nghĩ tới trước đó hẳn muốn mang Nghệ Viện đến lại bị phụ thân dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, chẳng biết chuyện của hắn cùng Nghệ Viện tới khi nào mới có thể được phụ thân đồng ý. Nếu nói là

thương nghiệp liên hôn, tuy rằng đối tượng không phải hắn, nhưng chẳng phải anh hai đã hoàn thành nhiệm vụ này hay sao? Nếu đã không còn liên quan đến hắn thì vì sao còn bị ngăn trở chứ? Nghĩ đến tình lộ bản thân không thuận, lại nhìn Cổ Nhượng Ngu gả vào Trương gia ngày ngày trôi qua như cá gặp nước, không khỏi sinh ra một tia căm giận.

Lại nói bên này, Cổ Nhượng Ngu được Trương Trọng Lâm hứa hẹn "Nhất định mang cô đi ăn cái gì cái gì, lại ngâm suối nước nóng" mà đi theo mọi người xuất phát đi Ngọc Mẫn Sơn.

Ngọn núi này không gọi là cao, nam thanh niên bình thường ước chừng một tiếng rưỡi là có thể tới đỉnh núi, bọn họ lại mệnh mông một đám người, cho nên lộ trình không nhanh như vậy, dây dưa dây cà đi tới.

Nói Cổ Nhượng Ngu là đại tiểu thư da thịt kiều quý thật sự không phải lời nói dối, những chuyện chịu khổ này cô không so được với bất cứ ai. Một lát muốn uống nước, một lát muốn đi WC, một lát đi không nổi muốn nghỉ ngơi. Vốn dĩ theo tính tình của cô, thì tất cả đồ đều lần những yêu cầu chính đáng, thế nhưng nhìn những người bản địa đi cùng bọn họ xem, người ta đâu có giống như cô, nhỏ nhất đoàn là một cô bé mười tuổi, so với cô còn đi nhanh hơn. Chuyện này khiến cho cô lần đầu tiên có cảm giác ngượng ngùng.

Vậy mà Trương Trọng Lâm một lời cũng không nói, tận lực thỏa mãn yêu cầu của cô, đi đâu cũng sẽ nắm tay cô cùng nhau đi. Cổ Nhượng Ngu quả thực hoài nghi phải chăng anh bị thứ gì nhập vào người, nếu đây là ở công ty anh mà có công nhân như cô luôn kéo chân sau người khác, chỉ sợ đã sớm bị đuổi khỏi công ty rồi. Huống hồ cô cũng không phải người mù, Trương Thúc Dương ở bên cạnh tỏ vẻ "người chính là con sâu làm rầu nồi canh" còn chưa đủ rõ ràng sao?

Sau khi xây dựng tốt tâm lý, lại ngay lúc cô chuẩn bị nỗ lực đuổi kịp mọi người thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cô, trọ, chân!

Lúc leo qua một đồng to toàn đá vụn, cô dẫm phải một khối đá mọc rêu xanh, lòng bàn chân trượt đi, té ngã một cái. Mắt cá chân truyền đến đau nhức, cô phỏng chừng là cổ chân đã trật rồi.

Trương Trọng Lâm thấy thế thì hoảng sợ, lập tức dừng lại để xem tình huống của cô, cũng may mà chỗ khác không làm sao, chỉ có mắt cá chân sưng đỏ lên.

Hay lắm, đi thì khẳng định là không đi được nữa rồi. Bên này lại không thể đánh xe lên, cũng đã sắp đến đỉnh núi, chẳng lẽ lại phải đi trở về?

Trương Thúc Dương thấy thế, tức giận nói, "Quả nhiên là thiên kim tiểu thư, đi trên đường mà cũng có thể trật chân, không biết là để cho ai xem?"

Lời này rõ ràng là ám chỉ cô cố ý làm trò, Cổ Nhượng Ngu làm sao chịu được kích bác này, vừa định phản bác, Trương Trọng Lâm lại mở miệng trước, "Thúc Dương! Không được nói bậy!" Ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc.

Trương Thúc Dương sùng sốt, từ khi hắn và anh hai hoà hoãn quan hệ trở đi, hắn đã bao nhiêu lâu rồi không nghe thấy anh hai dùng ngữ khí này nói chuyện với hắn. Lại còn trước mặt nhiều người như vậy, vì một nữ nhân không biết từ đâu ra gả đến Trương gia bọn họ!

"Ca! Anh....." Trương Thúc Dương còn muốn nói thêm vài câu, lại bị Trương Trọng Lâm dùng ánh mắt nghiêm khắc áp chế xuống, chỉ có thể nhịn một hơi buồn bực.

Lúc này có một người trong trần trông có vẻ trung thực tiến đến, "Tới đỉnh núi là có thể thông xe, gần đây trên trần mới tu sửa lại, từ đó có thể xuống núi được."

Trương Trọng Lâm vừa nghe, lập tức gọi điện thoại phân phó tài xế ở chân núi chạy nhanh lên trên. Sau đó ngồi xồm xuống trước mặt Cổ Nhượng Ngu.

Đây là... Đây là muốn công cô sao?

Cổ Nhượng Ngu nhìn người trước mặt mặc áo dệt kim màu xám, quần vải vàng nhạt, trông anh tuấn cao quý đến không thể nhầm lẫn, vậy mà anh cúi xuống trước mặt cô để công cô, chưa bao giờ có nam nhân nào từng công cô đâu, cho dù là ba cô đi nữa.

Cổ Nhượng Ngu thuận theo leo lên lưng Trương Trọng Lâm, Trương Trọng Lâm nhẹ nhàng nhắc một cái đem cô công lên.

Cổ Nhượng Ngu ghé vào bên cổ anh, nghe tiếng anh hít thở lúc lên lúc xuống, dựa vào lưng anh rộng lớn, bỗng nhiên liền sinh ra một cảm giác an toàn chẳng biết vì sao. Người nam nhân này, hình như là đáng tin như vậy, vô luận người làm những chuyện xấu, âm mưu lộn lộn như thế nào, anh vẫn có thể ở thời điểm cần thiết cho cô một tấm lưng rộng lớn, đem người an toàn che chở phía sau, trước mặt hết thảy mưa gió, đều có anh.

Loại cảm giác an tâm còn hơn cả phụ thân này là sao?

Cổ Nhượng Ngu nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ Trương Trọng Lâm, Trương Trọng Lâm tuy rằng không quay đầu lại, nhưng vẫn cảm giác được đây là dấu hiệu cô đang tới gần, thân cận, anh nghĩ, thật sự là giống con mèo nhỏ, thường ngày ra vẻ ngạo kiều tiểu bộ đáng, còn có thể giờ ra móng vuốt nhỏ, nhưng lúc thuận theo lại đáng yêu không chịu được, sẽ cọ cọ người, hôn hôn người. Nghĩ đến, trên mặt anh liền có một tia ý cười.

Đây xem trong mắt những người khác, Trương Trọng Lâm thật là người nam nhân tốt bậc nhất.

.....

Lúc lên tới núi đỉnh tài xế và Alex đã chờ sẵn ở đó, hai người chạy nhanh đến đỡ Cổ Nhượng Ngu ngồi lên ghế sau, Trương Trọng Lâm cũng ngồi theo xuống.

Tình trạng của Cổ Nhượng Ngu tuy rằng không phải là rất nghiêm trọng, nhưng cũng không dễ di chuyển, cho nên anh tìm người an bài một nhà trọ không tới trước tiên nghỉ lại.

Đó là một cái nhà nhỏ gạch xanh dương ngói xanh lá, phía trước sân còn có mấy cây tùng cây trúc, nhìn qua một hương vị khác biệt.

Lúc Cổ Nhượng Ngu vào phòng kéo ống quần lên xem, thì mắt cá chân đã sưng lên như một cái bánh bao đỏ rực, Alex đem tới cho Trương Trọng Lâm một ít thuốc phun sương giảm đau tức thời và thuốc bôi, sau đó đi liên hệ bác sĩ trên trần.

Bác sĩ nói trước chườm lạnh sau chườm nóng, về sau bôi thuốc vào là sẽ mau chóng khỏi.

Không nghĩ tới, Trương Trọng Lâm không nói hai lời ôm đồm hết công việc chườm lạnh chườm nóng. Alex quả thực là xem thẳng mắt, BOSS đại nhân cao cao tại thượng vậy mà chịu uốn gối cảm khảm nắm chân Cổ tiểu thư, chậm rãi đắp chân cho cô.

Kết hôn và không kết hôn quả nhiên là không giống nhau, trước kia thủ trưởng luôn như hắc diện thần hiện tại đã lắc mình biến hoá thành tân hảo lão công.

Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong a!

Cố Nhục Ngu ngồi im bị Tường Trọng Lâm ôn nhu hầu hạ đến mức chột dạ, đôi mắt đảo loạn khắp nơi không biết nên đặt ánh mắt ở đâu mới thích hợp. Để giảm bớt không khí ái ngại này, cô cúi đầu hỏi, "Anh làm chuyện này sao lại còn quen tay như vậy?"

Tường Trọng Lâm không ngần đầu trả lời, "Trước kia lúc tôi xuất ngoại chuyện gì cũng đều tự mình làm, dần dà liền quen tay."

Việc này Cố Nhục Ngu chưa nghe ai nói, "Anh còn từng ra nước ngoài?"

"Năm đó tôi tốt nghiệp đại học thì có chút mâu thuẫn náo loạn với người trong nhà, cho nên muốn ra nước ngoài một chút."

"Đây gọi là phản nghịch ở tuổi dậy thì?" Cố Nhục Ngu nén cười hỏi

"Phản nghịch ở tuổi dậy thì?" Tường Trọng Lâm nhắm nuốt một chút mảy chữ này, cảm thấy có chút thú vị, "Muốn nói như vậy cũng được."

"Vậy về sau anh vì sao lại về?" Chẳng lẽ là đại thiếu gia ở bên ngoài không sống nổi nữa?

Tường Trọng Lâm nhìn cô một cái, liền đoán được cô suy nghĩ cái gì trong lòng, giải thích "Lúc ấy, phụ thân khám bệnh phát hiện có nguy cơ bị liệt, mới gọi tôi về. Sau đó thì tôi cần phải thực hiện chức trách của mình."

"Anh ở bên ngoài đã trải qua chuyện gì nha?" Chắc không thể chỉ cầm tiền của cha đi hưởng thụ tiêu xài đi?

Nhắc tới chuyện này, Tường Trọng Lâm mỉm cười nói, "Tôi đã làm nhiếp ảnh gia, đến phố Wall Street tìm việc, còn từng mở một nhà hàng, đã làm rất nhiều chuyện."

Cố Nhục Ngu oa một tiếng, không nghĩ tới nhìn qua Tường Trọng Lâm chỉ biết nói chuyện buồn bán công việc vậy mà còn có một quá khứ bất kham như vậy.

Tường Trọng Lâm đáp chân có chút tâm thần không yên, trên tay anh là đôi chân mượt mà đáng yêu, cẳng chân trắng nõn tinh tế, người ta đều nói hễ là nam nhân thì sẽ có luyến túc phích*, Tường Trọng Lâm bỗng nhiên cảm thấy điều này có khi là thật.

Một đôi chân nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay to của anh như vậy, tức khắc mang theo chút màu sắc hương điểm, làm Tường Trọng Lâm cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

*luyến túc phích: foot fetishism, footismism, sùng bái bàn chân, một dạng bái vật mà đối tượng hướng đến là chân hoặc bàn chân. Thuật ngữ bái vật (fetishism) được nhà tình dục học Freud sử dụng để mô tả một hình thái lệch lạc tình dục, khi đối tượng hướng đến là một đồ vật vô tri giác hay một bộ phận cụ thể nào đó trên cơ thể. Hầu hết những người mắc chứng bái vật là nam giới và vật được yêu thích là những đồ phụ nữ thường dùng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chờm đá được một lát, đôi chân cô đã bớt sưng đỏ. Những mệt mỏi cả ngày như ùa ra, Cố Nhục Ngu cảm thấy mí mắt nặng ngàn cân, cả người mềm nhũn. Tường Trọng Lâm thấy cô mơ màng sắp ngủ thì nhen nhang nâng chân cô đặt lên giường. Giúp cô đắp chăn cho cô đang hoảng, để cô nghỉ ngơi một lát. Cơ hồ là vừa dứt lời, Cố Nhục Ngu liền đã ngủ, nhìn qua thật là một mối.

Tường Trọng Lâm ở bên từ đường còn có một chút chuyện cần giải quyết, lại vội vàng chạy tới từ đường an bài một chút. Vốn dĩ định làm xong thì sẽ trở về thành phố, nhưng Cố Nhục Ngu như vậy thì tốt nhất không nên di chuyển. Lại đã nói sẽ đưa cô đi trấn Thanh Giang ngâm suối nước nóng. Tường Trọng Lâm liền lưu một chiếc xe, những người khác ai đi đường đó, hôm nay vẫn là ngày quốc khánh, phòng chừng rất nhiều người còn muốn đi ra ngoài chơi. Tường Thúc Dương là tự mình lái xe tới, Tường Trọng Lâm liền dặn dò hần vài câu, để hần lái xe trở về chú ý an toàn.

Tường Thúc Dương cũng không lập tức đi, chỉ nhìn anh hỏi một câu, "Ca, anh có phải là đối với người phụ nữ kia hơi tốt quá mức?"

Tường Trọng Lâm nhìn hần một cái, không nói gì, làm cho hần cảm thấy có một vài lời càng không thể không nói, "Ca, em biết anh vì cái nhà này hy sinh rất nhiều, biết anh là người thừa kế của Tường thị, cần phải có một người vợ xuất thân tốt, nhưng mà....."

"Không có nhưng mà," Tường Trọng Lâm bỗng nhiên ngắt lời, "Anh cũng không cảm thấy đây là hy sinh."

Tường Thúc Dương hơi kinh ngạc nhìn anh, mà anh chỉ cười, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, em mau trở về đi thôi." Nói xong liền xoay người chuẩn bị trở về căn nhà trọ.

Cố Nhục Ngu tỉnh lại đã là hoàng hôn, cô không nghĩ tới mình lại ngủ một giấc lâu như vậy, xốc lên chắn nhìn thấy chân vẫn giống như cái móng heo. Cô nhut chí lăn vòng vòng trên giường, nhìn trần nhà màu trắng phát ngốc.

Chưa được một lát cô bỗng nhiên ngửi thấy một trận mùi thơm của đồ ăn, lúc này mới cảm thấy bản thân đã đói bụng. Tường Trọng Lâm kéo kẹt một tiếng đẩy cửa ra, trong tay bưng một chén giống như mì nước.

Vốn dĩ Cố Nhục Ngu cũng không thích mì phở, nhưng cô giờ đây đói đến không chịu được, nhìn chén mì nước cũng thấy ngon. Tường Trọng Lâm nhìn cô hai mắt tỏa ánh sáng liền biết cô hần là đói quá mức, cầm chén đặt lên bàn, đem Cố Nhục Ngu bế ngang lên ghế.

"Ồ đây không có đồ ăn gì ngon, tôi nghe nói trần trên có dưa chua cũng không tôi, cô ăn thử xem." Sau đó cầm dưa đưa cho cô.

Mùi hương thật sự là có chút câu dẫn lòng người, Cố Nhục Ngu không nói hai lời cầm dưa lên ăn, ngày thường không thích ăn thì lúc này cũng trở thành mỹ vị. Mà Tường Trọng Lâm ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn cô ăn.

Uống sạch ngụm canh cuối cùng, Cố Nhục Ngu buông chén, lúc này mới cảm thấy thể lực khôi phục, hôm nay thật sự là quá vất vả rồi.

Tường Trọng Lâm đang định dọn chén đi ra ngoài, đã bị Cố Nhược Ngu gọi lại, "Lúc nào chúng ta có thể đi suối nước nóng a?"

"Chân cô đã thành như vậy còn muốn đi suối nước nóng?"

"Chườm lạnh xong rồi không phải còn cần chườm nóng sao? Ngâm suối nước nóng coi như là chườm nóng rồi." Cố Nhược Ngu cười đến giảo hoạt.

"Xem tình huống đã." Tường Trọng Lâm không đáp ứng cũng không phản đối.

Cố Nhược Ngu bấu mỗi, ghét nhất cái câu xem tình huống, không cho ta cái đáp án từ tể.

Không nghĩ tới một lát sau Tường Trọng Lâm liền tới đem cô đi ra ngoài, nói suối nước nóng bên kia đã sắp xếp xong, đêm nay có thể ở lại đó. Cố Nhược Ngu quả thực có cảm giác thụ sung nhược kinh, Tường tiên sinh từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy!?

.....

Không nghĩ tới nguyên nhân Tường Trọng Lâm hiếm khi dễ nói chuyện như vậy là do anh cảm thấy không dễ dàng gì được nghỉ tuần lễ vàng lại bị lãng phí vào chuyện tế tở. Lúc trước anh nhìn Cố Nhược Ngu dùng máy tính tra thông tin du lịch, đại khái là cô lên kế hoạch lần này đi ra ngoài nghỉ phép, ai ngờ lại bị chuyện này làm cho trì hoãn. Vốn dĩ việc tuần trăng mật bị hoãn đã khiến Tường Trọng Lâm có chút áy náy, lần này lại chậm trễ kế hoạch đi chơi của cô, còn khiến cô bị thương chân, về tính về lý anh đều phải chiều cô hơn mới phải. Cho nên anh mới dò hỏi bác sĩ ngâm suối nước nóng liệu có làm nặng thêm vết thương ở chân hay không, sau đó mới quyết định mang Cố Nhược Ngu đi chơi suối nước nóng.

Trần Thanh Giang cũng không phải nói du lịch nổi tiếng gì, ngay cả ngày nghỉ cũng không đồng người, nhưng cũng bởi vậy mới không có phá hỏng phong cảnh tự nhiên của địa phương. Khai thác suối nước nóng đem đến nơi này một ít nhân khí, mấy năm nay người tới nơi này chơi dần dần nhiều lên, kỳ thật Tường Trọng Lâm cũng không có cảm tình gì đặc biệt, từ nhỏ cũng không lớn lên ở đây, chỉ có từ khi phụ thân tu sửa từ đường Tường thị thì mỗi năm anh đều sẽ trở về.

Nói là trở về tế tở, chẳng bằng nói trở về chứng minh bản thân. Cha Tường lúc trẻ cũng không được người nhà coi trọng, cảm thấy ông không phải người có tiền đồ gì, cho nên khi ở Tường gia ông không nhận được đãi ngộ công bằng. Mãi cho đến lúc ông bắt đầu đi ra ngoài dốc sức làm ăn, cuối cùng cũng có được sự nghiệp riêng thì bỗng nhiên lại muốn về quê nhà. Có điều những tộc trưởng năm xưa khinh thường ông cũng đã cười hặc về tây, cho nên ông xuất tiền tu sửa từ đường Tường thị bây giờ, mỗi năm mang theo con cái trở về bái tế, ước chừng là để những lão già trước kia từng coi khinh ông nhìn xem ông hiện giờ đã trở thành người như thế nào.

Lớn lên, Tường Trọng Lâm đối với chuyện phụ thân hồi hương càng thêm hiểu rõ, anh mơ hồ có thể đoán được tâm tính của phụ thân, nhưng lại không lắm miệng, cũng cứ thế một năm lại một năm trở về quê. Đối với anh mà nói, chuyện này cũng như chuyện công ty, chỉ là một nhiệm vụ cần chấp hành mà thôi.

Đến suối nước nóng, Cố Nhược Ngu quả thực rung động. Suối nước nóng nằm tại chân núi, không giống như những suối nước nóng xa hoa trong khách sạn, chỉ có kiến trúc gỗ đơn giản, khăn trải giường sạch sẽ, không có nhiều người làm bảo trì suối nước, có chút tương tự với suối nước nóng ở Hokkaido Nhật Bản.

Trước khi tới đây Cố Nhược Ngu đã chuẩn bị đầy đủ để ngâm suối nước nóng, muốn ngâm mình chắc chắn là cần áo tắm, mà trước mặt Tường Trọng Lâm phải mặc áo tắm gì mới có thể hiện ra mỹ lực của cô? Vấn đề này là các cô gái phải mặc áo tắm trước mặt người khác giới không tự giá mà tự hỏi bản thân. Cô tự hỏi thật lâu, cuối cùng quyết định mặc một bộ áo tắm hai mảnh* màu hồng nhạt, không gọi cảm như bikini, lại có đáng về thiếu nữ kiểu tiểu.

*mọi người tưởng tượng bikini là bộ đồ hai mảnh nhỏ xíu che vừa đủ chỗ cần che, còn áo tắm hai mảnh ở đây giống loại cho học sinh trung học, tuy hai mảnh nhưng tương đối kín đáo.

Cố Nhược Ngu dùng một chân nhảy ra khỏi phòng thay quần áo nhìn thấy Tường Trọng Lâm đã sớm thay xong quần áo đứng chờ. Dáng người quả nhiên rất được! Rắn chắc mà không cơ bắp khoa trương, vai rộng mỏng hẹp hình tam giác ngược, lúc trước từng nhắc đến đường nhân ngư cũng ẩn ẩn có thể nhìn thấy, còn có, phía dưới.....

Không thể nhìn xuống nữa! Cố Nhược Ngu cảm thấy trên mặt hơi nóng, thu lại ánh mắt. Cảnh cáo chính mình khi đối mặt với nam sắc nhất định phải bình tĩnh, đừng tỏ vẻ thèm thuồng rất đáng khinh!

Tường Trọng Lâm không phát hiện vẻ khác thường, toàn bộ lực chú ý của anh đều đặt trên "móng heo" của Cố Nhược Ngu, nhìn thấy cô đi ra liền chuẩn bị đỡ cô đi tới bồn ngâm, kết quả lại nhìn thấy cô mặc áo tắm, anh nhúm mày lại.

"Thật là quá lộ liễu!" Tường tiên sinh trong lòng thầm nghĩ.

Dù rằng vì lý do công việc anh đã gặp qua những người càng lộ liễu hơn, ngay cả hầu như không mặc gì cũng không biết đã thấy bao nhiêu lần, nhưng mà nhìn Cố Nhược Ngu anh vẫn cảm thấy có chút bại hoại, đặc biệt là khi những người đàn ông gần đó đều dừng trước khuôn ngực trắng nõn kia. Tường Trọng Lâm sắc mặt không tốt tiến lên vài bước, dùng khăn bông to trong tay bọc cả người cô lại, bẻ lên đi luôn, không để những người đàn ông gần đó có thêm thời gian mơ mộng.

Cố Nhược Ngu rúc vào ngực Tường Trọng Lâm, còn có thể cảm nhận được hơi thở anh ấm áp. Nội tâm cô vẫn luôn giãy dụa giữa hai loại tâm tình "Oa oa, trước mặt mọi người bị bẻ lên thật là thẹn thùng" và "Hắc hắc, dáng người thật tốt có nên ăn đậu hũ hay không", cuối cùng còn chưa kịp chọn được một vẻ mặt phù hợp, Tường Trọng Lâm đã đem cô ôm đến suối nước nóng.

Suối nước nóng thiên nhiên quả thực thoải mái, vừa xuống nước Cố Nhược Ngu đã cảm thấy cả người được nước nóng bao quanh đến nóng bừng, chỗ mát cá chân bị sung hơi kích thích, bất quá toàn thân đều cảm thấy máu lưu thông.

Cố Nhược Ngu đầu gối lên tảng đá bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên hơi hơi hé mắt muốn nhìn xem Tường Trọng Lâm đang làm gì. Anh đang ngồi thẳng lưng bên mép nước, một vẻ suy tư, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì mà nghiêm túc như vậy?

Cái bồn nước nóng bọn họ đang ngâm nói lớn không lớn, nói nhỏ thì cũng có thể vừa khoảng mười người ngồi, trừ hai người ra còn có một đôi tình nhân ngoại quốc, chẳng biết là làm sao lại tìm đến cái suối nước nóng ở một địa phương nhỏ như vậy, lại còn có ba nữ sinh, nhìn qua như là bạn bè hẹn nhau cùng đi chơi.

Cố Nhược Ngu không thích lắm việc có nhiều người như vậy ngồi chung một bồn, cảm giác không được riêng tư, chẳng qua ở nơi này có thể có suối nước nóng để ngâm cũng đã không tồi, cô cũng không thể lại bắt bẻ.

Thế nhưng ai đó hãy nói cho cô biết mấy cô gái ở bên kia vui cười đàm luận, tỏ vẻ hoa si quá độ đối với Tường Trọng Lâm là đang coi cô vô hình hay sao?

Cố Nhược Ngu ngồi cách Tường Trọng Lâm không gần, hơn nữa hai người không nói chuyện, mấy cô gái kia tự nhiên sẽ không nghĩ bọn họ đi cùng nhau.

Tường Trọng Lâm tuy rằng mặt than nghiêm trọng, ngâm nước nóng về mặt cũng chẳng khác lúc đi họp nghe báo cáo, cũng không biết có cái chuyện ưu quốc ưu dân* gì. Thế như

góc mặt kia rõ ràng anh tuấn, còn có thể so với đáng người mẫu, rất dễ dàng khiến cho người chung quanh chú ý, càng đừng nói là mấy cô gái chưa thấy qua sự đời kia.

*ưu quốc ưu dân: Lo cho nước lo cho dân.

Cố Nhượng Ngu dùng đuôi mắt quan sát mấy cô gái luôn nhỏ giọng cười đùa, xô xô đẩy đẩy, ước chừng là muốn bắt chuyện Tường Trọng Lâm. Đáng tiếc bộ dạng không dễ gần khiến họ cảm thấy có chút khiếp đảm, ba người người đây ta kéo muốn chọn ra một người tiên phong. Kết quả cuối cùng là cô gái xinh đẹp nhất trong nhóm, nhìn qua tương đối thành thực. Cô gái chậm rãi đi đến trước mặt Tường Trọng Lâm, xấu hổ mở miệng, "Tiên sinh anh đến một mình sao?"

"....."

"Chúng em có ba người, anh có muốn ngồi cùng chúng em không?"

"....."

Không nhận được lời đáp nào, cô gái có chút xấu hổ lại có chút giận dữ, phỏng chừng cô dựa vào bộ dáng này chưa từng có chuyện ra tay không thành công, "Tiên sinh....."

"Ngại quá, có thể đừng quấy rầy tôi được không." Tường Trọng Lâm ngay cả mí mắt cũng chưa hé, lãnh đạm nói.

Nhìn gương mặt nữ sinh biến sắc, Cố Nhượng Ngu ngồi một bên cảm thán Tường Trọng Lâm cũng thật là không cho cô gái đó chút mặt mũi, không phải là bắt chuyện thôi sao? Cũng sẽ không mất một miếng thịt, bắt quá, cô thích cái phản ứng này!

Đột nhiên nghĩ tới cái gì quý quái, Cố Nhượng Ngu cười quý dị cười, cười tủm tỉm dịch lại gần mấy nữ sinh, cũng thấp giọng nói, "Tôi và các cô đánh cuộc, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ba nữ sinh kia nhìn Cố Nhượng Ngu, nhún mày kỳ quái nói, "Cái gì?"

"Nếu tôi qua đó bắt chuyện thành công, các cô mỗi người thua tôi một trăm, thế nào?"

Cô gái vừa mới đến bắt chuyện nhưng bị cự tuyệt đánh giá Cố Nhượng Ngu, khuôn mặt không tồi, đáng người bình thường, còn không đẹp bằng mình đâu, phỏng chừng cũng không phải giả vờ, đơn giản liền đồng ý đánh cuộc, nhìn xem người khác cũng bị xấu mặt.

"Được a, nếu cô có thể đi đến bắt chuyện thành công chúng tôi mỗi người cho cô một trăm." Cô gái bên cạnh đáp lời.

Cố Nhượng Ngu nén cười, chậm rãi đi tới trước mặt Tường Trọng Lâm, thanh thanh giọng nói, "Vị soái ca này, một người a?"

Tường Trọng Lâm nhìn cô ở bên kia không biết nói chuyện gì với mấy cô gái kia, bỗng nhiên lại biến thành thần thái nhai đến hỏi anh, vừa định nói chuyện thì nhìn thấy Cố Nhượng Ngu đang mãnh liệt nháy mắt. Đây là ý tứ muốn anh phối hợp.

Tường Trọng Lâm bắt đắc dĩ trả lời, "Đúng vậy."

"Anh cảm thấy tôi xinh đẹp không?"

"..... Xinh đẹp."

"Cùng tôi nói chuyện chút đi?"

"..... Được..."

Ba nữ sinh nghe hai người một hỏi một đáp, đôi mắt đều rớt.

Cuối cùng, Cố Nhượng Ngu bỗng nhiên vất tay lên cổ Tường Trọng Lâm, nói, "Hôn một cái tôi thắng ba trăm cho anh hai trăm được không?"

Tường Trọng Lâm còn chưa kịp chọn, Cố Nhượng Ngu đã hôn lên. Khác với lần đầu tiên chuẩn chuẩn lướt nước, cũng không phải lần thứ hai say rượu mơ hồ, lúc này đây là chân chân chính chính hôn anh, chủ động, tuyên cáo, nói với anh, tôi là Cố Nhượng Ngu, tôi đang hôn anh.

Tường Trọng Lâm phản ứng đầu tiên là đẩy ra cô, ở tuổi nước nóng trước mặt nhiều người làm trò hôn môi kiểu này, quả thực là khiêu chiến tam quan của anh. Thế nhưng giây tiếp theo, anh đã bị đôi môi Cố Nhượng Ngu mềm mại cùng đầu lưỡi nhỏ tạt hửu xung mê hoặc, trong lúc nhất thời bị đánh cho tơi bời, quên luôn địa điểm cùng cô hôn nhau.

Người ngoại quốc huyết sáo, cứ như đang thi đấu mà hôn bạn gái của mình.

Đến nỗi mấy nữ sinh kia đã sớm tròn mắt há mồm

.....

Lúc sau trở lại phòng tắm rửa thay quần áo, Tường Trọng Lâm nghĩ đến hai người vừa rồi ở tuổi nước nóng hôn nồng nhiệt, sắc mặt không nhịn được thay đổi. Anh xưa nay tự giữ mình, không nghĩ tới lần này ở trước công chúng lại cùng cô hôn nhau, hơn nữa lại ở tuổi nước nóng, kề sát anh là khuôn ngực mềm mại, môi thơm miệng ngọt, hết thấy đều làm anh quên mất tất cả nguyên tắc của bản thân, chỉ nghĩ đem cô nhập vào trong lồng ngực hôn lâu một chút, sâu một ít, đến cuối cùng anh mơ hồ cảm thấy chính mình sắp không chịu nổi chế mà nổi lên phản ứng sinh lý nào đó mới gian nan dừng lại.

Nghĩ đến đây Tường Trọng Lâm cảm thấy cực kỳ bắt đắc dĩ, rõ ràng anh lớn tuổi hơn Cố Nhượng Ngu nhiều như vậy, vậy mà lại dễ dàng bị như vậy một tiểu nha đầu trêu chọc

khuyến cho tình ý nổi lên, đối với anh trước nay đều tự không chế mà nói chính là một loại dả kích.

Chờ anh từ trong phòng tắm ra, nhìn thấy Cổ Nhượng Ngu đang dựa trên giường, nhếch chân, nhìn ba tờ Mao gia gia màu hồng nhạt đặt trên gối cười hết sức vui mừng.

Cổ Nhượng Ngu thật là vui chết đi được, nghĩ đến ba nữ sinh kia lúc gần đi, oán hận liếc mắt một cái rút ra tờ tiền giá trị lớn một cách bất đắc dĩ, cô liền muốn cười. Không nghĩ tới còn có thể chơi đùa như vậy, thật là bội phục chính mình thông minh, hoá ra còn có một cách làm giàu như vậy a. Đúng lúc cô đang tự mãn, một bàn tay duỗi tới trước mặt cô, trong ba tờ Mao gia gia trên gối đầu rút bớt hai tờ không chút lưu tình.

Cổ Nhượng Ngu vừa ngẩng đầu, thấy Trương Trọng Lâm không hề xấu hổ đem hai tờ một trăm bỏ vào túi áo vest của chính mình đang treo trên giá.

"Uy, đó là tiền của tôi!"

Trương Trọng Lâm bình tĩnh xoay người, nhìn cô, "Không phải là cô nói giúp cô một chút cô liền chia cho tôi hai trăm hay sao? Tôi lấy thù lao của mình."

Cổ Nhượng Ngu "....." tôi lúc ấy chỉ là tùy tiện nói, anh liền tùy tiện nghe không được sao?

"Anh là BOSS cả một công ty có cần phải tranh với tôi hai trăm đồng không? Còn chưa đủ mua một cái khăn tay của anh, anh lấy làm gì a?" Cổ Nhượng Ngu tức giận bắt bình nói.

"Không thể nói như vậy," Trương Trọng Lâm tùy tay cầm lấy một tờ báo trên bàn lật xem lên "Tiền tuy rằng không nhiều, nhưng tốt xấu vẫn là tôi bỏ phần công sức kiếm được."

Cổ Nhượng Ngu nghe được mấy chữ "bỏ một phần công sức", bỗng nhiên cảm thấy lỗ tai có chút nóng. Nghĩ đến chuyện vừa nãy cô cũng bội phục chính mình, chẳng hiểu sao bỗng nhiên lớn mật dám ở trước mặt công chúng làm ra chuyện "đại nghịch bất đạo" bức này đối với Trương tiên sinh. Phải biết rằng với tính cách của anh, trước tiên không nói anh ở phía sau lưng người khác là như thế nào, nhưng ít nhất trước mặt người khác anh tuyệt đối chính nhân quân tử tiêu chuẩn, nghiêm khắc kiểm chế giữ hình tượng. Cô trước giờ cũng không phải chưa từng có bạn trai, hôn môi đương nhiên cũng không phải là tay mơ, nhưng là vừa nãy rõ ràng nửa đầu trần người hôn là cô, sao cuối cùng quyền chủ đạo lại giao cho Trương Trọng Lâm đâu?

Bàn tay anh chặt chẽ ôm lấy vòng eo cô, không cho phép cô có một chút ý định lui bước, khoang miệng anh sạch sẽ ấm áp, hôn đến ôn nhu lưu luyến, nếu không phải cuối cùng anh ngừng lại, cô cũng sắp quên luôn chính mình đang ở đâu.

Kỹ thuật không tồi a, Cổ Nhượng Ngu nội tâm phỏng đoán, không biết trước kia anh từng có bao nhiêu bạn gái mới luyện thành kỹ thuật này, ngày thường còn bộ dáng cảm dục nghiêm túc người sống chó gần bộ dáng, thoát nhìn có chút thuộc tính muộn tao* a.

**Muộn tao: phiên âm từ tiếng Anh "Man show", ban đầu được dùng ở Hongkong, về sau phổ biến ra giới trẻ TQ. Ý nghĩa thường để chỉ người đàn ông bẻ ngoài trầm buồn, nhưng có nội tâm điên cuồng. Những người như vậy thường không dễ dàng thể hiện và phơi bày cảm xúc cá nhân cùng những thay đổi tình cảm, nhưng trong một số trường hợp hoặc môi trường khác, họ thường có biểu hiện bất ngờ.*

Ngay lúc Cổ Nhượng Ngu đang miên man suy nghĩ, Trương Trọng Lâm cầm rượu thuốc và dây băng đi đến mép giường, "Thay thuốc."

Thứ Cổ Nhượng Ngu ghét nhất chính là thuốc, mặc kệ là uống hay là thoa ngoài da, tóm lại chỉ cần là thuốc cô đều không thích. Nhìn thấy Trương Trọng Lâm tay cầm bình thủy tinh màu nâu không biết là cái quý gì tán nát ra một loại mùi gay gay mũi, làm cô muốn lùi lại vài bước.

Trương Trọng Lâm vừa thấy cô muốn bỏ trốn liền tiến đến nắm lấy cẳng chân cô, "Chạy cái gì? Cô chạy được hay sao?" Cổ Nhượng Ngu nhìn Trương tiên sinh bỗng nhiên biến thành ma quỷ thì yên lặng chảy nước mắt, cô không muốn đắp cái loại thuốc kỳ quái này a!

Trương Trọng Lâm vừa thấy vẻ mặt Cổ Nhượng Ngu cũng đại khái đoán được trong lòng cô suy nghĩ cái gì. Sợ đau, sợ khổ, sợ mệt, ngại cái này, ngại cái kia, anh cũng chưa từng gặp nữ nhân nào nhiều chuyện rách việc hơn cô, thế nhưng cổ tình lại không chán ghét cô, dường như cô trời sinh nên như thế, được người nâng trong lòng bàn tay che chở.

Anh ngồi bên mép giường, dùng bông chấm lấy rượu thuốc, nhẹ nhàng xoa lên mắt cá chân bị thương của Cổ Nhượng Ngu, "Rượu thuốc tuy rằng không dễ ngủ, nhưng mà do lão trung y điều chế, nghe nói hiệu quả rất tốt, cô nhẫn nại một chút." Trương Trọng Lâm vừa xoa thuốc vừa chậm rãi giải thích.

Cổ Nhượng Ngu ngồi dậy, nhìn thấy đỉnh đầu anh đen nhánh, cảm thấy trái tim bỗng nhiên nhảy lên thật mạnh. Chân đang bị anh nhẹ nắm trong tay cũng có chút tê dại, đây là..... Làm sao vậy?

Đến tận lúc đi ngủ, Cổ Nhượng Ngu mãi không thấy buồn ngủ, bỗng nhiên hiểu ra,

Chẳng lẽ là..... Thật sự thích anh?

Chữ thích này đối với Cổ Nhượng Ngu mà nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô từng thích qua rất nhiều người, thầy giáo thời cấp 3, học trưởng thời đại học, đương nhiên, những bạn trai cũ của cô cô tất nhiên là cũng thích, nhưng những cái "thích" đó lại hình như không giống như vậy, có lẽ gọi là thường thức mới đúng. Kiếp trước, tất cả mọi người đều nói cô thích Trương Thúc Dương, bởi vì cô thường thường đuổi theo hắn, dò hỏi hướng đi của hắn, chú ý tới những người hắn hay lui tới, chú ý tới mỗi hành động của hắn, thậm chí lúc Trương Thúc Dương đề nghị giải trừ hôn ước cô còn đại náo một hồi, tất cả mọi người đều nói đây là cô chấp thích như thế nào a.

Hiện tại Cổ Nhượng Ngu cảm thấy, những thứ đó đều không phải thích, chỉ là một loại mong muốn chiếm hữu không rõ ràng, một loại cảm giác khát vọng không chế, nói trắng ra là chẳng qua chỉ là lòng hư vinh của nữ nhân quấy phá.

Mà Trương Trọng Lâm thì sao? Anh là người nam nhân rất kỳ quái, so với những người đàn ông cô từng kết giao trong quá khứ có rất nhiều điều không giống nhau. Anh vừa không hiểu lãng mạn hài hước, lại trầm mặc ít lời, người có cá tính như vậy hẳn là đã sớm bị cô không chút lưu tình gạt khỏi danh sách mới đúng?

Nhưng cô cảm thấy anh có chút đáng yêu, anh không thích nói quá nhiều, lại có thể vào lúc người cần nhất mà xuất hiện, anh cả ngày một bộ mặt Poker lại chưa từng nói với cô những lời khó nghe. Có đôi khi anh lại thực lại nhai, những cái đó đều là quan tâm vụn vặt. Anh có thể công cô, giúp cô bôi thuốc, chiều cô có giống tiểu nữ nhi. Cô chưa từng có cảm giác như vậy, cho dù là từ phụ thân của chính mình.

Một người nam nhân như vậy, cô có thể thích anh sao?

Bởi vì cả một đêm cô cứ tự hỏi những vấn đề quá mức cao thâm, cho nên ngày hôm sau rời giường Cổ Nhượng Ngu đeo hai cái quần thâm mắt cực kỳ to, Trương Trọng Lâm hiểu lầm là cô ở nông thôn ngủ không quen, cho nên sau khi cần thận xem vết thương của cô cơ bản đã ổn định bắt đầu chuyển biến tốt, liền gọi Alex đến đây đón bọn họ về.

Trương Trọng Lâm cảm thấy từ buổi sáng trở đi Cổ Nhượng Ngu liền bắt đầu có chỗ nào không đúng, lúc ăn sáng thì vui đầu thật thấp, mắt đối mắt với anh thì sẽ lập tức nhìn đi chỗ

khác, chính là đáng về đang chột dạ, khiến cho Tường Trọng Lâm cũng cảm thấy phải chăng cô đã làm ra chuyện xấu. Tối hôm qua trước khi ngủ cũng không như vậy a, rốt cuộc là đã xảy ra cái gì?

Cố Nhược Ngu rõ ràng là muốn ra về "chẳng có gì ghê gớm", nhưng mà lúc đối mặt với anh thì lại không không chế được mình, tưởng tượng đến cái kết luận tối hôm qua, cô liền cảm thấy chính mình làm cái gì cũng đều không đúng, nói cái gì cũng đều là cổ tình. Tốt xấu gì cũng đã trải qua qua hai đời người, vậy mà còn giống như cô gái nhỏ không biết phải làm sao, chính cô cũng muốn bóp chết bản thân! Cho dù là chính mình có suy nghĩ gì về anh, thì hiện tại bọn họ chính là vợ chồng hợp pháp, có gì sai hay sao?

Trong cái không khí quỷ dị mà Tường Trọng Lâm cái gì không biết, còn Cố Nhược Ngu hồ thẹn vạn phần, hai người lên đường về nhà. Bởi vì mất cá chân Cố Nhược Ngu bị thương không thể đi làm mà bị Vu Khởi Văn nói cô đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày*, uy hiếp muốn khấu trừ hoa hồng của cô, chẳng qua cuối cùng vẫn cảm một đồng đồ ăn ngon tới nhà ăn cô. Chẳng qua những đồ ăn lạnh mà cô thích ăn nhất bị Tường Trọng Lâm chụp lên cái danh "ảnh hưởng vết thương" bị ném vào thùng rác. Cố Nhược Ngu oán giận không thôi, đồ ăn vật với vết thương có một xu nào quan hệ!?

*Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày: đi làm ba ngày thì nghỉ mất hai ngày, ý ẩn dụ trong việc học tập và công việc không có kiên trì thiếu chuyên tâm với công việc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Qua một thời gian, cái chân bị thương của Cố Nhược Ngu rốt cuộc khỏi hẳn, mà cô cuối cùng cũng được Tường tiên sinh phê chuẩn, hết thời hạn thi hành án được phóng thích. Vừa hay cuối tuần có người tới hẹn tụ hội bạn bè cùng lớp đại học.

Kỳ thật đây chỉ là một cuộc tụ tập nhỏ của mấy người trong lớp, người tham gia là bốn nữ sinh cùng ký túc xá năm đó. Lại nói đến mấy người này, Cố Nhược Ngu thốt nhiên không thôi. Có ba cô gái như vậy, xinh đẹp như nhau, phong tình lại khác, ưu tú như nhau, tính cách đặc biệt lại khác. Một mặt là bạn tri tâm, một mặt lại là kẻ địch cạnh tranh. Nói tóm lại, các cô đều vừa yêu vừa hận đối phương. Lần gặp mặt này tuy bên ngoài nói là đã lâu không gặp, nhưng ai biết có phải lại bắt đầu thêm một cuộc chiến tranh hay không?

Thư mời Tần Văn Văn gửi tới có ghi yêu cầu mang theo người nhà. Cố Nhược Ngu nhìn tấm thiệp tình xảo trên tay, nhíu mày, người nhà?

Nghĩ nghĩ, cô cảm thấy điện thoại gọi cho Hứa Táp.

"A Ngu, đã lâu không gặp, cậu thế mà lại chủ động gọi điện thoại cho tớ." Thanh âm Hứa Táp trầm chọc vang lên ở bên tai.

"Thiệp mời của Tần Văn Văn cậu xem chưa?"

"À, Là buổi gặp mặt cuối tuần hả? Xem rồi, chúng ta lâu như vậy chưa gặp nhau từ tế được một lần."

"Vì sao phải mang người nhà?"

"Chuyện này hả....." Hứa Táp cười có chút tà ác, "Cậu không biết cô ấy ba tháng trước cầu được một con rùa vàng sao? Đương nhiên là muốn khoe ra."

"....." Tốt nghiệp mấy năm, vì sao chỉ số thông minh của cô gái Tần Văn Văn kia vẫn gấp như vậy? "Cậu cũng chịu mang (người nhà)?"

Hứa Táp bất đắc dĩ cảm thán một tiếng, "Tớ có cái gì phải sợ chứ, Trình Kiến Lâm các cậu cũng không phải chưa từng gặp. Chồng của Bạch Hạm các cậu cũng biết rồi."

Cố Nhược Ngu nghĩ nghĩ, cũng đúng. Trình Kiến Lâm là sư huynh hơn các cô hai cấp, lên năm ba đại học đã cùng Hứa Táp ở bên nhau, Bạch Hạm cũng là vừa tốt nghiệp liền kết hôn, tuy rằng khi ấy cô xuất ngoại, nhưng cũng nhìn thấy ảnh chụp hôn lễ. Trong số các cô người phong tình vạn chủng nị lực vô biên nhất - Tần Văn Văn tiểu thư - mãi không có tin tức gì, xem ra lần này cầu được con cá lớn, bằng không sao có thể vội vàng gọi các cô đến khoe khoang?

"A Ngu, cậu hiện tại vẫn độc thân sao?" Hứa Táp cho rằng cô không có bạn trai nên không thể ứng chiến.

"..... Tớ kết hôn rồi."

Quả nhiên, điện thoại bên kia hô một tiếng khiến mặt đất rung lên, "Cậu đã kết hôn? Sao không nói cho chúng tớ biết?"

Nói cho các cậu tớ đây liên hôn? Hay là nói cho các cậu biết tớ bị từ hôn sau đó lại bị đổi thành ca của vị hôn phu cũ? Cố Nhược Ngu bĩu môi, loại chuyện này sao cô có thể nói cho đám "hào ti muội" từ năm nhất tới năm tư nghe.

"Kết hôn quá hấp tấp, không có gì hay để kể." Cố Nhược Ngu đơn giản trả lời hai câu có lẽ, mặc kệ Hứa Táp vẫn đang không buông tha mà kêu gào, liền ngắt điện thoại.

Mang người nhà đi? Chẳng lẽ thật sự phải mang Tường tiên sinh?

Nhớ tới anh lúc ở suối nước nóng không chút lưu tình trưng mặt poker cho mấy nữ sinh muốn bắt chuyện, cô liền không khỏi rung mình một cái.

Lúc ăn cơm chiều Tường Trọng Lâm cảm thấy Cố Nhược Ngu có chút kỳ quái, về mặt muốn nói lại thôi, lần trước cô dùng về mặt này là khi chân cô bị thương chưa khỏi lại muốn đi dạo phố bị anh dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Lần này cô lại có vấn đề gì?

"Có chuyện gì?"

"A?" Còn đang mải phân vân, Cố Nhược Ngu nhất thời bị anh đột nhiên đặt câu hỏi mà giật mình, phản xạ có điều kiện trả lời, "Không có chuyện gì a?"

Không có gì thì cô có thể có đáng về như vậy sao, Tường Trọng Lâm trầm nghĩ. Nhưng cô không muốn nói, anh cũng không hỏi đến.

Lúc này chẳng phải nên tiếp tục hỏi, "Có phải cô gặp vấn đề gì rồi không?" hay sao? Để cô có thể thuận miệng nói tiếp. Người này thật không có lòng hiếu kỳ, khiến cô tức giận.

Cắn cái muỗng nữa ngày, Cổ Nhựt Ngu vẫn quyết định nói ra, "Cuối tuần anh có rảnh không?"

Quả nhiên là có việc, "Hần là có, sao vậy?"

"Ừm....." Cổ Nhựt Ngu do dự nói, "Bạn học đại học của tôi muốn gặp mặt, phải mang người nhà tham gia."

Người nhà? Nói anh sao?

Nghe hai chữ này Trương Trọng Lâm có chút buồn cười, nhiều năm như vậy anh từng có rất nhiều xưng hô, thiếu gia Trương gia, người quản lý Trương thị, thương nhân, đủ loại xưng hô, chứ trước nay chưa bị ai kêu là người nhà.

"Có thể."

Cổ Nhựt Ngu "....." Đơn giản như vậy liền đáp ứng, tôi đây vừa mới chuẩn bị một đồng lớn khuyến bảo, giờ phải nói thế nào?

Vì cái danh hiệu người nhà này, cuộc gặp mặt bạn cùng lớp này cũng đáng để đi một chuyến, Trương Trọng Lâm nghĩ.

Đến hôm đó phải đi gặp mặt bạn bè, Cổ Nhựt Ngu thật hiếm có một hôm không ngủ nướng, mà là dậy sớm rời giường rửa mặt chải đầu trang điểm, ở phòng trang phục hồi lâu không thấy người đi ra. Cuối cùng chờ được cô từ phòng trang phục hưng phấn đi ra, trong tay còn cầm vài thứ quần áo.

"Quyết định rồi, hôm nay anh mặc bộ này!"

Trương Trọng Lâm nhìn kỹ, phát hiện đồ trên tay cô chính là quần áo của anh, "....."

Anh dự cảm có điều gì không ổn, "Vì sao bỗng nhiên phải giúp tôi chọn quần áo?"

"Vì muốn để chồng các cô ấy không bằng anh!" Cổ Nhựt Ngu mặt không đổi sắc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"....." Quả nhiên, đây mới là logic của cô.

Cổ Nhựt Ngu lấy một cái áo thun cùng quần âu mỏng màu xám, vừa đưa cho anh thúc giục anh nhanh thay đồ, vừa giải thích, "Chồng Hứa Táp và Bạch Hạm cũng tầm tuổi chúng ta, cho nên chúng ta cần thành thực ôn trọng hơn bọn họ, nhưng lại không thể quá mức cứng nhắc, còn phía Tần Văn Văn thì tôi không đủ thông tin, không có cách nào phân tích."

Trương Trọng Lâm bị coi như búp bê Barbie mà chọn đồ, dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn thuận ý cô thay quần áo.

Cổ Nhựt Ngu cẩn thận đến mức anh đeo đồng hồ nào, dùng thắt lưng nào cũng phải tự mình chọn lựa, dù thấy mức độ dè dặt của cô đối với lần tụ tập này. Trương Trọng Lâm nhìn cô giống như một bà tiểu quân gia với tới với lui, đầy lòng có chút cao hứng, cũng dễ tùy cô đùa nghịch. Đồng thời trong lòng anh cũng tò mò, rốt cuộc là bạn học như thế nào lại có thể khiến Cổ Nhựt Ngu khẩn trương như vậy.

Địa điểm tụ tập là một quán ăn thời đại học mọi người hay tới, dù không phải câu lạc bộ cao cấp gì, nhưng lại thanh tịnh hiếm có, bà chủ tiệm cũng quen biết các cô, ở chỗ này cãi nhau âm ỉ bốn năm đã sớm biến thành khách quen.

Bởi vì trước quán ăn không có chỗ đậu xe, Trương Trọng Lâm không thể không đi tìm bãi đỗ xe, Cổ Nhựt Ngu đành một mình đi vào trước.

Đẩy cửa ra liền nghe được giọng nói ồn ào bên trong.

"A Ngu tới!" Bạch Hạm kinh hi hô, từ trên ghế đứng lên, chạy về phía cô.

Cổ Nhựt Ngu vừa thấy cô đã mang cái bụng to còn dám bước đi như bay như vậy, hồn bị dọa bay mất, giang hai tay muốn đỡ lấy cô. Triệu Ngan bên cạnh đã bị dọa toát mồ hôi lạnh toàn thân, vị thế từ này, sau khi mang thai dường như căn bản không nhớ rõ việc này, cho rằng bản thân vẫn là đáng vẻ thoãn thoát năm xưa.

"A Ngu đã lâu không thấy, vẫn không có gì thay đổi?" Hứa Táp có vẻ dị thường bình tĩnh, ním cười giờ ly hướng về phía cô.

"A Ngu, nghe nói cậu cũng đã kết hôn, cậu lại có thể không mời chúng tớ? Chúng tớ không xem như bạn bè của cậu sao?" Bạch Hạm không vui.

Cổ Nhựt Ngu chỉ có thể ha hả cười gượng, cuộc hôn nhân này thật ra không phải như các cậu tưởng đâu.

Còn chưa kịp đáp câu nào, đã nghe thấy tiếng chuông mở cửa.

Tần Văn Văn lên sân khấu vĩnh viễn đều phi thường trọng đại như vậy, váy trang trọng, túi xách, đồ trang sức cùng kính mát, trang dung tính xảo phối hợp son môi đỏ như lửa, không làm người khác cảm thấy đẹp thô tục, ngược lại có loại mỹ lệ kinh động lòng người.

Cô nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, cười sáng lạn, "Nha, mọi người đều đã tới?"

Bạch Hạm kéo khoe miệng, "Vẫn trang điểm phong cách đến như thế." Cô khó coi nhất chính là nhìn bộ dáng này Tần Văn Văn, có vẻ tốt nghiệp mấy năm rồi người này vẫn không thay đổi a.

"Chẳng phải là đều đã tới rồi sao? Cậu vẫn trước sau như một thích đến trễ a, Văn Văn." Hứa Táp ngồi ngay ngắn trên sofa, không chút dè dặt nói. Trình Kiến Lâm ngồi bên cạnh sắc mặt xấu hổ nhìn mấy người phụ nữ này đầu vồ mồm người tới ta đi, tuy rằng loại tình huống này từ khi bắt đầu quen các cô thì anh cũng đã được thấy qua.

Chồng của Bạch Hạm hiển nhiên là không biết nội tình, có chút kinh ngạc nhìn tình huống, ước chừng là không thể tưởng được bạn thời đại học ôn chuyện cũ còn có khói thuốc súng bay ra.

Tần Văn Văn không hề bị ảnh hưởng, hướng hồ loại lời nói này lúc ở ký túc xá cô cũng đã nghe nhiều, đã chẳng còn dè dặt. Cô gỡ kính râm, cười ngăm ngăm giới thiệu nói, "Đây là chồng tớ, Hà Hi Văn."

Cô vừa nói xong, ba người còn lại chú ý tới nam nhân đứng phía sau cô.

Nam nhân kia chủ động tiến lên, "Thật vui được quen biết mọi người."

Cố Nhượng Ngu đánh giá người nam nhân trước mặt này, dáng người cũng coi là cao lớn, diện mạo cũng có thể coi như tuấn tú lịch sự, không biết là đang làm công việc gì.

Tần Văn Văn giới thiệu từng người một, sau đó ngồi xuống.

"A Ngu, người nhà của cậu đâu?" Tần Văn Văn tò mò hỏi. "Không phải sợ bị người thấy nên trốn mất rồi đi?"

"Nơi này không có chỗ đỗ xe, anh ấy đi đỗ xe." Cố Nhượng Ngu nhìn thấy cô mang về muốn nhìn trò hay, lười giải thích.

Nghe Cố Nhượng Ngu nói như vậy, Tần Văn Văn xoa xoa tóc, nhìn như không chút để ý nói, "May mắn hôm nay mang tài xế đến, bằng không chúng tớ cũng không tìm được chỗ đỗ xe đâu." Cô quay đầu nhìn Hà Hi Văn làm nũng nói.

Hà Hi Văn yêu thương cười cười.

Cố Nhượng Ngu nói một lớp da gà, Bạch Hạm cũng tỏ vẻ không còn lời để nói, Hứa Táp thấy nhiều không trách.

Sau đó thì nam nhân trò chuyện cùng nam nhân, nữ nhân trò chuyện cùng nữ nhân, không khí cũng coi như vui vẻ.

Bạch Hạm đang nhiệt tình giải chuyện mang thai thì cửa chính tiệm ăn một lần nữa mở ra.

Tướng Trọng Lâm tới rồi.

Cố Nhượng Ngu trước nay cũng không cảm thấy Tướng Trọng Lâm giống vương tử, cái tử vương tử này thực hư ảo, rất trẻ con. Hơn nữa vì người khác đều gọi Tướng Thúc Dương là vương tử nên cô càng không thích hai tử vương tử này. Tướng Trọng Lâm ở tuổi này làm vương tử cũng hơi lớn tuổi một chút, làm quốc vương còn được.

Đúng vậy, quốc vương.

Trầm ổn khí phách, có quyền quyết sách tối cao, hết thảy đều nắm giữ trong tay, khác hẳn với vương tử ngây ngô vô tri, đó là thanh bảo kiếm đã trải qua rèn luyện, bộc lộ mũi nhọn.

Tướng Trọng Lâm từ trong ánh mặt trời xuất hiện làm cho Cố Nhượng Ngu cảm giác như thế, tuy rằng vẫn là gương mặt kia, nhưng hiện tại cô thật muốn ôm eo anh một cái.

Không đợi Cố Nhượng Ngu phục hồi tinh thần giới thiệu, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc anh đã đi qua, gật đầu nói, "Chào mọi người, tôi là chồng Cố Nhượng Ngu, Tướng Trọng Lâm."

Càng khiến người ta kinh sợ hơn là chồng của Tần Văn Văn bỗng nhiên trở nên kích động đứng lên, đi tới vron tay, "Tướng tổng, không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp anh."

Tướng Trọng Lâm sững sốt, cũng lễ phép bắt tay đáp lại nói, "Giám đốc Hà, thật trùng hợp."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Cố Nhượng Ngu theo bản năng nhìn sắc mặt Tần Văn Văn, quả nhiên có chút cứng đờ. Kỳ thật chính cô ngoài một chút kinh ngạc thì cũng không có cảm giác gì, nhưng Bạch Hạm xem kịch gần như muốn vỗ đùi trầm trồ khen ngợi.

Hứa Táp bất đắc dĩ nhìn Bạch Hạm nhìn cười suýt rớt nước mắt, "Cậu rụt rè chút có được không?"

"Chẳng lẽ các cậu không cảm thấy cái cốt truyện này phát triển hết sức thần kì hay sao?" Bạch Hạm vỗ vỗ ngực, thuận khí, "A Ngu cậu quả thực quá lợi hại!"

Cô gái Tần Văn Văn này có chút thích hư vinh, ham làm giàu, các cô đều biết. Bất quá cô tốt xấu gì cũng không phải cô gái lòng dạ thâm sâu, ngày thường mọi người đâu vô mồm, chê cười cũng không tính là gì. Cố Nhượng Ngu biết tâm tính của cô, hẳn là đang bị phần muốn chết, giận dữ đầy người. Vốn dĩ định mang theo vị Hà tiên sinh tới khoe khoang ân ái, ai biết lời còn chưa nói ra cũng không kịp giới thiệu thân phận, đã bị chuyện vừa rồi làm hỏng. Huống hồ người ta còn là cấp trên của anh ta, khiến cho cô ấy không thể tức giận.

Để chữa cháy cho bầu không khí đang cứng đờ, Hứa Táp ra mặt làm hòa, gọi bà chủ mang đồ ăn lên để mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Trên bàn cơm đương nhiên là mấy người phụ nữ ríu rít nói không ngừng, nam nhân ở một bên trung thực đảm đương vai trò người nghe. Tướng Trọng Lâm trước nay không tham gia cuộc tụ hội nào như vậy, anh không thích những nơi quá ồn ào, cho nên hợp lớp là cơ bản đều không tham gia, những trường hợp cần tham dự đều là vì mặt mũi, nói chuyện khách sáo vài câu là được. Kỳ lạ là anh lại không cảm thấy phiền lòng, ngược lại vô cùng nghiêm túc lắng nghe các cô gái trò chuyện về thời đại học, như thể thông qua chuyện xưa có thể nhìn thấy Cố Nhượng Ngu thời đại học.

Không nghi ngờ gì Bạch Hạm người giỏi nói chuyện nhất trong số bốn cô gái, kể chuyện năm đó đến mức giọt nước không lọt*, Cố Nhượng Ngu cũng sợ cô ấy nhất ở điểm này, bởi vì mỗi lần nói chuyện là cô đều sẽ bị điểm danh.

*Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt qua, chi tiết cụ thể không bỏ sót.

Quả nhiên.....

Những chuyện như là cô không phân biệt được màn thầu với bánh bao cuộn ở nhà ăn, dùng máy giặt giặt hồng vỏ số quần áo, dưới lầu có nam sinh thấp nên thổ lộ cô lại tưởng đó là sư huynh biến thái luôn đẩy đưa, đem một chậu nước dội xuống mới phát hiện người ta đang tỏ tình với nữ sinh phòng bên cạnh....

Tất cả mọi chuyện thời đại học của cô đều bị Bạch Hạm sinh động như thật quơ chân múa tay kể lại một lần, người ở đây đều buồn cười. Thậm chí mặt than vụn năm của Tường Trọng Lâm cũng gọi lên vẻ tươi cười.

Cố Nhượng Ngu nhớ tới những chuyện cũ năm xưa đều hận không thể lập tức mất trí nhớ, đáng tiếc lúc nào cũng bị người ta thường xuyên lôi ra nói. Hay lắm, những người biết chuyện xấu của cô lại tăng lên rồi.

Cuộc tụ tập nhỏ lần này cũng có thể coi như là kết thúc trong một bầu không khí hài hòa, cuối cùng mọi người đứng trước cửa quán ăn vẫy tay tạm biệt.

"Tôi đi lấy xe, cô đứng đây chờ một lát?" Tường Trọng Lâm hỏi, chỗ đậu xe có chút xa.

Cố Nhượng Ngu cười hi hi, tay cô quán lấy cách tay Tường Trọng Lâm, "Không vấn đề, tôi đi theo anh qua đó."

Tường Trọng Lâm nhìn cái tay đang ôm lấy tay mình, cùng với gương mặt nhỏ đang ý cười dào dạt, "Hôm nay cô có vẻ rất cao hứng?"

"Cao hứng chứ," Cố Nhượng Ngu vỗ vỗ lên tay anh, "Khen thưởng cho anh một bông hồng nhỏ."

Tường Trọng Lâm bật cười, thả chậm bước chân để cô có thể theo kịp.

"Ài, người kia là làm cái gì ở công ty anh?" Cố Nhượng Ngu nhớ tới lúc anh chào hỏi.

"Ừ, giám đốc một công ty con."

Tuy rằng không phải cô có ý, nhưng mà ở trước mặt các bạn gái bị hâm mộ ghen ghét một trận quả là rất có cảm giác thành tựu, thật là đáng nhớ đến một lần nữa.

Cố Nhượng Ngu quay đầu nhìn phía bên người người đàn ông này, trừ bỏ ngày thường anh có chút không thú vị ra thì cơ bản không có gì để bắt bẻ, đôi trước cô tại sao lại bị đồ quý chán ghét mê hoặc đôi mắt? Chân chính đáng giá có được kim cương vương lão ngũ ở chỗ này à!

Vừa cảm thán, Cố Nhượng Ngu lại nghĩ tới vừa rồi Bạch Hạm lên nói cùng cô vài lời.

"Các cậu dự định khi nào có hài tử?"

"....." Cố Nhượng Ngu kéo khóa miệng, "Cậu cho rằng cậu mang thai thì tất cả mọi người đều muốn giống như cậu hay sao?"

Bạch Hạm không để bụng bĩu môi, "Chuyện sinh hài tử nên sớm suy nghĩ chứ đừng để lâu, hướng hồ nhà bên đó gia đại nghiệp đại, nói không chừng chính là đang chờ có người thừa kế."

Nói rồi Bạch Hạm vờn người sang thì thảo thần bí hỏi, "Các cậu một đêm mấy lần?"

"Phụt....." Cố Nhượng Ngu suýt nữa phun nước ra.

"Nước Mỹ cậu cũng đã đi qua rồi mà sao còn không coi mờ bằng tờ cái đũa vẫn luôn ở trong nước," Bạch Hạm khinh bỉ nhìn cô, "Đây là chuyện bình thường giữa hai giới."

"Đây là vấn đề coi mờ hay không coi mờ hay sao? Đang yên lành sao lại hỏi cái này! Đây là chuyện sắc nha."

Bạch Hạm tỏ vẻ "Cái này cậu không hiểu rồi" giải thích nói, "Tớ đây là đang lo lắng thay cậu đó, nam nhân có yêu cậu hay không kỳ thật có thể nhìn ra từ biểu hiện lúc ở trên giường."

"Phải không?" Cố Nhượng Ngu nghi ngờ, nếu như vậy, từ lúc kết hôn đến bây giờ anh vẫn còn bình tĩnh như một ông hòa thượng, ý tứ là anh không có hứng thú với cô?

"Đương nhiên, tớ nói với cậu, phương diện này rất quan trọng, cậu phải....." tiếp theo là chương trình phổ cập khoa học của tỷ tỷ tri tâm.

Cố Nhượng Ngu nghe xong một hồi tổng kết lại là bà bầu quá nhiên là tiết tháo không có giới hạn.

Sau khi trở về, Cố Nhượng Ngu suy nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định: tâm động không bằng hành động. Dù sao gả cũng đã gả, vừa hay lại đã thích anh rồi thì cứ đem anh bắt lấy là được. Chồng mình không dùng chẳng lẽ chờ người khác tới cùng mình sinh con sao?

.....

Cố Nhượng Ngu lần qua lộn lại cả một đêm không ngủ được, luôn suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể cưa đổ Tường Trọng Lâm, chuyện này quá trực tiếp rồi, có khi nào là cô không biết rụt rè? Lại nói nếu uyển chuyển một chút thì làm thế nào có thể biểu đạt được ý tứ đây?

Cuối cùng, ngày hôm sau cô đi làm, cô quyết định hỏi chuyên gia một chút về phương diện này!

"Cậu muốn cùng nữ nhân lên giường thì sẽ nói cái gì?"

"Khụ," Vu Khởi Văn thiếu chút nữa sặc cả phê vào khí quản, "Cái, cái gì?"

Giờ nghỉ buổi trưa, Cố Nhượng Ngu kéo Vu Khởi Văn đến phòng nước uống cà phê, lại hỏi ra một câu khiến người kinh sợ. Làm Vu Khởi Văn nhìn cô như thấy quỷ.

"Cậu nhìn tôi làm cái gì? Mau trả lời tôi," Cố Nhượng Ngu nhú mày nói.

"Sao cậu lại muốn hỏi loại vấn đề này?"

"Không phải cậu rất có kinh nghiệm sao? Tôi chỉ là khá tò mò."

"Tò mò cái này làm gì?" Vu Khởi Văn hoài nghi nhìn cô, "Chẳng lẽ cậu với họ Tường....."

"Không liên quan đến anh ấy!" Cố Nhượng Ngu về mặt nghiêm lại, nói chém đinh chặt sắt.

"Còn có thể nói cái gì nữa, tán tỉnh, tắm rửa một cái." Sau đó hần nhún vai, không nói gì nữa.

Cố Nhượng Ngu lập tức đổi sang vẻ mặt khinh bỉ, giống như đang nói "Cậu là cái đồ ngựa giống."

"Uy, là chính cậu muốn hỏi!" Vu Khởi Văn hô lên, "Tôi chỉ có sao nói vậy mà thôi."

"Những cô bạn gái của cậu đều rất còi mòi sao?"

"....." Vu Khởi Văn vỗ trán, chẳng hiểu sao hôm nay cô nhất định muốn dây dưa vấn đề này, "Cũng được."

"Cũng được là cái mức độ nào? Có ăn mặc gợi cảm câu dẫn cậu? Hay là dứt khoát dùng tư thế nữ vương cười..... Ô ô" Lời nói còn chưa nói xong đã bị Vu Khởi Văn hung tợn bóp lấy miệng.

"Cố Nhượng Ngu, cậu rốt cuộc muốn làm gì?"

Từ chỗ Kevin không lấy được nhiều tin tức, bởi vì thần kinh hắn quá nhạy cảm, một câu không cẩn thận là đoán được mục đích của cô. Cuối cùng, cô vẫn khuất phục mà đi hỏi đại thẩm bát quái Bạch Hạm.

Bạch Hạm vừa nghe nói cô tới là đề thỉnh giáo vấn đề này, lập tức cười đến điên cuồng, sau đó nguy hiểm nói, "A Ngu, cậu hỏi tới chính là hỏi đúng người. Nhớ năm đó Triệu Ngạn chính là nhờ tới huấn luyện mới có được bộ dáng ngày hôm nay!"

Triệu Ngạn ngồi bên cạnh gọt táo Triệu Ngạn nghe thấy, khóe miệng run rẩy.

Cố Nhượng Ngu cảm điện thoại cảm thấy lỗ tai sắp hỏng rồi, như lời Bạch Hạm là cô đang nghiêng tai mà nghe. Lời Bạch Hạm tổng kết như sau,

Kế hoạch một, cách trực tiếp, ăn mặc gợi cảm nói với anh ta "come on, baby~"

Bị Cố Nhượng Ngu một phiếu phủ quyết. Tường Trọng Lâm kia, không có hứng thú đối với người thì phòng chừng cho dù có trần trụi đứng trước mặt anh, anh cũng sẽ không cho người một cái liếc mắt.

Kế hoạch hai, cách dụ hoặc, ví dụ như lúc đi tắm làm bộ quên mất thứ gì, nhờ anh ta đem lại đây cho người, sau đó thuận thế kéo vào đi, nắm nắm lại xoa xoa.....

Cố Nhượng Ngu tưởng tượng đến cái dáng vẻ này, chính mình đã dựng một lớp da gà, phủ quyết!

Kế hoạch ba, cách tạo không khí, lấy một cái lý do gì đó, chuẩn bị chút rượu vang đỏ com Tây ngon nếm các thứ, nhất thời ý loạn tình mê.....

Cố Nhượng Ngu nghĩ, đây chẳng phải là say rượu loạn tính? Huống hồ, so từu lượng xem, Tường Trọng Lâm còn chưa ý loạn tình mê, chính cô đã uống đến nằm sấp xuống.

Bạch Hạm kiến nghị một đồng lớn, Cố Nhượng Ngu cảm thấy không có lấy một cái dùng được, chủ yếu là vì kẻ địch quá mức cường đại, thật sự là hơi khó giải quyết.

Tường Trọng Lâm cảm thấy mấy ngày nay Cố Nhượng Ngu thật sự có chút kỳ quái, tất nhiên là bình thường cô vẫn luôn kỳ quái, thế nhưng mà gần đây mức độ kỳ quái càng trầm trọng thêm, thường ngồi nhìn gương làm bầm láp láp bầu, không ngừng đánh giá chính mình, buổi tối thích cầm tạp chí nghiên túc nghiên cứu, còn vừa làm bầm láp láp láp không biết đang nói cái gì. Có một lần anh muốn thò lại gần nhìn xem cô rốt cuộc đang xem tạp chí gì thì cô nhanh tay khép lại, cười hắc hắc rồi nhét xuống dưới gối đầu.

Bất quá trong khoảng thời gian này công ty có một hạng mục lớn đang ở giai đoạn mấu chốt nhất, anh thật sự không rảnh để quan cô, chờ đến khi qua mấy ngày bận rộn này lại tìm hiểu xem rốt cuộc cô đang thần thần bí bí làm cái gì.

Kỳ thật Cố Nhượng Ngu cũng không làm gì, chủ yếu là đang nghiên cứu điều kiện bẩm sinh của bản thân rốt cuộc có đủ hay không. Cô luôn luôn rất có niềm tin vào vẻ ngoài của mình, đáng tiếc người kia lại là Tường Trọng Lâm, một người nam nhân lớn hơn cô đến bảy tám tuổi, phòng chừng đã sớm đi qua vạn bụi hoa, phụ nữ xinh đẹp kiểu gì anh chưa thấy qua? Nhìn lại chính mình, ngực cũng không lớn lắm, mông cũng không phải rất đẹp, à, gần đây hình như eo còn to ra một chút?

Cố Nhượng Ngu lại cảm thấy hơi nhụt chí, chẳng lẽ lại cho anh ăn viên thuốc nhỏ màu lam?

Lúc Cố Nhượng Ngu còn đang buồn rầu không thôi, Văn Phòng tiếp nhận một case khá lớn, Vu Khởi Văn một mình không thể lo liệu hết quá nhiều việc, cô đành phải tập trung vào công việc, trong lúc nhất thời quên luôn "đại sự" đang chuẩn bị.

Kết quả là Tường tiên sinh đã xong đợt bận rộn cùng với Cố tiểu thư bỗng nhiên bận tới mất cứ như vậy lướt qua nhau, hiếm khi cuối tuần Cố Nhượng Ngu không ở nhà ngủ nướng mà lại vội đến Văn Phòng tăng ca, còn Tường Trọng Lâm lại có thể ở nhà uống trà xem báo rèn luyện tập thể hình.

Tường Trọng Lâm nhớ tới khoảng thời gian trước Cố Nhượng Ngu cả ngày đều thần thần bí bí, anh rút ra quyển tạp chí nằm đè dưới gối đầu. Nhìn qua màu sắc rực rỡ, là tạp chí thời trang phụ nữ, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Vừa mở ra, bên trong Cố Nhượng Ngu gấp lại làm dấu trang, anh dễ dàng tìm được tới tờ tạp chí cô đang xem.

Chỉ nhìn thấy trên mặt giấy có mấy cái tiêu đề bắt mắt:

《Tình tình lãnh đạm phải làm sao đây? Nữ chuyên gia dạy bạn cách khơi dậy "hứng thú" của chồng, tình phức không bao giờ là vấn đề! 》

Một giây đồng hồ sau, Tường tiên sinh mặt sắt đen xì, cả người đầy sát khí.

P/s: Chương sau có sắc có thịt a~~~xịt máu mũi*...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21

Chật vật một hồi cuối cùng cũng tới thứ sáu, Cổ Nhược Ngu cả người đều rã rời. Vụ án lần này là một cái vụ vi phạm quyền doanh nghiệp, chỉ xem những xem những tư liệu về các xí nghiệp đó thôi cũng hoa mắt, mắt mấy ngày mới coi như làm xong những công tác quan trọng nhất, chỉ chờ cuối tuần Vu Khởi Văn lên toà nói năng thuận lợi là có thể giải quyết.

Buổi tối Cổ Nhược Ngu ngâm mình ở bồn tắm, thoải mái vô cùng. Cô cảm thấy gân cốt toàn thân đều đều giãn ra, lại thêm vài giọt tinh dầu làm toàn bộ phòng tắm đều tràn ngập mùi hương yêu thích.

Khi cô bước từ trong phòng tắm đi ra thì phát hiện Tường tiên sinh giờ này lẽ ra phải ở thư phòng xem tài liệu vậy mà đang ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng ngủ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Cổ Nhược Ngu dùng giác quan thứ sáu cảm giác được có chuyện không thích hợp, theo bản năng muốn trốn sang bên cạnh.

Tường Trọng Lâm nhìn dáng vẻ động vật nhỏ hoảng sợ của cô có chút buồn cười, ngay sau đó lại nghĩ tới chuyện kia, mặt anh lại tiếp tục đen.

"Ngày mai cô phải đi làm không?" Tường Trọng Lâm hỏi một câu quăng tám sào không đến*.

*chuyện không liên qua gì

Cổ Nhược Ngu lắc đầu.

"Hiện tại đang trong kỳ sinh lý?"

".....!" Cổ Nhược Ngu kinh ngạc nhìn anh, giống như không hề quen biết, "Anh hỏi, hỏi cái này làm gì?"

Tường Trọng Lâm mỉm cười một chút, sau đó đứng lên đi tới.

"Tôi trước tiên cần xác định một chút xem em có thể tiến hành nghĩa vụ vợ chồng hay không."

".....!,,!" Cổ Nhược Ngu cảm thấy tim muốn ngừng đập, "Anh... Anh nói cái gì?"

"Em biết tôi đang nói cái gì, khoảng thời gian trước em kỳ kỳ quái quái không phải đang suy nghĩ chuyện này sao? Bỗng nhiên đổi áo ngủ, cả ngày ở trong gương đánh giá bản thân, còn làm bầm lâu bầu... Em dám nói em không hề suy nghĩ?" Tường Trọng Lâm thấp giọng.

Tức khắc, Cổ Nhược Ngu trở thành chó con bị dẫm phải đuôi, "Là anh suy nghĩ nhiều thôi!"

"Nha? Phải vậy không?" Tường Trọng Lâm nheo mắt, nhẹ nhàng nắm lấy cảm cô, "Thế quyền tạp chí dưới gối đầu là như như thế nào đây? Lãnh đạm? Nói tôi sao?"

Bị phát hiện rồi!

Đây là mấy chữ duy nhất Cổ Nhược Ngu có thể nghĩ đến.

"Ha ha....." cô chỉ có thể cười gượng, "Cái kia chỉ là tôi xem chơi. Tôi tuyệt đối không có ý đó, anh phải tin tôi... Ummm"

Lời còn chưa nói xong, Tường Trọng Lâm liền cúi đầu bịt kín cái miệng nhỏ còn đang lải nhải, mưu toan giải thích.

Cổ Nhược Ngu hoàn toàn không đoán trước đến tình huống hiện tại, vốn dĩ kế hoạch không phải là làm sao để hạ gục anh hay sao? Vì sao người hiện tại bị hạ gục lại là chính cô!?

Khác với dáng vẻ lãnh đạm nghiêm túc ít khi nói cười thường ngày, Tường Trọng Lâm đã nhiễm độc tình giống như lửa đốt băng sơn, càng thêm loá mắt, không ai bì nổi, dường như anh chính là chúa tể trong thế giới của người, hơi thở của người, ánh mắt người, nhịp đập của người, hết thảy chỉ có thể đi theo anh, dựa vào anh, quy thuận anh.

Cổ Nhược Ngu cảm thấy hơi thở của mình nháy mắt bị cướp đi, anh hôn một chút cũng không hề vấn nhả, vừa sâu vừa nặng, quán lấy lưỡi cô, có kỹ xảo trêu chọc, chỉ chốc lát sau đã khiến cho cô cảm thấy gấp gáp.

Cổ Nhược Ngu giờ phút này không thể suy nghĩ, cũng quên gãy gừa, kỳ thật cô cũng không muốn gãy gừa. Từ một đời trước đến bây giờ, những điều về người đàn ông này từng chút một phủ kín đầu óc cô trong nháy mắt, tựa hồ những ký ức anh mang đến đều tốt đẹp và ấm áp. Có lẽ anh là ấn tượng cuối cùng cô khắc vào trong mắt ngay trước khi chết, cho nên tới kiếp sau cũng không thể xoá, không thể huỷ, lại dần dần thấm vào trong lòng.

Cái hôn của anh đã không còn thỏa mãn với đôi môi đỏ xinh đẹp của cô, nó chậm rãi đi xuống, liếm láp gặm cắn cắn cỏ non mịn. Bàn tay nam nhân hơi thô ráp tham nhập vào trong cánh áo, ở bên hông cô lưu luyến đi tới đi lui, sau đó chậm rãi hướng lên trên, bắt đầu thăm dò nơi đây đà kia.

Bởi vì cô vừa mới tắm rửa xong nên trong áo hoàn toàn trong trạng thái trống không, dễ dàng bị anh dụng phải thứ tròn mềm xoa nắn trong tay. Tường Trọng Lâm khẽ cắn vào vành tai cô mềm mại, đầu ngón tay cũng chạm tới nơi nụ hoa mê người nhất. Cổ Nhược Ngu không tự giác run rẩy khẽ ngấm. Thanh âm ậm ừ giống như mèo nhỏ này chẳng những không thể khiến nam nhân dừng tay, ngược lại giống như là lời thúc giục có hiệu quả nhất, làm anh không cách nào dừng lại càng không thấy đủ.....

Quần áo rơi rụng trên mặt thảm, đến lúc hai người lăn trở lại giường thì trên người gần như đã chẳng còn gì. Cổ Nhược Ngu lúc đầu bị động thì giờ đây cũng chậm rãi trở nên phối hợp lại, cánh tay mảnh khảnh nhu thuận chèo chống lên cổ Tường Trọng Lâm. Tay anh càng ngày càng xảo quyết, càng ngày càng đi xuống, Cổ Nhược Ngu không kim được run rẩy, muốn né tránh ngón tay phiền toái này. Tường Trọng Lâm như là cảm giác được suy nghĩ của cô, nhẹ nhàng hôn trần an lên trần,

"Không phải sợ."

"Hừ..... Tôi sợ sao?" Cổ Nhược Ngu thờ không xong nhưng vẫn khí thế đáp lời.

Tường Trọng Lâm bật cười, đầu lúc này rồi cô còn muốn phản cao thấp. Nhưng ngay lúc anh lớn mật thăm dò đi vào nơi bí ẩn cấm địa, Cổ Nhược Ngu vẫn cho rằng chính mình đã chuẩn bị sẵn sàng lại vẫn căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ.

"Dừng sợ." tiếng anh nói trầm thấp ôn nhu, dụ dỗ, trấn an.

Ngón tay như có ma lực không hề do dự mà xoa nắn, làm cho cô giống như bị điện giật nhảy dựng lên, thờ đốc, không có cách nào khắc chế thanh âm bất lực tràn ra. Cổ Nhục Ngu căng thẳng lắng nghe cái móng, muốn thoát khỏi ngón tay đang ở nơi yếu ớt nhất tàn sát bừa bãi.

"Bây giờ sợ sao?" Tường Trọng Lâm vừa nhẹ giọng hỏi, vừa kéo xuống thứ trang phục cuối cùng còn sót lại trên người cô, là một cái quần nhỏ vướng chân vướng tay. Sau đó ôn nhu kiên định tách hai chân thon dài ra, Tường Trọng Lâm động eo, xâm nhập nơi cấm địa hơi ẩm ướt ngọt ngào.

Cổ Nhục Ngu cắn môi dưới, ngẫu nhiên phát ra hai tiếng ngậm khẽ, khó chịu thừa nhận sự chiếm đóng của anh, trong lúc vận động trao đổi cảm xúc tư mật nhất.

"Thả lỏng, đừng căng thẳng như vậy." Tường Trọng Lâm ở bên tai cô dỗ dành, thanh tuyến căng chặt, dường như đang chịu áp lực.

"Ừ....." Tay cô nhỏ bám lấy bả vai anh hơi ướt mồ hôi, móng tay sắp đâm vào cơ bắp.

Tường Trọng Lâm hiện tại không còn cảm giác được cái gì khác, chỉ dựa vào sự ra vào vào mà hưởng thụ nơi non mềm, lửa thiếu xông khắp toàn thân làm anh càng thêm táo bạo tiền lên.....

Khoái cảm dần dần chồng chất, càng ngày càng cao, càng ngày càng mạnh. Hơi thở kiểu mị của Cổ Nhục Ngu cũng càng ngày càng nhanh, cho dù cô không muốn phát cái loại âm thanh chính mình nghe thấy cũng mềm nhũn, nhưng cũng vô pháp khống chế, bị động tác hung ác của Tường Trọng Lâm bức không có đường lui.

Bùng nổ hết sức, hai người đều run rẩy thật mạnh, tiếng gầm nhẹ áp lực cùng tiếng ngậm kiểu mị cùng nhau làm bạn, cô còn lưu lại vết cào nhằn nhạt ở trên vai anh.

Hết thấy trở về bình tĩnh, Tường Trọng Lâm ôm chặt lấy cô có chút biểu tình tan rã, ở bên tai cô thấp giọng nói, "Còn cảm thấy anh lãnh đạm không?"

Cổ Nhục Ngu ".....zzzzz"

Ngày hôm sau tỉnh lại, Cổ Nhục Ngu liền hiểu rõ vì sao đêm qua Tường Trọng Lâm lại hỏi cô hôm nay có phải đi làm không. Bởi vì dù cô muốn đi làm thì cũng tuyệt đối không thể rời giường!

Có loại đau nhức như sau khi tham gia đại hội, một ngón tay đều không muốn động đậy, chỉ muốn nằm ăn vạ trên giường mà thôi.

Cổ Nhục Ngu hồi tưởng lại ngày hôm qua, hận không thể ở trong chốn buồn chết chính mình.

Đã nói bỏ nhào vào cơ mà? Đã nói nữ vương cơ mà?

Cứ thế bất tri bất giác bị Tường Trọng Lâm nắm mũi dắt đi, Cổ Nhục Ngu hồi tưởng lại tiếng kêu của chính mình lại càng tức giận đến đấm giường, người là diễn viên AV hay sao? Lại còn kêu như vậy, lại còn ở ngay trước mặt anh!

Tường Trọng Lâm quả nhiên là muộn tao, Cổ Nhục Ngu không hề do dự đích xác nhận điểm này. Ngày thường trầm tĩnh không chịu được, ở trên giường quả nhiên lợi hại.....

Đang tự mình kiểm điểm thì Tường Trọng Lâm tuy bận rộn nhưng vẫn ung dung đi đến, so với Cổ Nhục Ngu mới một bụn rùn thì hoàn toàn khác, anh cả người thanh thanh khí sáng nét mặt toả sáng.

"Chẳng lẽ đây là thái âm bổ dương trong truyền thuyết?" Cổ Nhục Ngu tà ác nghĩ.

Tường Trọng Lâm nhìn thấy Cổ Nhục Ngu vừa trông thấy anh lại làm ra vẻ mặt "Làm gì! Đừng có lại gần!", trên mặt mang theo chút ý cười.

"Em đã nằm trên giường cả một buổi sáng, đi xuống ăn một chút gì đi."

"Anh cho rằng em muốn nằm trên giường cả buổi sáng hay sao?" Cổ Nhục Ngu thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn anh, như thể anh là kẻ xấu tội ác tày trời.

Tường Trọng Lâm có chút mất tự nhiên ho một tiếng, "Ngày thường em ngủ nướng cũng không sớm hơn là bao, muốn anh ôm em xuống không?"

Cổ Nhục Ngu cảnh giác kéo chăn che trước ngực, "Tránh ra, em tự mình rời giường."

Tường Trọng Lâm cũng không miễn cưỡng, đứng dậy đi ra ngoài, cuối cùng ném lại một câu, "Lần này em không cần lo lắng "tính phúc" của bản thân đi?"

Cổ Nhục Ngu sững sờ một chút, sau đó mới phản ứng lại hiểu ra ý anh nói, oán hận ném gối đầu về phía cửa.

.....

Không biết có phải vì có quan hệ thân xác, hình như suy nghĩ cũng như gần nhau hơn. Cuối tuần, hai người đều không có việc gì cần làm, đều ở nhà nghỉ ngơi. Cổ Nhục Ngu lôi kéo anh ăn vạ trên sofa xem phim, sau đó dựa vào lòng anh bất giác ngủ quên, sau đó đứng giữa trưa bị Tường Trọng Lâm bóp mũi mà tỉnh, ngay lúc cô đang nổi cáu vì tình huống, anh sẽ cầm hoa quả đã gọt sẵn dâng lên, sau đó sờ sờ đầu cô. Lúc anh xem tài liệu Cổ Nhục Ngu cũng dám đánh bạo đi thư phòng quấy rối, tuy rằng Tường Trọng Lâm không đem mặt than đuổi cô ra ngoài nhưng kết cục cuối cùng cũng chỉ có thể là ở thư phòng "tự hình tại chỗ".

Mà Tường Trọng Lâm nghe Cổ Nhục Ngu ở bên tai riu rít nói này nói kia anh cũng không cảm thấy ồn ào, ngược lại nghe một cách cẩn thận, ngẫu nhiên độc miệng nói vài câu khiến Cổ Nhục Ngu tức giận đến muốn dậm chân. Anh thật ra thích xem dáng vẻ cô tức giận, trừ bỏ mỹ mạo, ở trên người cô còn có thanh xuân, sức sống, tuổi trẻ hiện lộ không thể nghi ngờ. Giống như là giữa mùa đông phát ra ánh sáng cùng hơi ấm, không lúc nào không hấp dẫn anh.

Đối với một người luôn quen ở một mình, quen bình đạm đối mặt tất cả mọi chuyện, quen quanh quẩn và tịch mịch như anh mà nói, cuộc sống như vậy làm anh như bay trên mây, vô cùng không chân thật. Cuộc hôn nhân này càng lúc càng khác hẳn với những gì anh vốn đã nghĩ, đã chuẩn bị tinh thần chấp nhận. Loại cảm giác này có thể gọi là hạnh phúc? Tóm lại là anh chưa bao giờ được trải nghiệm một loại cảm xúc, tinh tế, nhẹ nhàng, giống như một cành dây leo, vào lúc người không để ý đã chặt chẽ gát gao cuốn lấy người, mà người lại rất vui vẻ chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cố Nhượng Ngu từ toà án đi ra cũng vừa lúc nhìn thấy vợ của người uỷ thác đang ôm đứa con mà khóc lớn. Vụ án này là một vụ tranh quyền nuôi con, người uỷ thác là cha đứa trẻ, cũng là giám đốc của một xí nghiệp dân doanh cỡ vừa, thu nhập đầu vào không nhỏ, nhưng vợ hắn trước khi ly hôn là nội trợ, hiện tại cũng chỉ là nhân viên công tác bình thường ở một công ty nhỏ. Lúc đó cô xem tài liệu nghĩ đứa trẻ đã 7 tuổi, cũng coi như khá lớn, hơn nữa điều kiện kinh tế của người cha rất tốt, bình thường khả năng thắng án là rất cao.

Trên thực tế, cô cũng đã thắng án. Thế nhưng vào một khắc đi ra kia, gặp người mẹ hai mắt đầm lệ mông lung đi đến trước mặt nói với cô, cô căn bản không hiểu trái tim người làm mẹ.

Ở trước cửa toà án, cô ấy ôm đứa con khóc đến thương tâm vô cùng, giống như vừa bị cướp mất bảo bối vô cùng quan trọng. Cố Nhượng Ngu lại có chút xúc động. Có lẽ tiền bạc không thể quyết định hết thấy mọi sự trên đời?

Trong lòng rầu rĩ, vừa nhìn đồng hồ, mới gần ba rưỡi chiều, ăn cơm tối thì lại quá sớm, đi dạo phố thì không có tâm trạng.

Cô nghĩ nghĩ nơi này cách toà nhà Trương thị cũng không xa, dứt khoát đi tìm Trương Trọng Lâm là được. Không biết vì cái gì, cô cảm thấy khi bản thân bị những chuyện này làm cho bối rối, từ chỗ anh nhất định có thể tìm ra chút đáp án.

Bởi vì lúc trước cô cũng từng đến Trương thị, lần này rốt cuộc không có ai dám cản cô. Một đường đi thẳng tới tầng chót, kết quả vừa ra khỏi thang máy, cô liền cảm giác toàn bộ một tầng nhà âm khí nặng nề.

Alex đứng canh gần cửa, không đi vào. Anh ta nhìn thấy Cố Nhượng Ngu đến, trên mặt lại lộ ra nét vui mừng.

"Cậu đứng ở đây làm gì thế?" Cố Nhượng Ngu hồ nghi hỏi.

Alex thấp ho một tiếng, "Tổng tài, đang ở bên trong, dạy dỗ người khác."

"Dạy dỗ? Bên trong là ai vậy?"

"Vài vị giám đốc cấp dưới. Thái thái, cô muốn vào sao?" Tuy rằng hỏi như vậy nhưng trên mặt Alex rõ ràng là viết mấy chữ "Xin cô hãy đi vào đi!"

Cố Nhượng Ngu lùi lại một bước, nghi ngờ nói, "Không phải cậu muốn để tôi đi vào đi đòi lực chú ý chứ?"

Alex hiện ra vài phần xấu hổ, "Hôm nay chẳng biết vì sao, từ buổi sáng nay các vị giám đốc tới báo cáo cơ bản đều bị mắng, tổng tài tức giận đến mức cơm trưa cũng không nuốt trôi, vẫn còn đang xem bảng báo cáo."

Vừa nghe thấy anh còn chưa ăn cơm trưa, Cố Nhượng Ngu có chút lo lắng. Bác sĩ Hứa từng nói vì Trương Trọng Lâm quá chú tâm vào công việc mà thường xuyên không ăn cơm đúng giờ, ít nhiều đã bị đau dạ dày. Nếu càng chuyển biến xấu thì đối với thân thể cũng không tốt.

Cố Nhượng Ngu nhẹ nhàng mở hé cửa. Không thể không nói cánh cửa này cách âm thật tốt, đứng sau cửa nghe không thấy gì, mở cửa ra thì thanh âm bên trong truyền ra rất rõ ràng.

"Những số liệu trong bảng báo cáo thật sự là kết quả các anh đã thẩm tra đối chiếu ra sao? Cho rằng tôi khẳng định sẽ không tự mình đi kiểm tra những số liệu nhỏ này có đúng hay không?" Giọng Trương Trọng Lâm nghe ra vô cùng tức giận, "Tôi nói cho các anh, làm giả số liệu trên phương diện này tôi đều nhìn ra được toàn bộ! Hoá ra trước kia các anh luôn lừa gạt cấp trên. Trở về làm lại! Nếu lần sau tôi còn nhìn thấy một con số không đúng sự thật thì các anh lập tức cút đi cho tôi! Đi ra ngoài."

Hai người giám đốc đã bị răn dạy đến nom nớp lo sợ, lúc này mới dám nhấc chân đi ra ngoài, trên gáy toàn mồ hôi lạnh.

Cố Nhượng Ngu trong lòng tất tấc cảm thán, cái kỹ thuật này có thể theo kịp giám thị trường học năm đó của cô, chẳng trách bầu không khí trong văn phòng lại nặng nề như vậy, lúc này làm gì có ai nguyện ý đi tìm xúi quẩy.

Cố Nhượng Ngu nhìn thấy Trương Trọng Lâm cau mày xem bảng báo cáo, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cô, ngay sau đó phát phát tay cho Alex lui ra,

"Tôi đi thu phục anh ấy." Nói xong cô nhìn Alex nháy mắt.

Cố Nhượng Ngu khẽ khàng mở cửa, khom lưng nhón chân, bước vài bước đến bên cạnh ghế dựa của Trương Trọng Lâm, đột nhiên từ sau lưng anh đưa tay ôm chèoang lấy vai anh, vừa hô bên tai anh, "Surprise!"

Trương Trọng Lâm đang nghiêm túc xem tài liệu, vừa nãy anh bị mấy người giám đốc kia làm cho tức giận không thôi, căn bản không thể chú ý đến bên ngoài, vừa vịn bị Cố Nhượng Ngu dọa giật mình.

Anh nghiêng đầu, thấy Cố Nhượng Ngu đang cười đến nghiêng ngả, bất đắc dĩ nói, "Em nghĩ sao mà lại đến đây giờ này?"

"Vừa mới xong phiên toà, vừa hay gần chỗ anh nên tới gặp."

Nói đến vừa kết thúc phiên toà, Trương Trọng Lâm lúc này mới để ý Cố Nhượng Ngu hôm nay khác mọi ngày, ngày thường ăn mặc theo phong cách thời thượng xinh đẹp, hôm nay cô mặc trang phục làm việc màu đen, bên trên là sơ mi trắng với vest đen, có một chiếc thắt lưng sáng loáng bằng kim loại ở bên hông điểm xuyết, bên dưới là một cái váy bút chì. Kiểu tóc ngang vai ngày thường giờ đã vén lên thành một cái búi tóc phía sau đầu, bên ngoài áo vest còn có một cái ghim áo nhỏ nhỏ biểu hiện nghề nghiệp của cô.

Nói như thế nào nhỉ, đây chắc hẳn gọi là sự quyến rũ của đồng phục đi?

Cố Nhượng Ngu nhìn Trương Trọng Lâm đang đánh giá trang phục của cô, liền một tay chống nạnh, bày ra một cái pose quyến rũ, cười hỏi anh, "Anh thấy thế nào? Có xinh đẹp không? Có phải rất giống nữ cường nhân không?"

Trương Trọng Lâm nghe câu hỏi của cô mặt anh gọi lên một chút ý cười, giữ chặt một bàn tay cô, nhẹ nhàng đặt cô lên đùi mình, "Đẹp, không giống như thường ngày."

Cố Nhược Ngu cố ý nheo mắt hung hãn hỏi, "Nha, nghiệp vụ rất quen thuộc, nói! Có phải anh thường xuyên ở trong văn phòng lôi kéo mỹ nữ ngồi lên đùi?!"

Nghe thấy cô nói như vậy, Trương Trọng Lâm ý cười càng sâu, "Anh nào dám, hử?"

Cái cách dùng giọng mũi phát ra tiếng "hử" giống như cái móc nhỏ câu vào lòng Cố Nhược Ngu, hại tim cô kịch liệt nhảy lên mấy cái.

Bốn mắt nhìn nhau, không có lời nào để nói, Cố Nhược Ngu cảm thấy không khí càng ngày càng quỷ dị. Nếu không nói gì đó, không nói gì.....

Không đợi cô suy nghĩ xong, Trương Trọng Lâm đã áp môi lên. Chỉ là một cái hôn nhẹ, dừng lại trên môi cô.

Cố Nhược Ngu cảm thấy bản thân đã rơi vào yêu đương, tuy rằng đã kết hôn mấy tháng rồi lại nói như vậy thì thật buồn cười, thế nhưng kiểu tìm đập tình thích, thấy anh thì rất vui vẻ, hôn môi liền cảm thấy rất hạnh phúc này thật sự không lừa được bản thân, cô chính là đã yêu rồi!

Không thỏa mãn với nụ hôn khê như chuồn chuồn đập nước của Trương Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu choàng đôi tay ôm lấy cổ anh, hung hăng hôn.

Nếu không có điện thoại nội tuyến gọi đến, Cố Nhược Ngu thậm chí cảm thấy bọn họ có thể làm một trận office sex. May mắn Trương tiên sinh định lực hơn người kịp thời dừng lại, Cố Nhược Ngu mới không vút hết mặt mũi ở toà office building này.

Lúc sau, Cố Nhược Ngu nằm trong lồng ngực Trương tiên sinh làm nũng ăn vạ, nói chuyện hôm nay mở phiên toà, có chút rầu rĩ.

Trương Trọng Lâm nghe xong, chỉ sờ sờ cô tóc, "Loại chuyện này không có cách nào vẹn toàn cả hai bên được, không phải lỗi của em."

Cố Nhược Ngu gật gật đầu.

Cuối cùng, quả nhiên là Cố Nhược Ngu thành công "hiến thân" hóa giải cơn giận của BOSS, người trong toàn bộ tầng lầu có thể vui sướng hô hấp, không đến mức nom nớp lo sợ, sợ bóng sợ gió.

Buổi tối Trương Trọng Lâm sắp xếp đi ăn ở một quán ăn Quảng Đông mà anh thường đi, chủ yếu bởi vì Cố Nhược Ngu cả ngày ồn ào bản thân đang nóng trong người, cô lại thích ăn đồ ăn đậm vị. Anh mới đưa cô đi ăn món Quảng Đông, đồ ăn thanh đạm, miễn cho cả ngày nóng này.

Quán ăn Quảng Đông này là nhà hàng tư, nằm giữa một đồng lâu cao độc đáo, trang hoàng vô cùng tinh xảo, tính riêng tư cũng rất tốt, chỉ là nó không xây dựng phòng riêng, nhưng mỗi một bàn cách nhau cũng tương đối rộng, cũng không ảnh hưởng khách hàng khác.

Cố Nhược Ngu trời sinh thích ăn món ăn đậm vị, bỗng nhiên đổi thành loại đồ ăn mà theo cô là canh súp nước lạt này làm cô ăn không thấy ngon, cứ cầm đũa chọc tới chọc lui.

Trương Trọng Lâm khuyên nhủ, "Em có phải bị nóng trong nên đau bụng không? Trong khoảng thời gian này em cũng đừng ăn những thức ăn nhiều muối nhiều ớt, trước cứ nghỉ ngơi một thời gian đi."

Cố Nhược Ngu cũng biết bản thân không có hi vọng được đổi đồ ăn đành phải chọn lựa từng cái nhặt lên ăn.

Hai người ăn được một nửa, thì bàn bên cạnh có hai vị khách ngồi xuống. Cố Nhược Ngu vốn cũng không có chú ý, chỉ là nhân viên quán lúc gọi món không cẩn thận đụng phải một thứ đồ trang trí phát ra tiếng vang, nên Cố Nhược Ngu quay đầu nhìn.

Một cái liếc mắt này, vấn đề lớn rồi.

Trương Trọng Lâm nhìn thấy sắc mặt cô trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, tay cầm đũa trở nên căng thẳng. Theo tầm mắt cô nhìn qua, Trương Trọng Lâm ước chừng có thể nhận ra nam nhân kia là chồng của nhị tỷ, Triền Dịch Minh. Bởi vì anh cùng người tỷ phu này không qua lại nhiều, nên hoàn toàn không quen thuộc. Giờ phút này ở bên cạnh anh ta có một người phụ nữ, hơn nữa lại là một thai phụ bụng hơi hơi phồng lên. Bất quá, người này tất nhiên không phải nhị tỷ.

Trương Trọng Lâm theo bản năng nhìn về phía Cố Nhược Ngu, quả nhiên sắc mặt cô xanh mét, chuẩn bị đứng lên, Trương Trọng Lâm nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô, "A Ngu, ngồi xuống."

"Đây chẳng lẽ không phải sự thật đã bày ngay trước mắt hay sao? Anh muốn em coi như không thấy được sao?" Cố Nhược Ngu cắn răng nói.

Trương Trọng Lâm khề thờ dài, "A Ngu, còn nhớ rõ chuyện Lâm tiểu thư chứ? Mọi chuyện đừng nên xúc động."

Quả nhiên, nghe anh nói xong, Cố Nhược Ngu về mặt nghiêm lại, rồi lại có chút suy sụp, ngồi về chỗ cũ.

Trương Trọng Lâm xem dáng vẻ của cô, cũng biết cô trong lòng không gấp, không định nói thêm cái gì làm cô kích thích. Gắp một gắp đồ ăn đặt vào trong chén của cô, nhẹ giọng dỗ dành, "Có vấn đề gì, chúng ta trở về rồi nói."

Buổi tối, Cố Nhược Ngu ôm eo Trương Trọng Lâm nằm trong ổ chăn, không ngủ được, cô rầu rĩ hỏi, "Em hẳn là nên nói cho nhị tỷ chứ?"

Trương Trọng Lâm suy nghĩ một chút, "Không thể trực tiếp nói với cô ấy, cũng không thể không nói cho cô ấy."

Cố Nhược Ngu mê mang ngược lên nhìn anh.

Trương Trọng Lâm vuốt tóc cô nói, "Đây rốt cuộc cũng không phải chuyện công khai gì, nhị tỷ của em có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng cô ấy rốt cuộc cũng không muốn bị người khác biết. Đương nhiên, em là muội muội, chuyện này lại có chút không giống nhau, cho nên em nên ưu tiên chuyển nói cho cô ấy có khả năng gia đình gặp phải nguy cơ, để chính cô ấy đi xử lý trước, xử lý không được em lại đi hỗ trợ. Em cảm thấy sao?"

Lời này của Trương Trọng Lâm làm Cố Nhược Ngu vốn dĩ phiền muộn bất ổn cũng an lòng xuống, cô vui mặt vào ngực anh, "Vây được, ngày mai em đi tìm tỷ nói chuyện xem."

Trương Trọng Lâm ừ một tiếng, nhẹ nhàng hôn trán cô, vỗ vỗ lên lưng cô, "Ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

"Chị biết."

"Hả?" Cổ Nhựt Ngu không thể tưởng tượng được, nhìn chăm chăm chị gái có phản ứng bình đạm một cách khác thường đang ngồi ngay trước mặt.

Hôm nay cô hẹn gặp Cổ Nhựt Sầm là định nói bóng gió thông báo với chị một tiếng, không nghĩ đến Cổ Nhựt Sầm lập tức liền hiểu rõ ý cô, hơn nữa nói ra câu trả lời khiến cô không thể tin được.

"Chuyện này chị đã biết từ lâu." Cổ Nhựt Sầm ngữ khí nhàn nhạt, chậm rãi quấy cà phê trong tay.

"Chị biết?" Cổ Nhựt Ngu không nhịn được nâng cao giọng, "Vậy mà chị còn để kệ bọn họ như vậy....."

"A Ngu, bọn chị cần một đứa nhỏ," Cổ Nhựt Sầm đưa đôi mắt buồn bã nhìn cô chăm chú, "Thư ký của anh ấy thích anh ấy, chuyện này chị đã biết từ lâu. Bọn chị biết mọi người đều cảm thấy chị là một người phụ nữ nuôi trong khuê phòng, rất dễ bị lừa. Thế nhưng A Ngu, em chớ quên chị cũng là phụ nữ, mắt nhìn của chị rất rõ ràng. Từ lúc chị tới công ty anh ấy gặp được cô gái kia, chị liền biết cô ta có tâm tư."

"Vậy đuổi cô đi a." Cổ Nhựt Ngu tức giận nói.

Cổ Nhựt Sầm cong khóe miệng, "Chị biết ngay em sẽ nói như vậy, A Ngu, đuổi được một người sẽ lại có người thứ hai, chị không thể mỗi giờ mỗi phút đều nhìn Dịch Minh."

"Nhưng mà....."

"Em biết chị không thể sinh con, cho nên lúc anh ấy tới xin lỗi chị, nói là không cẩn thận đã khiến cô gái kia mang thai, chị một mặt rất phẫn nộ, mặt khác lại nghĩ, hay là chị là nên để cho anh ấy có một đứa con."

"Tỷ, chị có bệnh sao, con cái còn có thể nghĩ biện pháp khác, thụ tinh trong ống nghiệm, hay nhận con nuôi gì đó đều có thể, Triển Minh Dịch đây là ngoại tình!" Cổ Nhựt Ngu cảm thấy chị gái cô thực sự là ở nhà quá lâu, mới tạo thành loại tính cách nhàn nhạt chịu đựng như vậy.

"Thế chất chị không thể làm thụ tinh trong ống nghiệm, A Ngu, tất cả các biện pháp chị đều đã thử qua, vô dụng." Cổ Nhựt Sầm lời như nhen lại.

"Vậy ý chị là để cô ta sinh đứa bé?"

"Chị nói với anh ấy, tha thứ cũng có thể, đứa nhỏ chị cũng tiếp thu, điều kiện duy nhất là đứa trẻ về sau phải cho chị nuôi nấng"

"Tỷ! Em thấy chị điên thật rồi, cho dù bản thân không có hài tử chị cũng là vợ hợp pháp của hắn, lại nói, Cổ gia nhà chúng ta cũng không phải không nuôi không nôi chị, loại nam nhân này dù có lý hôn cũng không vấn đề gì."

Cổ Nhựt Sầm không nói gì, chỉ là cứ nhìn chăm chú vào mặt bàn, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

"Tỷ tỷ, chị rốt cuộc có nghe em nói chuyện hay không vậy?"

"A Ngu, em đi về trước đi, chuyện này để chị suy nghĩ một chút."

Cổ Nhựt Ngu vốn đang muốn nói thêm mấy lời, thế nhưng cô nhìn dáng vẻ này của chị gái lại không đành lòng nhắc lại việc này, đành phải đi trước để chị cô yên tĩnh.

Trở lại Văn Phòng, Cổ Nhựt Ngu đầy một bụng tức giận. Gần đây làm sao vậy, tiểu tam lên chức cũng lên một cách chính đại quang minh, chính thế ngược lại chị biết lui bước. Nhớ tới trước kia khi cô tham gia hoạt động của các phu nhân tiểu thư, các cô ấy nói,

"Chỉ cần hắn không phá hỏng cuộc hôn nhân này, ở bên ngoài đường tiểu tam tôi cũng không ngại."

Nói thật nhẹ nhàng, sao có thể không ngại. Đây cũng không phải xã hội phong kiến! Trong đám người này còn có không ít những cô gái đã từng đi du học, thật là không biết những tri thức với lý luận các cô học thì đã chạy đi đâu.

Cả buổi chiều Cổ Nhựt Ngu đều không có tâm trạng làm việc, một mình ngồi hờn dỗi. Vu Khởi Văn thấy tình huống không đúng, liền hỏi một chút trợ lý Tiểu Mộc của Cổ Nhựt Ngu.

Tiểu mộc tỏ vẻ bất đắc dĩ, "A Ngu tỷ giữa trưa đi ra ngoài một chuyến trở về liền như vậy, cũng không biết là đang tức giận ai."

Vu Khởi Văn quyết định đi hỏi thăm tình huống một chút, ai biết vừa lúc đụng phải Cổ Nhựt Ngu nổi nóng,

"Vu Khởi Văn, cậu kết hôn xong sẽ không cũng tiếp tục ở bên ngoài làm chuyện bậy bạ đi?"

Vu Khởi Văn tỏ vẻ nằm cũng trúng đạn "....." Tôi trêu chọc gì đến cậu?

"Cậu nói xem đàn ông các cậu vì sao kết hôn rồi còn thích ở bên ngoài có nữ nhân, như vậy hà tất phải kết hôn đâu?"

Vu Khởi Văn vừa nghe liền phồng chùng cô gặp chuyện, ngồi xuống cái ghế trước bàn công tác của Cổ Nhựt Ngu, nhếch chân bắt chéo, "Chuyện kết hôn này có rất nhiều ý nghĩa, đàn ông nhà cô tiền mà kết hôn, đại khái là cần có một người vợ, hoặc là cần có thể lực sau lưng vợ. Đàn ông nhà bình thường mà kết hôn thì cũng có ý nghĩa, tìm một người có thể làm việc nhà có thể hầu hạ cha mẹ có thể sinh đứa nhỏ, nha, còn có thể tăng thu nhập của cả nhà, có gì không làm chứ."

Nói xong liền bị Cổ Nhựt Ngu hung hăng lườm một cái xem thường.

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói là lời nói thật."

"Cậu dứt khoát đi tìm một cô giúp việc người Philippine là được!"

"Cô giúp việc Philippine cũng không thể cung cấp dịch vụ lên tận giường. Lại nói, lên giường cùng vợ lại không tốn tiền."

Cố Nhượng Ngu phát nổi, cầm luôn một quyển tài liệu trong tầm tay ném qua, "Đi tìm chết đi, tra nam."

Vu Khởi Văn cười hi hi bắt được folder bay tới chỗ hắn, "Bất quá nếu là A Ngu chịu gả cho tôi, tôi bảo đảm đối với cậu toàn tâm toàn ý."

Cố Nhượng Ngu mặc kệ hắn.

"Cậu giúp tôi điều tra Triển Minh Dịch cùng thư ký của hắn một chút đi," Cố Nhượng Ngu thần sắc nghiêm túc lên, "Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện của bọn họ."

"Bên chỗ tỷ tỷ cô đã xảy ra chuyện?"

Cố Nhượng Ngu gật đầu.

Vu Khởi Văn thờ dài, "Luật sư số một như tôi cứ thế bị cậu biến thành thám tử tư mà sai bảo."

Nói tới nỗi lui, hiệu suất làm việc của Vu Khởi Văn vẫn là rất cao. Buổi chiều hôm sau liền đưa tới một phần tư liệu tương đối hoàn chỉnh, Cố Nhượng Ngu nhìn chưa đến vài tờ, thiếu chút nữa đã xé tan đóng giấy tờ trên tay.

Cái cô thư ký này, hoá ra lại là chị của cô bé lọ lem!

Tân Nghệ Viện, Tân Nghệ Giai. Hay cho hai tỷ muội. Cố Nhượng Ngu nhìn tư liệu liên tục cười lạnh, các người cố tình thích cùng ta đối nghịch đúng không? Đi đến đâu cũng đều có chuyện liên quan tới các người, lần này không giết chết người không xong!

"Anh xem em trai anh tìm được loại con gái gì! Haiz, anh nói hai người bọn họ có phải là trời sinh để tức chết em hay không? Tân Nghệ Viện kia hồi ở trường học em cũng không muốn nói, cô ta muốn cùng em trai anh yêu đương thì cứ yêu đương, lại còn dám đem chị gái lôi vào, phá hư tình cảm của nhị tỷ. Em....." Cố Nhượng Ngu đi qua đi lại trong phòng khách, giống như tiểu quái thú bị lửa đốt đít, dường như lúc này ai dám kích thích cô, cô có thể tàn nhẫn cắn hắn một miếng.

Tường Trọng Lâm bị cô làm ồn đến mức xem tin tức trên TV cũng không xem được, vỗ vỗ ghế sofa, "Trước tiên em ngồi xuống rồi lại nói có được không, em đi tới đi lui đầu anh muốn choáng váng."

"Em ngồi được hay sao? Anh có phải không nghe rõ ràng lời em nói hay không. Em nói cái cô thư ký kia tên Tân Nghệ Giai, cô ta là chị gái của người yêu em trai anh, hiện tại cô ta thông đồng với tỷ phu của em còn mang thai, anh nói em có thể trấn định sao?" Cố Nhượng Ngu đi đến trước mặt Tường Trọng Lâm, nghiêm túc xoa tay múa chân.

Tường Trọng Lâm nhìn gương mặt nhỏ đang oán giận không thôi kia, bình tĩnh nói, "Gặp loại chuyện này nổi giận cũng không giải quyết vấn đề, phải động đầu óc."

Cố Nhượng Ngu hồ nghi nhìn hắn.

Tường Trọng Lâm tiếp tục vỗ vỗ sofa, ý bảo cô ngồi xuống, Cố Nhượng Ngu không có cách nào, vẫn là ngồi xuống chờ anh chậm rãi nói.

"Chị em nói như thế nào?"

Nhắc tới chuyện này, Cố Nhượng Ngu liền ừ ừ, "Chị ấy nói chị ấy nguyện ý tiếp nhận đứa bé kia."

"Vậy cô ấy có nói nguyện ý tiếp nhận nữ nhân kia hay không?"

"Không có....."

"Em cảm thấy cô thư ký kia có thể tiếp nhận chuyện con của mình đem cho chị em nuôi, bản thân nhận một số tiền rồi chạy lấy người không? Nếu thật sự giống chị em suy nghĩ mà giải quyết thì chuyện này ngược lại còn đơn giản."

"Anh có thể nói rõ một chút hay không?" Cố Nhượng Ngu ghét nhất cái loại này giả vờ cao thâm bộ dáng của anh.

Tường Trọng Lâm nói chuyện từ trước đến nay hay nói đến đúng chỗ thì dừng, nào biết Cố Nhượng Ngu luôn thích truy hỏi kỹ càng sự việc.

"Ý anh là, chuyện này không phải hoàn toàn do thái độ của chị em mà quyết định được, mà là phải nhìn đối phương muốn làm cái gì, cô ta mong muốn cái gì. Cũng giống như nói chuyện làm ăn, em phải biết được trong tay em đang nắm giữ thứ đồ gì mà đối phương mong muốn nhất, vậy em mới nắm giữ toàn bộ quyền chủ động trong đàm phán."

Cố Nhượng Ngu xoay chuyển tròn mắt, bĩu môi nói hai chữ, "Gián thương!"

Tường Trọng Lâm dở khóc dở cười.

Cố Nhượng Ngu nghĩ mấy lời Tường Trọng Lâm nói, cái hiểu cái không rồi đi, mà Tường Trọng Lâm đợi cô rồi liền cầm lấy điện thoại trong tầm tay gọi cho Alex,

"Các thư ký trong phòng cậu xem có ai không phải người thực sự an phận, tra cho tôi."

Cố Nhượng Ngu cảm thấy, đạo này tần suất cô tìm người khác nói chuyện thật là càng ngày càng cao. Ví dụ, hiện tại.

Người đối diện đang an vị kia là Tân Nghệ Giai tiểu thư đang đình bụng.

Cô ta ăn mặc cũng không đẹp, nhưng mà quần áo chất vải đều là chất lượng tốt, tóc dài vén lên. So với Tân Nghệ Viện vẫn có chút giống nhau, nhưng cũng không coi là đại mỹ nhân gì, không biết có phải bởi vì mang thai hay không mà làn da trên người rất sáng, hơi ửng đỏ. Chỉ là lúc ngồi đối mặt với Cố Nhượng Ngu biểu hiện có chút sợ hãi.

"Cô không cần lo lắng," Cố Nhượng Ngu thông thả ung dung nói, "Nhà hàng này hiện tại chỉ có cô với tôi hai người, trên đầu chúng ta chính là một cái camera, tôi sẽ không động thủ với cô. Đương nhiên, tôi cũng không chắc lát nữa sẽ không đem cô kéo vào hẻm nhỏ trùm bao lên đầu cho đôn hiểm."

Tân Nghệ Giai không nghĩ tới Cố Nhượng Ngu sẽ nói như vậy, hơi hơi sững sờ một chút lúc sau, cười cười, "Cố tiểu thư thật là hài hước."

"Có hài hước cũng không bằng cô, thư ký Tần. Cô thật đúng là chuyên nghiệp, ngày thường giúp Triển Minh Dịch xử lý chuyện công việc thì không nói, tan tầm rồi còn muốn phụ trách chuyện cùng hân lên giường, cuối cùng lại còn gánh vác cả trọng trách sinh hài tử, thật là làm tôi bội phục."

Tần Nghệ Giai sắc mặt trắng nhợt, "Cố tiểu thư, chuyện tôi và Triển tổng là ngoài ý muốn, tôi biết tôi rất có lỗi với chị gái cô, thế nhưng....."

Cố Nhược Ngu vùng tay lên, ngắt lời cô ta, "Đừng có thế nhưng, thế nhưng của tôi không có hứng thú nghe. Nói như vậy đi, hôm nay tôi hẹn gặp cô không phải để nghe cô kể khổ. Tôi muốn hỏi cô tính toán như thế nào?"

Tần Nghệ Giai trầm mặc một hồi, đưa tay vuốt ve bụng, chậm rãi mở miệng, "Triển tổng anh ấy hy vọng tôi sinh đứa bé....."

"Bang" Cố Nhược Ngu đột nhiên đập bàn, "Cô cái đồ tiện nữ nhân, còn muốn sinh nó ra, cô nghĩ hay thật. Tôi nói cho cô biết tôi sẽ không bỏ qua, cô mơ tưởng sinh hạ đứa nhỏ này, thì cũng đừng nghĩ muốn lại ở bên người Triển Minh Dịch công tác. Tôi phải cho cô ăn chút khổ cô mới biết được bản thân họ gì!"

Ngay lúc Tần Nghệ Giai đang âm thầm mỉm cười, chuẩn bị lờ ra về mặt sợ hãi khăn trương, chỉ nghe Cố Nhược Ngu hạ giọng nói tiếp,

"Cô hy vọng tôi nói như vậy, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nghe Cố Nhược Ngu nói những lời này, Tần Nghệ Giai bỗng nhiên không biết nên làm về mặt gì, ngữ khí có chút suy yếu hỏi, "Cố tiểu thư, cô đây là có ý gì?"

"Có ý gì?" Cố Nhược Ngu trái với vẻ mặt vừa mới tức giận lên tận trời, bây giờ mặt mang ý cười cảm cốc uống trà, "Tôi không thể không nói cô rất thông minh. Thế nhưng dùng sai chỗ rồi. Đứa trẻ chúng tôi cũng đồng ý để cô sinh hạ, thế nào?"

Tần Nghệ Giai vừa nghe, kinh ngạc hơi hơi tròng lớn hai mắt.

"Điều kiện là, sinh con xong, để đứa bé lại, cô mang theo một số tiền rút đi. Cô cảm thấy như thế nào?"

Nghe thế, sắc mặt Tần Nghệ Giai càng thêm tái nhợt, ngón tay gắt gao cuộn lại, "Tôi không thể rời xa đứa bé."

"Nha, như vậy," câu trả lời này Cố Nhược Ngu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, "Vậy cô sinh con xong cầm chỗ tiền mang theo đứa bé cùng nhau rút đi, như vậy cũng không tới đúng không?"

"Cố tiểu thư, đây cũng là con của Triển tổng hài tử." Giọng nói có chút vội vàng.

"Tôi biết a, chẳng qua Triển Minh Dịch hẳn là đã nói với cô, đứa bé cô có thể sinh, nhưng mà đem cho chị tôi nuôi rồi chứ."

Tần Nghệ Giai biểu tình cứng lại.

"Cô rõ ràng biết chính mình cho dù sinh được đứa bé cũng không có cách nào nuôi được nó, còn kiên trì muốn sinh, tôi thật là bội phục cô. Nhưng mà, lòng cô cũng lớn nha, còn tìm được chỗ tôi và Tường Trọng Lâm ăn cơm, để tôi nhìn thấy cô, sau đó mượn tay tôi làm to chuyện. Đến lúc đó nếu như Triển Minh Dịch ly hôn thì cô có thể ngồi lên vị trí Triển phu nhân, cho dù không ly hôn, cô cũng có thể dùng đứa bé để tranh thủ yêu thương của Triển Minh Dịch. Nói không chừng về sau có thể xoay người, Tần tiểu thư, tôi nói có đúng hay không?"

Cố Nhược Ngu nói xong, Tần Nghệ Giai đã khác hẳn đáng về khiếp nhược vừa rồi, ngược lại trở nên trấn định xuống dưới.

"Cố tiểu thư, cô thật rất biết đoán mò. Mặc kệ nói như thế nào, tôi mang thai là sự thật, còn những cái khác, cũng không cần cô tới xử lý."

Cố Nhược Ngu cười lạnh, "Cô hiện tại xem như bị lật mặt nạ nên bắt chấp tất cả sao?"

Cô ta không để bụng cười, "Tùy cô nói như thế nào, Cố tiểu thư. Cô hôm nay có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy tôi nhưng thật kinh ngạc. Nghe em tôi nói, cô là vị tiểu thư nóng tính."

"Em gái cô tính là cái gì."

"Cô ấy đương nhiên không tính là cái gì, chỉ là đem nam nhân cô thích cướp tới tay. Thế nào? Rất ghen ghét, rất tức giận? Cảm giác bị vứt bỏ chắc không vui lắm đi."

Cố Nhược Ngu cảm thấy con giận sắp lên đến tận cổ, "Hừ, ai nói với các người tôi thích Tường Thúc Dương? Em gái cô thích thì cứ cầm đi là được, tôi vốn cũng chẳng có ý định cùng hân kết hôn, nếu em gái cô coi trọng hẳn như vậy, tôi cũng không ngại để cho cô ta cầm đi mà dùng. Chuyện của người khác tôi không quản được, nhưng Cố Nhược Sâm là nhị tỷ của tôi, chuyện của chị ấy có nói tôi có thể quản hay không. Tần tiểu thư, cô cứ chờ xem"

Nói hết lời, cô lưu lại Tần Nghệ Giai thần sắc quái dị ngồi ở chỗ đó, trực tiếp rời khỏi.

Cố Nhược Sâm lúc gả cho Triển Minh Dịch vẫn còn là một thiếu nữ không rành thế sự, tuy rằng là gia tộc liên hôn nhưng ít nhiều vẫn là có một chút ảo tưởng của thiếu nữ. Triển Minh Dịch cũng thật sự là tương đối ưu tú, ở những ngày đầu của quãng thời gian đó, cô ấy đã trải qua thật sự hạnh phúc.

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ khi nào? Có lẽ là từ khi Triển Minh Dịch về đến nhà thì đề tài nói chuyện chung của hai người bọn họ càng ngày càng ít hơn. Cô học nghệ thuật, ngày thường ở nhà sẽ tự mình vẽ tranh, đánh đàn, rất hiếm khi cô đi theo Triển Minh Dịch ra ngoài xã giao. Triển Minh Dịch ban đầu là cũng rất thích một người vợ ôn nhu như nước như vậy. Đáng tiếc, thời gian lâu dần, hân đại khái bắt đầu cảm thấy mỗi khi về nhà rồi cuộc không có đề tài gì để nói với vợ. Cô là đoá hoa được yêu chiều nuôi dưỡng lớn lên trong nhà kính, mỗi ngày đều không thường xuyên gặp người khác, càng không kể đến việc cùng cô nói chuyện làm ăn. Lúc này, người phụ nữ tên Tần Nghệ Giai kia xông vào

tầm mắt hẳn.

Cô ta có khả năng, hướng ngoại, gia cảnh không tốt, tóm lại trên người cô ta tất thấy đều tương phản với Cố Nhược Sâm, cảm giác này hấp dẫn hẳn. Cuối cùng mới tạo ra kết quả như vậy.

Cố Nhược Sâm không biết chính mình còn yêu hẳn hay không, có lẽ lúc bắt đầu là yêu, thế nhưng một phần tình ái đó đã sớm bị cuộc sống mài giũa gần như không còn gì. Cô nhận được điện thoại từ Cố Nhược Ngu, biết người tên Tân Nghệ Giai kia không những mang thai mà còn mơ tưởng vị trí của cô. Cô đã sớm cái gì đều không có, tình cảm thiếu nữ, kích tình, tài hoa..... Tất cả đều bị cuộc hôn nhân không tự chủ chôn vùi, nếu nói cô còn có thể giữ lại thứ gì thì có lẽ chỉ còn cái danh hiệu Triền thái thái.

"A Ngu, em giúp chị đi." Cô nói trong điện thoại.

Cuối cùng, sự tình được giải quyết bằng cách Trương Trọng Lâm thay mặt Trương thị tạo áp lực với Triền gia. Tuy rằng hiện tại Triền Minh Dịch đang quản lý công ty nhưng các vị trưởng bối của Triền gia vẫn là có thể nói chuyện. Vì một người phụ nữ bên ngoài mà đắc tội Trương gia, rõ ràng là một chuyện mất nhiều hơn được. Dưới sức ép của cả gia tộc, Triền Minh Dịch cũng chỉ có thể đáp ứng, chờ đứa bé được sinh ra thì đem hai mẹ con cùng nhau đuổi đi, tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt Cố Nhược Sâm.

Cố Nhược Ngu về sau hỏi cô, còn muốn có đứa bé không?

Cố Nhược Sâm lắc đầu, "Cứ coi như sinh được một đứa nhỏ lại phải ở trong cái gia đình như vậy thì liệu có được bao nhiêu yêu thương đâu? Chẳng bằng đừng sinh ra ở đây."

Trương Trọng Lâm ra mặt khiến chuyện này giải quyết rất thuận lợi, Cố Nhược Ngu trong lòng vẫn luôn cảm động, tỏ vẻ muốn báo đáp Trương tiên sinh, mà Trương tiên sinh thì tỏ vẻ không cần nói nhiều chỉ chấp nhận lấy thân báo đáp.

Cố Nhược Ngu "..... Đã hứa rồi mà."

"Không vấn đề, anh không ngại hứa thêm vài lần."

"....."

Để hoàn thành yêu cầu "hứa thêm vài lần", Cố Nhược Ngu khẳng định cái eo tốt đẹp của mình vắt và đến mức sinh bệnh rồi, không biết thể lực Trương Trọng Lâm vì sao vẫn còn khỏe như vậy? Cô đã liên tục xin tha, Trương Trọng Lâm vẫn cứ không bỏ qua, tỏ vẻ loại báo đáp này còn xa, cô còn chưa nhớ rõ ân huệ của anh.

Cho nên ngày hôm sau, Cố Nhược Ngu quả nhiên không dậy nổi. Đợi cô chậm rãi tỉnh lại thì trời đã sáng từ lâu. Lúc này, chỉ cần không phải đi làm Trương Trọng Lâm nhất định sẽ dành thời gian trốn ở thư phòng. Cô xốc chăn lên, đơn giản rửa mặt qua loa chuẩn bị đi thư phòng tìm anh. Còn chưa đi đến nơi đã nghe thấy trong thư phòng tiếng nói của người khác. Cố Nhược Ngu tò mò tới gần, mơ hồ nghe thấy có tiếng nói như đang phản nộ.

"Ca, làm sao anh có thể làm như vậy? Người ta tốt xấu gì cũng là chị của Nghệ Viện!"

Trương Trọng Lâm hình như nhẹ giọng nói câu gì, lại đưa tới tiếng Trương Thúc Dương phản ứng còn lớn hơn.

"Ca! Anh sao có thể vì cô ta như vậy cái....."

Cố Nhược Ngu đã không muốn nghe tiếp. Cô dùng sức "rầm" một tiếng đẩy cửa ra, thần sắc khó phân biệt tựa vào khung cửa, nhìn chằm chằm tình huống bên trong thư phòng.

Tân Nghệ Viện ngồi trên sô pha nhỏ giọng khóc nức nở, Trương Thúc Dương ở trước bàn làm việc cùng Trương Trọng Lâm đang cố lý luận. Nhìn thấy Cố Nhược Ngu xuất hiện, hẳn đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó biến thành tức giận.

Trương Trọng Lâm tầm mắt lại nhìn đôi chân trần của Cố Nhược Ngu không mang bất cứ giày vớ đầu tiên, nhún mày không vui nói, "Sao em lại không đi giày, mau quay về."

Cố Nhược Ngu không để ý đến hẳn, lập tức đi đến trước mặt Trương Thúc Dương, "Tôi biết cậu nhẫn nhịn tôi đã lâu, kỳ thật tôi cũng đã nhẫn cậu rất lâu rồi. Hôm nay có chuyện gì mọi người nói cho rõ."

Trương Thúc Dương về mặt có chút khinh miệt, "Cố tiểu thư, tôi không biết cô vì sao không quán lấy nhà tôi không được. Không thể gả cho tôi thì liền quay người gả cho anh tôi, thật là làm tôi không thể tưởng tượng a. Có phải chỉ cần điều kiện của đối phương đạt thì ai cũng có thể?"

"Thứ nhất," Cố Nhược Ngu mặt không biểu tình dựng thẳng lên một ngón tay, "Tôi không phải quán lấy nhà các cậu không bỏ, đối với cậu tôi cũng không có hứng thú, là chính cậu tự mình đa tình, cậu chẳng lẽ không nhìn ra tôi nhìn thấy cậu thì rất ghê tởm sao?"

"Thứ hai," cô lại giơ thêm một ngón tay, "Cũng không phải là bởi vì cậu không cưới mới gả cho anh trai cậu, là bởi vì đối tượng kết hôn là anh trai cậu tôi mới gả, mong cậu đừng nhầm lẫn."

"Cuối cùng, căn bản là cậu không có tư cách đứng ở chỗ này cùng tôi nói chuyện."

Lời nói ra, những người ở đây thần sắc cũng khác nhau. Lúc này Tân Nghệ Viện vẫn luôn im lặng nhỏ giọng nói, "A Dương, là chúng ta làm quá. Chúng ta hay là đi thôi."

Trương Thúc Dương vừa nghe thấy đương nhiên là không thể bỏ qua, "Cố Nhược Ngu, cô thật sự có bản lĩnh, có thể dụ dỗ anh tôi giúp cô chống lưng. Cô có biết chị gái Tiểu Viện hiện tại rất đáng thương?"

"Chẳng lẽ chị tôi lại không đáng thương? Nói tôi đây tôi lại muốn nói, Tân Nghệ Viện tiểu thư, cô cùng chị gái cô thật đúng là giống nhau a, đều thích đi nhờ xe, đáng tiếc xe này chị cô đi sợ là không đi đến bên cuối được rồi."

Tân Nghệ Viện bị nói đến sừng sốt, nháy mắt cái mũi lại đỏ lên.

"Khóc cái gì, tôi nói không đúng sao? Chẳng lẽ chị cô hiện tại không phải là gieo gió gặt bão? Nếu cô ta không có những suy nghĩ xấu xa đó thì có thể có kết cục hiện tại hay sao?"

"Đủ rồi!" Trương Thúc Dương trầm giọng kêu lên với Cố Nhược Ngu, không nghĩ tới ngược lại lại chọc giận cô.

"Không đủ!" Cố Nhược Ngu nâng cao giọng, ngược lại quay sang đối diện với Trương Thúc Dương, "Cho tới nay tôi đều cảm thấy nhân vật của cậu định vị có chút kỳ quái, đem bản thân mình sắm vai thành một đứa con riêng bị khi dễ vô cùng đáng thương. Lúc ở trường học luôn giống như mắc bệnh tự kỷ, giống như toàn thế giới đều có lỗi với cậu, cậu là

người đáng thương nhất. Cố tình còn có một đám ngu xuẩn cảm thấy cậu như vậy thật soái khí, tôi cũng muốn buồn nôn. Đối mặt anh trai cậu thì luôn tỏ vẻ "ngươi cứ khi dễ ta đi, ta sẽ không đánh trả" làm cho ai xem? Thật vất vả cho cậu chút mặt mũi, cậu lại bắt đầu làm bộ làm tịch, có phải cảm thấy anh trai cậu liên hôn đặc biệt bất hạnh hay không? Vậy sao cậu không đứng ra gánh vác Tường thị? Vì sao không hi sinh chính mình cùng tôi kết hôn? Cậu chỉ biết trốn tránh ở một bên cùng cô bé lọ lem anh em em, nói chuyện yêu đương, sau đó tùy tiện bỏ thí vãi câu đáng thương với anh trai mình. Cuối cùng thì sao? Tường thị cho cậu ăn cho cậu mặc cho cậu tiền tiêu còn không phải do anh trai cậu gánh vác? Cậu như vậy có thể nói, có thể từ bỏ công việc yêu thích hiện tại của mình, từ bỏ người phụ nữ bên cạnh cậu, cùng anh cậu đứng cạnh nhau? Cậu dám sao? Cậu không dám! Bởi vì cậu chính là một con quỷ ích kỷ chỉ biết bảo hộ hạnh phúc của bản thân!"

Cố Nhục Ngu đã không còn muốn xem về mặt hai người kia, xoay người đóng sầm cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cố Nhục Ngu trở lại phòng ngủ, ngã lên trên giường, sau đó kéo chăn bọc kín chính mình, chậm rãi bình ổn sự tức giận cô không thể nào khống chế vừa nãy. Nói thật ra, nhất thời xúc động xong rồi cô lại có chút hối hận, lúc cô nói Tường Trọng Lâm vẫn luôn im lặng, nhờ đâu anh hướng về em trai mình thì làm sao bây giờ? Nhờ đâu.....

Cô thâm cứu giận, nếu không phải hôm nay Tường Thúc Dương làm cô tức giận quá mức, cô cũng sẽ không đem cục nghẹn trong lòng bấy lâu buột miệng nói ra. Hiện tại ngẫm lại, những lời cô nói sao đều nghe như là cô đang tỏ lộ với Tường Trọng Lâm như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Cố Nhục Ngu cảm thấy hơi mất mặt, ở trong chăn dùng sức đạp chân một cái, hừ hừ hai tiếng.

"Cô ấy hiện tại đã là người nhà của anh, hy vọng em có thể tôn trọng cô ấy. Chuyện ngày hôm nay đến đây dừng lại, anh không hy vọng về sau lại nhìn thấy những chuyện như vậy phát sinh. Hôn nhân yêu đương của em anh không có quyền can thiệp, nhưng đừng có gây trở ngại đến cô ấy và người nhà."

Đây là lần đầu tiên* Tường Thúc Dương nghe thấy anh trai hẳn trịnh trọng như vậy nói với hắn.

*chỗ này trong nguyên tác là "lần cuối cùng" nhưng mình thấy phải là "lần đầu tiên" mới đúng.

Giờ khác này, hẳn đại khái đã hiểu rõ người anh trai luôn luôn cự tuyệt người khác xa ngàn dặm, lãnh đạm vô cùng, người anh trai này giờ đã có được tình yêu.

Lời Cố Nhục Ngu làm hắn thực chấn động, thực tức giận, giống như lập tức cô tìm được bí mật nơi sâu nhất mà hắn luôn cất giữ, một cái chân tướng mà khiến hắn thẹn trong lòng. Cứ thế bị cô vạch trần, bại lộ ở trước mọi người, máu chảy đầm đìa.

Có lẽ chính hắn cũng không biết hoá ra bên trong hắn lại tồn tại một ác ma như vậy.

Khi còn nhỏ hắn thường xuyên nghe thấy cái từ con riêng này, cũng có thể nhìn đến trong ánh mắt mọi người có sự khinh miệt, cùng với đủ loại lãnh đạm chán ghét của người anh hai này. Lúc ấy hắn hy vọng là có thể được Tường Trọng Lâm thích, có thể hòa thuận ở bên nhau.

Thời gian về sau, tình cảm anh em giữa bọn họ cũng thoảng hòa hoà, làm hắn không tưởng tượng nổi chính là vào lúc hắn vì kiên trì muốn từ hôn cho nên sắp sửa cùng phụ thân gây lộn, Tường Trọng Lâm lại có thể đứng ra giúp hắn một phen.

Chuyện này làm hắn bất ngờ, thế nhưng cũng khiến hắn nhận ra một sự thật, rằng hắn nỗ lực nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng thay đổi được thái độ của anh hai đối với hắn, không rét lạnh đến tận xương như trước.

Hình tượng Tường Trọng Lâm trong cảm nhận của hắn vẫn luôn là cao không thể với, không gì làm không được. Anh ta nên là trời sinh cường thế như vậy, có khả năng như vậy, có thể một mình đảm đương một phía như vậy, cho nên hắn chưa từng có loại ý tưởng "muốn biến thành người cảm quyền Tường thị". Bởi vì hắn biết, anh hai hắn mới là vương giả trời sinh.

Nhưng mà, vương giả bị phán định là cô độc, từ lúc một khắc anh bị chọn làm người thừa kế kia liền quyết định gánh nặng anh phải đeo trên lưng, anh phải trở thành cây cột chống Tường gia, cho nên anh dường như đã bị phán định rằng từ đó về sau sẽ phải ngồi ở phía sau bàn làm việc vừa to vừa rộng, cùng với việc mất đi quyền tự do lựa chọn hôn nhân. Tất cả những điều này, đều là muốn chạm tới đỉnh cao thì phải trả giá đại giới.

Trong tiềm thức, hắn liền nhận định tương lai của Tường Trọng Lâm, nhưng dường như hắn lại đương nhiên nghĩ rằng, giống như lời Cố Nhục Ngu, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện cùng Tường Trọng Lâm sống vai đứng chung một chỗ. Hắn cũng không muốn lãnh hội cái cảm giác ngồi nơi cao chịu gió lạnh*, chỉ muốn ở dưới bầu trời được anh hai bảo hộ mà an ổn cùng với tình yêu của hắn.

*Cao xử bất thắng hàn/cao xử bất thắng hàn: 高处不胜寒 – gao chù bù shèng hán (xuất từ bài Thủy diệu ca đầu của Tô Thức. Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) gió lạnh. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ ko tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, ko có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...).

Hắn chính là một con quỷ ích kỷ chỉ nghĩ đến chuyện bảo hộ hạnh phúc chính mình.

Lúc Tường Trọng Lâm đẩy cửa ra, thấy Cố Nhục Ngu đang cuộn chính mình thành một con tằm ở trên giường xoắn đi xoắn lại. Anh cảm thấy có chút buồn cười, cái khí thế kiêu ngạo vừa sao lại đã không thấy tăm hơi?

Cố Nhục Ngu cảm giác được mép giường hơi lún xuống, hẳn là Tường Trọng Lâm đã đi vào, ngồi xuống bên cạnh cô. Cô bỗng có chút khản trương, vẫn chưa nghĩ xong nên giải thích chuyện vừa rồi như thế nào, cho nên lại che chính mình càng thêm kín mít.

"Trong đó không nóng sao?" Lời anh mang ý cười.

"Không nóng." Trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ.

"Đói không?"

"Không đòi."

"Có muốn chui ra hay không?"

"Không muốn."

"....."

Cố Nhược Ngu ở bên trong cũng ngạt thở không chịu nổi, cảm giác anh đứng dậy rồi đi rồi cô mới chậm rãi đem chân xoắn lên, kết quả lại thấy Tường Trọng Lâm đang khoanh tay trước ngực, khóe môi hơi cong lên nhìn cô chăm chú.

"....." Bị Anh. Choi. Rồi!

Anh lại ngồi xuống như cũ, nhìn thật sâu vào đôi mắt Cố Nhược Ngu, như thể muốn từ trong đó ép được ra một đáp án.

"Vì sao em lại nói như vậy?" Anh hỏi.

"Nhìn không vừa mắt, chuyện này còn phải hỏi sao?"

"Anh đang hỏi vì sao muốn bảo vệ anh?"

"....." Giống như bị chạm phải góc mềm mại nhất, mẫn cảm nhất góc, Cố Nhược Ngu hoảng hốt một chút, "Em đâu có bảo vệ anh? Tự mình đa tình!"

Tường Trọng Lâm nhìn tiểu cô nương trước mắt, rõ ràng cô đang thẹn thùng đến mức tai cô đã hồng thành một mảnh, nhưng vẫn mạnh miệng như vậy, giả bộ khinh thường, thật sự là.....

Quá đáng yêu.

Anh hơi giữ lấy vòng eo của Cố Nhược Ngu, nhẹ nhàng tiến lên ngậm lấy cô môi, ngay lúc cô đang thất thần thì anh dụ dỗ cô khẽ mở hàm răng, để cho bản thân đi vào cùng cô đây đưa.

Cố Nhược Ngu quả thực không biết bằng cách nào sự tình lại phát sinh đến bước này, bọn họ chẳng lẽ không phải đang thảo luận chuyện vừa nãy hay sao? Cô còn đang nỗ lực nghĩ một lý do thoái thác để giải thích rõ ràng.

Sao bỗng nhiên lại bị anh hôn rồi!?

Hôn đến khi hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, Tường Trọng Lâm mới buông tha cô, nhìn chăm chăm vào cô gái đang không biết là thẹn thùng hay đang thiếu dưỡng khí mà phiếm hồng gương mặt, anh không tự giác toát ra ý cười, vẻ tươi cười kia giống như mùa xuân làm tan băng tuyết thành suối nước, róc rách vây quanh cô.

Cố Nhược Ngu nhìn đến mức ngây người, quả nhiên, nam nhân ngày thường không thích cười mà cười lộ lên lực sát thương thật lớn.

Tường Trọng Lâm vẫn luôn cảm thấy cô vẫn là đứa nhỏ, ít nhất tâm trí cô cũng chỉ tương đương trẻ con, nhưng anh không nghĩ đến một cô gái lúc nào cũng giống như trẻ con lại có thể nói ra những lời như vậy. Tối tận bây giờ, anh nhớ lại những câu nói có khí phách kia vẫn cảm thấy tim đập nhanh.

Anh không phải người nam nhân thích đem tình cảm biểu lộ ra bên ngoài, dường như anh đã thành quen đem tất cả cảm xúc vui lắp ở trong đáy lòng, bất kể là tịch mịch hay thống khổ cô độc, đều ở trong một góc không người một mình liếm láp vết thương, từ nhỏ đã là như vậy, anh cũng không có cảm thấy có điều gì không đúng.

Chưa từng có bất cứ ai đứng trước mặt anh mà bảo vệ anh, thậm chí là phụ thân. Những gì cái nhà này cần ở anh, tất cả mọi chuyện, anh đều không hề phản kháng mà gánh vác tất cả, không hề nghĩ tới chuyện có nên hay không, có đúng hay không. Cô chỉ trích Thúc Dương là người ích kỷ, cô nói người tại sao không dám đứng cùng anh trai người. Cô như là một đám lửa nhỏ nhỏ, nóng cháy sáng ngời, thẳng tắp chiếu vào đáy lòng, nhanh chóng bùng lên thành một mảnh biển lửa. Làm cho người không thể nào bỏ qua sự chấn động mà cô mang đến, chỉ có thể đối diện với tình cảm trong lòng mình.

"Cuối tuần này anh không bận, anh sẽ nghỉ khoảng một tuần." Anh sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Cố Nhược Ngu còn lưu độ ấm.

"..... Cho nên?" Cố Nhược Ngu bị hôn đến chút choáng váng nên phản ứng không kịp.

"Chúng ta đi trăng mật đi."

".....!"

Sau khi sự kiện cô phát giận kia thì không khí lại rơi vào một sự hài hoà kỳ lạ, thậm chí đương sự còn chưa kịp trần thuật quan điểm bản thân thì cô đã bị nam chính dùng một cái hôn và một lời đề nghị du lịch làm cho đầu óc choáng váng, đại não Cố Nhược Ngu dường như vĩnh viễn chỉ có thể suy nghĩ một chuyện lớn, cho nên sự chú ý của cô đã bị thu hút bởi chuyến du lịch bởi thường mà Tường Trọng Lâm đáp ứng.

Tường tiên sinh tan tằm về tới nhà thì nhìn thấy trên sofa, bàn trà, trên thảm bày đầy tài liệu du lịch, trên đó có các dấu ký hiệu màu sắc rực rỡ. Tường Trọng Lâm không khỏi bật cười, quả nhiên cô là phái hành động.

Lúc anh xem tin tức thì Cố Nhược Ngu vẫn đang riu rít không ngừng ở bên tai, nói cái này tốt, cái kia cũng không tồi, ai nha không biết lựa chọn đi nơi nào mới được thật là phát sâu cả người làm sao bây giờ a?

Tường Trọng Lâm thường xuyên ở bên ngoài công tác, đối với chuyện đi du lịch anh cũng không có hứng thú gì lắm, cảm thấy đề cô quyết định là được. Cố tình Cố Nhược Ngu lại thích hỏi ý kiến của anh, làm cho Tường tiên sinh phải vừa xem tin tức vừa ậm ừ có lẽ với cô.

Sau vài lần không nhận được câu trả lời Cố tiểu thư rốt cuộc nổi giận, dùng sức lắc lắc cánh tay Tường Trọng Lâm, không vui hỏi,

"Em vừa mới nói cái gì với anh!?"

Tường tiên sinh đang đắm chìm trong tình hình tài chính phiền phức, đương nhiên không hề nghe thấy câu hỏi cô vừa mới hỏi, đành phải bắt đắc dĩ nói,

"Em vừa nói gì cơ? Nói lại một lần đi."

"....." Cổ Nhực Ngu từ bên cạnh cầm lên hai tờ rơi màu sắc rực rỡ, chỉ vào mặt trên hỏi, "Anh thích Italy hay Nhật Bản?"

Tướng Trọng Lâm trầm ngâm hai giây rồi trả lời, "Italy đi."

Cổ Nhực Ngu lập tức nở nụ cười sáng lạn ngọt ngào, "Được! Vậy chúng ta đi Nhật Bản!"

Tướng tiên sinh "....."

Tướng tiên sinh bị đội cái mũ "không có lấy một tý nghiêm túc, có phải anh trả lời có lệ với em", cho nên để cho thấy thái độ của bản thân thật sự không phải là "sao cũng được", anh bị Cổ Nhực Ngu ép buộc tham gia hoạt động lên kế hoạch du lịch. Gọi là kế hoạch, kỳ thật căn bản cũng không cần anh làm gì, hầu như đều giao cho Alex đi sắp xếp. Cổ Nhực Ngu chỉ cần đưa ra yêu cầu là xong.

Do phải đi mua sắm vài đồ vật cần dùng cho chuyến đi, Cổ Nhực Ngu nhân dịp cuối tuần có thời gian liền nài ép lôi kéo Tướng Trọng Lâm vốn đang ở nhà chuẩn bị mở hội nghị video ra khỏi cửa, mỹ danh là "cùng nhau đi dạo phố".

Kết quả cuối cùng đương nhiên không phải là cùng nhau đi dạo phố, mà là Cổ Nhực Ngu một mình đi dạo vui vẻ, Tướng tiên sinh ở bên cạnh vừa đợi vừa thờ dài.

Dạo phố sắp xong thì Cổ Nhực Ngu phát hiện một cửa hàng bán đồ đôi trông rất đặc biệt, mới hứng thú búng búng kéo Tướng Trọng Lâm đi vào, sau đó nhấc xuống hai chiếc áo hoodie màu trắng trước ngực có in hình vẽ hoạt hình vô cùng khoa trương.

Tướng tiên sinh lập tức nhú mày chân lùi một bước, không tiếng động biểu đạt kháng nghị.

Cổ Nhực Ngu cầm lấy chiếc áo nam kia gắn lên người anh, khoa tay múa chân một chút, "Rất đẹp, anh mặc thử đi."

"Đây là đồ của bọn trẻ con."

"Đâu có trẻ con!" Cổ Nhực Ngu cãi lại, quả nhiên hai người có sự khác biệt, "Đây là tình thú a, tình thú. Tất cả mọi người đều mặc thứ này"

Sau đó mặc kệ Tướng tiên sinh trên mặt không vui, lập tức quẹt thẻ mua luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Cổ Nhực Ngu là kiểu người làm việc thiếu kế hoạch chi tiết, luôn phải chờ tới lúc lửa sém lông mày mới vội vàng đi làm. Giống như lúc này đây, sáng mai đã phải lên máy bay, đêm trước khi ngủ thì hành lý của cô vẫn chưa chuẩn bị xong.

Tướng Trọng Lâm tựa vào đầu giường nhìn tạp chí tài chính trong tay nhưng lại không thể nào đọc vào đâu. Cổ Nhực Ngu mặc váy ngủ vàng nhạt đi chân không chạy hết đầu này tới đầu kia ở trong phòng, tới tới lui lui sửa sang lại đồ đạc.

"Em không thể trước tiên chuẩn bị cho xong đi hay sao?" Tướng Trọng Lâm buông tạp chí trong tay, bắt đầu dĩ nói.

Cổ Nhực Ngu ngay cả thời gian ngoài đầu cũng không có, cô vừa nhìn đồ vật trong vali, vừa trả lời, "Có rất nhiều thứ em vừa này còn đang dùng đến."

Nói xong, cô quét mắt sang nhìn Tướng tiên sinh đang thanh thần nằm trên giường, híp mắt nói, "Anh chuẩn bị xong hết rồi?"

Tướng Trọng Lâm giương cằm, chỉ tới một góc phòng, ở đó có một cái vali xách tay kiểu thương nhân màu đen không lớn lắm đang nằm lẳng lẳng.

Đối với người như Tướng Trọng Lâm thường xuyên đi công tác thương mại mà nói, chuẩn bị hành lý chính là chuyện làm xong trong một giây. Cổ Nhực Ngu nhìn va li của mình rõ ràng là còn to hơn anh một cỡ lại vẫn còn có một đống đồ không thể nhét vào, đẩy rồi rắm.

Lúc rời giường sáng hôm sau, Cổ Nhực Ngu nắn ni i ỏi làm nũng làm nịu, khiến Tướng Trọng Lâm hết cách đành phải chịu nỗi nhục của nước mắt chủ quyền mặc lên cái áo khoác hoạt hình kia, thay quần jean và giày lười đã lâu không mặc.

Khi hai người trong bộ dạng như vậy xuất hiện ở trước mặt Alex, Alex rõ ràng bị BOSS làm chấn động một chút. Cổ Nhực Ngu cười tủm tỉm tiến lên hỏi hấn, "Alex, cậu cảm thấy anh ấy mặc như vậy có đẹp không?"

Cảm giác được một cổ máy giết người đang đông lạnh tâm mắt mình, Alex liếc mặng gật đầu, "Đẹp, rất đẹp!" BOSS, tôi cũng đã nói là đẹp rồi, anh có thể đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy hay không!

Khi đi công tác Tướng Trọng Lâm hầu như đều dùng máy bay thương vụ loại nhỏ của mình, là quà Tướng phụ đưa cho anh lúc anh vừa mới tiếp nhận công ty. Phương diện phối trí trang hoàng đều là đẳng cấp, nhân viên trong đội bay cũng phải trải qua sàng lọc nghiêm túc mới được lên máy bay.

Cất cánh được một lúc, máy bay đi vào tầng bình lưu, dần dần vững vàng bay lên, lại có tiếp viên hàng không chuyên phục vụ của máy bay lại gần hỏi hai người có muốn dùng đồ uống và điểm tâm không.

Tướng Trọng Lâm ngoài bữa ăn chính hầu như đều không ăn điểm tâm, đồ uống cũng vĩnh viễn là nước lọc, ngay cả cà phê cũng rất ít khi uống. Cổ Nhực Ngu thì không giống vậy, phàm là đồ ăn ngon cô đều sẽ không cự tuyệt. Cô nhìn thực đơn xong không chút do dự chọn một Napoleon, một pudding xoài và một ly nước trái cây tươi.

Tướng Trọng Lâm khó hiểu hỏi, "Không phải lúc ra cửa em vừa mới ăn bữa sáng sao?"

Cố Nhục Ngu vung tay nhỏ lên, "Anh không hiểu, con gái đều có hai cái dạ dày, một cái để đựng bữa chính, một cái đựng đồ điểm tâm ngọt."

Tương tiền sinh đối với loại luận điệu vớ vẩn này chỉ có thể lắc đầu.

Người tiếp viên hàng không không bùng tới món điểm tâm vừa mới gọi nhìn qua là người mới, còn trẻ tuổi. Cô tháo bàn ăn xuống, liếc thấy quần áo Tướng Trọng Lâm đang mặc, trộm cười.

Từ trước đến nay Tướng Trọng Lâm luôn rất miễn cảm, anh cảm giác được ý cười từ cô tiếp viên hàng không kia, không nhìn được mà có chút bức bối. Anh đã ba mươi mấy tuổi rồi, ăn mặc bộ dạng này chẳng phải là khiến người ta chê cười sao?

"Em nhìn thấy không, em vừa lòng rồi chứ? Mặc đồ như thế này sẽ bị cười nhạo." Tướng Trọng Lâm nhún mày chọc chọc hình hoạt hình vô cùng khoa trương trước ngực, nhìn Cố Nhục Ngu oán giận.

Cố Nhục Ngu không nhìn được phi cười, cảm thấy đáng về này của anh thật sự đáng yêu, "Cô gái đó là đang ghen ghét! Rất nhiều người đều mặc như vậy mà, không có ai cười anh đâu. Làm người không thể nói không giữ lời nha, anh đã đồng ý rồi." Để phòng ngừa anh giữa đường cởi quần áo, Cố Nhục Ngu không thể không phòng bị mà nói thêm một câu.

Bay được nửa đường Cố Nhục Ngu đã ngủ mất, điểm tâm cũng không ăn hết. Có lẽ là đêm qua cô chuẩn bị đồ quá muộn, buổi sáng lại thức dậy tương đối sớm. Tướng Trọng Lâm sùng nịch nhìn gương mặt cô đang ngủ, phân phó người dọn sạch đồ vật để trước mặt, lại để ghế dựa nằm ngang ra, gọi tới cho cô một tấm chăn mỏng.

Tư thế ngủ của Cố Nhục Ngu còn được, không nói mơ, cũng không lộn xộn, cái miệng nhỏ hơi hơi chu, rất là đáng yêu. Tướng Trọng Lâm cũng không hề buồn ngủ, bình thường lúc trên máy bay anh đều xem giấy tờ các thứ, hôm nay thì cái gì cũng xem không vào, chỉ nhìn chăm chú gương mặt cô ngủ say, cũng không cảm thấy nhàm chán.

Nhóm tiếp viên hàng không ở gian gần đó hề tụ tập một chỗ thì thường có chút bất quá, trước kia cũng không thiếu cô gái có hứng thú đối với Tướng Trọng Lâm, nhưng anh luôn vô cùng chán ghét loại chuyện này cho nên dễ phát hiện có cô tiếp viên nào ôm ý nghĩ kia anh sẽ lập tức sa thải không do dự, cho nên những tiếp viên hàng không đang trên chuyên cơ này cho dù có thích buồn chuyện thì cũng tuyệt không dám vượt Lôi Trì một bước.

Lần này là lần đầu tiên các cô được trông thấy Tướng thái thái mới nhậm chức, không đẹp điểm lệ như mọi người tưởng tượng, nhưng đáng người và khí chất cũng không hề kém, chỉ là đi cùng Tướng Trọng Lâm nhìn không giống như thế tử, ngược lại giống cô con gái nhỏ gì đó, bọn họ còn chưa từng gặp qua Tướng tổng nghiêm túc lạnh nhạt lại chiếu cố một nữ nhân như thế, từ uống nước ăn cái gì, đến khép cửa sổ đắp chăn, đều không mượn tay người khác, biểu tình ôn nhu đến mức các cô chưa từng gặp qua. Thậm chí anh nguyện ý mặc trang phục buồn cười như vậy đủ để thấy được mức độ coi trọng của anh đối với vị thái thái này.

.....

Chờ Cố Nhục Ngu tỉnh lại, thì phi cơ đã đang hạ độ cao, từ trong tầng mây loãng có thể mơ hồ nhìn thấy kiến trúc phía dưới. Cố Nhục Ngu vốn đang buồn ngủ không thôi, nháy mắt đã lấy tinh thần, chỉ phía dưới là nhai nói. Mà Tướng Trọng Lâm đang cùng Alex thăm tra đối chiếu một vài chuyện sau khi hạ cánh.

"Không có phiên dịch?" Tướng Trọng Lâm nghe thấy Alex báo cáo thì nhún mày, ở cái chốn Nhật Bản này không có phiên dịch kiêm hướng dẫn du lịch hình như không ổn.

"Là thái thái nói với tôi không cần mời người phiên dịch." Alex sợ bị BOSS trách cứ, lập tức giải thích.

Nghe thấy hai người kia nói chuyện, Cố Nhục Ngu quay đầu lại, "Là em bảo Alex không cần mời phiên dịch, em tự làm được à!"

Nói xong, cô làm một cái thế tay hai tay đưa lên trán như cô gái Nhật, trịnh trọng nói,

"Lần đầu gặp mặt, mong được chỉ giáo" (Tiếng Nhật)

Tướng Trọng Lâm "....." Đây là lý do cô chọn Nhật phải không?

Alex "....." Thái thái thật là đa tài đa nghệ!

Cố Nhục Ngu ở đại học đã từng học môn Nhật ngữ, tuy rằng không phải là tinh thông, nhưng hội thoại hằng ngày thì vẫn có thể nói được, hơn nữa còn có thể nói tiếng Anh, đi du lịch ở Nhật Bản là có thể ứng phó được.

Tướng Trọng Lâm nhìn đáng về cô tự tin như vậy thì cũng không nói thêm gì.

.....

Điểm dừng đầu tiên là Kyoto.

Nói đến Kyoto thì không thể không nhắc đến chùa miếu. Ở Kyoto, có rất nhiều chùa miếu nổi tiếng, trong đó nổi tiếng nhất là chùa Kiyomizu. Ngôi chùa này, cùng với chùa Kim Cúc, thành Nijo được gọi là Kyoto tam đại danh thắng, mùa xuân ngắm anh đào, mùa thu xem lá phong, phong cảnh tuyệt đẹp, là nơi mọi người đi thăm thú, hẹn hò, học tập, du lịch hay đến.

Bởi vì hiện tại chính là mùa thu, vừa lúc ngắm lá phong trong chùa Kiyomizu, từng phiến từng phiến lá nhuộm đỏ rực cả đỉnh núi, thác Yinyu bên dưới ngôi chùa cũng là một địa điểm nổi danh cảnh trí, nước trong xanh, lá đỏ, chùa miếu cổ xưa, khiến người lưu luyến quên về.

Lúc này du khách cũng tương đối nhiều, dường như đều phải chen chúc nhau. Lúc vào cửa Cố Nhục Ngu thiếu chút nữa bị một nam nhân hơi cao lớn suýt đụng vào, Tướng Trọng Lâm nhanh tay lẹ mắt ôm eo cô mới không bị đụng phải.

Cuối cùng anh dứt khoát dắt tay Cố Nhục Ngu, cầm thật chặt, sợ cô đi lạc.

Cố Nhục Ngu có chút buồn cười nhìn anh, nhưng ấm áp trong lòng bàn tay truyền đến làm lòng người say sưa, giữa mùa thu gió hiu hiu nhẹ cô luyện tiếc tránh né, ngược lại càng thêm nắm chặt bàn tay to lớn của anh.

Trong chùa Kiyomizu tuy nhiều người, nhưng mọi người vẫn vô cùng tuân thủ trật tự, không có người cao giọng nói chuyện, khắp nơi đều rất an tĩnh. Cố Nhục Ngu tìm được một vị trí chụp ảnh tuyệt hảo, hưng phấn lôi camera ra, chạy đến gần một cô gái trông có vẻ như cũng là người tới thăm chùa,

"Ngài quá, có thể làm phiền cô giúp chúng tôi chụp hình không? (tiếng Nhật)"

"Đương nhiên không thành vấn đề (tiếng Nhật)" Cô gái mặc áo len mỏng nhạt màu nhiệt tình đáp ứng thỉnh cầu của Cố Nhượng Ngu.

Cố Nhượng Ngu đứng cạnh Tường Trọng Lâm, dùng ngón tay chọc chọc eo của anh, "Này, chụp ảnh thì đừng xụ mặt, thật khó coi!"

"Anh không thích chụp ảnh."

"Tới tới, gần chút nữa (tiếng Nhật)" Cô gái kia cầm camera vẫy vẫy tay.

"Cười một cái đi!" Cố Nhượng Ngu không vui nhìn nam nhân không thể làm ra vẻ mặt khác.

"....."

Cố Nhượng Ngu hết cách, bỗng nhiên nhón mũi chân hôn lên sườn mặt anh.

"Nha, Đẹp lắm! (tiếng Nhật)" chỉ nghe thấy tiếng lách tách, cô kia dựng thẳng ngón cái.

"Cảm ơn (tiếng Nhật)" Cố Nhượng Ngu nhận lại camera.

"Tiếng Nhật cô nói không tệ, nhưng mà nhìn bạn trai cô hình như có chút căng thẳng, hai người mới yêu sao? (tiếng Nhật)" cô gái tò mò hỏi.

Cố Nhượng Ngu che miệng cười, "Không phải bạn trai, là chồng tôi. (tiếng Nhật)"

"Cô trông còn rất nhỏ mà hai người đã kết hôn, chúc mừng (tiếng Nhật)"

Khách sáo vài câu, Cố Nhượng Ngu phát tay nói hẹn gặp lại với cô gái kia. Tường Trọng Lâm tiến lại mạnh mẽ ôm cô, cúi đầu hỏi, "Vừa nãy hai người nói chuyện gì thế?"

Cố Nhượng Ngu giả hoạt nhìn anh một cái, "Không cho anh biết! Ai bảo người vừa nãy không cười."

"....."

.....

Đi dạo được một lát, hai người đang định rời chùa Kiyomizu đi tới điểm tiếp theo, thì ở cổng lớn có một cậu bé trai đang ngồi xổm lau nước mắt, vừa ô ô khóc lóc, miệng gọi mẹ ơi, là tiếng Trung

Cố Nhượng Ngu đoán đại khái là cậu lạc mẹ ở chùa Kiyomizu, bỗng nhiên thiện tâm quá độ, tiến lên đi hỏi han,

"Tiểu đệ đệ, có phải em đi lạc không?"

Cậu bé dừng tiếng khóc, ngẩng đầu thấy một chị gái xinh đẹp đang nói chuyện với mình, hơn nữa còn có thể nghe hiểu, tức khắc liền cao hứng, không nhận được gạt đầu, "Đúng vậy đúng vậy, không thấy mẹ đâu."

Cố Nhượng Ngu thấy tiểu chính thái này rất đáng yêu, vuốt vuốt tóc cậu bé, "Đừng sợ, chị đưa em đi tìm mẹ." Nói xong nắm tay cậu đi tìm Tường Trọng Lâm.

"Cậu nhóc này đi lạc, chúng ta đi phòng phát thanh phát thông báo tìm người đi."

Tường Trọng Lâm mặt không biểu tình liếc mắt nhìn cậu nhóc một cái, gạt đầu, "Thằng bé đã lớn như vậy hẳn là có thể tự mình tìm được mẹ đi."

Cố Nhượng Ngu không còn lời nào để nói, anh cho rằng mọi người đều là anh chác!

Trẻ con trời sinh tương đối miễn cảm, cậu rất nhanh liền cảm thấy thúc thúc trước mặt không tốt, có chút hơi sợ mà né tránh sau lưng Cố Nhượng Ngu.

"Sao vậy?" Cố Nhượng Ngu cúi đầu hỏi.

Cậu bé sợ hãi nói, "Tỷ tỷ, thúc thúc này rất dọa người."

"Phốc....." Cố Nhượng Ngu lúc ấy liền phun, tỷ tỷ và thúc thúc? Đây là cái tổ hợp gì?

Lại nhìn sắc mặt Tường Trọng Lâm, quả nhiên đã không thể dùng từ khó coi để hình dung!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng nhờ có thông báo tìm người mà mẹ đứa nhỏ rốt cuộc cũng tìm được đến đây, cứ nói mãi lời cảm ơn với Cố Nhượng Ngu. Bọn họ tham gia đoàn du lịch đến du lịch Nhật Bản, cha đứa nhỏ lại không đi cùng, cho nên một mình cô lo liệu quá nhiều việc, người ở đây lại quá nhiều cho nên mới để lạc cậu bé.

Cố Nhượng Ngu cười nói không đề gì, lại nhắc cô ấy về sau chú ý trông đứa bé.

Từ biệt hai mẹ con xong, Cổ Nhực Ngu thoáng nhìn Tường Trọng Lâm này giờ không thật sự vui vẻ mà ngậm buồn cười, kéo kéo góc áo anh, "Không phải chứ, anh tức giận với đứa nhỏ?"

"Anh không giận."

"Còn nói không giận. Mặt anh đã dài như thế này rồi." Cổ Nhực Ngu bĩu môi.

"....."

"Anh không thật sự để bụng chuyện người ta gọi anh là thúc thúc đấy chứ?"

"....."

"Em không ngại anh trâu già gặm cỏ non a..."

"....."

"Kỳ thật....." Còn chưa nói xong, Tường Trọng Lâm quyết đoán dắt tay nhỏ lôi kéo cô đi tiếp về phía trước.

"Đi thôi, cỏ non."

.....

Điểm du lịch thứ hai là Hokkaido. Nói đến Hokkaido, không thể không nhắc tới chính là suối nước nóng, đặc biệt là vào mùa đông toàn bộ Hokkaido bị băng tuyết bao trùm, một mảnh ngân trang tổ khóa. Ở dưới chân núi phủ đầy tuyết trắng xóa có một hồ suối nước nóng, nghĩ đến đã cảm thấy thoải mái.

Bởi vì lúc đến khách sạn đã hơi muộn, Cổ Nhực Ngu quyết định đi dạo xung quanh. Màn đêm buông xuống, rất nhiều tiệm rượu đều treo đèn lồng bên ngoài cửa hàng, với một vài món đặc sắc. Đường phố trong ánh chiều nặng nề nháy mắt liền trở nên đèn đuốc sáng trưng.

Cổ Nhực Ngu phát hiện phía trước có một cửa hàng nhỏ bị người đứng đầy, hơn nữa đại đa số đều là con gái. Lòng hiếu kỳ lập tức bị gọi lên, cô là thích nhất xem náo nhiệt.

"Chúng ta qua đó nhìn xem sao, bên kia hình như rất thú vị." Cô hưng phấn muốn lôi kéo Tường Trọng Lâm cùng đi nhìn xem.

Tường Trọng Lâm đối với loại đồ vật của tiểu nữ sinh tự nhiên không có hứng thú, lại bị cô túm đến cửa tiệm, "Em tự mình đi xem đi, anh ở chỗ này chờ."

"Em biết ngay mà." Cổ Nhực Ngu nhỏ giọng oán giận, nhưng vẫn là dùng sức chen vào bên trong.

Cô tiện tay vỗ vỗ vai một nữ sinh hỏi, "*Ngại quá, xin hỏi cửa hàng này sao lại đông người như vậy a? (Tiếng Nhật)*"

Cô gái mặc đồ thủy thủ quay đầu hưng phấn nói thầm, "*Cô không biết sao? Cửa hàng này có đồ quý đổi vận bán rất ăn khách, lúc này có hàng mới về, các cô gái độc thân đều muốn mua, nghe nói có thể phù hộ mau chóng tìm được tình yêu mới. (Tiếng Nhật)*"

"Nha, ra là vậy a," Cổ Nhực Ngu đôi mắt lóe lóe, "*Đồ linh nghiệm như vậy tôi cũng muốn mua thử xem. (Tiếng Nhật)*"

Nữ sinh kia hồ nghi nhìn sau lưng cô một cái, nhìn thấy nơi đó có nam nhân cao lớn anh tuấn đang đứng, hơn nữa còn nhìn không chớp mắt vào cô gái đang hỏi chuyện, "*Cô không phải đã có bạn trai sao? (Tiếng Nhật)*" Cô gái chỉ chỉ hướng Tường Trọng Lâm.

"*A, người kia hả, anh ấy không phải bạn trai tôi, là anh trai đó, anh trai. (Tiếng Nhật)*" Cổ Nhực Ngu mặt không đổi sắc tim không nhảy mà nói dối.

Cuối cùng, cô cực kỳ kiên nhẫn xếp hàng, mua được cái gọi là đá đổi vận có thể mang đến tình yêu mới.

Tuy rằng cô cũng không quá tin tưởng đây là thứ gì vô cùng kì diệu, nhưng chuỗi dây này thật đẹp, ở giữa có một dây tơ hồng, treo mấy hạt châu chạm rồng, bên trên có khắc một ít ký hiệu thần bí. Cổ Nhực Ngu cao hứng phấn chấn đeo lên cổ tay.

Tường Trọng Lâm nhìn dáng vẻ cô vui mừng như vậy, thật sự là không thể hiểu nổi vì sao mấy cô gái có thể vì vài món đồ chơi hoàn toàn vô dụng mà chấp nhất như vậy.

Cổ Nhực Ngu đắc ý nâng tay lên cho Tường Trọng Lâm nhìn, "Đẹp chưa?"

Tường Trọng Lâm nhìn cô về mặt cô viết "Đám nói khó coi thử xem!", trái lương tâm mà khẳng định nói, "Ừ, đẹp."

Buổi tối, Cổ Nhực Ngu chọn một nhà hàng sushi nhỏ không thu hút ăn bữa tối. Chủ bếp cũng là chủ cửa hàng này, nhìn qua rất hòa ái, cũng hay nói, biết Cổ Nhực Ngu bọn họ là từ Trung Quốc tới lại có thể nói tiếng Nhật lưu loát thì vô cùng nhiệt tình đề cử phong cảnh địa phương cùng mỹ thực.

Lúc bọn họ ăn xong chuẩn bị trả tiền rồi đi, lại có vài vị khách đi vào, một trong số đó vừa hay chính là cô nữ sinh vừa mới ở trong tiệm cùng cô nói chuyện.

Hiển nhiên, cô gái kia cũng nhận ra cô, rất kinh hi tiến lên chào hỏi,

"*Thật trùng hợp, cô cũng ở đây ăn cơm. (Tiếng Nhật)*"

Cổ Nhực Ngu mỉm cười đáp lại.

Cô gái Nhật Bản thuận thế đánh giá Tường Trọng Lâm đứng ở bên cạnh Cổ Nhực Ngu, cao lớn tuấn lãng, mặc somi màu xám kẻ sọc, áo gió vàng nhạt, giờ tay nhắc chân gian đều là vẻ quyền rũ của nam nhân thành thực.

"Anh trai cô vô cùng soái khí nha!" Nữ sinh kia nhìn Cổ Nhực Ngu cảm thán nói.

Cổ Nhực Ngu chỉ có thể "Ha ha..." cười gượng, may mắn giờ phút này Tường Trọng Lâm không hiểu tiếng Nhật.

"Cảm ơn đã khích lệ, chúng tôi đi trước." Nói tạm biệt cô gái kia, Cổ Nhực Ngu vội vàng kéo Tường Trọng Lâm đi ra ngoài.

Đi dọc theo bờ sông trở về khách sạn, Cổ Nhược Ngu đang muốn cảm thán, nơi này thật là an tĩnh lại xinh đẹp, còn chưa có mở miệng, liền nghe thấy Tường Trọng Lâm nhẹ nhàng nói hai chữ.

"Anh trai?"

"....." Đã nói không hiểu tiếng Nhật cơ mà!

Cổ Nhược Ngu tức khắc cảm thấy lông tơ sau lưng đều dựng đứng.

Giống như đã nhìn thấu cô suy nghĩ của cô, Tường Trọng Lâm nhân dịp giải thích nói, "Từ đơn giản như vậy anh vẫn có thể nghe hiểu."

"Ha ha..." Cổ Nhược Ngu vẽ mặt lấy lòng cười lên, "Em không có ý, em chỉ là muốn mua cái lắc tay này thôi."

Tường Trọng Lâm nhìn cô tựa như một chú chó nhỏ tội nghiệp muốn lấy lòng chủ nhân, làm gì còn có cái gì không vui, nhưng là chuyện mặt mũi khẳng định không thể cứ cho qua như vậy, ra về ra hoàn toàn không cảm kích, làm cho Cổ Nhược Ngu càng có gắng biến đổi cách thức làm nũng xin tha.

Cứ như vậy một đường trở về khách sạn. Phải nói nơi đây gọi là khách sạn cũng không đúng, kỳ thật là một nhà nghỉ bình dân tương đối cao cấp, chủ nhà là người địa phương, kinh doanh nhà nghỉ suối nước nóng đã mấy chục năm. Bên trong đều là chiếu tatami cổ xưa nhất cùng với cấu trúc nhà gỗ. Hơn nữa trong phòng còn đặt sẵn áo tắm kiểu nhật cùng với bàn nhỏ, rượu gạo, càng giống như là trở về không khí thật lâu trước kia của Nhật Bản.

*Áo tắm kiểu Nhật dành cho nam.

*Phòng kiểu Nhật lót chiếu tatami. Diện tích phòng ở thường được đo bằng số chiếu đặt trong phòng. Phòng ở thường từ 6 chiếu (9.72m2, kích cỡ phòng đơn) trở lên.

Trong phòng hai người có thiết kế một hồ nước nóng nhỏ, bên ngoài là hàng đại thụ vờn quanh, yên tĩnh vô cùng, ngẩng đầu là có thể thấy một vầng trăng sáng treo cao.

Vốn dĩ tính toán làm chuyến tắm uyên ương, ai ngờ đầu ở địa phương quý quai này còn có thể đụng phải đối tác làm ăn, mới vừa trở lại khách sạn Tường Trọng Lâm liền đi tới phòng khách bên kia gặp một người bằng hữu quan trọng.

Cố Nhực Ngu đương nhiên không vui về gì, nhưng cô cũng biết chuyện này cũng không có cách nào, đành phải tự mình rầu rĩ không vui trở về phòng. Nhìn thấy trên tatami bày ra áo tắm nữ xinh đẹp, cùng với hồ nước nóng nóng hổi, Cố Nhực Ngu nghĩ dứt khoát đi trước ngâm cho sướng, kệ xác ai muốn đi gặp ai!

.....

Tướng Trọng Lâm về phòng liền thấy cô gái nhỏ ngâm đến mức toàn thân thành màu phấn hồng.

"Sao giờ anh mới về, em rất nhàm chán." Cố Nhực Ngu bĩu môi ai oán nhìn anh.

"..... Nói mấy chuyện."

"Chuyện còn quan trọng hơn em sao? Anh đang cùng chuyện tới đây hưởng tuần trăng mật sao?"

"..... Thực xin lỗi."

"Hử!"

Tướng Trọng Lâm lúc này mới phát hiện trên mặt cô có chút mất tự nhiên ửng hồng, rượu gạo đặt trên bàn thấp bên cạnh hình như bị chạm qua, Tướng Trọng Lâm cảm lên thì thấy rượu bên trong đã vơi hơn phân nửa.

Nhìn lại đáng về Cố Nhực Ngu, hơn phân nửa là uống say.

Tuy rằng tư thế ngủ của Cố Nhực Ngu không tồi, nhưng rượu phẩm thật sự chẳng ra gì, từ lần trước uống say ở quán bar xong về nhà múa cột là có thể đã nhìn ra. Rượu gạo về sau mới ngâm, hiện tại Cố Nhực Ngu đã giống một con mèo nhỏ say rượu.

Tướng Trọng Lâm bó tay, dọn chén rượu bình rượu đi, đem Cố Nhực Ngu ngã trên nền tatami bẻ ngang lên đặt trên giường.

Ai ngờ đầu vừa khom lưng buông cô xuống, thì cô không biết từ chỗ nào lấy ra sức lực, xoay người một cái liền đem Tướng Trọng Lâm không hề phòng bị ngã lăn trên giường.

Tướng Trọng Lâm còn đang mặc bộ quần áo vừa nãy đi ra ngoài, chỉ là lúc đi vào nhà thì đã cởi áo gió bên ngoài, chỉ còn áo somi và quần tây, không biết có phải rượu vào làm người to gan hay không, nhìn giờ phút này Tướng Trọng Lâm bị chính mình đè dưới thân, Cố Nhực Ngu bỗng nhiên liền có loại xúc động muốn đùa giỡn.

"Kỳ thật em hôm nay cũng không có gọi nhầm a." Cô bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống một câu sở không thấy nào.

"Hử?" Tầm mắt Tướng Trọng Lâm đã bị vật áo hơi rộng mờ chỗ ngực cô làm cho hấp dẫn, cả người trong nháy mắt đều căng thẳng, làm gì còn quản cô đang nói cái gì.

"Em nói, anh vốn dĩ cũng là anh trai a, tình, anh, trai....." Tay Cố Nhực Ngu bắt đầu dọc theo cúc áo somi đưa xuống dưới, miệng ghé lại gần tai Tướng Trọng Lâm nhẹ giọng nói.

Tướng Trọng Lâm hoàn toàn không đoán trước được chuyện sẽ phát triển đến nước này, hoặc là nói không nghĩ tới Cố Nhực Ngu say rượu xong còn có thể lớn mật như vậy... nhiệt tình..

Tuy rằng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của không phải phong cách của Tướng Trọng Lâm, nhưng mà loại mỹ vị đưa tới tận cửa này làm sao có thể cự tuyệt đây?

Tướng Trọng Lâm đưa tay ôm vòng eo cô, đang chuẩn bị đem cô xoay người đè ở dưới thân, lại bị Cố Nhực Ngu đè cánh tay, sau đó kiều tiểu nói nhỏ, "Hôm nay em nói rồi, ô, nì, san (Tiếng Nhật: anh trai)"

Vừa nói, tay nhỏ mềm mại nhỏ từ cúc áo somi chạy tới khoá dây lưng, một tiếng vang nhỏ đã thuận lợi cởi xong khoá thắt lưng, sau đó chậm rãi kéo dài quần tây xuống.

Tướng Trọng Lâm sắp bị cô tra tấn điên rồi, như vậy một bàn tay mềm mại không xương tay đặt ở nơi hần mẫn cảm nhất dao động, lúc thì muốn để cô dừng tay lúc lại hy vọng cô tiếp tục, tuy là anh luôn luôn trầm ổn trấn định cũng bị cô làm ra một thân mồ hôi mỏng, máu khắp người đều vọt tới một chỗ.

Ngay lúc này, Cố Nhực Ngu lại cứ thế dừng lại, nằm trên người anh làm ra một vẻ mặt không biết phải hạ miệng như thế nào.

Tướng Trọng Lâm thật sự muốn hồng rồi, kỹ thuật không đạt còn dám ở trên, cứ dừng lại như vậy sợ là anh muốn ED.

Anh mạnh mẽ đến tím chặt tay nhỏ còn đang ở phía dưới tác quái, cường thế nghiêng người, liền đem Cố Nhực Ngu đè trên nệm mềm.

"Vẫn là để anh đến đây đi."

Lời của editor: Nghe tác giả tả người Nhật là biết tác giả đang ngồi nhà viết văn. Tính cách người Nhật khác hoàn toàn so với trong truyện đang viết, cảm thấy rất "bối rối":D

Trời mùa đông Hokkaido cũng lạnh tới âm mười, hai mươi độ, thế mà nam chính vẫn cứ mặc một áo sơ mi một áo gió, quả là thời trang đánh tan thời tiết:D

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Áo tắm rộng thùng thình, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy đai lưng là có thể cởi xuống, bên trong hầu như không có gì, chỉ có một mảnh quần lót ren đáng yêu màu lam nhạt, nhìn đến mức ánh mắt Tướng Trọng Lâm trầm hẳn, không chút do dự bịt kín miệng Cố Nhực Ngu, bàn tay to ở trên thân thể trắng nõn mềm mại lưu luyến.

Cố Nhực Ngu thái độ lại cực kỳ phối hợp, làm Tướng Trọng Lâm vốn dĩ khó có thể tự kiểm chế càng thêm không kiểm chế nổi, rất nhanh đã cởi bỏ quần áo của bản thân, đang

muốn đi vào thì cô gái dưới thân bắt đầu không thuận theo mà kêu lên,

"Em muốn ở trên, em muốn ở trên cơ....."

Tướng Trọng Lâm kéo cánh tay cô xuống, một tay vòng lấy vai cô, cường thế tiến vào, nghiêng răng nghiêng lợi ở bên tai cô nói,

"Vừa nãy em gọi anh là gì? A Ngu ngoan, lại gọi lần nữa."

Vừa nãy? Cố Nhượng Ngu đã hơi mơ hồ lại bắt đầu nhớ lại vừa nãy cô đang nói cái gì, ngay sau đó hiểu ra ý Tướng Trọng Lâm, hơi thờ không xong ni non mấy tiếng kia, "Ồ, ni, san."

Tướng Trọng Lâm không hài lòng, hung hăng động một cái, "Đổi cái khác."

"Anh, trai?....."

Cái từ anh trai này ước chừng trời sinh có thể kích thích được tia dục vọng bí ẩn nhất trong lòng đàn ông, tiếp theo đó mà đến là cảm xúc chinh phục và chiếm hữu mãnh liệt. Tướng Trọng Lâm nghe thấy thanh âm cô hơi mang ý khốc và ngừ khi cầu xin tha thứ, lại càng không không chế được tình cảm mãnh liệt trong nội tâm, vậy cô dưới thân hung hăng chiếm hữu, mặc kệ người khác cũng được, cầu cũng thế, tuyệt đối không buông tay.

Đến cuối cùng, Tướng Trọng Lâm cũng thỏa mãn nguyện vọng nằm trên của Cố Nhượng Ngu, cô leo ở trên đùi anh, tư thế lớn mật, eo thon bị bàn tay nam nhân nắm, thân trên cong về phía sau, khuôn mặt đỏ hồng ngửa lên, tóc đẹp đỏ xuống dong đưa, tung bay cuộn sóng mê người. Đôi kiêu kiều kia đứng thẳng mềm mại, cũng theo tiết tấu mà động, nụ hoa kiều diễm dụ hoặc màu hồng anh đào, làm cho nam nhân nhìn không được cúi đầu bắt giữ, đưa vào trong miệng hôn mút thật mạnh.

"A..." Cố Nhượng Ngu nhìn không được hô lên, "Anh, anh nhẹ một chút."

"Em nói cái gì?" Tiếng anh căng chặt, thấp giọng hỏi lại.

Này, người này..... Rõ ràng là biết.

Thế nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Cố Nhượng Ngu đành phải nằm ở trên vai anh nhỏ giọng cầu xin, "Anh trai, xin anh nhẹ một chút."

Nhận được đáp án mong muốn, Tướng Trọng Lâm lúc này mới vừa lòng nhấc khoe môi, chẳng qua anh cũng không có làm nhẹ tay như Cố Nhượng Ngu mong muốn, mà là tay to đưa xuống, tóm gọn hông nhỏ, hướng dẫn, tăng thêm cường độ tiếp xúc.

"Đồ, đồ lừa đảo..." Cố Nhượng Ngu rõ ràng cảm thấy tiết tấu không đúng, ghen ngào nói.

Anh mỉm cười hôn lấy cô, thẳng lưng hướng lên trên, liên tiếp mà gấp gấp nặng nề thâm nhập, đem hai người tới gần đỉnh núi.....

Cố Nhượng Ngu tỉnh lại bị Tướng Trọng Lâm ôm chặt trong lồng ngực, bờ ngực ôn nhu dày rộng của anh kề sát sau lưng cô, cô nhớ lại ngày hôm qua say rượu không không chế được hành vi, quả thực muốn đào cái hố chôn chính mình.

Còn có thể mất mặt hơn được không?

Lại nói, làm nữ vương thì phải làm tới cuối chứ, nào có giữa đường bị phản công! Thật là làm người thất bại!

Cảm giác thấy người trong lồng ngực bắt đầu không an phận giãy giụa, Tướng Trọng Lâm chậm rãi tỉnh táo lại, cọ cọ tóc nàng, nhỏ giọng nói câu, "Ng ngoan, ngủ thêm chút lát."

Đây vẫn là Tướng Trọng Lâm núi băng mặt Poker sao? Cố Nhượng Ngu bắt đầu hoài nghi, vừa nãy là làm nũng phải không?

Ngủ một cái đến gần giữa trưa mới rời giường, Tướng Trọng Lâm cười như không cười vừa mặc somi vừa nói, "Xem em về sau còn dám uống rượu hay không."

.....

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, chuyến du lịch Nhật Bản cũng sắp kết thúc, mua xong một đồng hồ đặc sản, Cố Nhượng Ngu cũng cảm thấy mỹ mãn ngồi máy bay bay về.

Đến lúc đi làm, Cố Nhượng Ngu đem quà mua từ Nhật Bản tới Văn Phòng, ở đó đều là người trẻ tuổi thích những thứ đồ chơi nhỏ, tất cả mọi người đều vui vẻ tụ tập nói giỡn, xem xét món đồ mình nhận được.

Cố Nhượng Ngu gõ cửa văn phòng Vu Khởi Văn, đưa ra một cái gói giấy được bọc đẹp đẽ.

Vu Khởi Văn giương mắt nhìn, "Không cần."

Cố Nhượng Ngu trừng hấn, "Cậu còn chưa xem là cái gì đã nói không cần."

"Hừ, đi cùng nam nhân khác đi ra ngoài chơi mang về cho tôi tôi mới không hiếm lạ." Tuy miệng nói như vậy nhưng vẫn duỗi tay đón lấy cái hộp.

"Có muốn hay không, tôi đi ra ngoài." Cố Nhượng Ngu hừ nhẹ một tiếng, đi ra khỏi văn phòng.

Vu Khởi Văn nhìn cái hộp chằm chằm nửa ngày, mới từ từ mở ra, là một con búp bê gỗ mặc kimono nhỏ nhỏ, ở dưới treo một miếng gỗ, phía trên viết tiếng Nhật, Vu Khởi Văn đại khái có thể minh bạch ý nghĩa, "Cầu mong tình yêu"

Khóe miệng hấn lộ ra một tia cười khổ.

Giữa giờ nghỉ trưa, Cố Nhượng Ngu nhận được một tin nhắn,

"A Ngu, tới ở bệnh viện thành phố số một, cậu có thể qua đây một chuyến không?" Số điện thoại không quen, nhưng phía dưới ghi Lâm Gia Ý.

Cảm thấy đã phát sinh chuyện gì không tốt, Cố Nhượng Ngu vội vàng cầm áo khoác và chìa khóa xe chạy ra ngoài, một đường chân ga chạy đến bệnh viện thành phố số một, ở

cúi hàng lang lâu ba, cô trông thấy Lâm Gia Ý đã lâu không gặp.

Cô nhìn qua không tốt, phải nói là rất không tốt. Sắc mặt tái nhợt, dáng người mảnh dẻ, trên người mặc áo len mỏng không thể che dấu được cái bụng hơi hơi phồng lên. Cổ Nhục Ngu nhìn thấy rồi hít một hơi, không dám tin nói, "Gia Ý, cậu mang thai?"

Lâm Gia Ý vuốt ve một chút bụng, cảm thán, "Đúng vậy, đã sắp bốn tháng."

"Chu Khiêm?"

"Ừ."

"Hắn đâu?"

"Hắn không cần tớ, A Ngu, hắn cuối cùng vẫn là muốn từ bỏ bọn tớ." Lâm Gia Ý bỗng nhiên trào nước mắt, kéo tay áo Cổ Nhục Ngu.

Nhìn Lâm Gia Ý luôn tự tin kiêu ngạo như một vị nữ vương lại vì một người nam nhân mà hèn mọn như bụi đất, Cổ Nhục Ngu trong lòng tràn đầy khiếp sợ, phẫn nộ, cùng với một loại bi thương không nói nên lời.

"Cậu phải làm sao bây giờ? Gia Ý?"

Lâm Gia Ý hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói, "Nếu cha nó không cần nó, đương nhiên là bỏ."

"Bỏ?" Cổ Nhục Ngu kinh hô, "Đã sắp bốn tháng, cậu thật sự muốn bỏ? Làm vậy chính là tự sát đấy cậu có biết hay không! Về sau cậu có khả năng không thể có đứa nhỏ lần nữa."

"Không có cách nào, A Ngu, nó không được chúc phúc, không có cách nào ra cõi đời, mẹ nó cũng không thể cho nó một ngôi nhà hoàn chỉnh, vẫn là đừng để nó ra đời chịu khổ. Tớ đã hẹn buổi chiều giải phẫu." Lâm Gia Ý buông xuống mặt mày, nói như rất nhẹ nhàng.

"Cậu....." Cổ Nhục Ngu còn muốn khuyên, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, đúng thế, đứa nhỏ này sinh ra chỉ mang đến rất nhiều phiền toái không đáng.

"Cậu với hắn?....."

"Bọn tớ chia tay." Lâm Gia Ý không hề gọn sóng trả lời.

"Chia tay? Nhưng mà....."

"Hắn rốt cuộc vẫn lựa chọn gia đình, mặc kệ là do gia đình nhà vợ hay có nguyên nhân gì khác, tóm lại hắn từ bỏ tớ. Tớ tự nghĩ bản thân không phải loại phụ nữ lì lợm la liếm, đoạn tình yêu không được chúc phúc này có lẽ nên dừng lại là hơn, tớ chịu khổ cũng đủ nhiều rồi. Buông bỏ cũng tốt."

Cổ Nhục Ngu nói không nên lời, lúc trước cô hy vọng Lâm Gia Ý có thể tỉnh ngộ, lại không biết nó lại kết thúc bằng cách bi thảm như vậy.

"Lâm Gia Ý, ai là Lâm Gia Ý, mời vào! Đến lượt cô!" Y tá thò đầu ra khỏi phòng gọi trong hành lang.

Lâm Gia Ý đứng lên, Cổ Nhục Ngu theo bản năng bắt lấy tay cô, "Gia Ý....."

Cô vỗ vỗ tay Cổ Nhục Ngu, mỉm cười một chút, liền đi vào.

Cổ Nhục Ngu không biết qua bao lâu, có lẽ rất dài, có lẽ lại ngắn, cuộc giải phẫu rốt cuộc cũng hoàn thành, cô đi vào trong, sắc mặt Lâm Gia Ý lại càng tái nhợt nằm ở bên kia, nhìn qua vô cùng suy yếu, cho dù là thân thể hay là tinh thần.

Cổ Nhục Ngu chỉ có thể đi qua cầm tay cô thật chặt, hy vọng vào ngay lúc này có thể cho cô thêm một chút sức mạnh, có thể gắng gượng qua đi.

"A Ngu, tớ mệt mỏi quá, tớ cũng muốn có người có thể dựa dẫm, có thể ôm tớ một cái." Cô động đậy đôi môi hơi khô nứt, lắp bắp nói.

Cổ Nhục Ngu cúi đầu, để mặt chạm vào gương mặt cô ấy, nhẹ nhàng nói, "Sẽ, nhất định có người sẽ yêu thương cậu, cậu phải tin tưởng, Gia Ý."

Buổi tối, Trương Trọng Lâm phát hiện Cổ Nhục Ngu vậy mà ngồi đầu giường lặng lẽ trào nước mắt, làm cho anh khiếp sợ vội hỏi đã xảy ra chuyện gì, Cổ Nhục Ngu lúc này mới đem chuyện lúc chiều kể lại.

Trương Trọng Lâm nghe xong chỉ thở dài, dùng tay lau khô nước mắt còn đang treo trên khuôn mặt nhỏ của cô.

"Tuy rằng nói thế này có hơi quá đáng, nhưng mà chuyện này xác thật là cô ấy tự làm tự chịu."

Cổ Nhục Ngu biết lời anh vừa nói là lời nói thật, nhưng mà quả thật rất không xuôi tai, tuy rằng Lâm Gia Ý có chỗ sai, nhưng dù sao cũng là bạn bè có tình cảm sâu đậm, nhìn đáng về cô ấy bây giờ làm sao có thể thờ ơ?

"Được, vì chuyện của người khác khóc cái gì, lát nữa nhớ phải uống nước," anh sờ sờ tóc Cổ Nhục Ngu, "Như vậy cũng tốt, cô ấy còn có thể làm lại từ đầu, em có thể giúp một chút, làm cho cô ấy từ từ vui vẻ lên."

Cổ Nhục Ngu hít hít cái mũi, gật đầu.

Cuối cùng, Lâm Gia Ý dưới sự khuyên bảo của Cổ Nhục Ngu quyết định xuất ngoại, đi Pháp du học, bản thân cô vốn học thiết kế, vừa lúc có thể nhân cơ hội này học lên tiếp. Cổ Nhục Ngu cũng hy vọng cái đất nước giàu hơi thở nghệ thuật lại lãng mạn kia có thể trị khỏi thương tâm của Lâm Gia Ý. Ở sân bay, Cổ Nhục Ngu tặng cô một cái lắc tay tơ hồng có mèo vẫy tay,

"Cái này là lúc tớ ở Nhật Bản mua cho cậu, dây xích này đại biểu khỏe mạnh, bình an, đây là thứ mà hiện tại tớ hy vọng cậu có được nhất."

Lâm Gia Ý cười một chút, nhẹ nhàng tiến lên ôm cô,

"Bảo trọng." Cô ấy nói.

Về sau, Cổ Nhục Ngu thỉnh thoảng nhận được một bưu kiện đến từ nước Pháp, bên trong cũng không nói nhiều lời, thường là một hai tấm ảnh, đều là ảnh phong cảnh nước Pháp tự chụp, có ruộng hoa oải hương nở rộ, có cặp vợ chồng già mở tiệm bánh mì, có hoa dại ven đường và tiệm cà phê nằm ở góc đường.

Cổ Nhục Ngu biết, Lâm Gia Ý muốn nói với cô, cô ấy đang chậm rãi phát hiện thế giới này tốt đẹp, chậm rãi mở tầm mắt của bản thân, không bị trái tim bó buộc, mở lớn hai mắt đi đón nhận thế giới này, thế giới này sẽ dùng phong cảnh càng tốt đẹp hơn đón nhận người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Khoảng thời gian gần đây Cổ Nhục Ngu thích một bộ phim truyền hình, đại khái là chuyện hai người đã từng chia tay bởi vì hiểu lầm lại yêu thêm lần nữa đi đến với nhau, nam chính tên là Quan Thiệu, là một ngôi sao mới nổi trong giới giải trí. Về ngoài soái khí, kỹ thuật diễn cũng không tồi, Cổ Nhục Ngu mấy ngày liền đều cố thủ TV đến tận khuya.

Kết quả Trương Trọng Lâm có một hôm đi làm về đưa cho cô một tấm thiệp tham dự tiệc cá nhân, là một bữa tiệc giải trí nhỏ của Thiên Khai, mời rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng của công ty tới tham gia, Quan Thiệu chính là một trong số đó.

Cổ Nhục Ngu nhìn thấy tờ thư mời này thì vô cùng vui sướng kinh ngạc, nếu bây giờ cô có cái đuôi to thì cô cũng là nguyên ý đem ra lắc lắc cho Trương Trọng Lâm xem.

"Sao anh lại có cái thư mời này?"

"Hà Tấn của Thiên Khai là người quen của anh."

Hà Tấn có thể coi là một trong số người quen của Trương Trọng Lâm, chẳng qua tính tình Hà Tấn luôn cả lơ phất phơ, phần lớn thời gian Trương Trọng Lâm đều mặc kệ hắn. Trước kia anh nhận được kiểu thư mời này thì ngay cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp để Alex xử lý. Mà lần này, nhìn trong thư mời có ghi tên Quan Thiệu cái người mà Cổ Nhục Ngu dạo này vẫn luôn nhắc đến, anh suy nghĩ một chút đem thư mời về, quả nhiên được Cổ Nhục Ngu nhiệt liệt hoan nghênh.

"Ồ, anh còn quen cả BOSS Thiên Khai? Em còn cho rằng anh hẳn không thích giới giải trí." Cổ Nhục Ngu hiểu kỳ nói.

"Bọn anh trước kia là bạn học."

"Àa..." Cổ Nhục Ngu búng tính đại ngộ, sau đó hỏi, "Vậy đến lúc đó có thể nhờ anh ấy lấy cho em một tờ chữ ký của Quan Thiệu không?"

"....."

Cho nên mới nói trẻ con chính là trẻ con, Trương Trọng Lâm nghĩ trong lòng. Cái loại chuyện theo đuổi ngôi sao này quả nhiên là chỉ có bọn trẻ con không chịu lớn. Lại nói, anh cũng không thấy người gọi là Quan Thiệu kia lớn lên có chỗ nào không giống người thường, đáng để Cổ Nhục Ngu cả ngày treo bên miệng.

Nếu không sao lại nói nam nữ không đến từ một ngôi sao chứ? Bên này Trương Trọng Lâm khinh thường kiểu yến hội này, còn bên kia Cổ Nhục Ngu đang mừng rỡ như điên. Đêm đó Cổ Nhục Ngu bắt Trương Trọng Lâm đến buổi tiệc thật sớm.

Khác với các buổi tiệc làm ăn trước kia anh từng tham dự, buổi yến hội này có vẻ tùy ý hơn, trang trí bên trong, đồ ăn các loại, cách thức bày biện là kiểu người trẻ tuổi yêu thích chứ không phải kiểu theo đuổi xa hoa.

Cổ Nhục Ngu bước vào trong liền thấy được phía trước có mấy nghệ sĩ đang hot đến rồi tỉnh rồi ngủ, bởi vì cha cô luôn luôn tự giữ thanh cao chưa bao giờ cho phép mấy đứa nhỏ cô gia có nhiều tiếp xúc với người trong giới giải trí cho nên Cổ Nhục Ngu chưa từng tham gia các loại tiệc của xã hội thượng lưu, càng chưa từng đi đến bữa tiệc nào có nhiều minh tinh như vậy.

Bởi vì ở đây có nhiều người nổi tiếng cho nên buổi tiệc diễn ra ở hoa viên nằm trên tầng cao nhất của một khách sạn, tính riêng tư rất tốt, paparazzi gì đó không có khả năng đi lên. Khách quý có thể được mời tham gia đều phi phũ tực quý, điều này cũng giải thích vì sao các nữ minh tinh lại rất thích tham gia loại tiệc này, biết đâu có thể câu được một con cá lớn sau đó gả vào hào môn làm thiếu nữ nãi.

Cổ Nhục Ngu cảm giác được từ lúc tiến vào liền có người đang liên tiếp đánh giá chỗ này, cô cẩn thận hướng tầm mắt nhìn thấy phía bên kia, trong một góc phòng có một nữ nhân mặc váy màu lam đang cùng mấy người nói chuyện vẫn luôn nhìn xung quanh.

Gương mặt này rất quen thuộc, đúng rồi, là Bạch Tương. Một nữ diễn viên luôn đóng phim dân quốc, được mệnh danh là nữ thần diễn viên sườn xám.

Cổ Nhục Ngu nghĩ trước nghĩ sau cũng không nhớ ra cô và vị này có chỗ nào quen biết, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, liếc mắt sang Trương Trọng Lâm đang đứng bên cạnh chào hỏi người khác.

Đây chắc không phải là đào hoa do anh gây ra chứ?

Nếu nói Trương Trọng Lâm trước kia chưa từng có bạn gái Cổ Nhục Ngu sẽ không tin, chẳng qua nam nhân có tính cách giống anh thì thật sự rất khó mà tưởng tượng được trước kia anh yêu đương sẽ trông như thế nào.

Cổ Nhục Ngu có ấn tượng duy nhất là hình như anh từng cũng có một cô bạn gái có gia cảnh bình thường, cuối cùng bị Trương phụ vô tình (không có tình cảm) chia rẽ, thế nhưng chuyện đó hẳn là chuyện lúc anh còn đi học. Thời gian đã lâu như vậy, anh cũng không thể nào không qua lại với đối tượng khác đi.

Ngày lúc Cổ Nhục Ngu đang âm thầm phỏng đoán, miên man suy nghĩ, một thanh âm trong trẻo vang lên gần đó,

"A Lâm, cậu chưa bao giờ nhận thiệp mời của tôi tới tham gia các cuộc tụ hội kiểu này, thế nào? Hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi?" Trong lời nói tràn đầy ý trêu chọc.

Người đến trước mắt là một người mặc bộ đồ thoải mái, khác hẳn với trang phục áo vest cà vạt của những người đàn ông tới tham dự tiệc, anh ta đáng vẻ công tử nhân từ, tay phải cầm một ly champagne, cười như không cười nhìn Tường Trọng Lâm.

Tường Trọng Lâm tựa hồ đã sớm quen kiểu chào hỏi này nên hoàn toàn không phản ứng, chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Lão gia từ (cha) còn không biết cậu lại bắt đầu làm cái loại tiệc tùng này đi?"

Lời này vừa nói ra, gương mặt tuấn tú phía đối diện bỗng trở nên cứng đờ, thấp giọng nói một câu "Xem như cậu lợi hại." Ngay sau đó anh ta dùng tầm mắt trên người Cố Nhược Ngu đứng bên cạnh Tường Trọng Lâm, khôi phục nụ cười mê người, vươn tay ra, "Xin chào, tôi là Hà Tấn."

Cố Nhược Ngu hơi kinh ngạc, cô cho rằng người có thể làm việc ở cấp cao trong công ty không phải ông già thì cũng là người giống như Tường Trọng Lâm, trừ nét trẻ tuổi trên mặt thì trong tâm lý đã biến thành ông già, không nghĩ tới tổng tài Thiên Khải trong truyền thuyết lại trẻ như vậy, hơn nữa hình như có chút quá mức tùy ý?

Xuất phát từ lễ phép, Cố Nhược Ngu vẫn hào phóng bắt tay, "Xin chào, tôi là Cố Nhược Ngu."

"Ồ hôn lễ của A Lâm tôi cũng từng gặp cô, lúc ấy thật sự không nhìn được rõ ràng, nhưng mà hôm nay vừa gặp tôi lại cảm thấy cô gả cho A Lâm thật là đáng tiếc. Hắn có phải rất không thú vị hay không?" Câu cuối cùng giọng nói vô cùng nhỏ.

Cố Nhược Ngu hơi buồn cười, "Quá có thể."

Tường Trọng Lâm mắt liếc nhìn một chút hai cái người đang nói xấu anh, không nói gì.

"Không phải nói hôm nay Quan Thiệu sẽ đến sao? Những người khác thì sao?" Cố Nhược Ngu không quên chuyện quan trọng nhất của ngày hôm nay.

Hà Tấn ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tường Trọng Lâm một cái, lẩm bẩm nói, "Tôi bảo làm sao có người lần này bị mời mà động lòng, hoá ra là muốn mượn hoa hiến phật a."

"Quan Thiệu đang ở trong phòng khách nghỉ ngơi, vốn dĩ hiện tại là không gặp ai, nhưng mà cô là ngoại lệ, tôi bảo người đưa cô đi gặp một lần?"

Có thể làm ngoại lệ tất nhiên Cố Nhược Ngu rất vui, nói một câu với Tường Trọng Lâm xong liền cao hứng đi gặp đại minh tinh.

Hà Tấn cầm một ly rượu vang đỏ mời Tường Trọng Lâm, Tường Trọng Lâm không có cự tuyệt, hai người dựa vào trên lan can sân thượng, nhất thời có chút trầm mặc.

"Từ lần cậu kết hôn hình như chúng ta rất lâu chưa gặp nhỉ?" Hà Tấn nhìn cảnh đêm bên ngoài cảm thán.

"Ừ."

"Cậu ấy à," Hà Tấn lắc đầu bắt đầu đắc dĩ, "Nói câu nào cũng đơn giản thẳng thắn."

"Cậu thích cô ấy sao?" Anh ta bỗng nhiên xoay người, nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tường Trọng Lâm hỏi.

"....."

"Có thể giống như năm đó thích Mục Đình mà thích cô ấy sao?"

"....." Tường Trọng Lâm trầm mặc hồi lâu, chỉ nói một câu, "Hà Tấn, hai người ấy không giống nhau."

"Đúng vậy, một cái là bạn gái cũ đã lâu trong quá khứ, một cái là cô vợ nhỏ mới cưới, đương nhiên không giống nhau."

"Hà Tấn!" Tường Trọng Lâm mắng.

Hà Tấn ngăn ra, ngược lại xin lỗi, "Thực xin lỗi, tôi chỉ nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia."

"Mục Đình có lựa chọn của cô ấy, tôi có lựa chọn của tôi, về sau cậu cũng sẽ có lựa chọn của cậu." Tường Trọng Lâm hạ giọng, ánh mắt có chút mơ hồ không chừng.

"Tôi cho rằng lựa chọn này của cậu chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà đưa em trai kia của cậu đem đến chứ." Hà Tấn rất có hứng thú nhìn Tường Trọng Lâm, "Đừng cho là tôi không biết." Anh ta có ý ám chỉ.

"Quá là chuyện ngoài ý muốn, là một chuyện ngoài ý muốn vô cùng tốt đẹp." Tường Trọng Lâm nhớ tới cái gì, về lập tức trở nên nhu hòa.

Nhìn thấy đáng vẻ này của anh, Hà Tấn cũng không thể không thừa nhận rằng anh của hiện tại và anh trong quá khứ thật sự không giống nhau. Trước kia khi nhắc tới ai khác anh chưa bao giờ bỗng nhiên nổi lên ý cười.

"Cậu có biết không, Mục Đình sắp về."

Tường Trọng Lâm sững sờ một chút, nhưng không có quá nhiều biểu tình, "Nha."

Bên trong vang lên tiếng nhạc, mọi người sôi nổi đi vào sàn nhảy, nhẹ nhàng bắt đầu điệu nhảy. Ánh mắt Tường Trọng Lâm chuyển ra giữa sàn, bỗng nhiên mím chặt môi, không vui nhũn nhũn.

Hà Tấn nhìn theo tầm mắt anh, hoá ra là Cố Nhược Ngu đang cùng Quan Thiệu nhảy điệu waltz, hai người phối hợp tương đối tốt, nhảy mắt liền trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

Qua một khúc, Cố Nhược Ngu nói lời cảm tạ với Quan Thiệu, cảm ơn anh mời cô nhảy, người Quan Thiệu này trừ bên ngoài trông soái ra cũng không hề tỏ vẻ ngôi sao cao giá, nói chuyện hài hước, nói năng cử chỉ lịch lãm, còn rất hào phóng ký tên cho cô.

Từ biệt xong, Cố Nhược Ngu hưng phấn chạy đến bên Tường Trọng Lâm cùng anh chia sẻ, một lát nói Quan Thiệu như này, một lát nói Quan Thiệu như kia, nói nửa ngày Tường Trọng Lâm đều tỏ vẻ thờ ơ.

Hà Tấn nhìn đến tình hình không khỏi buồn cười, đi đến bên người Cố Nhược Ngu thấp giọng nói, "A Lâm đang ghen tị, hai người lại còn dám ở trước mặt hắn khiêu vũ." Nói xong, hướng Tường Trọng Lâm nâng ly, thẳng bước đi vào trong đám người.

Cố Nhục Ngu lúc này mới phản ứng lại nguyên nhân Tường Trọng Lâm có sắc mặt không tốt, theo bản năng muốn nhận sai, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, không đúng a, mình không có sai nha. Khiêu vũ cũng không phạm pháp!

Cô chọc chọc ngực Tường Trọng Lâm ngực, "Anh đang không cao hứng cái gì nha? Không cao hứng phải là em chứ? Anh thắng thần công đạo, anh với cô Bạch Tương kia có phải trước kia có chút gì hay không?"

Nghe thấy cái tên Bạch Tương, Tường Trọng Lâm rốt cục vẫn có ký ức, phản ứng đầu tiên là muốn giải thích một chút, hoàn toàn quên mất mình vừa nãy mới là người muốn chất vấn.

Tường Trọng Lâm nắm ngón tay cô đang chọc chọc trên người anh, bắt đầu nói, "Là bạn đồng hành* lúc trước mà thôi."

*女伴: người bạn đồng hành là nữ. Ý của anh ở đây là hai người có quan hệ giống như nếu có sự kiện gì đó cần người đi cùng thì sẽ gọi Bạch Tương.

"Bạn đồng hành?" Cố Nhục Ngu nhắm mắt này ba chữ, đây còn không tính là cấp bậc bạn gái rồi? "Ý là pháo hữu* sao?"

*炮友 pháo hữu: bạn "bắn pháo", bạn giường.

"..... Em nhất định phải nói như vậy sao?" Tường Trọng Lâm đầu đầu, nhìn Cố Nhục Ngu nói như vậy anh liền cảm thấy bản thân đang đối diện với một đứa nhỏ không chịu nghe lời.

Cố Nhục Ngu ghét bỏ nhìn anh một cái, "Em tuy nói không dễ nghe nhưng cũng là lời nói thật. Cái cô Bạch Tương kia nhìn qua rất thanh thuần, nhưng mà lúc trước cũng có tin hot nói cô ta từng được rất nhiều kim chủ bao dưỡng, anh cũng là một trong số đó sao? Lúc trước cô ta ở cùng anh là xử (nữ) sao?....."

Tường Trọng Lâm thật sự cảm thấy gân xanh đầu vỡ hết rồi, tùy tiện lấy xuống một cái bánh kem nhỏ từ trên bàn đồ ăn ngay bên cạnh nhét vào tay Cố Nhục Ngu.

"Ngày thường em xem những tờ báo là cái ít thôi! Còn nói hươu nói vượn nữa về sau anh sẽ cấm em tới những chỗ như thế này!"

Cố Nhục Ngu cảm giận hừ một tiếng, chính mình làm còn không cho người khác nói? Nhưng nhìn thấy đôi mắt đen như mực kia cô đành phải hành quân lặng lẽ, an phận ăn xong bánh kem.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Vốn dĩ Cố Nhục Ngu không phải kẻ thích tìm hiểu đời tư người khác nhưng nếu đối tượng đối thành Tường Trọng Lâm thì cô vẫn nguyên ý hy sinh một chút nhân cách đi tò mò một chút.

Lúc trước cô nhớ rõ mình đặt một tập tài liệu ở góc nào đó trong thư phòng, kết quả đến lúc cần thì lại không tìm thấy, ở thư phòng tìm đi tìm lại thì ngoài ý muốn phát hiện ra một quyển album nhìn qua hơi cũ kỹ.

Lại nói, hình như cô trước nay chưa từng nhìn thấy ảnh chụp trước kia của Tường Trọng Lâm, hơn nữa anh cũng không thích chụp ảnh lắm nên quyển album trên tay này khiến cô hết sức hiếu kỳ.

Mở trang đầu ra chính là một tấm ảnh gia đình, trên ảnh chụp có hai cậu bé, đứa nhỏ hơn hẳn là Tường Trọng Lâm, tuổi không lớn, thê tử của Tường Thâm Hứa Thu Lâm cũng còn đang khỏe mạnh, hẳn là tấm lúc anh bốn tuổi.

Cố Nhục Ngu chưa thấy qua mẫu thân của anh, nhưng mà nhìn từ trên ảnh chụp thì dung mạo Tường Trọng Lâm di truyền nhiều từ Hứa Thu Lâm, mà đại ca Tường Bá Á lại lớn lên không giống lắm. Theo lời Tường Trọng Lâm trước đó thì Tường Bá Á không phải con trai Tường phụ, vậy anh lớn lên hẳn là giống cha ruột đi? Cũng mất công Tường Thâm năm đó nguyên ý tiếp nhận nữ nhân đã hoài thai với người khác làm thê tử, hẳn là lợi ích chiếm đa số.

Mấy tấm phía sau đều là ảnh chụp Tường Trọng Lâm hơi lớn hơn một chút, học tiểu học, lên cấp hai, vào cấp ba.....

Đường như mỗi lần lễ nhập học và lễ tốt nghiệp đều có một hai bức ảnh như vậy. Máy bức đầu còn xuất hiện Tường phụ, càng về sau trong ảnh chỉ còn dư lại Tường Trọng Lâm một người.

Cố Nhục Ngu cảm thấy hơi chua xót, tuy rằng trong nhà cô cũng không coi là quá ôn nhu hòa thuận, nhưng rốt cục người nhà khỏe mạnh, cha mẹ tuy rằng sẽ yêu cầu cô vì trong nhà làm chút chuyện, nhưng tốt xấu gì thì cũng để lại dấu vết trong quá trình cô trưởng thành. Loại tính tình lãnh đạm trầm mặc của Tường Trọng Lâm có lẽ có thể nói là xuất phát từ bút tích của phụ thân anh.

Trong lúc cô lật xem thì một tấm ảnh không kẹp trong album chụp bỗng nhiên rơi ra, rơi xuống đất. Cố Nhục Ngu vội ngồi xổm xuống nhặt lên, nhìn thấy mặt trên lại có chút sũng sờ.

Trên ảnh có hai người mặc đồng phục học sinh, còn không phải loại đồng phục của Cố Nhục Ngu năm đó, sớm hơn một chút, Tường Trọng Lâm mặc áo sơ mi trắng có đeo huy hiệu trường, một cái quần bò màu trắng, bên cạnh có cô gái nhỏ bị con gió nhẹ thổi tà váy bay lên một chút, tay phải kéo cánh tay Tường Trọng Lâm, tay trái đang cài mái tóc dài ra sau tai.

Anh đang cười.

Cố Nhục Ngu rất khó mà tưởng tượng nổi anh cũng có quãng thời gian như vậy, thiếu niên kiệt ngạo khó thuần, mang theo thiếu nữ dịu dàng ngượng ngùng, ở trong tấm ảnh lúc đó bọn họ tựa như là người yêu tri kỷ nhất, mỗi cái nhìn mỗi nụ cười đều là phong cảnh.

Cố Nhục Ngu lật ngược tấm ảnh, mặt sau còn viết mấy chữ, "Sinh nhật A Lâm mười tám tuổi, trong khuôn viên trường" phía dưới ghi ngày hôm đó.

Cố Nhược Ngu nhất thời có chút rối rắm, nhìn thấy đồ của bạn gái cũ lưu lại trong lòng không vui vẻ quả thực rất bình thường, nhưng mà cứ như vậy cảm thứ này đi tìm Trương Trọng Lâm thì không khỏi có vẻ bản thân quá keo kiệt, đây đã là chuyện bao nhiêu năm trước. Lại nói, lúc bọn họ chụp bức ảnh này thì chính cô phỏng chừng còn đang liếm kẹo que đầu. Nhưng mà thứ này đặt trong album như vậy nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt.

"Bang" một tiếng, Cố Nhược Ngu khép album, dứt khoát vẫn là mắt không thấy tâm không phiền.

.....

Cách mấy ngày, bác sĩ Hứa theo lệ tới nhà làm kiểm tra, Cố Nhược Ngu nghĩ bác sĩ Hứa ở Trương gia này người nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng biết một chút nội tình đi. Lúc ông đang làm kiểm tra hằng ngày cho Cố Nhược Ngu, Cố Nhược Ngu nói bóng nói gió hỏi,

"Bác sĩ Hứa, bác ở Trương gia làm gia đình bác sĩ đã lâu đi?"

"Đúng vậy," bác sĩ Hứa là ông già hòa ái, theo dõi mắt nhớ lại chuyện trước kia, "Bác ở chỗ này làm cũng hơn hai mươi năm."

"Vậy....." Cố Nhược Ngu suy nghĩ một chút, lại không biết mở miệng như thế nào.

Xem dáng vẻ Cố Nhược Ngu muốn nói lại thôi, bác sĩ Hứa lại nở nụ cười, "Cái đứa nhỏ này nhất định là cháu muốn hỏi chuyện của Trọng Lâm thiếu gia đi?"

Bởi vì Cố Nhược Ngu tuổi còn nhỏ, lại hoạt bát rộng rãi, ngày thường nói chuyện không có quy củ gì, bác sĩ Hứa liền coi cô thành cô bé con mà đối đãi.

Cố Nhược Ngu bị chọc trúng tâm tư nên hơi ngượng ngùng, cười mỉm nói, "Cháu muốn biết lúc anh ấy học cấp ba có phải từng có một người bạn gái hay không?"

Bác sĩ Hứa suy nghĩ một chút, "Nha, cháu nói chính là Mục Đình đi? Cháu không biết sao? Năm đó chuyện kia nháo rất lớn, nhưng mà cháu không biết cũng đúng thôi, lúc ấy cháu vẫn còn là đứa nhóc con đầu."

Bác sĩ Hứa thu hồi dụng cụ, thở dài, "Trọng Lâm thiếu gia từ nhỏ liền có chút quái gở, anh trai nó từ sớm đã bị Trương tiên sinh đưa ra nước ngoài, mẫu thân mắc bệnh qua đời lúc nó sáu tuổi, trong nhà chỉ có mấy người làm, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Hơn nữa Trương tiên sinh đối với nó vẫn luôn vô cùng khắc nghiệt, giữa cha con với nhau cũng không thể nào nói chuyện. Trọng Lâm thiếu gia liền không thích giao lưu với người khác."

Khó trách, Cố Nhược Ngu trong lòng nghĩ, lớn lên có nhân cách dị dạng đều là do bóng ma thời thơ ấu tạo thành.

"Mục Đình là bạn học thời cấp ba của nó, cô gái kia bác đã gặp rồi, rất xinh đẹp, thành tích cũng không tồi, đáng tiếc xuất thân không tốt. Tuy rằng cùng một trường học nhưng Mục Đình là dựa vào thành tích mà được miễn giảm học phí mới có thể theo học. Sau đó thì Trương tiên sinh biết chuyện rồi nổi trận lôi đình, một hai ép bọn họ tách ra."

"Sau đó thì sao?" Cố Nhược Ngu cảm thấy cốt truyện này có thể viết được một bộ drama cầu huyết.

"Sau đó thì, Trọng Lâm thiếu gia vẫn luôn kiên trì, suốt chút nữa liền gây gỗ với Trương tiên sinh, Trương tiên sinh nhận ra từ chỗ nó không thể xuống tay nên liền đi tìm Mục Đình."

"Kết quả Mục Đình từ bỏ?"

Bác sĩ Hứa gật gật đầu, "Cụ thể là như thế nào bác không rõ lắm, chỉ biết là Trương tiên sinh đi tìm cô gái kia vài lần, sau đó thì chính cô ấy đưa ra yêu cầu chia tay, sau đó liền đi nước ngoài, về sau vẫn luôn không có tin tức."

Nghe xong câu chuyện này, Cố Nhược Ngu thốn thức không thôi, không nghĩ tới một người thoát nhìn quanh quệ như vậy lại cũng từng có lúc vì cô gái mình yêu mà có một phen đây nhiệt huyết, cô còn muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nghĩ lại Trương Trọng Lâm thật sự thực đáng thương, tuy rằng ở trong mắt người ngoài anh là thiên chi kiêu tử, tuổi còn trẻ đã có thể ngồi trên toàn bộ Trương thị, làm sao biết được anh chẳng qua là đứa trẻ từ nhỏ đã khuyết thiếu tình yêu của cha mẹ, thật vất vả trưởng thành mà cô gái mình thích lại bị phụ thân đuổi đi, còn phải ứng phó tình nhân của phụ thân với đệ đệ cùng cha khác mẹ. Đặt vào hoàn cảnh của ai cũng không thể có tính tình tốt đẹp.

Cố Nhược Ngu cảm thấy lòng thương đã lâu không thấy của mình sắp tràn lan.

.....

Trương Trọng Lâm cảm thấy mấy ngày này Cố Nhược Ngu trở nên rất kỳ quái, cũng không thể gọi là kỳ quái, mà là hiểu chuyện đến mức làm người ta khó có thể tiếp thu.

Giữa trưa sẽ đặt cơm hộp cố ý để Alex đưa tới, hơn nữa đều là món anh thích ăn. Tan tầm về nhà cô còn cười hi hi chạy tới đỡ áo khoác cho anh, xem tin tức cô cũng không ở bên cạnh oán giận muốn xem phim truyền hình mới nhất, ngược lại lại an tĩnh bên cạnh xem cùng anh, buổi tối còn chuẩn bị nước tắm rồi tới thư phòng gọi anh.

Loại tình huống quý dị được mấy ngày làm Trương Trọng Lâm cảm thấy thụ sủng nhược kinh đồng thời lại lo sợ bất an.

Tối nay anh mới từ phòng tắm đi ra, Cố Nhược Ngu nằm trên giường lật xem tạp chí, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh chuẩn bị ăn sinh nhật như thế nào?

Trời biết anh đã bao nhiêu năm không có sinh nhật, mỗi năm đều có mấy người hợp tác làm ăn gửi lễ vật tới, nếu không thì anh có khi còn quên luôn ngày hôm đó là sinh nhật mình.

Trương Trọng Lâm hồ nghi nhìn cô không trả lời, lại phát hiện ở đầu giường đặt một tờ giấy, là báo cáo của bác sĩ Hứa để lại sau khi làm xong kiểm tra sức khỏe theo thông lệ.

Trương Trọng Lâm cầm lấy báo cáo nhìn kỹ, lông mày lại càng nhăn chặt,

"Anh nói mấy ngày nay sao em lại có vẻ không đúng, thì ra là bởi vì cái này có phải không?"

Cố Nhược Ngu đẩy mặt dầu chấm hỏi, báo cáo kia cô tùy tay đặt xuống, cũng chưa kịp xem, ai biết trong đó viết cái gì?

"Bác sĩ Hứa nói em có chút huyết hư, thời gian hành kinh hơi không đều, kiêng ăn đồ sống đồ nguội, kiêng đồ cay. Anh còn nghĩ mấy ngày nay em bỗng nhiên như đổi thành người khác, ngoan không chịu được. Lúc trước anh nói không được đi ăn quán kem ly kia chính là không được, em có nịnh bợ anh nữa cũng không được!"

Trương Trọng Lâm vừa nói như vậy, Cố Nhược Ngu mới nhớ ra có chuyện như vậy thật. Trên tầng cao nhất của một cái shopping mall thuộc Trương thị sắp mở một quán bán đồ

uống lạnh, nằm trong chuỗi các cửa hàng đồ uống lạnh cao cấp được nhập khẩu từ nước ngoài, ở trong nước vẫn là quán đầu tiên. Cổ Nhực Ngu vẫn luôn lên kế hoạch muốn đi thử một lần trước khi khai trương, năn ni Tường Trọng Lâm đã lâu cũng chưa chịu từ bỏ, không nghĩ tới anh hiện tại lại nghĩ tới chuyện này.

Vốn dĩ Cổ Nhực Ngu còn bởi vì câu chuyện xưa bi tình của bác sĩ Hứa mà có chút đồng cảm với anh nên mới muốn quan tâm yêu thương nhiều một chút, nào biết anh không cảm kích, còn trả đũa nói cô là có mục đích muốn nịnh bợ. Cổ Nhực Ngu một cổ tà hòa bùng lên,

"Không ăn không ăn không ăn, em mới không hiếm lạ, tránh ra, em đi ngủ." Nói xong nằm xuống một cái chui thẳng vào trong chăn, quay người đi.

Tường Trọng Lâm nhìn cô làm về ta đây ngược lại cảm thấy buồn cười, như là đứa bé làm trò chơi xấu bị vạch trần, anh sao nghĩ tới Cổ Nhực Ngu là đang "đáng thương đồng tình" anh mới bỗng nhiên trở nên hiền huệ, cho rằng cô là do muốn ăn món gì mới như vậy. Anh cũng thuận thể nằm xuống, nhẹ nhàng ôm chầm Cổ Nhực Ngu, trấn an nói,

"Đồ ăn kia quá lạnh, đối với thân thể em không tốt, em có món gì khác muốn ăn thì chúng ta lại đi ăn." Bàn tay to chậm rãi vuốt ve bụng Cổ Nhực Ngu, "Em nên hảo hảo điều dưỡng, bằng không em sẽ phải chịu khổ."

"Anh có phải muốn có đứa nhỏ hay không?" Cũng không trách Cổ Nhực Ngu sẽ hỏi như vậy, thấy anh để ý mấy chuyện phụ nữ như vậy, suy nghĩ trực tiếp nhất chính là điều trị tốt thân thể sinh đứa nhỏ. Kỳ thật bọn họ vẫn không tránh thai, ban đầu Cổ Nhực Ngu còn không có chú ý chuyện này, sau lại cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng bởi vì bản thân cũng không vội vã nên cũng không để ý. Bác sĩ Hứa lúc trước cũng nói qua cô khí huyết không đủ, thời gian hành kinh có chút bệnh vặt, khả năng không quá dễ thụ thai. Tuy rằng bác sĩ Hứa nói điều trị một chút không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu Tường Trọng Lâm muốn sớm sinh đứa nhỏ thì sao? Anh một người tịch mịch lâu như vậy, có lẽ có đứa nhỏ rồi thì sẽ vui vẻ?

Không nghĩ tới Cổ Nhực Ngu sẽ đột nhiên hỏi như vậy, Tường Trọng Lâm cười một chút, "Có thì đương nhiên tốt, không có cũng không sao, cứ từ từ tới, chuyện này vẫn nên thuận theo tự nhiên."

Cổ Nhực Ngu không có ý định không sinh con, nhưng vẫn luôn cảm thấy bản thân cách rất xa chuyện làm mẹ, nhưng hiện tại nói đến chuyện mang thai cô lại có chút lo lắng, vạn nhất về sau đợi tới lúc cô muốn có con thì lại không sinh được thì làm sao bây giờ?

"Vạn nhất em cũng giống chị hai thì phải làm sao?" Cổ Nhực Ngu lo lắng hỏi, Cổ Nhực Sầm là do mắc bệnh cung hàn nghiêm trọng nên không có cách nào mang thai, nói không chừng loại bệnh này có thể đồng thời xuất hiện giữa chị em gái thì sao?

Tường Trọng Lâm sờ trán của cô, vuốt mờ tóc mái nhẹ nhàng hôn cô, "Không sao, nuôi em với nuôi trẻ con cũng không khác là bao, hiện tại anh cũng đã được trải nghiệm cảm giác nuôi con gái."

Cổ Nhực Ngu "xí..." một tiếng, không nói nữa, trong lòng ít nhiều vẫn có chút động dấy. Mặc kệ giờ phút này lời anh nói là thật hay là lời nói dối, cô đều nguyện ý tin tưởng, cô sẽ không đi vào vết xe đổ của Cổ Nhực Sầm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cuối năm luôn là lúc Tường Trọng Lâm vô cùng bận rộn, công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị thương thảo một số vấn đề về nhiệm chức của thành viên cấp cao sang năm, giám đốc công ty con trình lên vài kế hoạch năm sau, tổng kết cuối năm của tổng công ty và đại hội công nhân viên các thứ. Những năm trước thì giờ này cũng có rất nhiều người bận làm ăn gọi điện thoại tới liên lạc quan hệ, mời tham gia yến tiệc tư nhân, tiệc công ty các loại, cho nên Tường Trọng Lâm bận không hết, mỗi khi ở công ty thì đều đưa điện thoại cho Alex cầm, thay anh đi ứng phó một vài nhân vật không muốn kết giao mà lại không thể không khách sáo vài câu.

Đại hội tổng kết cuối năm, giám đốc các khu vực đang báo cáo tổng kết hằng năm thì điện thoại trên tay Alex bỗng nhiên rung lên, Alex nhìn màn hình, trên đó là một tấm ảnh Cổ Nhực Ngu bắt ép Tường Trọng Lâm thay hình báo tin nhắn, là tấm ảnh bọn họ nhờ cô nữ sinh chụp lúc ở Nhật Bản, Cổ Nhực Ngu đang nhón chân hôn lên má Tường Trọng Lâm, Tường Trọng Lâm thì ôm lấy eo cô, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng tổng thể bức ảnh lại rất hài hòa.

Lúc này mà gọi điện thoại thì không chừng có việc gấp, nhưng mà BOSS đang dự hội nghị, ngắt lời anh hình như cũng không tốt. Ngay lúc Alex đang vò đầu bứt tai không biết làm sao bây giờ, thì tầm mắt Tường Trọng Lâm bỗng nhiên chuyển qua chỗ cậu ta, như thể đang hỏi có chuyện gì.

Alex cười lên lưng còng khó leo xuống, cầm di động đi qua, sắc mặt rồi rầm đưa cho anh. Tường Trọng Lâm còn tưởng rằng là người làm ăn nào khó đối phó, kết quả lấy lại đây nhìn một cái thì thấy bức ảnh khiến người ta không thể quên này, sắc mặt anh có chút quý dị, còn Alex có vẻ hơi mất tự nhiên.

Điện thoại vẫn đang rung, cứ như thể nếu anh không nhận cuộc gọi này nó vẫn tiếp tục rung tiếp. Tường Trọng Lâm bất đắc dĩ, chỉ có thể ngắt lời người giám đốc đang báo cáo kia, nói xin lỗi, rồi cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Đề lại một đám cấp dưới ở trong phòng hội nghị nhìn nhau, Tường tổng trước giờ đều là người cuồng mờ hợp, chỉ có anh mắng người khác tắt máy, chứ làm gì có chuyện chính anh đột nhiên lui ra. Chẳng lẽ có chuyện làm ăn to lớn nào đó? Mọi người còn đang lung tung suy đoán thì cái người biết rõ nội tình là Alex đây một vẻ quan sát chứng sinh, trong lòng nghĩ, này nhân loại vô tri các người a, Tường tổng từ lâu đã không còn là Tường tổng trước kia nữa rồi.

.....

"A lô?" Tường Trọng Lâm đi đến đoạn hành lang không người, nhận điện thoại.

"Hôm nay anh có thể về sớm một chút không?" thanh âm trong trẻo của Cổ Nhực Ngu vang lên bên tai anh.

"Có việc gì à?"

"...Không có việc gì."

"....." Không có việc gì thì em gọi anh về sớm làm gì chứ?

"Tóm lại... Tóm lại nhớ về sớm một chút! Em có việc, ngắt máy đây." Sau đó chỉ còn lại có tiếng tút tút. Tường Trọng Lâm cười khẽ một tiếng, không biết cô lại đang định làm trò quỷ gì đây. Thôi, về sớm một chút thì về sớm một chút vậy. Về sớm một chút, bốn chữ này nghe quả là vô cùng thư thái.

Một lần nữa trở lại phòng họp, không khí trên người Tường Trọng Lâm đều có chút thay đổi, người giám đốc vừa này báo cáo nom nớp lo sợ nhìn cảm xúc của Tường tổng có vẻ tốt lên rất nhiều, cũng không hề lấp bắp.

Mọi người sôi nổi phòng đoán chẳng lẽ là đã bắt được hạng mục lớn hay là cổ phiếu công ty lại lên giá đột biến?

Hội nghị rất cuộc kết thúc, Tường Trọng Lâm chuẩn bị về văn phòng lấy chìa khóa xe chạy lấy người, Alex lại tiến lên ngăn anh,

"BOSS, Lý tổng của Thành Huy gọi điện thoại tới, nói là hôm nay là sinh nhật ngài, muốn hỏi xem có thể cùng ngài ăn cơm chúc mừng?"

"Sinh nhật?" Tường Trọng Lâm sững sốt, lúc này mới nhớ tới hôm nay hình như đúng là sinh nhật theo lịch dương của bản thân, bởi vì chưa bao giờ từng yêu cho nên cũng chẳng để ở trong lòng, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có người nói ăn cơm tặng lễ gì đó, mới bỗng nhiên nhớ ra.

Nghĩ đến chuyện này, anh lại nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Cố Nhượng Ngu yêu cầu anh về sớm một chút, anh đại khái cũng đoán được lý do cần anh về sớm rồi.

"Nói với anh ta, cảm ơn hảo ý của anh ta, tối nay tôi có hẹn rồi."

"Có hẹn rồi?" Không có an bài gì khác a, làm một trợ lý chuyên nghiệp cậu lại không nhớ rõ tổng tài còn có cuộc hẹn khác sao? À, cuộc điện thoại vừa rồi của thái thái!

Alex ngẩng đầu nhìn về mặt Tường Trọng Lâm, quả nhiên là vô cùng thả lỏng nhu hòa, thậm chí còn có chút vui vẻ, khẳng định là buổi tối có tiết mục với Cố tiểu thư đi.

"Được, tôi sẽ nói rõ ràng với bên kia."

Lúc Tường Trọng Lâm về tới nhà mở cửa ra, trong phòng khách tối đen, chỉ có phía nhà ăn là có chút ánh sáng. Tường Trọng Lâm trong lòng cảm thán cái trò trẻ con này, nhưng vẫn nề tình đi qua đó.

Có một cây nến thơm đang cháy trên bàn ăn, một ít hoa cúc, một miếng sườn cừu trông rất ngon và một chai Lafite*.

*tên một loại rượu vang đỏ.

Đầu tư hết mức luôn, Tường Trọng Lâm nghĩ, bỗng đèn sáng lên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ, từ không trung rất nhiều dải lụa rực rỡ rơi xuống.

"Happy birthday!"

Cố Nhượng Ngu từ sau lưng anh chui ra, tay cầm một ống lụa rực rỡ, tươi cười sáng lạn nói với anh.

"Đây là lý do em bảo anh về sớm sao?" Tường Trọng Lâm rất có hứng thú nhìn bữa tiệc lớn trên bàn.

"Đúng vậy, sao sao? Anh không cảm thấy kinh hi sao?"

"Khụ, kinh hi."

"....." Rõ ràng không kinh hi, trọn mắt nói dối.

Thấy Cố Nhượng Ngu lập tức bĩu môi, trên mặt lộ vẻ không tin, Tường Trọng Lâm cũng ý thức được kỹ thuật diễn của mình quá tệ, nhưng mà đúng là anh đã đoán được động cơ của cô rồi, bây giờ muốn anh giả bộ kinh hi cũng quá khó khăn.

"Những thứ đó là em nấu sao?" Tường Trọng Lâm chỉ vào đồ ăn trên bàn hỏi, anh không quá tin tưởng Cố Nhượng Ngu ngày thường cũng không vào phòng bếp mà lại có thể làm ra mấy thứ này.

Câu hỏi này quả thật là khiến Cố Nhượng Ngu xấu hổ, "A... Không phải em nấu, em gọi đồ ăn từ khách sạn."

Nhìn Tường Trọng Lâm tỏ vẻ "Anh biết ngay mà", cô cảm thấy có chút tức giận, đi đến phòng bếp lấy từ tủ lạnh ra một cái bánh kem đem tới, mạnh tay đặt ở lên bàn cơm, đắc ý nói, "Cái này là em tự làm đấy!"

Là một cái bánh kem nhỏ, từ hoa văn trang trí có thể thấy được không phải do người làm bánh chuyên nghiệp làm ra, hoa kem có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho người khác phải buồn cười là hình vẽ trên chiếc bánh, một hình hoạt hình có vẻ mặt không vui vẻ, rõ ràng là đang trêu chọc anh.

Cố Nhượng Ngu thấp mấy ngọn nến, thúc giục anh ngồi xuống.

"Anh thổi nến ước đi!"

"Thật sự phải thổi sao?" Tường Trọng Lâm hơi miễn cưỡng, từ nhỏ đến lớn anh đều cơ bản chưa từng trải qua loại chuyện này, bây giờ một đồng tuổi còn muốn nghịch cái này?

"Sinh nhật tám mươi tuổi cũng phải thổi, tâm không trẻ, sẽ nhanh già." Cố Nhượng Ngu ghét bỏ đẩy bánh kem đến trước mặt anh.

Tường Trọng Lâm nhắm mắt một cái, lại mở mắt ra, một hơi thổi tắt ngọn nến trước mặt. Tốc độ nhanh đến mức Cố Nhượng Ngu cảm thấy anh không hề ước cái gì. Trước kia mỗi lần thổi nến cô luôn phải suy đi nghĩ lại, sợ lãng phí cơ hội ước mỗi năm chỉ có một lần.

Ăn bữa tối phong phú xong, Cố Nhượng Ngu lại bỗng nhiên chạy vào phòng mang ra một cái hộp thật to, gói trong giấy gói kẻ ô màu sắc rực rỡ, bên trên còn có một cái nơ con bướm.

Cô đặt nó xuống trước mặt Tường Trọng Lâm, "Đây là quà sinh nhật của anh."

Tường Trọng Lâm nhìn món quà sinh nhật khổng lồ mà giật mình, anh cho rằng chỉ là cái cà vạt, nút tay áo, áo sơ mi các thứ tương tự. Hộp to như vậy thì bên trong có cái gì a?

Nhìn về kinh ngạc của Tường Trọng Lâm, Cố Nhượng Ngu mới có chút đắc ý,

"Đoán không được đúng không? Vậy mở ra nhìn xem đi?"

Tướng Trọng Lâm xoay xoay bóc giấy gói, mở hộp ra nhìn thì lại càng tròn tròn mắt,

Một bộ gamepad và một hộp trò chơi video, "Bóng đá thực tế"!?

"Sao lại tặng anh cái này?" Tướng Trọng Lâm cảm thấy giọng mình có chút nghẹn ngào.

"Em biết nha, trước kia lúc còn nhỏ anh rất muốn chơi game này, đáng tiếc là cha anh lại sợ anh mê muội mất cả ý chí không mua cho anh, cậu bé đáng thương ngay cả một bộ game như vậy cũng không có, em đây là đang đền bù cho anh." Cố Nhượng Ngu nói thật đồng đặc, trong ánh mắt lại đang dao động tình cảm khác.

Mấy cái bí mật nhỏ này đều là cô nghe được từ bác sĩ Hứa. Cô cũng không phải không nghĩ tới chuyện đưa mấy món đồ dùng cho nam, nhưng như vậy quá khuôn sáo rồi! Không phải phong cách của cô, cho nên cô quyết định đền bù một chút những tiếc nuối thời thơ ấu của Tướng Trọng Lâm, cũng chẳng sợ hiện tại anh đã không còn thích mấy thứ này.

Nhìn cô nói ra suy nghĩ của mình giống như tiểu hồ ly, trong đôi mắt toàn là giao hoạt, Tướng Trọng Lâm vô duyên cớ nảy sinh một loại xúc động muốn ôm cô trong lòng ngực không bao giờ buông tay.

Không có ai cùng anh dự sinh nhật, anh cũng chưa bao giờ nhận được một món quà như vậy. Cô thật trẻ con và dễ thương đến nỗi khó có thể từ chối.

.....

Cố Nhượng Ngu hưng phấn lôi trò chơi ra, kết nối tay cầm, sau đó ngồi xuống đất vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh,

"Tới đây đi, đây phiên bản mới nhất nha."

Tướng Trọng Lâm đơn giản tháo cà vạt, cởi áo khoác, cũng học theo Cố Nhượng Ngu ngồi lên thảm,

"Em muốn chọn Bayern, ừm... chọn Klose!"

Tướng Trọng Lâm nhìn cô, ngạc nhiên hỏi, "Em còn xem bóng đá?"

"Làm ơn đi, em xem bóng đá từ lâu rồi." Thế giới quan của nam nhân già thật hẹp.

Sau đó thì Cố Nhượng Ngu hoàn toàn cảm nhận được ý nghĩa của câu cao thủ so chiêu, hai người không ai nhường ai, dùng hết toàn lực, tế bào trong toàn cơ thể đều bị đánh thức, hưng phấn vô cùng.

Cố Nhượng Ngu thì thoảng lại trộm ghé mắt liếc anh một cái, nhìn anh giống như một cậu nhóc đang đắm chìm trong trò chơi, chuyên chú, nghiêm túc, không chịu thua, còn có một tia trẻ con.

Cô trộm cười trong lòng, cô muốn chính là hiệu quả này, cũng không uống công cô thăm dò bác sĩ Hứa.

Thật sự rất khó để làm một đứa trẻ khuyết thiếu thời thơ ấu!

"..... A, chết rồi chết rồi, anh không được chơi xấu!"

"Là do em quá yếu thôi."

"Rõ ràng là anh chơi xấu! Ván này không tính! Chơi lại lần nữa!"

"Em đây là không nhận thua sao?"

"Em không có, không thua! Là anh chơi xấu!"

"Bình bất yếm trá....."

"Nếu anh không chơi lại em khóc cho anh xem!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Ước chừng qua khoảng một tháng, cuộc sống an nhàn bị một cuộc điện thoại vào một đêm khuya đánh vỡ.

Cố Nhượng Ngu ngủ rất sâu, nghe thấy một loại tiếng chuông điện thoại dồn dập cũng chỉ chôn đầu vào trong chăn, rả rỉ một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

"Sao..... Được rồi, tôi đã biết, chúng tôi lập tức tới đó....." Tướng Trọng Lâm nhận điện thoại, ngữ khí có chút kinh ngạc.

"A Ngu?"

"zzzzz"

"A Ngu, tình đây đi..."

"..... Ừm?"

"Đại ca đã xảy ra chuyện, chúng ta đến đó nhìn xem." Vừa nói, anh vừa bắt đầu thay quần áo.

"..... Xảy ra chuyện?" Cổ Nhục Ngu còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, không hiểu được ý tứ bên trong lời Trương Trọng Lâm.

"Anh ấy bị tai nạn xe cộ, hiện tại đang ở bệnh viện, tình huống không ổn."

".....!"

Cổ Nhục Ngu ngồi dậy mơ mơ màng màng như cũ, quả thực là nhắm mắt lại mặc quần áo, sau rồi Trương Trọng Lâm thật sự không nhìn nổi, tự mình chuẩn bị xong, ngồi xuống mép giường đặt chân Cổ Nhục Ngu lên đùi mình đi tất, lại từ phòng quần áo cầm một cái khăn quàng cổ to quấn quanh cổ cô, sau đó túm Cổ Nhục Ngu buồn ngủ mòng lung đi xuống gara dưới lầu lấy xe.

Lúc bọn họ tới bệnh viện, Trương phụ, Trương Thúc Dương đã chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, còn có một đám người vây quanh.

Trương Trọng Lâm vài bước đi đến, "Phụ thân, đây là có chuyện gì?"

Trương phụ dùng sức vỗ vỗ tay vịn xe lăn, đau kịch liệt nói, "Nghiệt tử!"

Alex chạy nhanh đến thuật lại tình huống.

"Đại thiếu gia mấy hôm trước đã từ Mỹ về, buổi tối nay đi ra quán bar uống rượu, sau đó đưa xe, không cẩn thận xảy ra ngoài ý muốn."

Trương Trọng Lâm nghe xong cảm thấy kỳ quái, đại ca luôn luôn an phận thủ thường, như thế nào sẽ đột nhiên làm ra chuyện điên cuồng như vậy?

Lúc này, đèn phòng giải phẫu tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra, một bác sĩ đi đầu tiên đến trước mặt Trương phụ, khó xử nói, "Trưởng tiên sinh, thật sự xin lỗi, lệnh công tử thương thế quá nặng, cho nên..... Chúng tôi đành bất lực."

Sau đó là một trận luống cuống tay chân, ai cũng không biết Trương đại thiếu gia luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời tại sao sẽ đột nhiên lại phát sinh chuyện như vậy. Trương phụ bởi vì thân thể không tốt, mệt nhọc không chịu nổi nên bị đưa về biệt thự an dưỡng, những chuyện còn lại đều do Trương Trọng Lâm phụ trách xử lý.

Trước lúc đưa tang phía trước, di thể Trương Bá Á bị đặt ở linh đường, rất nhiều người tới, trong đó có bạn làm ăn của Trương thị, cũng có một ít bạn bè của Trương Bá Á.

Trương Trọng Lâm đối người ca ca này tình cảm không quá sâu, một là do từ nhỏ Trương Bá Á đã bị đưa ra nước ngoài, cơ hội gặp mặt không nhiều lắm, một là bởi vì Trương Bá Á không phải nhi tử phụ thân, bí mật này vẫn là sau khi trưởng thành anh vô ý nghe được.

Chuyện này làm cho anh thêm một tầng hoài nghi đối với hôn nhân của cha mẹ, phụ thân đã biết được chuyện này xong còn nghi ngờ cười mỉa thân, chẳng lẽ thật sự là bởi vì bối cảnh của ông ngoại có thể làm cho tiền đồ ông vô ưu sao?

Nhưng Trương Bá Á đột nhiên tử vong, làm anh cảm thấy sinh mệnh dễ mất đi, mẫu thân nếu còn trên đời hẳn là sẽ vô cùng thương tâm. Đáng tiếc, gia đình này của bọn họ sớm đã không giống như một gia đình, giờ đây đại ca qua đời bọn họ còn có thể bình đạm vì anh lo liệu hậu sự, lại không có một ai có thể khóc ngã vào bên người anh.

Cổ Nhục Ngu ở linh đường cả ngày, đến tối Trương Trọng Lâm thấy cô buồn ngủ có chút không đành lòng, liền để cô đi về trước ngủ một giấc, Cổ Nhục Ngu quả thật là loại người không ngủ được liền sẽ chết, nên nghe lời đi về trước.

Ngày hôm sau chính là đưa tang, người đến phúng viếng so với ngày hôm qua ít đi rất nhiều, đúng lúc Trương Trọng Lâm vừa mới cùng một vị trưởng bối làm ăn chào hỏi thì có một nữ nhân diện mạo tú mĩ mặc áo khoác màu đen xuất hiện ở linh đường, cô trấn định đưa lên lẵng hoa, sau đó khom lưng cắm hương nén.

Trương Trọng Lâm nhìn thấy đáng vẻ sau khi cô ngẩng đầu, cả người giống như bị đông cứng, trong lúc nhất thời không thể nói nên lời.

Chỉ thấy nữ nhân dáng người ưu nhã đi bước một đến trước mặt anh, nhìn anh cười, tươi cười tựa như nhiều năm trước, "Anh có khỏe không? A Lâm"

Trương Trọng Lâm cảm thấy giọng nói mình sấp sấp, có chút không phát ra tiếng.

"Mục Đình."

.....

Nam nhân tuổi tác như Trương Trọng Lâm ít nhiều đều sẽ có một đoạn tình cảm khác cốt mình tâm, mà Mục Đình với anh ước chừng chính là cái loại khác cốt mình tâm này. Cấp ba năm đó, anh là chủ tịch Hội Học Sinh, Mục Đình là phó chủ tịch, hai người đều là kẻ ưu tú đến lóa mắt, điểm khác nhau duy nhất chính là gia thế Mục Đình không tốt, phụ thân sớm đã qua đời, mẫu thân dựa vào việc kinh doanh một tiệm giặt quần áo mà sống. Cô hoàn toàn là dựa vào thành tích ưu dị (ưu tú+kỳ lạ) của chính mình mới có thể đi vào ngôi trường này học, trường học miễn giảm toàn bộ học phí cho Mục Đình, chẳng qua tại ngôi trường đông đúc thiếu gia tiểu thư này Mục Đình ưu tú cũng sẽ đưa tới một vài ánh mắt trào phúng.

Cái gì mà vì muốn leo lên cao mới nỗ lực thi vào ngôi trường này, cả ngày một bộ thanh cao diễn xuất không biết làm cho ai xem kỳ thật trong nhà nghèo đến không chịu nổi, những lời như vậy hầu như mỗi ngày cô ở trường học đều có thể nghe được.

Cô nghiêm túc muốn đến đây tới chăm chỉ học hành như vậy, nhưng tất cả chỗ này lại không hợp với cô như vậy, cho nên cô càng ít lời.

Kỳ thật cô cũng khinh thường những đứa dựa vào cha mẹ mà kiêu ngạo đó, bọn họ chẳng qua hạnh phúc hơn cô, sinh ở gia đình tốt hơn cô, lại làm cho bọn họ có tư cách tới cười nhạo chuyện gia đình cô. Thế nhưng sự thật chính là như thế, phản ứng của cô vĩnh viễn cũng chỉ có cách cầm miệng không nói. Cô biết, mình vô pháp chống lại bọn họ.

Trương Trọng Lâm giữa một đám học sinh cả ngày chỉ biết là ăn nhậu chơi bởi không thể nghi ngờ gì là một sự đặc biệt, Mục Đình thực sự chú ý tới anh là khi cô đang bị một đám nữ sinh vây trong góc hành lang, trong lời nói toàn là chế nhạo, Trương Trọng Lâm ôm một ít bài tập từ phía sau đi qua,

"Các người không có việc gì khác để làm sao?" anh nói.

Mặc kệ là do thân phận chủ tịch Hội Học Sinh, hay là nhà anh cỡ nào ghê gớm, tóm lại những nữ sinh đó nghe thấy lời anh nói đều ngượng ngùng tránh ra.

Chưa từng có người nào tại ngôi trường này từng giải vây cho cô, nước mắt lập tức bùng lên, cô cũng không thể nói rõ đó là cảm giác gì, cảm động chăng? Hay là những ủy khuất lúc trước vào giờ phút này tất cả bùng nổ.

Nam sinh cao lớn trước mặt cô vô biểu tình, nhưng ngay sau đó anh liền móc từ trong túi ra một cái khăn tay, cô ngạc nhiên nhận lấy, còn chưa kịp nói một câu cảm ơn Trương Trọng Lâm đã rời đi.

Từ sau đó cô liền chú ý tới nam sinh trầm mặc ít nói này, ở Hội Học Sinh cô sẽ cảm lòng không đâu muốn cùng anh tiếp xúc, cùng anh nói nhiều thêm mấy câu. Tâm tình thiếu nữ biểu lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, nhưng thì độ thiếu niên lại chậm chạp không hiểu rõ.

Tận đến một lần cô ôm đủ dũng khí đứng trước mặt anh,

"Tôi thích cậu, cậu có thể làm bạn trai tôi không?" cô hỏi như vậy.

Trương Trọng Lâm tuy rằng ngày thường là người nghiêm túc không thích cười, nhưng bằng vào bộ dạng xuất chúng cùng gia thế bất phàm, anh được nữ sinh thích cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

"Được," anh nói.

Kỳ thật khi đó Mục Đình đã chuẩn bị xong tâm lý bị cự tuyệt thậm chí bị chế nhạo, không nghĩ tới anh cứ như vậy nhàn nhạt cười, sau đó nói, được.

Thiếu niên tươi cười cứ như vậy khắc vào nơi sâu nhất trong ký ức.

Từ đó về sau bọn họ ra vào có đôi đã thành chuyện cả trường đều biết, những kẻ thích tìm cô gây phiền toái cũng bởi vì Trương Trọng Lâm mà dần dần không xuất hiện nữa.

Trương Trọng Lâm tuy rằng nhìn qua không thú vị, kỳ thật là một người yêu tri kỷ, anh tuy rằng vụng về, nhưng luôn nỗ lực chăm sóc cô, so với những đứa con nhà giàu trước kia cô biết hoàn toàn không giống nhau, cô cảm tạ thượng đế, cô đã tìm được vương tử của đời mình.

Vương tử là vương tử, nhưng cô bé lộ lem chung quy không phải công chúa Bạch Tuyết, từ sau khi phụ thân anh biết chuyện nổi trận lôi đình, cô đã có dự cảm.

Kỳ vọng của Trương phụ đối với anh rất cao, vẫn luôn đối xử vô cùng nghiêm khắc, lại biết nữ sinh anh kết giao có gia thế không ra gì như vậy liền lên tiếng muốn chia rẽ bọn họ.

Trương Trọng Lâm vẫn luôn đang an ủi cô, nói với cô anh có thể thuyết phục phụ thân anh, thế nhưng hết thảy chung quanh đều đang nhắc nhở bọn họ chênh lệch nhau, cảm giác tự ti vô cơ một lần nữa quét qua trái tim cô.

Rốt cuộc có một ngày Trương phụ tìm cô.

Ngoài dự kiến là Trương phụ cũng không giống như cô tưởng tượng trực tiếp ném chi phiếu, hoặc là dùng mẫu thân để uy hiếp cô khiến cô rời đi. Mà là tận tình khuyên bảo nói kỳ vọng của ông dành cho Trương Trọng Lâm, khoảng cách giữa bọn họ xa xôi như thế nào, cho dù cô có gả vào Trương gia cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp. Mục Đình bật cười, kỳ thật cô trước nay không hề suy xét đến chuyện gả chồng, nhưng là trong miệng Trương Trọng Lâm tương lai của họ rất đáng để mong chờ.

Nhưng mà, mọi chuyện cứ như vậy kết thúc.

Cô biết chính mình dù có kiên trì tiếp nữa cũng sẽ không có kết cục tốt, còn có đề nghị của Trương phụ đưa cô rời xa Trương Trọng Lâm, xuất ngoại học chuyên sâu, cô đồng ý.

Nếu rời khỏi anh đi thật xa, có lẽ hai người có thể quên được nhau nhanh hơn một chút, giữa bọn họ, là cô nói bắt đầu, cuối cùng cũng là cô nói dừng lại.

Trương Trọng Lâm không nghĩ tới tại tang lễ của đại ca lại có thể nhìn thấy Mục Đình, "Em quen anh cả rồi?"

"Bọn em từng gặp nhau ở Mỹ, cũng từng hợp tác công việc, em cũng là về sau mới biết được anh ấy là anh trai anh." Mục Đình mỉm cười mà chống đỡ.

Đối mặt đã từng người yêu, Trương Trọng Lâm lại không biết nên nói cái gì, lúc này di động của anh bỗng nhiên vang lên,

Là điện thoại của Cố Nhượng Ngu. Anh nói câu xin lỗi, xoay người nhận điện thoại.

"A lô?... Bên này không có việc gì, em tự mình ngủ đi... Sáng mai trước khi đưa tang anh sẽ qua đón người, còn nữa, nhớ rõ trước khi ngủ phải uống thuốc bác sĩ Hứa đã kê, không được bằng mặt không bằng lòng!..."

Đối phương hình như không kiên nhẫn ngắt điện thoại, Trương Trọng Lâm nhìn điện thoại lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cười.

Mục Đình chưa từng gặp qua vẻ mặt đó của Trương Trọng Lâm, thử thăm dò hỏi, "Bạn gái?"

Trương Trọng Lâm cắt điện thoại, "Thái thái của tôi."

Mục Đình cảm thấy trái tim mình co rút, "Anh... đã kết hôn?"

"Ừ, nửa năm trước."

Tươi cười trên mặt Mục Đình có chút suy yếu, nhưng vẫn là đáng vẻ đoan trang hoàn mỹ, "Hà Tấn nói ngoài em ra còn có mấy bạn học từ nước ngoài trở về, muốn mở một cuộc họp lớp, anh có đến không?"

Trương Trọng Lâm nghĩ nghĩ, "Có thời gian thì tôi sẽ đi."

"Phải không? Vậy thật tốt quá. Cũng có thể đưa cả thái thái đi." Giọng nói của cô nhẹ nhàng.

"Cô ấy hả," Trương Trọng Lâm nhớ tới bộ dáng lúc Cố Nhượng Ngu ghét bỏ anh hay là nhai lại theo không kịp thời đại, lắc đầu nói, "Khả năng cô ấy không có hứng thú với đám

bạn học tuổi này của chúng ta."

"Thái thái nhà anh tuổi rất nhỏ sao?" Cô không thể tin được, cô cho rằng nam nhân giống như Trương Trọng Lâm cho dù không phải cô thì cũng sẽ tìm một nữ nhân thông minh hiền huệ, có thể đứng ở bên cạnh anh.

Trương Trọng Lâm gật đầu, "Cô ấy năm nay hai mươi ba tuổi."

"Còn đang đi học sao?"

"Không, đã đi làm, lúc đi học cô ấy nhảy quá cấp."

Mục Đình không còn muốn nói chuyện nhiều nữa, về mặt Trương Trọng Lâm đã nói lên hết thấy, dường như, chuyện này so với thương nghiệp liên hôn trong tưởng tượng của cô không giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sáng hôm đưa tang thời tiết không tốt lắm, sương mù hơi nhiều, hầu như không thấy ánh mặt trời. Sau khi nghi thức kết thúc đám người dần dần tan đi, cách khu mộ địa không xa có một chiếc xe thương vụ màu đen đang đợi.

Bên trong xe, tài xế quay đầu dò hỏi một vị nam tử trung niên ngồi ở ghế sau, "Thẩm tiên sinh, có đi qua đó không?"

Nam nhân gọi là Thẩm tiên sinh kia thờ dài thật dài, "Không đi, lái xe đi, lão Vương."

Lão Vương tài xế gật đầu, sau đó khởi động ô tô, chiếc xe màu đen chậm rãi hoà vào trong màn sương sớm tối tăm.

.....

Trương Trọng Lâm cho rằng những lời trước đó chỉ là Mục Đình tùy tiện nói, không nghĩ tới một đoạn thời gian sau Hà Tấn thật sự gọi điện thoại tới, nói muốn chuẩn bị một lần gặp mặt bạn cũ, rất nhiều các bạn học cấp ba ra nước ngoài năm nay đều đã trở lại, có nhiều người trở về định cư, có nhiều người lại trở về thăm người thân, tóm lại người về rất đầy đủ, vừa lúc có thể tổ chức một lần buổi gặp mặt bạn cũ.

Trương Trọng Lâm nghĩ quả thật cũng đã rất nhiều năm không gặp những người này, tuy rằng anh luôn không thích tham dự những trường hợp quá mức náo nhiệt, nhưng bạn học cấp ba rốt cuộc vẫn là có chút tình nghĩa, khác với những cuộc xã giao làm ăn hiện tại. Cứ như vậy, anh liền đáp ứng lời mời của Hà Tấn.

Cuối cùng Hà Tấn hỏi đến, "Lần này gặp mặt bọn họ đều là đã kết hôn mang theo vợ chồng phu thái thái tới, cậu có muốn đưa vị Cố tiểu thư kia đi cùng không?"

Trương Trọng Lâm suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên hỏi ý kiến của Cố Nhượng Ngụ.

"Họp mặt bạn bè?" Cố Nhượng Ngụ buông chén canh, lộ ra một vẻ hồ nghi, "Anh còn có thể đi họp mặt bạn bè? Em cứ nghĩ anh không có bạn học đâu."

Đối với loại trêu chọc này Trương Trọng Lâm đã sớm miễn dịch, bắt đầu dĩ giải thích nói, "Là bạn học cấp ba, có nhiều người vừa từ nước ngoài trở về, vừa hay tụ tập đủ mọi người."

"Bạn học của anh? Những người đó không phải hiện tại đều là nhân sĩ ba mươi thành công? Em đi làm gì a? Em và các anh có sự khác biệt." Nói xong liền cầm chén lên uống mấy ngụm canh.

"Mọi người chậm rãi chơi đi, em cảm thấy nam nhân tham gia họp mặt bạn bè thì đều không thích mang người nhà theo mới đúng, bởi vì như vậy các anh mới có thể cùng nhau thảo luận tình đầu lúc trước a, trước kia yêu thăm giáo viên a, vì học tập này đó đánh nhau các thứ." Cô cười hi hi nhìn chằm chằm Trương Trọng Lâm, tỏ vẻ ta thực hiện huệ.

"....."

Cuộc họp mặt diễn ra ở một câu lạc bộ dưới tay Hà Tấn, đáp ứng lời mời tham gia ước chừng có hơn ba mươi người, những người này hiện tại hầu như đều là nhân vật có uy tín danh dự trong xã hội.

Trương Trọng Lâm tới hơi muộn một chút, vừa đi vào phòng ngồi xuống, những người khác liền bắt đầu ồn ào bắt anh tự phạt ba chén. Anh cũng không chối từ, nói câu xin lỗi đã tới chậm xong uống liền ba chén. Có thành viên tích cực vỗ tay trầm trồ khen ngợi,

"Không nghĩ tới năm đó chủ tịch đại nhân từ lượng còn tốt như vậy, đáng tiếc lúc ấy không được biết a."

Một bữa cơm ăn trong bầu không khí tương đối hòa hợp, tất cả mọi người đều đã ba mươi, nhớ lại chuyện cũ thời học sinh lại thốn thức thời gian trôi mau, lúc trước còn ở vườn trường phi dương bạt hồ*, chỉ chớp mắt bọn họ giờ đây đã có thể có tử, khóe mắt lại thêm vài nếp nhăn.

*Ương ngạch không biết nghe lời, trong mắt không coi ai ra gì.

"Tuy rằng nói chúng ta tuổi không còn nhỏ, nhưng mọi người nhìn xem, bằng sơn mỹ nhân Mục Đình năm đó của chúng ta, vẫn xinh đẹp như vậy, có chỗ nào giống là ba mươi tuổi, theo tôi nói thì so với các em sinh viên bây giờ cũng không hề kém." Người nói chuyện là một bạn học nam trước kia từng theo đuổi Mục Đình, hiện tại đang là cấp cao trong một cơ quan tài chính, uống hơi nhiều, nói chuyện cũng bắt đầu to gan lên.

Nghe thấy lời này Mục Đình che miệng cười, "Cái gì mà mỹ nhân, tớ bây giờ cũng thành bà già không ai cần rồi."

"Sao lại không ai cần? Trọng Lâm.. Trọng Lâm hai người các cậu thật là trời sinh một đôi a, về sau biết được hai người ở bên nhau tớ liền tuyên bố rời khỏi, các cậu mới đúng là

Kim Đồng Ngọc Nữ, bọn tớ đúng một bên thật là hãm mộ..."

Chuyện xưa nhắc lại làm cho không khí trên bàn cơm nháy mắt có chút đình trệ, ai cũng biết lúc trước Mục Đình và Trương Trọng Lâm bắt đầu từ lúc sắp kết thúc năm lớp mười. Từ đó về sau, trong vườn trường thường có thể nhìn thấy bóng dáng hai người họ. Lúc trước Trương Trọng Lâm làm mọi người cảm thấy khó có thể tiếp cận nhưng qua lại với Mục Đình xong thì dường như thay đổi, tuy rằng không trở nên hiền lành hơn bao nhiêu, nhưng mà trong mắt người ngoài nhìn thấy anh đối đãi với Mục Đình có thể nói là ôn nhu kiên nhẫn tới cực điểm. Chỉ là tốt nghiệp cấp ba xong bọn họ bỗng nhiên lại chia tay, Mục Đình một mình đi ra nước ngoài, nghe nói là bị ba anh chia rẽ.

Kỳ thật tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, với bối cảnh Mục Đình lúc trước, cha Trương cũng không thể nào coi trọng cô. Chia tay phỏng chừng cũng là chuyện sớm muộn. Trong đó cũng chỉ có một ít người biết Trương Trọng Lâm vì chuyện này mà gây chuyện với phụ thân, kiên trì rất lâu, thiếu chút nữa là đoạn tuyệt quan hệ cha con, nhưng mà cuối cùng hai người nói chia tay liền chia tay. Lúc này lại lôi chuyện này ra làm cho những người biết nội tình trên bàn ăn cảm thấy khó xử.

Thế nhưng đương sự lại không nhìn ra có điều gì không vui, Trương Trọng Lâm vẫn duy trì vẻ mặt kia, không hề gợn sóng, mà Mục Đình bên này lại càng cười tự nhiên, nói với bạn học nam vừa nói chuyện, "Đã là chuyện bao nhiêu năm trước còn lấy ra nói, nếu để thái thái của Trọng Lâm biết được lại gây ra hiểu lầm nha." cô nói nghịch ngợm.

"Trọng Lâm cậu đã kết hôn?"

"Vậy mà lại không nói cho chúng tớ biết?"

"Thật quá đáng a, còn có phải bạn học hay không!"

Lúc trước anh và Cố Nhược Ngu kết hôn tuy mời rất nhiều người nhưng bên phía Trương Trọng Lâm hầu như đều thuận theo ý phụ thân, mời tới rất nhiều khách khứa có làm ăn với Trương thì, bạn bè thì ngược lại rất ít, hơn nữa mấy năm nay mọi người rất ít khi liên lạc cho nên hầu như không ai biết chuyện anh kết hôn.

"Tôi nhớ ra rồi, mùa hè năm trước hình như tớ nhìn thấy có đưa tin, là cùng Cố gia tam tiểu thư kết hôn đúng không?" Một người bạn học nữ ngồi cạnh Mục Đình bỗng nhiên nói.

Mọi người sôi nổi quay đầu nhìn về phía Trương Trọng Lâm, hướng anh chứng thực.

Trương Trọng Lâm mỉm cười nói, "Không sai."

Tuy rằng biết chuyện này đã là sự thật, nhưng khi nhìn thấy Trương Trọng Lâm dùng thái độ sung sướng như vậy thừa nhận, trong lòng Mục Đình vẫn bị hẫng một chút.

"Đừng hỏi chuyện này nữa, chúng ta đã nhiều năm như vậy không gặp, mọi người nâng chén ăn mừng một chút chúng ta lại lần nữa gặp nhau đi." Dứt lời, cô đi đầu đứng lên, nâng chén chào hỏi.

Mọi người cũng sôi nổi đứng dậy, cùng nâng chén.

Kỳ thật lời vừa rồi Mục Đình nói cũng khiến tất cả mọi người âm thầm phỏng đoán nguyên nhân tin tức Trương Trọng Lâm kết hôn lại không được thông báo. Lúc trước Trương phụ là do bất mãn với gia thế nhà gái (nhà Mục Đình) mà kịch liệt phản đối, vậy nếu ông đồng ý hôn sự này phỏng chừng nhà gái sẽ không từ, nói không chừng chính là ông ấy tự mình quyết định.

Loại tiết mục hào môn này mọi người xem đủ nhiều, hơn nữa chính mình cũng có liên hôn kết hôn, tuy là có vài phần thương tiếc đối với Mục Đình càng, nhưng dù cô có là mỹ nữ hơn nữa thì cũng vẫn là không sinh đúng nhà.

Trương Trọng Lâm đi toilet quay ra thì gặp Hà Tấn đứng dựa lưng vào tường.

"Có việc?" Trương Trọng Lâm hỏi.

Hà Tấn ném thuốc lá xuống mặt đất dầm dẫm, "A Lâm, tớ muốn hỏi cậu một câu, bây giờ đến tốt cùng cậu nghĩ như thế nào về Mục Đình?"

Trương Trọng Lâm nhìn anh một cái thật sâu, nghiêm mặt nói, "Hiện tại cô ấy chỉ là bạn học cấp ba mà thôi."

"Nhưng mà..." Hà Tấn bực bội cào tóc, "Nhưng tớ cảm thấy cô ấy vẫn còn có ý với cậu."

Trương Trọng Lâm buồn cười nhìn vào mắt Hà Tấn, "A Tấn, nếu cậu thích cô ấy có thể đi theo đuổi."

Hà Tấn tròn to mắt, lập tức thay đổi sắc mặt, "Sao cậu lại có thể nói ra loại lời này! Nếu cô ấy nghe được sẽ đau lòng biết mấy?"

"Chẳng lẽ cậu không thừa nhận cậu thích cô ấy?"

Hà Tấn lập tức giống như khi cầu bị buộc chặt, vẻ mặt có chút suy sụp, cười khổ nói, "Tớ thích cô ấy có ích lợi gì a, cô ấy lại không có hứng thú với tớ."

Trương Trọng Lâm thờ dãi, "A Tấn, cậu là bạn bè của tôi, Mục Đình là bạn học, những chuyện này đều sẽ không thay đổi. Những chuyện trước kia đều cho qua, chúng ta không cần phải cứ dây dưa quá khứ." Nói xong, vỗ vỗ vai Hà Tấn rồi đi ra ngoài.

Lúc anh trở lại bàn mọi người đang tùm năm tùm ba đứng ở một chỗ nói chuyện phiếm, Mục Đình nhìn thấy Trương Trọng Lâm quay lại, cao hứng nâng chén nói

"Sao cậu đi lâu như vậy? Bọn tớ đang nói chuyện của cậu lúc trước đấy." Có thể là do uống hơi say, trên mặt Mục Đình nổi lên một tia đỏ ửng, thái độ rõ ràng trở nên thân mật lên.

"Nói tôi cái gì?"

"Nói gương mặt cậu lúc trước có một lần suýt dọa sợ cô giáo trẻ mới đến." Một bạn học nữ đứng bên xen mồm nói.

Trương Trọng Lâm mỉm cười.

Đang nói nói cười cười, di động vang lên, Trương Trọng Lâm vừa thấy tiếng điện thoại, liền bước nhanh đi ra ngoài cửa, Mục Đình nhìn đến cảnh tượng này, cảm thấy đôi mắt hơi phát đau.

"Sao vậy?"

"Đã trễ thế này, khi nào anh trở về a?" Bên trong là thanh âm lười nhác của Cổ Nhực Ngu.

Tường Trọng Lâm nghe tiếng cô là có thể tưởng tượng được cô đang ngồi ở trên sofa, ôm gối dựa, nhàm chán đổi kênh.

"Sắp rồi, vừa nãy anh đang cùng bọn họ nói chuyện phiếm."

"Anh uống rượu sao?"

"Có uống một chút."

"Vậy anh làm sao trở về a?"

"Chờ lát nữa kêu tài xế lại đây."

Cổ Nhực Ngu vô ngữ, "Đã trễ thế này còn gọi tài xế, người ta cũng muốn ngủ được không hả? Thôi, để em lái xe tới đón anh, anh ở đâu a?"

Nghe thấy cô muốn tới đây, đáy lòng Tường Trọng Lâm âm ập, hạ thấp thanh âm, "Đã trễ thế này em cũng đừng tới."

"Ai nha, dài dòng cái gì a, thật vất vả muốn hiến ân cần anh lại không cảm kích."

Tường Trọng Lâm bắt đầu đi, "Bên quận Tây Lâm, cầu lạc bộ Thần Hy."

Lúc Tường Trọng Lâm quay lại tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt hài hước, trêu chọc anh, "Nha, thái thái gọi điện thoại đi? Gọi tới kiểm tra hà, gia phong rất nghiêm a?"

"Nếu thái thái không yên tâm sao cậu không đưa cô ấy tới a?" Có người mang theo người nhà hỏi.

"Cô ấy không thích tham gia mấy hoạt động như này lắm." Tường Trọng Lâm cũng không muốn giải thích, không thể nói là Cổ Nhực Ngu cảm thấy cô ấy khác bọn họ đi.

Lời này nghe vào tai người khác liền biến thành một loại ý nghĩa khác hẳn, khẳng định là quan hệ giữa hai người không tốt, không muốn đưa cô tới tham dự mới như vậy. Rốt cuộc thì trong lòng bọn họ- những kẻ có kinh nghiệm sâu sắc- thì liền hôn không tình yêu là cái loại chuyện ngày ngày rút cạn tình cảm biết bao a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thời gian đã khuya, phần lớn mọi người đều uống đến say khướt, đứng ở cổng lớn cáo biệt. Gió bên ngoài thổi mát mẻ, ửng hồng trên mặt Mục Đình chậm rãi tan đi một ít.

Hà Tấn nhìn thấy cô không đỡ nổi cơn say, hơi nhú mồm, "Tư lượng không được thì cũng đừng uống nhiều như vậy, cũng không ai ép cậu uống."

Mục Đình dường như đã quen cách nói chuyện này của Hà Tấn, cũng không giận, chỉ cười cười nói, "Hôm nay cao hứng mới uống nhiều một chút, không sao đâu."

Cô nhìn Tường Trọng Lâm có vẻ như không định đi, trong lòng vừa động, buột miệng thốt ra, "A Lâm, hôm nay tớ không lái xe, cậu có thể đưa tớ trở về không?"

Tường Trọng Lâm bị tiếng "A Lâm" quen thuộc làm sững sốt một chút, đã bao nhiêu năm anh không được nghe từ miệng cô lối xưng hô này, thanh âm đó đã từng là cứu rỗi trong sinh mệnh anh.

"Có lẽ không tiện lắm, tôi..." Còn chưa kịp nói xong một chiếc xe thể thao màu đỏ dùng tốc độ cực nhanh chạy tới, dừng lại ngay sát cửa cầu lạc bộ.

Tốc độ nhanh như vậy, đáng xe gây chú ý như vậy lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người còn đang lưu lại trước cửa. Mọi người dường như đang đồng thời suy đoán xem cái người sắp từ trên xe bước xuống dưới sẽ là một vị như thế nào.

Cửa xe mở ra, ngoài dự đoán, không phải là một đôi giày cao gót gợi cảm, cũng không phải là giày da nam trầm ổn. Mà là giày thể thao màu xám nhạt.

Chỉ thấy một tiểu cô nương tựa hồ mới đầu hai mươi, mặc hoodie màu hồng nhạt với quần, tóc buộc đuôi ngựa, trên mặt không thoa phấn, nhìn qua trắng nõn kiều nộn. Tay trái cô đóng cửa xe, ngón trỏ tay phải quay quay chìa khóa xe, chậm rãi đi về phía Tường Trọng Lâm.

"Mọi người kết thúc rồi sao? Đi thôi, về nhà."

Cổ Nhực Ngu thật không muốn toả sáng lên sân khấu, lúc ra cửa cô nghĩ sắc trời cũng đã tối, lại là đến đón người xong liền đi, cần gì phải trang điểm, cứ thế mặc quần áo đi giày chạy bộ, tùy tiện buộc tóc lại, cầm chìa khóa xe liền ra cửa.

Ai biết tới cửa cầu lạc bộ, xuống xe rồi mới phát hiện lại còn có nhiều người như vậy ở chỗ này. Trong lòng cô ảo não, sớm biết vậy thì nên thay quần áo rồi hãy ra cửa.

Thế nhưng mà ngẩng đầu nhìn lên, cái vị bên cạnh Tường Trọng Lâm kia sao lại quen mắt như vậy a?

Đi đến bên người anh, Cổ Nhực Ngu hào phóng đặt câu hỏi, "Vị này chính là?"

"Đây là bạn cấp ba của anh, Mục Đình." Tường Trọng Lâm giới thiệu, lại hướng Mục Đình, "Đây là phu nhân của tôi, Cổ Nhực Ngu."

Lời này nói ra làm cho những người đứng xung quanh còn chưa đi kinh ngạc rớt cằm.

Phu nhân?

Đây là nữ nhân kết hôn với Tường Trọng Lâm? Nhìn qua đúng là rất trẻ, đã tốt nghiệp đại học chưa vậy? Không nghĩ tới Tường Trọng Lâm luôn luôn luyện thành thực lại có thể kết hôn cùng cô gái nhỏ như vậy, quả là không thể tưởng tượng. Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận nhỏ nhỏ sôi nổi xuất hiện.

Cố Nhượng Ngu nghe thấy cái tên "Mục Đình" này lập tức liền có phản ứng, hoá ra đây là mối tình đầu từng có một đoạn tình yêu thê mỵ (thê lương + đẹp đẽ) với Tường Trọng Lâm lúc trước. Cô chậm rãi đánh giá vị bạn gái cũ này, nhìn qua thì không có thay đổi gì lớn so với trên ảnh, vẫn là phong tư ưu nhã, một thân váy càng làm cô ấy có mị lực của nữ nhân thành thực, nhưng nhìn qua cũng không cường thế, ngược lại có vẻ dịu dàng hào phóng.

So với cô ấy, Cố Nhượng Ngu liền cảm thấy bản thân không đủ nhìn. Theo bản năng liền ưỡn ngực lên.

Cái động tác nhỏ này bị Tường Trọng Lâm đứng một bên nhìn vào đáy mắt, trong lòng buồn cười, thò con muốn biến thành con nhím con.

Mục Đình vẫn chưa hồi phục từ sau cú sốc, cô đã tưởng tượng ra rất nhiều dáng vẻ của thái thái Tường Trọng Lâm, thiên kim tiểu thư cả người hàng hiệu không coi ai ra gì, danh môn khuê tú an tĩnh ôn nhu, thế nhưng giờ đây Cố Nhượng Ngu xuất hiện đã lật đổ tất cả suy đoán trước đó của cô.

"Hoá ra là Mục tiểu thư, xin chào." Cố Nhượng Ngu tỏ vẻ thân thiện vươn tay.

Mục Đình phục hồi tinh thần, cầm lấy tay cô, cũng cười nói "Lần đầu gặp mặt, nhìn qua em còn rất trẻ."

"Em không phải là nhìn qua tuổi còn trẻ, em là thật sự rất trẻ," Cố Nhượng Ngu cười đến sâu sắc, mắt cong cong nhìn Mục Đình trước mặt, "Mục tiểu thư là bạn học của lão Tường nhà em, vậy tuổi cũng không trẻ, gánh nổi một tiếng tỷ tỷ này rồi. Mục tỷ tỷ, bọn em đi trước một bước, sau này có rảnh tới chơi a."

Nói xong, cô tự nhiên khoác lấy tay Tường Trọng Lâm, mặt dán lên bả vai anh.

Mục Đình ban đầu là bị câu "tuổi cũng không trẻ" kích thích, sau đó lại thấy cô thân mật kéo Tường Trọng Lâm như vậy mà Tường Trọng Lâm không hề có một chút nào là không tình nguyện, ngược lại trong mắt sùng nịch (chiều chuộng + say đắm) nhìn cô.

Tất cả những điều ngay trước mắt cô nhìn thấy nghe được đều khiến cả người cô không thoải mái, thế nhưng cô là Mục Đình đoan trang hào phóng, đã không còn là đứa học sinh cấp ba đáng thương lúc trước bị người khi dễ, tất cả mọi thứ đều đang nhắc nhở cô, cô cần phải duy trì hình tượng bản thân, đừng so đo với loại tiểu hài tử nông cạn này.

"Được, vậy hai người đi trước." Cô mỉm cười nói.

"Đề Hà Tấn đưa em về." Tường Trọng Lâm nghĩ đến yêu cầu vừa rồi của cô, không đành lòng để cô một mình bắt taxi về.

Mục Đình chỉ là gật gật đầu.

Cố Nhượng Ngu tiêu sái xoay người, trong ánh mắt mọi người lôi kéo tay Tường Trọng Lâm đi ra ngoài.

Lưu lại Mục Đình thần sắc khó phân biệt nhìn bóng dáng họ chậm rãi đi xa.

Cố Nhượng Ngu vừa lái xe vừa nghiêm túc suy tư, cô vừa nãy đã khiêu khích như vậy mà vị tiểu thư này lại vẫn có thể trầm ổn, xem ra không phải dễ chọc a. Hay là cô ta đã thật sự buông bỏ quá khứ? Nghĩ đến đây, cô liếc mắt một cái nhìn Tường Trọng Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nghĩ thầm, thật là nhìn không ra nam nhân như vậy còn từng trải qua loại tình cảm này.

"Sao lại nhìn lên anh?" An tĩnh trong xe, Tường Trọng Lâm bỗng nhiên ra tiếng.

Cố Nhượng Ngu thiếu chút nữa sợ tới mức phanh gấp, cảm tức nhìn anh, "Trên trán anh có mọc con mắt thứ ba hay sao? Anh làm sao mà biết em đang nhìn đi đâu?"

Tường Trọng Lâm vẫn không mở mắt, lời nói mang ý cười, "Anh chính là biết."

.....

Về nhà rồi, Cố Nhượng Ngu cảm áo ngủ Tường Trọng Lâm rồi đẩy anh vào phòng tắm,

"Mau đi tắm rửa đi, toàn thân đều là mùi rượu, hôi chết đi..."

Tường Trọng Lâm biết nghe lời đi vào, được chốc lát, lại nghe thấy tiếng anh ở bên trong gọi cô.

Cố Nhượng Ngu không kiên nhẫn đi đến cửa phòng tắm, "Sao thế?"

"Sửa tắm hết rồi."

Cố Nhượng Ngu mới nhớ tới hôm nay lúc cô rèn luyện trong phòng tập thể thao xong muốn hạ nhiệt, phát hiện ra sửa tắm dùng hết thì quăng đi rồi. Cô không cầu kỳ gì về đồ dùng tắm rửa cho nên vẫn luôn dùng chung bình sửa tắm với Tường Trọng Lâm.

"Nha, anh chờ một chút a."

Cô đến phòng giữ quần áo lấy sửa tắm từ trong một cái ngăn kéo ra, sau đó vào phòng tắm

Bởi vì phòng tắm có chia chỗ khô và chỗ ướt riêng biệt, Cố Nhượng Ngu có thói ở sạch kỳ quái, cô không thích nhất là để nước từ khu vực tắm vòi sen bên trong làm ướt gạch men sứ bên ngoài, vốn dĩ cô là tính toán đem đặt ở cửa phòng tắm, nghĩ nghĩ, vẫn là đưa vào bằng không anh lại cả người ướt nước đi ra thì dở phòng tắm

Bên ngoài chỗ tắm vòi sen vây quanh bằng thủy tinh mờ, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy bóng người bên trong, cô lấy tay trái che đôi mắt, tay phải xách theo sửa tắm, đứng ở ngoài cửa kính gỗ gõ.

Tường Trọng Lâm mở cửa kính ra liền thấy một màn như vậy, anh hơi buồn cười, "Che mắt làm cái gì, cũng không phải chưa từng nhìn thấy."

Cố Nhượng Ngu thầm nắn một câu trong lòng, lão lưu manh! "Mau cầm đi, em mới không hiếm lạ anh đâu, em sợ lẹo mắt."

Cố Nhượng Ngu vừa cảm thấy sữa tắm trong tay bị cầm đi xong liền chuẩn bị chạy lấy người, ai biết một lực đạo mà cô vô pháp tránh thoát đã thuận thế kéo cô vào phòng tắm vòi sen. Lập tức, cả người đều bị dội ướt đầm.

Cô bị dọa ngã người vài giây xong mới phản ứng lại, ngay sau đó tức giận đến nhảy dựng lên,

"Em mới thay áo ngủ sạch! Anh muốn làm gì a!..."

Còn chưa nói xong đã bị Trương Trọng Lâm đè lên mặt kính.

"Hôm nay em nói gì đó? Hử?" anh nhẹ nhàng cắn vành tai thịt mềm của Cố Nhượng Ngu.

Cố Nhượng Ngu cả người run lên, cảm thấy thế sự không đúng.

"Em nói cái gì?" Đôi tay cô giãy giụa muốn thoát khỏi kiềm chế của Trương Trọng Lâm.

Trương Trọng Lâm không thích cô ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, dứt khoát đặt đôi tay cô lên mặt kính.

"Nói anh già?"

Cố Nhượng Ngu cả kinh, mới nhớ lại hình như đúng là cô có nói qua cái xưng hô lão Trương...

"Đó là nói giỡn a, anh đừng không hài hước như vậy!" Cố Nhượng Ngu cảm thấy Trương tiên sinh uống rượu vào so với ngày thường càng thêm muộn tao nghiêm trọng.

"Anh cảm thấy cần phải chứng minh một chút cho em xem anh rốt cuộc già hay không." Nói xong, một tay xoay người Cố Nhượng Ngu lại, kéo quần áo trên người cô xuống, hay tay kéo một cái, làm hai chân cô treo lên hông anh, cả người tựa vào mặt kính, hôn thật mạnh, sau đó đột nhiên thẳng tiến.

Bởi vì một câu lời nói đùa mà Cố Nhượng Ngu phải trả giá thâm trọng đại giới, tốn thời gian rất lâu bị Trương tiên sinh bắt tiếp thu minh chứng của sự "hữu lực". Cuối cùng cô chỉ còn hơi thở mong manh bị bẻ lên giường, một khắc trước khi ngủ cô bỗng nhiên nghĩ đến.

Rốt cuộc là vì uống rượu vào mới thành như vậy? Hay là vì bị cô nói một chữ lão liền thẹn quá giận?

.....

Trương Trọng Lâm ngồi trong văn phòng rộng uống cà phê vừa mới nấu xong, nghĩ đến sáng hôm nay đưa Cố Nhượng Ngu đi Văn Phòng làm, dọc đường đi cô ngủ gục ngủ gật giống như gà con mổ thóc, phòng chừng ngày hôm qua thật sự là một chết cô. Nhớ lại ánh mắt cô vừa ai oán lại phẫn nộ, Trương Trọng Lâm không hề tự giác lộ ra một ý cười.

Lúc Alex gõ cửa tiến vào, lại nhìn thấy hình ảnh quý dị BOSS nhìn một ly cà phê cười đến vui vẻ.

Cậu họ khan vài tiếng, ý gọi Trương Trọng Lâm còn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình phục hồi tinh thần lại.

"Tổng tài, Đồng Thịnh bên kia nói hôm nay phái tổ công tác lại đây bàn bạc cùng chúng ta, ngài xem có nên làm một cái tiệc rượu chiêu đãi trước?"

Trương Trọng Lâm trầm ngâm một chút, "Như vậy đi, giữa trưa cứ an bài bọn họ vào khách sạn ở, buổi tối mở một tiệc rượu nhỏ để chiêu đãi. Để phòng quan hệ xã hội đi an bài."

"Được ạ," Alex chần chờ một chút, "Mặt khác, đại biểu tổ công tác nói buổi sáng muốn cùng ngài gặp mặt, ngài xem?"

"Có thể, anh ta đến thì cứ để anh ta lên đi."

"Vâng." Alex lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Trương thị gần đây nhìn trúng một miếng đất rất phù hợp để xây khách sạn nghỉ dưỡng, dự định là một khu nghỉ dưỡng cao cấp tích hợp sân golf, suối nước nóng, trang trại ngựa và các cơ sở giải trí khác. Thật không may, chủ sở hữu của khu đất, Tập đoàn Đồng Thịnh lại không nguyện ý nhà miếng đất ra, cho dù có tăng giá mua cũng không muốn bán. Ngay lúc chuyển sắp thất bại thì Đồng Thịnh bỗng nhiên phái người tới nói, bán đất thì không được nhưng có thể đổi thành hợp tác khai thác, Đồng Thịnh cung cấp đất, Trương thị xây dựng, đến lúc làm xong thì chia hoa hồng.

Tuy rằng ý đồ của Đồng Thịnh quá rõ ràng, nhưng bắt đắc dĩ miếng đất kia lại nằm trong tay bọn họ, rốt cuộc hội đồng quản trị quyết định thông qua kế hoạch hợp tác khai thác. Tập đoàn Đồng Thịnh phái ra một tổ công tác tới nằm trong Trương thị, tham gia toàn bộ quá trình (xây dựng).

Nghe nói lần này người phụ trách tổ là một nhân tài vừa được Đồng Thịnh mời về từ nước Mỹ, từng tham dự nhiều hạng mục hợp tác với một số vụ sáp nhập và mua lại công ty, tại phương diện này tương đối có kinh nghiệm.

Điện thoại nội tuyến vang lên, "Trưởng tổng, đây là quầy tiếp đón, có vị đại biểu Đồng Thịnh muốn gặp ngài."

"Đề anh ta lên."

"Được ạ."

Chốc lát, tiếng đập cửa vang lên, sau khi Trương Trọng Lâm nói mời vào, người đẩy cửa đi vào chính là người trước đó không lâu vừa thấy gặp mặt, Mục Đình!

Tường Trọng Lâm hơi ngây ngời, Mục Đình nhìn thấy vẻ mặt của anh thì bật cười. Đi thẳng đến trước mặt anh, kéo ghế ngồi xuống.

"Thế nào? Anh giặt mình?"

"Em là người của Đông Thịnh?" Tường Trọng Lâm hỏi.

"Xem như vậy đi," Mục Đình đặt túi xách trên đùi, dáng ngồi ưu nhã, ánh mắt đẹp nhìn Tường Trọng Lâm, "Lúc em còn ở Mỹ, Đông Thịnh vài lần tới tìm em, lúc đầu em không đồng ý, nhưng sau em lại cảm thấy về nước phát triển cũng tốt cho nên liền đáp ứng phụ trách hạng mục này."

"....." Tường Trọng Lâm trầm mặc, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Mục Đình thấy anh không nói gì, tỏ vẻ trên chọc, "Chẳng lẽ là bởi vì quan hệ trước kia của chúng ta làm anh cảm thấy xấu hổ hay là không tiện? Em có thể xin tổng công ty thay người."

"Cái đó cũng không cần." Tường Trọng Lâm nhanh chóng trả lời, lập tức tiến vào trạng thái làm việc, "Em đã là đại diện của Đông Thịnh, lần hợp tác này còn mong chỉ giáo nhiều hơn. Khách sạn đã an bài xong xuôi, buổi tối sẽ có tiệc hoan nghênh chiêu đãi mọi người."

"Anh cũng tham gia sao?" Mục Đình nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, nhẹ nhàng hỏi.

"Đương nhiên, lần hợp tác này anh là người phụ trách, nhất định là anh sẽ tới." Tường Trọng Lâm trả lời cực kỳ công thức hoá.

Mục Đình từ đáy lòng sâu kín thở dài một tiếng, sớm biết anh là cái kiểu người này, chuyện đã nhận định tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, vô luận là trách nhiệm hay là gia tộc, hiện tại anh đã không thể ném gánh nặng trên người đi, càng đừng nói có thể cùng cô nổi lại duyên cù.

"Vậy được rồi, chúng ta buổi tối lại gặp." Nói xong, Mục Đình liền đứng dậy rời khỏi văn phòng Tường Trọng Lâm.

.....

Đầu ngón tay Cố Nhượng Ngu cào nhẹ lên mặt bàn, khổ đại cừu thâm nhìn Vu Khởi Văn phía đối diện.

"Cậu nhìn tôi như vậy làm gì a, kiến nghị của tôi chẳng lẽ không được hay sao?"

Cố Nhượng Ngu vừa nghe, lập tức đem tài liệu cầm trên tay ném lên ngực hắn, "Đây là cái kiến nghị thôi gì? Chúng ta là luật sư, không phải thám tử tư, không lẽ còn muốn đi bắt gian?"

"Nhưng mà lão già này dấu những cái khác quá kín kẽ, cơ bản không tìm thấy nhược điểm. Hắn là về mặt phụ nữ thì lão nhất định sẽ bị chúng ta bắt được nhược điểm!"

"Tôi đã nói cậu đừng có suốt ngày nhận mấy vụ lý hôn tam cô lục bà, còn tiếp tục nữa thì chỗ này cũng biến thành văn phòng thám tử tư."

"Được được A Ngu, lần này thật sự không phải tôi nhận, là mẹ tôi đó, Lưu thái thái vốn là học muội của bà, sống chết muốn tôi giúp đỡ, tôi đây còn không phải là muốn từ chối mà không được hay sao?" Vu Khởi Văn tỏ vẻ bất lực.

Cố Nhượng Ngu hồ nghi nói, "Nếu đã là nhờ cậu thì sao còn muốn kéo lên đầu tôi?"

"Khách sạn hắn tới kia là khách sạn dưới trướng vị gia nhà cậu, tính tư mật quá tốt, người bình thường không thể đi lên. Cậu cũng biết đám chúng ta trước nay đều là đi thành đồng chứ có bao giờ dính đến bên thành tây này đâu. Một mình tôi đơn thương độc mã lại càng dễ làm người khác chú ý."

"Cậu chắc là không định lôi kéo tôi đi cùng cậu làm thế mở cửa đầu phải không?" Cố Nhượng Ngu nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn.

Vu Khởi Văn nín nọt cười, "Đầu có, tôi biết A Ngu tốt nhất, xem tình cảm nhiều năm này của chúng ta thì cậu cũng đến giúp tôi một lần đi, lại nói, hồi đó cậu ăn thịt kho tàu mẹ tôi làm nhiều như vậy..."

"Không được nhắc đến thịt kho tàu!" Cố Nhượng Ngu vừa nghe mấy chữ này liền phẫn nộ, lúc ấy sau khi cô và Vu Khởi Văn trở thành bạn bè quan hệ tốt cũng thỉnh thoảng tới nhà bọn họ, bởi vì hai nhà cũng không xa cho nên Cố Nhượng Ngu có thể đi tới Vu gia ăn cơm.

Mẹ Vu là bà chủ gia đình thiện lương giỏi giang, xuất thân từ gia đình bình thường chứ không phải thiên kim tiểu thư gì, rất nhiều chuyện đều có thể ra tay. Đặc biệt là nấu cơm. Thịt kho tàu bà nấu đúng là sớ trường. Cố Nhượng Ngu trước kia ở nhà cũng chưa được ăn loại đồ ăn kiểu này, trong nhà coi trọng dưỡng sinh nên hầu như không dùng loại thịt nhiều dầu mỡ như vậy. Cho nên lần đầu tiên cô được ăn Cố Nhượng Ngu thực sự cảm thấy ăn còn ngon hơn bất kể loại sơn trân hải vị nào, ăn mãi không ngừng.

Khiến cho cô thời gian đó bỗng nhiên biến thành bé mập, cuối cùng là nhờ lòng yêu cái đẹp mới hạ quyết tâm cự tuyệt thịt kho tàu, chuyện này nhớ tới cũng là một đoạn huyết lệ sử.

Cuối cùng, bị Kevin nắm ni i ôi, Cố Nhượng Ngu mới đồng ý cùng hắn đi. Nhưng trước đó phải nhấn mạnh, cô chỉ phụ trách đem hắn đi vào trong khách sạn, chuyện còn lại cô mặc kệ.

Vu Khởi Văn lôi thê son sát vỗ ngực bảo đảm, "Không thành vấn đề, chuyện sau đó tôi tự giải quyết."

Tới cửa khách sạn, Cố Nhượng Ngu gọi điện cho Alex xong muốn đi trên tầng cũng dễ như trở bàn tay, đợi Vu Khởi Văn đi lên, Cố Nhượng Ngu đi dạo một lát ở tầng trệt, đang chuẩn bị trở về thì thấy Alex vội vàng lướt qua.

Cô bước vội vài bước đuổi theo, "Alex?"

Alex đang sốt ruột đi đường thì nghe được có người đang kêu tên hắn, quay đầu lại thì thấy là Cố Nhượng Ngu, kinh ngạc một chút dừng lại bước chân, "Thái thái? Sao cô lại ở đây?"

"Đây kia cái gì, Alex, đã nói với anh bao nhiêu lần, lúc không người ngoài anh có thể đổi xưng hô khác hay không, thái thái nghe quá già." Cố Nhượng Ngu oán giận nói.

Alex "....."

"Sao anh lại ở đây a?" Cổ Nhược Ngu tò mò, "Vừa nãy tôi gọi cho anh thì anh vốn ở đây sao?"

"Không, tôi mới đến bên này. Sao ngài bỗng nhiên muốn lên tầng phòng cho khách?"

Cổ Nhược Ngu ngượng ngừng cười một chút, "Chuyện công việc."

Alex bưng tỉnh đại ngộ a một tiếng, anh biết Cổ Nhược Ngu làm luật sư, chắc là có cái gì không tiện, anh cũng không hề truy vấn.

"Anh ở đây chứng tỏ anh ấy cũng tới rồi?" Cổ Nhược Ngu khẳng định nói, "anh ấy" đương nhiên chỉ Trương Trọng Lâm, Alex trên cơ bản chính là cái bóng của Trương Trọng Lâm, phần lớn thời gian chỉ cần Trương Trọng Lâm xuất hiện thì nhất định có bóng dáng Alex.

"Đúng vậy," Alex gật đầu, "Tổng tài tổ chức một buổi tiệc rượu chiều dài, có một tổ công tác của công ty khác muốn qua bên này tham gia một hạng mục."

"Tiệc rượu? Đồng người không?"

"Cũng khá đông đấy?"

"Bên trong hẳn có rất nhiều người không quen biết nhau đi?"

"..... Hẳn là... Đúng thế?" Alex nhìn về mặt Cổ Nhược Ngu có điểm quái dị, không chắc cô có ý tứ gì, không dám tùy tiện đáp lại.

"Có thể để tôi đi vào sao?"

"A?"

"Vốn dĩ tôi định làm xong chuyện thì về nhà, nhưng mọi người đều ở đây rồi, tôi chờ một chút rồi cùng anh ấy về."

"Cái đó... Để tôi nói với tổng tài một tiếng."

"Có cái gì mà nói, tôi chỉ đi vào ăn chút đồ ăn rồi đợi anh ấy, dù sao mọi người ai đều không quen biết. Cứ coi như một yêu cầu cá nhân của tôi đi."

Nói đến đây, Alex cũng không thể không đáp ứng, anh cứ đồng ý trước đợi lát nữa tổng tài tới rồi lại đi nói một tiếng. Nói giỡn sao, để thái thái một mình một góc trong tiệc rượu, anh còn muốn lẫn lộn hay không chứ.

Thế nhưng mà trời tính không bằng người tính, Alex còn chưa kịp gặp Trương Trọng Lâm thì đã bị một cuộc điện thoại gọi tới sân bay đón tiếp một nhân vật quan trọng. Hẳn là Trương Trọng Lâm phân phó vội vàng, ngữ khí cũng không cho người khác xen mồm, anh từ đầu tới cuối không có chỗ nào để nói, tự nhiên cũng không có khả năng nói ra chuyện Cổ Nhược Ngu đang ở khách sạn.

Cổ Nhược Ngu vào đại sảnh tiệc, bên trong sáng sủa rộng mở, bài trí đều vô cùng có phong cách thiết kế, cũng không hề mù quáng theo đuổi xa hoa, chung quanh đặt rất nhiều sofa có thể cung cấp nơi nghỉ ngơi cho khách, còn có cửa kính sát đất cao gần ba mét, nhìn qua cực kỳ thu hút. Ngay lúc Cổ Nhược Ngu đang nhìn quanh chung quanh đánh giá trang hoàng, thì ở lối vào có một trận xao động, cô nhìn qua khe hở giữa đám người vừa lúc thấy một màn Trương Trọng Lâm vận tây trang giày da cùng Mục Đình quần áo hoa lệ sóng vai đi vào hội trường.

Người kia sao lại ở chỗ này? Cổ Nhược Ngu ngơ ngẩn.

Cẩn thận nhớ lại những lời Alex vừa mới nói, chẳng lẽ Mục Đình chính là người đến từ cái công ty đối phương kia?

Đáy lòng cô dâng lên một cảm giác khó chịu tới cực điểm.

Trương Trọng Lâm tất nhiên là không chú ý đến Cổ Nhược Ngu trốn ở góc phòng, bước vài bước đi lên đài, đứng trước micro bắt đầu lên tiếng.

Cổ Nhược Ngu tuy rằng không thích bộ dáng thầy giám thị của anh, thế nhưng lúc anh chuyên chú diễn thuyết quả là có mị lực khác hẳn.

Thanh âm của anh trầm ổn có từ tính, nội dung không bóng bẩy không phô trương, nói đúng vào trọng điểm, thi thoảng lại có một chút hài hước, nhìn như vậy anh hoàn toàn xứng đáng là cấp cao của một công ty ưu tú.

"Cuối cùng, mời người phụ trách của tập đoàn Đồng Thịnh, Mục Đình tiểu thư lên phát biểu vài câu." Trương Trọng Lâm nói xong, lùi ra bên cạnh, đưa tay mời Mục Đình.

Giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người Mục Đình yếu điệu lượn lờ đi lên đài, ngắn gọn hữu lực nói vài câu, đáng vẻ người phụ nữ của công việc, hơn nữa lại có khuôn mặt xinh đẹp, trong lúc nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người ở đây.

Cổ Nhược Ngu tiện tay cầm một miếng bánh kem, cắn giận cắn lên.

"Buổi tối ăn bánh kem, không sợ mập lên a?" Một người nữ nhân viên của công ty đứng bên cạnh nhìn Cổ Nhược Ngu mồm to ăn bánh kem như vậy, cảm lòng không đậu hỏi.

Cổ Nhược Ngu bình tĩnh lau bánh kem dính bên khóe miệng, "Ăn no mới có sức lực giảm béo."

Nữ nhân viên lập tức lộ ra một loại vẻ mặt "Cô đang nói đùa đấy".

Lúc này, một người nữ nhân viên khác đi lại đây, "Ài, cô nói xem, Trương tổng chúng ta với Mục tiểu thư nhìn rất đẹp đôi đấy?"

"Tổng tài không phải đã kết hôn sao?" Nhân viên vừa rồi hỏi ngược lại.

"Cô cũng không biết đấy, tôi nghe nói a, tổng tài và vị Mục tiểu thư kia đã quen biết từ lâu, hình như còn từng qua lại." Cô ta hạ thấp thanh âm, có vẻ thần bí.

"Sao cô biết?"

"Loại bát quái này luôn có con đường chảy ra." Cô ta đắc ý dào dạt nói.

Cố Nhục Ngu ở một bên nghe thấy dựng lỗ tai, đáy lòng âm thầm cười lạnh nói, "Muốn nhân cơ hội công tác tới đào góc tường của tôi? Không có cửa đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ chốc lát sau trong đại sảnh liền vang lên nhạc waltz. Là nhân vật trọng yếu trong tiệc rượu lần này, Tường Trọng Lâm và Mục Đình tự nhiên là phải nhảy bài mở màn. Chỉ thấy Tường Trọng Lâm vươn tay, dẫn dắt Mục Đình chậm rãi đi vào sân nhảy.

Trước kia, hồi cấp ba thường xuyên có vũ hội tiệc tối gì đó, mức độ phối hợp giữa Tường Trọng Lâm và Mục Đình có thể nói là đã đạt được ngưỡng vô cùng ăn ý. Một cử chỉ, một ánh mắt, là có thể hiểu được động tác tiếp theo của đối phương. Dù là người ngoài nghề thì cũng có thể nhìn ra được nhảy được tới mức độ này tuyệt đối không phải là bạn nhảy vừa gặp mặt.

Cố Nhục Ngu cẩn thận nhớ lại một chút, hình như trong trí nhớ cô còn chưa từng cùng Tường Trọng Lâm nhảy với nhau. Lại nhìn anh bây giờ, mỗi tư thế đều ưu nhã chuẩn xác, trong các điệu nhảy xã giao, kỹ thuật người nam có cao siêu hay không rất là quan trọng, bởi vì gần như cả bài nhảy đều do người nam dẫn dắt. Nếu bên nam có kỹ thuật nhảy phi thường, vậy bạn gái cũng dễ dàng phát huy xuất sắc. Nhưng nhìn Tường Trọng Lâm cùng Mục Đình, rất khó nhìn ra là ai dẫn dắt ai, cứ như thể hai người bọn họ hiểu rõ động tác tiếp theo của đối phương. Mỗi một bước nhảy đều ăn ý hợp pháp.

Cố Nhục Ngu trong lòng tự nhiên là không vui vẻ, không có nữ nhân nào nhìn thấy chồng mình với nữ nhân khác khiêu vũ thân mật lại có thể hoàn toàn không ngại, tuy rằng nói đây là một phần của công việc, thể nhưng trong mắt Cố Nhục Ngu vẫn thấy sao mà chói mắt.

Sau khi điệu nhảy mở màn kết thúc chính là thời gian tự do hoạt động của mọi người.

Mục Đình nhìn người bên cạnh mình cao lớn đỉnh bật, dường như có thể trở thành người nam nhân có thể vì người chồng đỡ một mảnh trời, gương mặt quen thuộc như vậy, lại cũng xa lạ như vậy. Cô bỗng nhiên trong lòng nảy sinh hồi hận, nếu lúc trước cô không rời đi thì hiện tại người có thể chinh đại quang minh đứng ở bên người anh hẳn là chính mình, mà không phải cùng một nữ nhân vớ vẩn tới liên hôn không tình yêu.

"A Lâm, có thể chờ nửa lại nhảy cùng em một bài không?" Mục Đình khẽ kéo góc áo Tường Trọng Lâm, chậm rãi nói.

Tường Trọng Lâm không rõ ràng Mục Đình muốn làm cái gì, trực giác có chút muốn chối từ, nhưng nhìn thấy đôi mắt cô đựng đầy chờ mong lại không đành lòng cự tuyệt, rốt cuộc từ trước anh cũng chưa bao giờ cự tuyệt cô điều gì.

Vừa định mở miệng thì Alex vừa đón người xong quay về khách sạn, nhìn thấy Tường Trọng Lâm đứng ở một bên, cũng không chú ý bên cạnh còn có nữ nhân khác, hai ba bước tiến đến, đưa lỗ tai nói mấy câu.

Tường Trọng Lâm nghe xong, mày nhăn lại, "Cô ấy hiện tại ở đâu?"

Alex cười khỏ, "Tôi cũng không biết, đại khái ở trong cái hội trường này đi."

Tường Trọng Lâm sắc mặt không vui đem ly champagne vừa mới cầm ở trong tay đưa cho Alex, "Lần sau nhớ nói sớm một chút cho tôi." Sau đó xoay người đi vào chỗ đông người.

Mục Đình nhìn biến cố đột nhiên này có chút phát ngốc, dò hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Alex lúc này mới phát hiện đại biểu của Đông Thịnh cũng ở đây, có chút xấu hổ, "Tổng tài phụ nhân tới, tôi quên không nói sớm với anh ấy."

Vợ của anh tới?

Mục Đình trong lòng nảy ra chút nghi vấn, đây không phải tiệc rượu của công ty sao? Vợ của anh vì sao lại đến đây?

Alex nhìn ra cô đang nghi hoặc, ngay sau đó giải thích, "Phụ nhân tới đây là có chút công việc, nhìn thấy tổng tài cũng ở đây thì qua đây chơi."

Mục Đình có chút khinh thường, đến đây chơi? Hay là tới giám thị Tường Trọng Lâm? Tâm nhân cũng quá nhỏ. Nếu thật là đến đây chơi chơi thì cũng quá không biết nặng nhẹ, tuy rằng là tiệc rượu nhưng đây cũng là công việc của nam nhân.

Cô nhớ tới gương mặt Cố Nhục Ngu lần đầu tiên gặp, thanh xuân, đường hoàng, ánh mắt không hề sợ hãi, còn mang theo một loại tươi cười cô rất quen thuộc, cái loại tươi cười năm đó ở trường học cô thấy đã nhiều.

Nữ sinh trong trường trừ những đứa thích tới trào phúng cô ra còn có một loại nhìn qua rất thân thiện, cũng sẽ không tới trêu chọc châm chọc cô, nhưng một khi đến gần người sẽ phát hiện khoe miệng những đứa con gái này đều ngậm một tia ý cười. Ý cười như vậy, lúc đó Mục Đình nhìn thấy ý chính là "ngươi còn không xứng để ta chú ý tới".

Cũng về mặt đó, cô cũng gặp qua trên người Tường phụ, đó là một loại nhìn từ trên xuống, một loại buồn cười thương hại.

Nghe thấy lời Cố Nhục Ngu hơi mang khiêu khích, cô đại khái đoán được Cố Nhục Ngu có hiểu biết nhất định về thân phận của cô, bằng không cũng sẽ không vừa thấy mặt liền nói loại lời này, nhưng từ trên mặt Cố Nhục Ngu cô không tìm được kinh ngạc cùng khản trương. Dường như có đối với cô ấy mà nói hoàn toàn không phải uy hiếp.

Mục Đình chán ghét về tự tin như vậy.

Lúc Tường Trọng Lâm tìm thấy Cố Nhục Ngu đang trốn ở trong góc, cô đang được một cái kem mút* chứa lạnh, hương vị ngọt ngào lạnh lạnh làm cho những tâm tình khiến cô không thoải mái tất cả đều bay đi, cho nên mới nói đồ ngọt trợ giúp nhân loại tìm được suối nguồn vui sướng a.

*Sundae, kem mút, giống như kem ly, bên trên có mút hoặc siro hoa quả, có thể cho thêm bánh quế, sprinkles, kem, marshmallows, đậu phộng, anh đào maraschino, hoặc các loại trái cây khác.

Ăn ăn, phát hiện trên cái bàn trước mặt có một bóng đen, cô ngậm miệng ngẩng đầu, liền thấy được gương mặt vô biểu tình của Tường Trọng Lâm.

"Em ăn rất vui về đi?" Nghe không ra cái gì cảm xúc gì.

Cố Nhược Ngu lúc này mới phát hiện bản thân còn đang nắm cái ly kem ở trong tay, vội vàng đặt xuống bàn giống như cục khoai lang phòng tay.

Tường Trọng Lâm luôn không cho phép cô ăn đồ sống lạnh, cô cũng biết ăn xong tới mấy ngày đó sẽ đau muốn chết. Thế nhưng có đôi khi không quản được miệng mình.

Nhìn thần sắc Tường Trọng Lâm khó phân biệt, trong lòng Cố Nhược Ngu đánh lên hồi trống, đổi thành vẻ lấy lòng tươi cười, "Em thật sự không ăn mấy miếng đâu, em thề." Nói xong còn dựng thẳng ba ngón tay, ra hình ra dạng chỉ trỏ nhà.

"Sao em lại đến đây? Không chào hỏi một cái?"

Nghe thấy anh rút cuộc cũng bỏ qua vấn đề này, ở trong lòng Cổ Nhược Ngu nhẹ nhàng thở ra.

"Vu Khởi Văn đến có chút án cần xử lý, em đi theo cậu ấy đến đây, cậu ấy đi làm việc, em thấy các anh ở đây có tiệc rượu liền tiến vào tham gia náo nhiệt."

Nghe được mấy chữ Vu Khởi Văn, Tưởng Trọng Lâm môi căng ra một chút, "Vây em trước tiên cứ ngồi ở đây, chờ xong xuôi cùng nhau về."

Cổ Nhược Ngu gật gật đầu.

Tưởng Trọng Lâm vừa muốn xoay người, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cầm ly kem trước mắt cô đi, "Không được ăn mấy thứ này đó."

Nói xong lưu lại một bóng dáng tuyệt tình rồi khỏi.

Tưởng Trọng Lâm tiện tay đặt cái ly lên khay của nhân viên phục vụ, phân phó nói, "Đem kem ly các thứ trên bàn com toàn bộ bỏ xuống đi."

Ngồi chốc lát Cổ Nhược Ngu mới phát hiện không đúng, đây không phải lời kịch của mình a! Anh tùy tiện tiện tiện cùng bạn gái cũ khiêu vũ bị mình phát hiện xong không phải nên giải thích cầu xin tha thứ sao? Sao lại cuối cùng biến thành mình cầu xin anh tha thứ chứ?

Đã không có đồ ngọt yêu thương, Cổ Nhược Ngu đành phải bụng một ly nước chanh ngồi trên xô pha, lấy đi động ra chơi trò chơi. Bắt đầu không đến 5 phút, cô liền cảm thấy xô pha đối diện có người ngồi xuống.

Khóc mất dư quang thoáng nhìn, thế mà lại là Mục Đình!

Cổ Nhược Ngu bình tĩnh thoát khỏi trò chơi, bỏ điện thoại thả vào túi xách, cả người tiến vào trạng thái đề phòng.

Ta không đi tìm người người còn dám đưa tới cửa? Lá gan quá lớn đi!? Trong phim truyền hình lúc này hay diễn như thế nào? Cổ Nhược Ngu bắt đầu nhớ lại những bộ phim ngôn tình câu huyết mà Tưởng Trọng Lâm gọi là sản phẩm rác rưởi đó. Thông thường lúc nữ chính gặp mặt bạn gái cũ lửa bắn tung toé, chẳng lẽ cô ta sẽ tự mình ngã ra đất sau đó làm bộ là mình đẩy?

Giây tiếp theo Cổ Nhược Ngu cũng khinh bỉ bản thân quá ngu xuẩn, trong đại sảnh có giám sát khắp nơi này cô ta sao dám. Cô còn đang đau khổ suy tư xem Mục Đình sẽ ra thù đoạn gì, Mục Đình đối diện bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cố tiểu thư, em thật đáng yêu."

"Đáng yêu? Em thường sử dụng tính từ này khi buộc phải khen ngợi những người mà em không thích."

Mục Đình lắc đầu, "Em không cần đề phòng chị như vậy, chị đối với em không có gì uy hiếp."

"Nếu loại này lời nói dùng được, thì Iran và Pakistan cũng không đến mức đánh nhau nhiều năm như vậy."

Mục Đình nhìn Cổ Nhược Ngu, dừng một chút, "Em biết quan hệ trước kia của chị và anh ấy?"

"Anh ấy" là ai rất dễ hiểu. Cổ Nhược Ngu hào phóng gật đầu nói, "Bạn gái cũ, em biết."

"Nếu thân phận này làm em cảm thấy không thoải mái thì chị thực xin lỗi."

"Không có không có," Cổ Nhược Ngu phát tay nói, "Hiện tại là xã hội mở cửa, ai còn để ý tiền nhiệm có mấy người? Anh ấy nếu trước kia ngay cả một cô bạn gái cũng không có, nhiều tuổi như vậy mới thật là đáng sợ."

Không nghĩ tới Cổ Nhược Ngu sẽ nói như vậy, ngược lại làm Mục Đình ngượng ngùng cả người.

"Kỳ thật thì thời cấp ba yêu đương gì đó cũng bình thường, xao động tuổi dậy thì, em hiểu được. Những chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi đi." Cổ Nhược Ngu cường điệu hai chữ "qua đi".

"A Lâm là người niệm tình cũ, lúc ấy đối với chị cũng rất tốt, chỉ là đáng tiếc..." Mục Đình nói còn chưa dứt lời, ngừng ở nơi đó.

"Không có gì đáng tiếc, tiếc nuôi tạo ra vẻ đẹp a, nếu là hai người lúc trước thành đôi, chị chính là hạt com trắng, chẳng qua hiện tại chị còn có thể làm một chút ánh trắng sáng." Cổ Nhược Ngu ra vẻ truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, nói xong liền móc đi động ra ấn một cái phím tắt, điện thoại rất nhanh được nhận.

Mục Đình chỉ nghe thấy cô nói, "Em đây, bụng không thoải mái, em muốn đi về."

Buông điện thoại, Cổ Nhược Ngu thần sắc sung sướng đối diện Mục Đình, nhìn Tưởng Trọng Lâm đang nhanh chóng đi tới, gọi lên vẻ tươi cười, cúi người đi qua, nói bên tai Mục Đình, "Chỉ là đáng tiếc, có phiền cửa sổ là tôi đây, ánh trắng sáng sợ là chiếu không vào được đâu."

Tưởng Trọng Lâm vừa đi đến thấy Mục Đình ngồi đối diện Cổ Nhược Ngu, rõ ràng sùng sốt, nhưng giây tiếp theo vẫn là thần sắc nôn nóng trước sờ sờ trán cô, hỏi "Sao lại không thoải mái rồi?"

"Chắc là em ăn lạnh lại bị tiêu chảy. Anh xong chưa? Chúng ta có thể đi về chứ?"

Tưởng Trọng Lâm suy tư một chút, chuyện ngày hôm nay đại khái xong rồi, phần còn lại có thể giao cho Alex xử lý, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, "Đi thôi."

Tiếp theo anh xoay người nhìn Mục Đình nói, "Hôm nay chiều dài không chu toàn, anh đi trước một bước, hẹn gặp lại tại lễ ký hợp đồng hôm tới."

Cổ Nhược Ngu cũng cười hi hi đi phía sau Tưởng Trọng Lâm, "Mục tỷ tỷ hẹn gặp lại nha." cô nghiêng người phát phát tay.

Trên mặt Mục Đình nhìn không ra biểu tình gì, chỉ là ngón tay cầm chén rượu càng ngày càng trở nên trắng.

**Chú thích về "hoa hồng trắng" nè:*

Trong "Hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng" Trương Ái Linh có viết thế này: "Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Cưới một đóa hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng. Cưới đóa hồng trắng, nàng như hạt cơm dính trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực."

Editor: Mọi người thấy Cổ Nhược Ngu nên xưng chị em với Mục Đình hay xưng tôi-cô thì hơn? Ban đầu mình định xưng tôi-cô cho nó hợp không khí, nhưng tuổi tác hai người quá xa nhau, hơn nữa còn kêu Mục tỷ tỷ này nọ, nhưng đề chị-em thì nó muốn phần giả tạo, híchic.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lúc Hà Tấn nhận được điện thoại xong chạy tới nơi thì Mục Đình đang ngồi uống một mình một góc ghế dài.

Anh đi tới ngồi xuống đối diện cô, "Kêu tới tới có chuyện gì sao?"

Mục Đình đem tầm mắt chuyển lên gương mặt Hà Tấn, cười cười, "A Tấn cậu vẫn tốt như vậy, gọi cậu liên tới rồi."

Hà Tấn nhấp môi không nói chuyện, Mục Đình lại nhẹ uống một ngụm rượu Cocktail.

"Cậu có thể nói cho tớ biết chuyện sau khi tớ rời đi không?" cô nói.

"Cậu là nói Trọng Lâm?"

Mục Đình gật đầu.

Hà Tấn thờ dài nói, "Mục Đình, cậu vẫn không quên được hần sao? Hần hiện tại....."

"Tớ muốn biết chuyện sau đó." Mục Đình vội vàng ngắt ngang lời Hà Tấn sắp nói, bởi vì cô biết đó nhất định là những lời cô không muốn nghe.

Hà Tấn gọi một người phục vụ và yêu cầu một ly rượu, trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói,

"Sau đó hần biết bác Tường đi tìm cậu nói chuyện, thì đại náo một trận cùng cha hần, thật ra cũng không thể gọi là cãi nhau, cậu cũng biết tính tình hần, căn bản không gây nổi. Hần cùng người nhà chiến tranh lạnh, sau đó còn chạy đến nước Mỹ đi tìm cậu."

Nghe đến đó, Mục Đình cả kinh, kinh ngạc nhìn phía Hà Tấn.

"Sau đó hần khẳng định là không tìm được, hần ở Mỹ đợi một thời gian, cha hần chặt đứt tất cả các nguồn kinh tế, hần dựa vào bản thân ở bên đó sinh hoạt, sau đó... Sau đó thì cha hần bị liệt, sinh bệnh nặng, hần liền trở lại. Hần cũng không nói với tớ cuối cùng đã thỏa hiệp như thế nào. Dù sao thì sau đó hần liền vừa đọc sách, vừa chậm rãi gánh vác Tường thị."

"Vậy..... Vậy anh ấy kết hôn thế nào?" Mục Đình chân chờ nói, vuốt ve cạnh bên của ly pha lê, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Hà Tấn sớm biết cô sẽ hỏi cái này, "Chuyện này, còn phải nói dài. Cậu biết cái cậu em con riêng của hần chứ?"

Mục Đình gật đầu, "Tớ nhớ rõ cậu ta gọi là Thúc Dương đúng không?"

"Đúng rồi, ngay từ đầu người có hôn ước với Cổ gia chính là Thúc Dương mới đúng."

Mục Đình kinh ngạc, "Vậy, vậy sao sau đó lại..."

"Thúc Dương lúc đi học thích một cô gái, sau đó sống chết không đồng ý cùng Cổ gia liên hôn, cũng thiếu chút nữa cùng người nhà cãi nhau to, quả thực đúng là chuyện xưa tái diễn. Nhưng rồi A Lâm ra tay giúp hần. Hần đi khuyên bác Tường, cuối cùng bác Tường miễn cưỡng đáp ứng giải trừ hôn ước cho Thúc Dương. Nhưng hôn ước với Cổ gia nhất định phải chấp hành, cho nên....." Đoạn sau không cần nói cũng biết.

Mục Đình hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện lại như vậy, Tường Trọng Lâm xem như "thế hệ chịu đựng", cẩn thận nghĩ lại trong lòng lại ê ề, chính là bởi vì kết cục năm đó của bọn họ làm Tường Trọng Lâm có chỗ mềm lòng trong chuyện của Thúc Dương, thậm chí nguyện ý hy sinh bản thân tới thành toàn bọn họ, lập tức, cô cảm thấy hốc mắt có chút ướt.

Hà Tấn nhìn dáng vẻ này của cô, cũng đại khái đoán được suy nghĩ của cô, "Cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, cứ cho là hần không liên hôn với Cổ gia thì về sau cũng sẽ có Lý gia, Vương gia, Trương gia, nếu hần ngồi lên vị trí kia thì chuyện này liền tất nhiên không phải do hần (quyết định)."

Mục Đình nhớ tới dáng vẻ của Cổ Nhược Ngu, trong lòng cười nhạo, chẳng qua cũng chỉ là thứ hàng hoá qua tay bị người ghét bỏ lại còn có thể quang minh chính đại ở bên Tường Trọng Lâm như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng có mối lửa đốt lên. Năm đó cô còn không phải là kém người khác một cái xuất thân sao? Dựa vào cái gì cả đám bọn họ đều có thể đứng trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống nhắc nhở cô, thương hại cô, khinh thường cô.

Nhớ tới năm đó, những lời Tường phụ nói khi tới tìm cô, tuy rằng không có bất cứ lời nhục mạ nào nhưng mỗi một từ ngữ đều đang cười nhạo thân phận của cô, nhắc nhở cô không xứng với người con ưu tú của ông ta.

Mỗi khi nhớ lại Mục Đình đều cảm thấy có một cây dầm thẳng tắp cắm trong tim.

Hà Tấn cầm ly lên uống mấy ngụm, thờ dài thật mạnh, "Mục Đình, kỳ thật hần hiện tại khá tốt, thật sự."

Mục Đình chậm chọc cười, "Cậu là đang bảo tớ đừng chen chân làm tiểu tam sao?"

"Tớ....."

"A Tấn, thật ra mà nói, bắt tôi buông tay anh ấy là không thể nào. Cậu biết gần ấy năm tôi ở nước ngoài là như thế nào sao? Tôi rất chăm chỉ học tập, muốn ở trong lĩnh vực của mình có thể tạo ra một chút thành tích, không muốn lại để người khác xem thường. Thế nhưng mỗi khi chỉ có một mình tôi đều nhớ tới anh ấy. Lần này trở về, tôi đã gom đủ dũng khí, tôi không biết anh ấy có thể giận tôi hay không, không để ý tới tôi, không gặp tôi, hoặc là gì đó, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới anh ấy lại kết hôn. Thế mà tôi còn nhớ rõ lúc sắp tốt nghiệp anh ấy còn cầm tay tôi nói với tôi về sau muốn kết hôn với tôi."

Hà Tấn trầm mặc, nhìn hốc mắt cô đỏ lên, một giọt nước mắt cứ như vậy rớt xuống dưới. Anh lấy khăn tay đưa sang.

"Ồ bên nhau cần cả hai người nỗ lực, lúc tách ra lại chỉ cần một trong hai người buông tay liền xong. Lúc ấy cậu đã lựa chọn, thì nên suy xét đến hậu quả, tại sao bây giờ cậu lại hối hận??"

Mục Đình mạnh mẽ nhìn Hà Tấn, tựa hồ anh đã nói ra chuyện gì luôn bị cô xem nhẹ,

"Cậu biết không? Một lần, hần tới tham gia một bữa tiệc cá nhân do công ty tổ chức hành, trước kia hần đều coi thường những hoạt động như vậy, lần đó hần tới tới còn rất tò mò, sau mới biết được là vì vợ hần rất thích một nghệ sĩ dưới trường trong công ty tớ." Hà Tấn nhớ lại, "Có lẽ lúc ban đầu hần chỉ vì muốn cho mọi người một lời công đạo mới kết hôn, thế nhưng hiện tại đã khác rồi, cậu hiểu ý tớ không?"

Hiểu ý cậu sao? Tận lúc Mục Đình trở lại khách sạn ngã lên giường vẫn luôn nghĩ đến những lời này. Ý cậu ta là Trương Trọng Lâm đã yêu người khác sao?

Cô không tin! Những chuyện năm đó còn có thể rõ ràng hiện ra trước mắt cô, Trương Trọng Lâm bề ngoài có bao nhiêu trầm mặc quanh quẩn, thì nội tâm anh lại có bấy nhiêu mềm mại bấy nhiêu chuyên nhất, cô biết, cô không tin một người nam nhân như vậy lại hoàn toàn quên đi quá khứ giữa hai người!

.....

Cố Nhược Ngu về nhà không tránh khỏi bị ăn mắng, Trương Trọng Lâm từ chuyện cô "không nghe lời" đến chuyện "một chút cũng không biết yêu quý thân thể" dạy dỗ chừng nửa giờ, Cố Nhược Ngu cảm thấy bản thân sắp bị nắn tới co vào trong góc tường rồi. Kỳ thật bụng cô một chút cũng không đau, còn không phải là vì xả giận trước mặt bạn gái cũ, giữ thể diện hay sao, chẳng qua lần đại giới này cũng quá lớn đi!

"Em còn tiếp tục như vậy anh sẽ báo bác sĩ Hứa khai đơn thuốc trung dược điều trị cho em uống."

Trung dược!? Cố Nhược Ngu vừa nghe hai chữ này, vội vàng chạy tới túm góc áo anh cầu xin,

"Em không uống trung dược, đáng lắm, đánh chết cũng không cần."

Trương Trọng Lâm nhìn ánh mắt cô giống như nai con, cuối cùng lại mềm lòng, nhưng ngoài miệng còn phải nói, "Về về sau em còn ăn vậy không?"

Cố Nhược Ngu lập tức lắc đầu.

Trương Trọng Lâm ừ một tiếng, "Xem biểu hiện của em."

Cố Nhược Ngu phát hiện một cái nhược điểm của anh, chỉ cần cô tội nghiệp rung rung làm nũng, anh đều sẽ mềm lòng đồng ý. Phòng chừng Trương Trọng Lâm cũng không rõ nuôi vợ với nuôi con gái là khác nhau đi?

"Ừ.. Về sau cứ như vậy đối phó anh." Cố Nhược Ngu yên lặng nghĩ trong lòng.

Lễ ký kết hợp đồng làng du lịch gần tới, Trương Trọng Lâm bắt đầu vội lên, tổ công tác của Mục Đình cũng chính thức nhập trú tập đoàn Trương thị, sau vài lần bàn bạc thảo luận Trương Trọng Lâm cảm giác rõ ràng Mục Đình so với trước kia có chút không giống nhau. Trong công việc có vẻ phi thường tự tin, thành thạo. Trên thực tế năng lực làm việc của cô cũng xác thật xuất sắc, trách không được Đồng Thịnh phải đi Mỹ đào cô về đây.

Lễ ký hợp đồng quyết định ở một khách sạn không xa bên cạnh làng du lịch, hợp đồng ký tên xong sẽ tiến hành thêm một bước thảo luận trước khi khởi công, cuối cùng xác định phương án xây dựng. Cho nên mặc kệ là Trương thị hay là tổ công tác Đồng Thịnh đều phải ở lại làng du lịch mấy ngày.

Ngày ký hợp đồng, phòng hội nghị của khách sạn vô cùng náo nhiệt, hầu như các nhà truyền thông lớn toàn thành phố đều chú ý đến sự hợp tác mạnh mẽ giữa hai doanh nghiệp lớn. Buổi sáng mở họp báo, buổi chiều là lễ ký hợp đồng, buổi tối chuẩn bị một bữa tiệc tối và tiệc rượu để khoản đãi nhân viên tham gia hạng mục lần này và bên truyền thông.

Sau lễ ký hợp đồng buổi chiều, Trương Trọng Lâm tới công trường để kiểm tra một số cơ sở hạ tầng trước khi bắt đầu xây dựng, Mục Đình cũng muốn đi cùng. Khu đất làm làng du lịch diện tích khá lớn, ba mặt núi vây quanh, còn có một con sông xuyên qua giữa, phong cảnh tự nhiên rất mỹ lệ. Bởi vì sắp bắt đầu xây dựng nên trên mặt đất đá vụn lớn lớn bé bé, còn có một ít hố ổ gà, đi lên cực kỳ bất ổn.

Mục Đình mặc một bộ đồ công sở, phối với một đôi giày cao gót, kết quả đi trên mặt đất như vậy ít nhiều có chút khó khăn. Lúc dẫm phải một cục đá không cân bằng cô hét một tiếng kinh hãi, mắt thấy sắp té ngã. May mắn Trương Trọng Lâm ở bên cạnh nha tay lại mất giữ tay cô lại, một tay kéo cô trở về.

Mục Đình kinh hồn chưa định, trên trán chảy ra chút mồ hôi.

"Lần sau đừng mang giày cao gót đến đây, chúng ta trở về đi." Nói xong liền rút tay lại.

Mục Đình nhìn lòng bàn tay mình trắng trẻo, có chút mất mát. Cô đã bao nhiêu lâu không được cầm bàn tay anh, cảm nhận độ ấm từ anh?

Vừa rồi anh giữ chặt cô trong nháy mắt, cô cảm thấy trái tim lặng im một giây, ngay sau đó lại kinh hoàng lên.

.....

Buổi tối yến hội, Mục Đình tới lui trong đại sảnh, thân thiện chào hỏi những nhân vật có quan hệ làm ăn, Trương Trọng Lâm hàn huyên cùng mấy vị khách tương đối quan trọng xong liền đi ra ngoài đại sảnh gọi điện thoại cho Cố Nhược Ngu đang ở nhà một mình.

Cố Nhược Ngu thành khẩn bảo đảm bản thân thật sự sẽ không thức đêm, cũng sẽ không ăn vụng đồ ăn lạnh, nhất định đi ngủ sớm một chút, anh mới dặn dò vài câu rồi ngắt điện thoại.

Trở lại đại sảnh, vừa vặn gặp gỡ một người hợp tác lúc trước, anh lại nói chuyện phiếm hai câu, đại khái là về phương hướng phát triển trong tương lai của làng du lịch các thứ. Nói xong thì tiệc rượu cũng gần tới hồi kết thúc.

Mục Đình thấy Trương Trọng Lâm ở bên này, liền tiến lại đây, "Tiệc rượu kết thúc rồi, sự hợp tác của chúng ta cũng mở ra một khởi đầu tốt đẹp."

Trương Trọng Lâm nhìn gương mặt cô phiếm hồng, liền biết cô nhất định đã hơi say.

"Anh cũng hy vọng lần hợp tác này nhất định tốt đẹp. Đã muộn rồi, anh đưa em về phòng."

Mục Đình ánh mắt doanh doanh nhìn anh, "Được ạ."

Mục Đình ở tầng mười lăm, Trương Trọng Lâm ở tầng mười tám, anh quyết định trước cứ đưa cô về phòng rồi mình lại đi lên, mặc kệ nói như thế nào cũng đến phải chăm sóc sự an toàn của người phụ nữ.

Đi tới phòng cửa, Mục Đình lấy thẻ từ từ trong túi xách ra, "Em tới rồi. Cảm ơn anh."

Trương Trọng Lâm gật gù đầu, xoay người đi về phía thang máy. Mới vừa bước được một bước liền cảm giác được vòng eo bị hai tay Mục Đình từ phía sau ôm chặt.

"A Lâm, đừng bỏ rơi em, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Trương Trọng Lâm không động dậy, thờ dài, sau đó chậm rãi xoay người lại, chậm rãi bắt lấy cánh tay Mục Đình còn đang ôm bên hông.

"Mục Đình, đừng như vậy."

Mục Đình trở tay bám lấy cánh tay anh, nhẹ giọng hỏi, "Có phải anh rất hận em, chán ghét em?"

"...Không có."

"Vậy thì vì sao từ lúc em trở về anh đều nhìn em như không thấy? Anh thật sự, thật sự không để bụng chuyện trước kia sao?"

Vừa nói đôi mắt Mục Đình đã nhấp nháy nước mắt, Trương Trọng Lâm trầm mặc một cái chớp mắt, sau đó nói, "Em nói đều là chuyện trước đây, Mục Đình, những chuyện đó đều đã qua rồi, em có hiện tại của em, anh cũng có. Chúng ta là người hợp tác công việc, cho nên..."

"Anh yêu cô ta sao?" Mục Đình ngắt lời anh, sắc bén hỏi.

Trương Trọng Lâm sững sốt, nghĩ nghĩ, "Anh không biết đến mức độ nào có thể gọi là yêu, nhưng anh hy vọng anh có thể cho cô ấy hạnh phúc."

"Nhưng em của hiện tại vẫn còn yêu anh!" Cô nói ra rồi, cắn môi thật chặt, nhìn Trương Trọng Lâm chăm chú.

"....."

"Em cho rằng chỉ cần em có thể biến thành một người ưu tú hơn, thành công hơn là có thể trở lại bên cạnh anh, nhưng mà..."

Không nghĩ tới Mục Đình lại nghĩ như vậy, Trương Trọng Lâm trong lòng kinh ngạc một chút, ngay sau đó khuyên giải an ủi cô, "Em vẫn luôn rất ưu tú, thật sự. Không cần vì bất cứ kẻ nào, Mục Đình, cứ sống như mong muốn của chính em, chỉ cần làm được điều đó đã là rất khó khăn."

"Vậy còn anh thì sao? Hôn nhân của anh dựa theo ý muốn của chính mình sao? Rõ ràng là anh đang thay em trai tiếp nhận một cái phiền toái, anh..."

"Mục Đình," Trương Trọng Lâm nhũn mảy ngắt lời cô, "Mặc kệ lúc trước là theo ý của ai thì cũng không thay đổi được hiện thực. Em ở trong mắt anh vẫn là cô gái thông minh quật cường ưu tú, anh vẫn muốn nói câu kia, hãy làm chính em. Đã muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút, anh đi lên trước."

Mục Đình nhìn bóng dáng anh dần xa, từ từ ngồi xuống trước cánh cửa phòng, khóc thành tiếng.

Sáng hôm sau, Trương Trọng Lâm gọi bữa sáng trong phòng khách sạn. Thói quen của anh chính là đầu tiên đi tắm sau đó vừa xem tin tức vừa ăn bữa sáng. Ngay lúc anh vừa bung cà phê lên thì trên TV đã phát tới tin tức tiếp theo, là tin buổi chiều hôm qua phát lại.

"Tin tức hôm nay, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng một thời Liễu Vân Hâm lúc trước do vướng vào scandal "Điện thoại tình ái" mà nhân khí tụt dốc, trong cơn giận dữ đã kiện tờ báo đưa tin này lên toà án, ngày hôm nay vụ án đã được xét xử. Chúng tôi sẽ liên hệ với phóng viên trước để xem vụ án có tiến triển như thế nào."

Hình ảnh người MC đã chuyển thành bên ngoài toà án nọ, một phóng viên ngoại cảnh cầm microphone giải thích "Bởi vì nguyên cáo Liễu Vân Hâm ngày hôm nay chưa xuất hiện, chúng tôi chỉ có thể thấy đội ngũ luật sư của cô ấy sau phiên tòa..." Lời còn chưa dứt, một đám phóng viên truyền thông đã chờ lâu ngày ùn ùn xông lên, vây lấy những luật sư mặc đồng phục màu đen vừa bước ra khỏi cổng.

Trương Trọng Lâm tay cầm cốc cà phê tay khựng lại một chút, tầm mắt dừng lại trên TV.

Người xuất hiện trong hình không phải ai khác mà chính là Cổ Nhược Ngu, cùng với Vu Khởi Văn cao lớn đứng bên cạnh cô.

"Xin ngài hãy nói về tiến triển của phiên tòa lần này."

"Liều Vân Hâm thật sự chưa từng làm ra những chuyện mà trước đó bị đồn thổi?"

"Vì sao Liều Vân Hâm hôm nay không tới hiện trường?"

Nhất thời cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn, đáng người Cố Nhục Ngu nhỏ xinh đặt trong đám người rõ ràng có chút quá sức. Cô ra sức muốn đẩy đám phóng viên đang vây quanh ra.

"Chỉ tiết trên toà ngày hôm nay người uỷ thác của chúng tôi yêu cầu bảo mật toàn bộ, nhưng tôi muốn nói rằng chúng tôi nhất định sẽ toàn lực bảo vệ quyền lợi của người uỷ thác không bị truyền thông không hợp pháp ác ý xâm hại."

Tướng Trọng Lâm nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Cố Nhục Ngu lại nói ra những lời này, đẩy lòng anh có chút buồn cười. Rốt cuộc trong mắt anh, cô vẫn là cô bé biết làm nũng thích âm ỉ mãi mà không lớn, bỗng nhiên nhìn lại đáng vẻ cô đứng đắn làm việc thật là có chút không quen.

Bất quá, bộ đồng phục như vậy cùng với dáng vẻ đoan chính nghiêm túc lại có một hương vị khác.

Sau khi Cố Nhục Ngu trả lời các câu hỏi của các phóng viên một cách mơ hồ, lại một loạt câu hỏi mới bắt đầu tấn công. Cố Nhục Ngu không thể trả lời hết, đi ra khu đất trống bên ngoài, Vu Khởi Văn ở bên cạnh vẫn luôn đóng vai trò người bảo hộ, giữa đám phóng viên vây chặt như nêm cối mà ôm Cố Nhục Ngu mở ra một con đường.

Ánh mắt Tướng Trọng Lâm cuối cùng dừng lại ở đôi tay đang đặt trên vai Cố Nhục Ngu kia, đem cả phê ly thả mạnh xuống miếng lót ly.

Lúc Cố Nhục Ngu thật vất vả mới ngồi được lên xe của Vu Khởi Văn thì mái tóc vốn dĩ làm thành kiểu đã hơi rời rạc. Cô vỗ vỗ ngực nói "Sức chiến đấu của những người này cũng quá cường hãn đi, thiếu chút nữa tôi cũng bị đè chết ở bên trong"

Vu Khởi Văn buồn cười nói, "Cậu cũng không nghĩ xem Liều Vân Hâm là cái nhân vật gì, chuyện này hiện tại còn có không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm"

"Cậu nói đến cái này tôi lại muốn tức giận, tôi thật là phục cô ta, năm đó có lá gan làm phải có lá gan thừa nhận a. Trốn không gặp người thành chuyện như vậy."

Vu Khởi Văn khởi động xe, nhún vai nói, "Rất nhiều minh tinh trước khi nổi danh cũng trải qua nhiều chuyện không dám nhìn mặt người khác, cô ta chẳng qua cũng là vì sinh kế. Ai biết lại có ngày hôm nay, ai biết còn bị người ta đào ra đâu?"

Cố Nhục Ngu than một tiếng, dựa người vào lưng ghế, "Đúng là nhận phải củ khoai lang phỏng tay."

"Đừng a, đây chính là thời cơ tốt để nâng cao thanh danh của Văn Phòng chúng ta hiểu không?" Vu Khởi Văn nhìn cô chớp chớp mắt.

Cố Nhục Ngu giận mà cười, "Nếu vụ này thất bại xem cậu còn cười được."

"Cô ta có từng làm hay không không phải mấu chốt, mấu chốt là nhờ có chúng ta biến chuyện này thành chưa từng xảy ra."

"Thật phiền toái, lần này có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cũng không tiện làm quá mức, xem ra chúng ta phải nghiên cứu chiến thuật mọi phương diện trước đã." Cố Nhục Ngu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe lầm bầm nói, "Hay là cứ đi ăn món gì ngon trước đi."

Sau bữa tối tại một nhà hàng, hai người liên thảo luận vụ án nửa ngày, rốt cuộc đã giải quyết rõ ràng ý tưởng, thời gian cũng đã khuya, Cố Nhục Ngu không lái xe đến, Vu Khởi Văn liền đưa cô về nhà an toàn xong mới rời đi.

Cố Nhục Ngu bước vào huyền quan đối diện thì phát hiện phòng khách tối đen, phòng chùng Tướng Trọng Lâm đang ở thư phòng hoặc là đang tắm rửa đi. Đang nghĩ như vậy thì nghe thấy từ trong bóng tối truyền đến một thanh âm,

"Sao lại muộn như vậy?"

Cố Nhục Ngu bị dọa đến mức đánh rơi cả giày vừa tháo ra đang cầm trên tay, giật mình xong cô mới phát hiện ra Tướng Trọng Lâm đang ngồi ở trên sofa.

Cô quỳnh lên, thò tay mở công tắc điện, lập tức đèn đuốc sáng trưng. Tướng Trọng Lâm ngồi ở trên sofa, mặc quần áo trong nhà nhạt màu, hai tay khoanh trước ngực, xụ mặt nhìn anh*.

*Trong bản raw ghi là "anh ấy" nhưng mình nghĩ chỗ này phải là "cô ấy".

Cố Nhục Ngu tức giận, lập tức tiến lên vài bước, nhìn anh quát, "Anh ở đó thì bật đèn lên chứ, muốn hù chết em sao! Anh có biết là anh vừa dọa em sợ đến tim cũng ngừng đập."

Tướng Trọng Lâm chậm rãi rời từ sofa đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn cô, "Lần sau đừng để anh nhìn thấy em ở bên ngoài ngõ cùng nam nhân khác muộn như vậy."

"Nam nhân khác? Anh nói Kevin? Làm ơn đi em với hắn là có công công việc được không!" cô cãi lại.

"Có cái gì cũng không được." Tướng tiên sinh giải quyết dứt khoát.

Cố Nhục Ngu nóng nảy, cô ghét nhất hai việc, một là bị oan uổng, hai là độc tài. Vậy mà hôm nay cả hai việc anh đều làm được.

Đầu nóng lên, cô buột miệng thốt ra, "Anh với cô bạn gái cũ kia còn đứng trước mặt em em cũng chưa nói gì, em đi với Khởi Văn ra ngoài một chút thì làm sao?"

Tướng Trọng Lâm ngưng ngẩn, "Em biết chuyện Mục Đình?"

Cố Nhục Ngu lập tức có chút hối hận sao lại đem chuyện này ra nói, thế nhưng đã tới lúc này rồi cô cũng không thể rút lời,

"Em biết thì thế nào? Anh sợ em biết?"

Khẩu khí không tốt này làm Tướng Trọng Lâm nhăn mi, "Anh mặc kệ làm sao mà em biết được, chuyện này cũng đã qua rồi."

Nữ nhân a, có đôi khi chính là một loại sinh vật đầy mâu thuẫn, gặp phải chuyện bạn gái cũ thì mặc kệ ngày thường người có bình tĩnh trấn định thế nào thì đầu óc cũng sẽ nóng lên.

Huống chi tiểu quái thú bị đốt lông như Cổ Nhục Ngu.

"Cho nên anh không muốn nói chuyện này?"

"Không có gì hay để nói."

"Anh sợ sẽ nhớ lại tình yêu khắc cốt铭心 năm đó, sau đó không giữ nổi mình? Hay là chuyện xưa thâm thiết không nỡ nhìn không muốn nhắc đến?"

Lời này đã hơi chua ngoa, Trương Trọng Lâm không thích ngữ khí này, cố nén cảm xúc nói, "Mục Đình cô ấy hiện tại chỉ là người bạn trên công việc của anh."

Vừa nghe thấy câu này Cổ Nhục Ngu càng khó chịu, "Bạn công việc? Ngay từ đầu gặp cô ta sao anh không nói cho em ngoài cái thân phận này cô ta vẫn là bạn gái cũ của anh?"

"Cái đó không quan trọng."

"Cái đó không quan trọng cái gì mới quan trọng? Anh là sợ em trào phúng khắt nghiệt cô ta hay là sợ em đào kiếm tương hướng với cô ta à? Anh nếu mà hiện tại còn muốn người ta, em sẽ nhường vị trí!"

"Cổ Nhục Ngu!!!!!" Trương Trọng Lâm trầm giọng hô to, "Em biết em đang nói cái gì sao?"

Cổ Nhục Ngu vốn dĩ là tâm tính tiểu hài tử, lúc mới về nhà bị anh dọa tới, sau đó bị anh chất vấn oan uổng, lại nói đến chuyện bạn gái cũ vốn đã khiến cô ghen ở trong lòng không thoải mái mới bộc phát ra tới. Lời nói có chút nói không lựa lời, nhưng mà cô chưa từng gặp Trương Trọng Lâm hung thần như thế, tức khắc vừa ừ khịt vừa tức giận.

Lúc này cô tuyệt đối không thể cho phép chính mình rớt nước mắt, đó chính là thua. "Em đương nhiên biết em đang nói cái gì? Sao? Chẳng lẽ em nói trúng rồi? Anh và cô ta nói lại duyên xưa thì là quan hệ công việc, em với Vu Khởi Văn ăn cơm thì là xằng bậy sao? Anh dùng cái tiêu chuẩn gì vậy? Chỉ cho châu quan phóng hỏa không cho bá tánh đốt đèn?" cô ngạnh cổ nói.

"Anh bắt em về sớm là vì em, em không cảm kích thì thôi, anh nói lại lần cuối, em không được nói bậy như vậy!"

Nói xong xoay người lên lầu đi vào thư phòng.

Cổ Nhục Ngu một người lưu tại phòng khách to như vậy, thân ảnh đơn bạc, đây là lần đầu tiên Trương Trọng Lâm phát hỏa với cô. Cô không thích bộ dáng anh luôn ngậm miệng không nói chuyện lúc nhắc đến Mục Đình, như vậy sẽ làm cô cảm thấy đó là đoạn hồi ức mà người khác không thể chạm tới, anh còn muốn bảo vệ hồi ức, cái loại cảm giác bị cự tuyệt ngoài cửa khiến cô rất chán ghét.

Từ sau khi gả cho Trương Trọng Lâm, lần đầu tiên, bọn họ phân phòng ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Hức ~ cãi nhau rồi ~ A Ngu là người thiên về cảm xúc, Trương Trọng Lâm lại không hay giải thích... Như vậy rất dễ dàng xảy ra xung đột ~ hai người cũng chưa từng trải qua hôn nhân, coi như gặp phải cái cổ chai đi. Khi cãi nhau, chúng ta thực sự có thể dễ dàng nói điều gì đó làm tổn thương nhau, cho nên có cãi nhau thì phải cẩn thận à!

Các bạn đoán ai cầu hòa trước a ~(≥▽≤)/~

Lời editor: Những chương trước cũng có phần Lời Tác giả, nhưng không có liên quan nhiều tới nội dung truyện nên mình bỏ hết rồi:D

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Bữa sáng ngày hôm sau Cổ Nhục Ngu cũng không xuống lầu, lúc Trương Trọng Lâm về phòng lấy quần áo lại phát hiện cô đã ra khỏi nhà, trong phòng quần áo cũng thiếu đi một ít quần áo.

Đây có thể coi như rời nhà trốn đi? Trương Trọng Lâm nhăn mi.

Nhớ lại cuộc đối thoại đêm qua, Trương Trọng Lâm không khỏi có chút đau đầu, ý anh cũng không phải như vậy.

Anh là nam nhân, tự nhiên có thể cảm giác được gã Vu Khởi Văn kia không phải tình cảm bình thường đối với Cổ Nhục Ngu, nhưng Cổ Nhục Ngu lại trì hoãn như vậy, anh lại không thể nói rõ với cô đành phải mở miệng ngăn bọn họ qua lại quá nhiều, không nghĩ tới lại khơi dậy nỗi bất mãn trong lòng Cổ Nhục Ngu. Ở trong lòng cô phỏng chừng Vu Khởi Văn là một người bạn bè vô cùng thân thiết, cũng là bạn công việc. Mặc dù là như vậy nhưng vẫn làm anh không cao hứng.

Thế nhưng không nghĩ tới Cổ Nhục Ngu lại biết chuyện Mục Đình lúc trước, điều này làm anh vô cùng kinh ngạc. Cái cảm giác này giống như không cẩn thận bị người nhìn trộm thấy bí mật sâu kín mà anh vẫn luôn che giấu. Lúc anh ở trước mặt đứa giống như trẻ con là Cổ Nhục Ngu thì anh luôn thành thực ôn trọng, trong lúc vô ý lại bị cô biết chuyện kia, giống như đột nhiên phá vỡ hình tượng do anh dựng nên, làm anh..... làm anh có chút bức bối. Có lẽ từ đáy lòng anh, anh không muốn bị cô biết những chuyện ngây thơ lỗ mãng anh đã làm thời niên thiếu.

Cho nên, anh mới có cái loại cảm xúc này. Xoay người rời đi, chẳng qua là sợ cô nói thêm sẽ khiến anh càng không thể chống đỡ được.

Không nghĩ tới, anh nhìn phòng giữ quần áo trống không trước mặt, không khỏi cười khổ. Đây là đang giận anh, còn tức giận không nhẹ.

Cả buổi sáng Trương Trọng Lâm ngồi trước bàn làm việc không đọc vào được lấy một phần tài liệu, anh cầm trong tay các loại báo biểu tài liệu mà phát ngốc. Không biết Cổ Nhục Ngu hiện tại đang làm gì, cô đi làm sao? Có phải là cô đã tức giận mà trở về Cổ gia? Hay là đi tìm người bạn nào anh không quen biết? Lại hay là cô... đi tìm Vu Khởi Văn?

Nghĩ đến giả thiết này anh bất giác mím môi.

Lúc Alex gõ cửa tiến vào thì anh nhìn thấy dáng vẻ khó đại cửu thâm của Trương Trọng Lâm. Khiến cho anh sốc ngay lập tức. Nhiều năm như vậy, mặc kệ có xảy ra chuyện lớn đến đâu đi nữa cũng làm gì có chuyện nhìn thấy BOSS đại nhân bày ra vẻ mặt như vậy.

Người thấy một sự bất bình thường, Alex cảnh giác quyết định đưa xong rồi đi ngay, khỏi dẫn lửa lên người. Không nghĩ tới còn chưa kịp chạy lấy người đã bị Trương Trọng Lâm gọi lại.

"Alex, cậu... Cậu có bạn gái không?" Trương Trọng Lâm chần chờ hỏi.

Alex hoàn toàn không nghĩ tới Trương Trọng Lâm sẽ hỏi vấn đề riêng tư này, lập tức ngắc ngứ cả người, "Có... Có a."

"Vậy..." Trương Trọng Lâm vẻ mặt quý dĩ, dường như rất khó mở miệng, "Vậy lúc cô ấy giận dỗi thì phải làm như thế nào?"

Có vấn đề! Nội tâm Alex rít gào, lão bản trước nay luôn nghiêm túc tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ là Cổ tiểu thư.....

Thấy dáng vẻ kinh dị của Alex, Trương Trọng Lâm cũng rất xấu hổ, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

"Khụ... Thì đưa hoa a, tặng quà, hoặc là mời cô ấy ăn cơm các thứ." Alex vò đầu, ở chung với bạn gái trên cơ bản anh đặt vào địa vị thấp hèn, anh nào dám chọc cô ấy giận a.

Trương Trọng Lâm nghe thấy mấy đáp án này thì lâm vào trầm tư, Alex thấy sắc mặt của anh rõ ràng là không hài lòng.

Anh bỏ sung ngay một câu, "Tóm lại phải nghiêm túc xin lỗi cô ấy, chuyện lúc trước khiến hai người mâu thuẫn cứ nói rõ ràng ra thì tốt rồi."

Đứng rồi, chuyện làm Cổ Nhượng Ngu tức giận chẳng phải là chuyện anh và Mục Đình sao? Vậy nói cho cô biết đi, nếu cô thật sự thực tâm. Hạ quyết tâm, tâm tình Trương Trọng Lâm cũng thả lỏng xuống.

"Được rồi, cậu có thể đi ra ngoài." anh nhàn nhạt nói, như thể người vừa nảy bất an mất tự nhiên không phải anh.

"....." Không được qua cầu rút ván như vậy a! Tổng tài đại nhân!

Cổ Nhượng Ngu hiếm hoi có một buổi sáng không bị đồng hồ báo thức đánh thức, mà là chính mình tự nhiên tỉnh dậy, hoặc có thể nói buổi tối cô căn bản không ngủ được. Rồi giường rồi cô vẫn là cảm thấy tức giận, dọn dẹp vài món quần áo liền vội vàng ra cửa.

Vụ án của Liễu Văn Hâm đang vào giai đoạn quan trọng nhất, cô không thể không tới Văn Phòng, nhưng nếu cầm chỗ quần áo này đi khẳng định sẽ bị Vu Khởi Văn quần lấy hỏi han. Nghĩ nghĩ, cô quyết định trước tiên tới chỗ nhị tỷ Cổ Nhượng Sâm.

Cổ Nhượng Sâm thấy cô tới thì hết sức vui vẻ, nhanh chóng đón cô vào nhà, "A Ngu, hôm nay sao lại rảnh rồi mà tới đây?"

Lời vừa hỏi xong, cô lại nhìn thấy túi quần áo trên tay Cổ Nhượng Ngu.

"A Ngu, em đây là?"

"Tỷ tỷ, quần áo trước tiên em đặt ở chỗ chị, tan tầm xong em lại tới đây lấy."

Có chuyện gì lại có thể khiến cô mang quần áo của mình rồi đi? Cổ Nhượng Sâm nhất thời có chút sốt ruột, "Em với cậu ấy làm sao vậy?"

"Cãi nhau," Cổ Nhượng Ngu tùy tiện đặt túi xuống, phui phui tay chuẩn bị đi, "Em còn phải chuẩn bị cho vụ án, em đi trước."

Cổ Nhượng Sâm thấy thế liền tiến lên vài bước giữ chặt cánh tay cô, "A Ngu em đừng đi, nói rõ ràng, các em rốt cuộc làm sao vậy?"

Cổ Nhượng Ngu lòng tràn đầy bức bối, không muốn nhiều lời, "Tan tầm xong em sẽ tới tìm chị, đến lúc đó rồi nói sau. Em thật sự phải đi rồi." Sau đó lập tức rời đi.

Cổ Nhượng Sâm nhìn bóng dáng cô, không khỏi lo lắng.

Sau khi tan tầm, Cổ Nhượng Ngu vẫn đúng hẹn trở về nhà Cổ Nhượng Sâm. Lúc này Cổ Nhượng Sâm đang ở trong phòng bếp bận rộn khắp nơi, nhìn thấy cô tới thì vội vàng nói, "A Ngu, chị nấu canh cho em, đã lâu rồi không ăn đồ ăn chị nấu đi? Em cứ thông thả a."

Vẫn là tỷ tỷ tốt a, Cổ Nhượng Ngu nhìn bóng dáng cô, trong lòng có cảm giác như gió ấm thổi qua.

"Triển Minh Dịch đâu?" Cổ Nhượng Ngu lấy cơm trong chén, hỏi, từ lúc xảy ra chuyện vị tỷ phu kia xong cô liền trực tiếp gọi thẳng tên.

Cổ Nhượng Sâm nhấp môi cười, "Đi công tác rồi."

"Chị tin tưởng anh ta?" Cổ Nhượng Ngu hồ nghi, chắc không phải là đi ra ngoài lêu lổng đi?

"Tin hay không tin ai cũng không bằng chính mình, chị cũng không cái tâm tư đi tra xét anh ta, ít nhất hiện tại chị còn nguyên ý tin tưởng lời anh ta nói." Cổ Nhượng Sâm ăn đồ ăn, dường như không thêm đề ý mà nói.

"Lại nói em," cô buông chiếc đũa, nghiêm túc nhìn đôi mắt Cổ Nhượng Ngu, không cho phép cô tránh né, "Em và Trương Trọng Lâm là có chuyện gì xảy ra?"

Cổ Nhượng Ngu đem mọi chuyện từ lúc biết anh có bạn gái cũ, đến lúc nhìn thấy cô ta, đến ngày hôm qua bọn họ cãi nhau, đều nhất nhất kể cho Cổ Nhượng Sâm. Cuối cùng lòng đầy cảm phẫn nói, "Tỷ, chị cũng cảm thấy anh ta thật quá đáng đúng không!?"

Cổ Nhượng Sâm cũng không có đáp lại cô, mà là hỏi ngược lại, "Em cảm thấy vì sao cậu ta hể nhắc tới chuyện Mục Đình thì đều ngậm miệng không nói chuyện, thậm chí là hơi cáu giận?"

Cổ Nhượng Ngu nhăn khuôn mặt nhỏ nói, "Em làm sao biết a! Phóng chừng là anh ta còn chưa quên được người ta cho nên sợ em biết."

Cố Nhượng Sầm trên mặt nổi lên chút ý cười, "Nếu đúng như em nói vậy thì phản ứng của cậu ấy hẳn là chột dạ với kinh hoàng thất thố mới đúng nha? Hơn nữa em để tay lên ngực tự hỏi, Tường Trọng Lâm trong mắt em là cái loại người có thể cùng tình cũ dây dưa không thôi, thậm chí ngoại tình hay sao?"

Cố Nhượng Ngu lúc này mới khựng lại vài giây, không cam nguyện nói một câu, "Không phải..."

"Vậy đúng rồi, nếu em cảm thấy cậu ấy không phải loại người như vậy, thế em còn đang tức giận cái gì đây?"

"Em....." Cố Nhượng Ngu muốn giải thích.

"A Ngu, hôn nhân cần bỏ công sức." Cố Nhượng Sầm bỗng nghiêm mặt nói, "Chị không biết em có thể từ cuộc hôn nhân của chị mà rút ra điều gì không, hôn nhân của chị tuy không đến nỗi gọi là nhiều thất bại, nhưng tuyệt cũng không phải thành công. Phương diện này có rất nhiều nguyên nhân, về sau chị nghĩ lại, bản thân chị cũng không phải không sai."

"Chị đâu có sai! Rõ ràng là anh ta sai." Cố Nhượng Ngu phản bác.

"Không phải như thế, chị nghĩ nếu chị không bị gia đình, cha mẹ trói buộc, có thể làm những điều mình muốn, có thể đuổi kịp mọi người, thì cũng không đến mức thành cái kết cục này. Ai lại có thể thích mãi một bà nội trợ không có một đề tài chung? Nhưng đây là lựa chọn của chị, chị chỉ có thể tiếp thu. Thế nhưng em không như vậy, A Ngu, từ nhỏ em chính là người ưu tú nhất trong đám huynh đệ tỷ muội chúng ta, nếu em là con trai thì phụ thân có khi còn để em làm người kế thừa gia nghiệp. Có điều đầu óc thông minh trong hôn nhân không phải như vậy, những lúc này ngược lại em cần hồ đồ một chút."

"Hồ đồ?" Cố Nhượng Ngu khó hiểu.

"Chính là để bản thân ngốc một chút, tỷ như chuyện Mục Đình lần này, cậu ấy nếu đã không muốn nói thì em cũng không nên ép buộc. Nếu em tin tưởng cậu ấy, ít nhất là hiện tại em tin tưởng cậu ấy là người chồng tốt thì nên tôn trọng cậu ấy, cho cậu ấy chút không gian riêng."

"Em cũng không phải để ý chuyện anh ấy từng có bạn gái, em không thích anh ấy cái gì cũng không nói với em."

"Nếu em nghĩ như vậy thì nên cho cậu ấy biết a. Chị tuy rằng không rõ chuyện giữa hai em, nhưng bằng cảm giác của chị thì chị cảm thấy hai em vô cùng thích hợp. Tường Trọng Lâm là người nam nhân không tồi, nhưng phạm là người thì đều có thiếu sót, nếu em thực sự thông minh mà nói thì nên đi dẫn đường biến cậu ấy thành đáng yêu mà em hy vọng. Chị hiểu được đạo lý này thì đã quá muộn, nhưng mà A Ngu em còn rất nhiều thời gian, quan trọng nhất chính là, cậu ta thực để ý em."

Nghe xong lời Cố Nhượng Sầm, cô trầm tư lên.

Để ý sao? Nghĩ đến ngày thường từng chút từng chút, hẳn là có để ý đi? Có lẽ cô thật sự làm sai rồi?

Cố Nhượng Ngu tuy rằng sĩ diện tính cách quật cường, nhưng chưa bao giờ lại có sai không chịu nhận, nếu thật sự là cô không đúng, xin lỗi cũng không sao. Ngay lúc cô tự hỏi chuyện xin lỗi hay không xin lỗi thì người làm Triển gia đi vào nói, có vị tiên sinh họ Tường tới chơi.

Cố Nhượng Sầm che miệng cười, nhìn về phía Cố Nhượng Ngu, "Em xem, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, giờ em không cần rồi rầm có nên cúi đầu hay không rồi? Người ta tới đón em kia."

Cố Nhượng Ngu như bị chọc trúng tâm tư, hung tợn trừng mắt nhìn chị một cái.

Lúc Tường Trọng Lâm đi vào liền nhìn thấy Cố Nhượng Ngu mặt vô biểu tình ngồi ở trên sofa, trong lòng anh có chút bồn chồn, nói thật ra thì đây là anh lần đầu tiên anh chính thức xin lỗi người khác. Khi anh và Mục Đình ở bên nhau hầu như không có mâu thuẫn gì, trước nay anh cũng chưa từng đổ dành cô gái nào.

Cố Nhượng Sầm trông thấy anh thì cười vui vẻ, tiếp đón anh ngồi xuống, còn gọi người làm pha trà.

"Các em ngồi, chị đi thu dọn vài thứ." Nói xong liền lên lầu, để lại không gian cho hai người đang giận dỗi.

"Thực xin lỗi." Tường Trọng Lâm ngồi vào bên người cô nói câu đầu tiên.

"Đem qua lời nói thái độ của anh đều không tốt, anh xin lỗi."

"Vậy vì sao thái độ anh không tốt?"

"Anh chỉ là cảm thấy không muốn để em biết anh đã từng đã làm những chuyện không có lý trí," anh đắn đo dùng tính từ, "Nếu em thật sự để ý thì anh có thể chậm rãi kể cho em."

"Không cần, em không muốn biết."

"....."

Cố Nhượng Ngu nhìn anh rõ ràng hơi căng thẳng, lòng có chút mềm xuống, người nam nhân này đã bao giờ có cái đáng yêu này.

"Em không tức giận."

Tường Trọng Lâm ngăn ra.

"Em nói em không tức giận, em tha thứ cho anh, về nhà đi." cô cười nói.

Tác giả có lời muốn nói: Uhm ~ chuyện này giải quyết rất nhanh ~ bởi vì cũng không phải vấn đề nguyên tắc, mọi người cứ bám sát vào cốt truyện là được ~ tôi sẽ không viết ngược trong chuyện tình cảm giữa nam nữ chính (phải nhớ kỹ những lời này nha... Bọn họ sẽ càng ngày càng yêu nhau không thể nghi ngờ ~(≧▽≦)/~)

Sắp tới đoạn cao trào của truyện rồi ~~~ mọi người mau hoan hô!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối tuần, Mục Đình chuẩn bị đi siêu thị mua vài thứ, tiện thể đi dạo vòng quanh. Từ khi về nước cô sắp xếp xong cho mẹ, sau đó liền bắt đầu bận rộn chuyện trong công ty, rất ít khi có thời gian đi ra ngoài một chút, nhìn xem thành phố mà cô đã xa cách nhiều năm.

Đi đến chỗ vòng xoay trồng hoa ở giữa đường thì không biết từ đâu chạy vụt tới hai nam nhân mặc tây trang màu đen, chặn đường cô.

"Mục tiểu thư, lão bản của chúng tôi muốn gặp cô, phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Một người nam nhân mặt vô biểu tình trong đó nói.

Mục Đình cảnh giác nói, "Lão bản các người là ai?"

"Là người quen trước kia của ngài, ở ngay bên kia," Hắn chỉ tay ra ngoài, một chiếc xe thương vụ* dài màu đen dừng ở bên đường.

*xe thương vụ bên trong trông như vậy nè

"Tôi không quen biết lão bản nào hết, mời các người tránh ra." Mục Đình hơi căng thẳng, không rõ lai lịch những người này, theo bản năng muốn lập tức rời đi.

"Ngài hẳn là có quen Trương Trọng Lâm tiên sinh?"

Mục Đình vừa nghe, trực tiếp ngây người.

Người nọ lại nói tiếp, "Lão bản trên xe là phụ thân của Trương tiên sinh."

Là ông ta? Mục Đình càng ngăn người, vài giây sau thì khóe miệng cười lạnh. "Được, tôi đi qua đó với các người."

Đi đến ghế sau xe, nam nhân mặc tây trang màu đen mở cửa xe, làm tư thế xin mời, Mục Đình nhấc váy lên xe.

"Mục tiểu thư, đã lâu không gặp." Trương phụ mở miệng nói.

"Trương tiên sinh, hiện tại ông tới tìm tôi là có ý gì?" Mục Đình nhíu mày chất vấn.

Trương phụ ý vị không rõ cười một cái, "Mục tiểu thư không cần căng thẳng, tôi lần này muốn gặp cô chỉ là có chút chuyện muốn hỏi rõ ràng. Chúng tôi già rồi, cũng không thích lòng vòng, nói thẳng đi, Mục tiểu thư lần này trở về có tính toán gì không?"

"Có ý gì?"

"Tôi biết Mục tiểu thư hiện tại xưa đâu bằng nay, là người phụ trách của Đồng Thịnh, năng lực làm việc tôi cũng không nói nhiều, nhưng, Mục tiểu thư nói vậy cũng biết, A Lâm đã kết hôn. Cho nên, tôi hy vọng Mục tiểu thư sau khi hạ hạn mục kết thúc có thể quay lại nước Mỹ."

Sắc mặt Mục Đình trong nháy mắt trầm xuống, "Ông cho rằng tôi vẫn còn là đứa bé mười năm trước không hiểu chuyện để cho ông bài bố sao?"

"Tôi đối với Trọng Lâm có bao nhiêu hy vọng tôi cũng không nói nữa, mười năm trước tôi đã nói rõ ràng, hiện tại tôi vẫn là ý này, mời cô tránh xa con trai tôi ra một ít, cho dù là tiếp xúc về công việc cũng thật không hay."

Tay Mục Đình đặt ở trên đùi đã ngẫm nghĩ thành quyền, "Chẳng lẽ chỉ vì quan hệ trước kia của chúng tôi mà tôi phải cả đời ở nước ngoài sao?"

Tường phụ ho khan vài tiếng, cầm lấy ly nước bên cạnh uống mấy ngụm mới nói tiếp "Vốn dĩ cô trở về cũng không vấn đề gì, chỉ là người bên cạnh tôi truyền đến chút tin tức không hay, nói cô dưới danh nghĩa công việc mà tiếp cận Trọng Lâm"

"Tôi không có!" Mục Đình gắt gao cắn môi.

"Có hay không chính cô biết rõ hơn tôi, tóm lại hiện tại phát triển Mục tiểu thư cũng không tồi, cũng không cần thiết phải không ở lại thành phố này phát triển thì không được."

Mục Đình hừ lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ ông nói tôi đi tôi phải đi, nghĩ giống như mười năm trước ông tổng cổ tôi đi như vậy? Phải, tôi hiện tại vẫn còn yêu Trọng Lâm, cho nên tôi sẽ không lại từ bỏ lần nữa."

Tường phụ thờ dài nói, "Cô yêu nó, chẳng lẽ nó nhất định yêu cô? Tôi khuyên cô vẫn nên rời đi, Trọng Lâm cùng thê tử hiện tại cuộc sống rất khá. Cô đừng tới quấy rầy nó."

Lời nói này vào tai Mục Đình tự nhiên liền biến thành ông ta lo lắng cô xuất hiện sẽ tạo thành nguy cơ đối với hôn nhân của Tường Trọng Lâm, cái này không phải nói lên là trong lòng Trọng Lâm vẫn có cô sao?

"Hôn nhân anh ấy không phải do chính anh lựa chọn, anh ấy có quyền lợi tự mình lựa chọn."

Tường phụ bắt đầu dĩ, "Nếu cô có lòng tin như vậy, vẫn là để chính cô nhìn xem A Lâm rốt cuộc nghĩ như thế nào đi?"

"Có ý gì?"

Tường phụ không có trả lời, phân phó tài xế lái xe,

"Chờ một chút cô sẽ biết." Ông nói.

Tường phụ mang Mục Đình đi tới một quán trà nhìn qua không có gì đặc biệt, tìm một gian phòng khá lớn, trong phòng có một phòng ngăn nhỏ, bên ngoài là một cánh cửa gỗ kiểu cũ khắc hoa, Tường phụ chỉ vào bên trong phòng ngăn, nói với cô,

"Đi vào ngồi chút đi, chờ lát nữa Trọng Lâm sẽ đến."

Mục Đình nghe thấy Tường Trọng Lâm sẽ đến, trong lòng kinh ngạc, Tường phụ không phải ghét nhất việc cô gặp mặt anh hay sao?

Chờ Tường Trọng Lâm tới lúc sau, cô mới hiểu được ý của Tường phụ. Cửa phòng ngăn đóng lại, Tường phụ và Tường Trọng Lâm ở bên ngoài, cô ở bên trong, bọn họ nói chuyện cứ như vậy rõ ràng truyền vào tai cô.

"Sao bỗng nhiên lại tìm con tới nơi như này?" Là giọng Tường Trọng Lâm.

"Bởi vì có mấy câu hỏi đặc thù muốn hỏi con, con phải nói thật với cha."

"..... Vâng."

"Mục Đình đã trở lại." Câu khẳng định.

"Phụ thân..." Tường Trọng Lâm muốn nói cái gì, lại bị Tường phụ phát tay ngắt lời.

"Cha biết các con làm việc cạnh nhau." Tường phụ trầm ngâm nói, "Sự tình trước kia cha cũng có chỗ không đúng, cứ như vậy chia rẽ các con. Nếu hiện tại cô ấy còn có thể trở lại bên cạnh con thì con có bằng lòng không?"

Tường Trọng Lâm có chút không thể tin nổi nhìn Tường phụ, dường như nghe không hiểu ông đang nói cái gì.

"Lúc trước là cha quá tuyệt tình, sau lại để cho con đi dọn dẹp chuyện Thúc Dương để lại. Cha biết con kết hôn cũng không phải hoàn toàn tự nguyện, hiện tại cho con một cơ hội, cha đồng ý để con và Cổ gia giải trừ quan hệ hôn nhân, cũng đồng ý cho con và Mục Đình ở bên nhau. Con bằng lòng không?"

Tường Trọng Lâm đã hoàn toàn bị lời của Tường phụ làm chấn kinh rồi, anh chẳng thể nghĩ tới phụ thân đã độc tài nhiều năm như vậy lại có một ngày nói lời này với anh.

"Cơ hội chỉ có lúc này thôi, cha không nói giỡn, nếu bỏ lỡ, về sau cha cũng sẽ không đồng ý."

Tường phụ nghiêm mặt nói.

Cha con nhìn nhau trầm mặc nửa ngày. Cuối cùng, Tường Trọng Lâm chậm rãi nói, "Con và Mục Đình hiện tại chỉ là bạn bè quan hệ công việc, không có quan hệ nào khác, con sẽ không ly hôn A Ngu."

Tựa như đã sớm câu trả lời của con trai, Tường phụ ần ần cong lên khóe miệng, "Con thật sự nghĩ kỹ rồi? Nếu là con lo lắng Cổ gia bên kia, cha có thể đi nói."

"Không phải, A Ngu là vợ con, con yêu cô ấy, sẽ không ly hôn với cô ấy." Tường Trọng Lâm thần sắc thản nhiên nói.

Tường phụ ý cười càng sâu, vừa muốn nói cái gì, đã bị tiếng chuông từ di động của Tường Trọng Lâm cắt ngang, Tường Trọng Lâm nhận điện, còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng nói to từ bên trong.

"Nhanh lên một chút! Anh đang ở đâu a? Em sắp chết đói rồi! Không phải đã nói đi ăn quán cay Từ Xuyên sao! Tường Trọng Lâm có phải anh lại đang chơi em không!" thanh âm trong trẻo của Cổ Nhược Ngu nháy mắt truyền ra từ di động.

Trà thất rất an tĩnh, hầu như đều nghe rõ, Tường Trọng Lâm hơi xấu hổ, đặc biệt là ở trước mặt Tường phụ.

Anh ho một tiếng, nhỏ giọng đáp lời, "Anh ở bên ngoài còn có chút việc, lập tức sẽ đến, em tới trước thì ngồi bên trong chờ anh, đói bụng thì cứ gọi món ăn ăn trước."

"Hẹn hò mà anh còn đến muộn? Hôm nay không phải thứ bảy sao? Chẳng lẽ anh còn đi làm sao? Công việc là tình nhân của anh chứ gì, anh với tình nhân của anh cứ thế đi, hừ!" Nói xong liền ngắt điện thoại.

"Nhược Ngu sốt ruột chờ thì con cứ đi trước đi, ở đây không có chuyện gì nữa." Lời Tường phụ còn mang ý cười.

Tường Trọng Lâm có chút mất mặt, "Quần cô ấy có chút không quy củ."

Tường phụ cũng không thèm để ý phát tay, "Con bé cũng là đứa nhỏ chưa lớn, không quan hệ, con đi trước đi."

Tường Trọng Lâm lúc này mới đứng dậy từ biệt, ra khỏi trà thất.

Mục Đình nghe thấy hết thay động tĩnh bên ngoài, ở bên trong đã sớm lệ rơi đầy mặt. Lúc này, cô mới không cam lòng thừa nhận một sự thật, người nam nhân đã từng yêu cô kia đã sớm không còn nữa. Trong lòng anh hiện giờ chỉ có thể dung hạ nữ nhân khác.

Lúc cô đi ra khỏi quán trà, cả người đều cảm giác trì độn, rõ ràng là ánh nắng tươi đẹp mà sao cô lại cảm thấy quanh thân bị gió lạnh vây quanh.

Cuối cùng, cô chậm rãi lấy di động bấm một dãy số, nhẹ nhàng nói câu,

"Chuyện lúc trước tôi đáp ứng ông."

Tường Trọng Lâm đến muộn gần một tiếng rưỡi, đi đến quán cay Tứ Xuyên kia thì Cổ Nhược Ngu đã một người gặm lấy gặm để, nhìn những món đồ hồng đầy ớt trên mặt bàn, sắc mặt anh không khỏi có chút không tốt,

"Không phải anh đã nói không được gọi món quá cay sao? Sao lại ăn nhiều ớt cay như vậy?"

Cổ Nhược Ngu chẳng hề để ý ăn, "Chút này tính là gì a, em còn có thể ăn nữa! Chẳng lẽ anh đang chê em ăn quá nhiều sợ tốn tiền?"

Tường Trọng Lâm bắt đắc dĩ, "Không có, em cứ tùy tiện ăn."

Cổ Nhược Ngu nghe được lời này mới vui vẻ lên, "Vậy mới đúng." Nói xong liền gấp một đĩa thịt kho*.

*水煮肉片: Thịt nấu kiểu Tứ Xuyên. Mặc dù nhìn trên mặt chữ là thịt cắt miếng nấu với nước, nhưng thực ra là nấu với một đồng dầu và ớt(((

Tường Trọng Lâm xem cô ăn rất vui vẻ, cũng cầm lấy chiếc đũa ăn lên.

Lúc Cổ Nhược Ngu tâm tình tốt thì có thể vừa ăn cơm vừa ồn ào nói chuyện, những lúc như vậy, Tường Trọng Lâm đều là bảo trì trầm mặc nghe cô nói hứng thú bưng bưng, ngẫu nhiên đáp lại vài câu.

"Anh không biết cái vụ Liễu Văn Hâm khó như thế nào đâu, sớm biết vậy em đã không nhận án này, nhân vật công chúng a, chính là phiền toái." Cổ Nhược Ngu rung đùi đắc ý cảm thán, "May mắn cái khó lớn cái khôn em tìm ra vấn đề của băng ghi âm kia, băng không đúng là phải thua trận đâu."

"Băng ghi âm là giả?"

"Cũng không nhất định," Cổ Nhược Ngu nói một nửa bỗng nhiên cười giảo hoạt, hắc hắc nói, "Chỉ cần không thể chứng minh nó là đồ thật là được."

Tường Trọng Lâm lắc đầu bắt đắc dĩ.

"Nhưng cuốn băng đó em nghe xong, nếu nói nó là thật thì cũng quá điên rồ đi, lúc ấy cô ta cũng mới mười chín tuổi, sao lại to gan như vậy a? Anh nói xem vì sao lại có nam nhân thích sex qua điện thoại, thích loại phục vụ như vậy? Thèm khát như thế thì tìm tiểu thư* không phải càng tốt sao? Nhìn điện thoại còn có thể lên...?"

*Tiểu thư là cách gọi bóng gió của "gái"

Tường Trọng Lâm đầu đầu, muốn ngắt lời cô, Cổ Nhược Ngu lại hoàn toàn không tỉnh táo tiếp tục phân tích, "Nhưng mà cuốn băng kia kêu thật sự rất lợi hại a, nam nhân thật sự nghe thanh âm cũng có thể có phản ứng sao? Kiểu kêu này hình như còn hơi khoa trương a, còn có a....."

"Bạn nhỏ Cổ Nhược Ngu, nếu em còn tiếp tục mười vạn câu hỏi vì sao thì anh sẽ tính tiền chạy lấy người."

"....."

"Còn có, nếu em tò mò người khác kêu như thế nào thì lần sau chúng ta có thể cùng nhau thảo luận một chút. Hiện tại, im miệng ăn cơm."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tướng Trọng Lâm gần đây rất kỳ quái, hình như là bỗng nhiên trở nên càng ngày càng bận rộn, thi thoảng buổi tối gọi điện thoại về nói với cô không ở nhà ăn cơm, một thời gian sau anh thậm chí còn đi công tác liên tiếp mấy ngày, Cố Nhược Ngu hỏi anh, anh luôn nói gần đây có mấy dự án đang khẩn cấp, cho nên tương đối phiền toái.

Tuy rằng Cố Nhược Ngu không quá hiểu chuyện làm ăn nhưng từ cảm xúc của anh cô có thể cảm thấy có chút không đúng, trước kia tuy rằng là mặt nặng, nhưng cũng tâm bình khí hòa, hiện tại khiến người ta cảm thấy cả người anh đều thực bức bối bất an.

Cố Nhược Ngu còn chưa kịp đảm đương hiền thê lương mẫu thấu hiểu lòng người một lần, hỏi han tình hình một chút, thì Tướng Trọng Lâm lại phải đi công tác dài một tuần. Không đợi đến lúc anh trở về, Cố Nhược Ngu đã bị Cố phụ khẩn cấp triệu hồi Cố gia.

Bước vào phòng khách, Cố Nhược Ngu liền cảm giác được không khí không giống bình thường, trừ nhị tỷ ra tất cả mọi người đều ngồi lại với nhau. Cố phụ ngồi ở trên sô pha, biểu tình rất nghiêm túc. Thấy Cố Nhược Ngu cũng tới rồi, liền tỏ ý bảo mọi người ngồi xuống, ông có chuyện muốn nói.

"Chuyện này cha vốn dĩ không định nói, thế nhưng sự tình đã tới tình trạng này rồi, vẫn nên để các con biết," về mặt của ông có chút thất bại suy sụp, than một tiếng xong lại mở miệng nói, "Khoảng thời gian trước, Cố thị chúng ta bị một đòn đánh nặng, cha và các anh rất nỗ lực vận hồi nhưng không nghĩ tới trước một vụ đầu thầu lại có người đem giá thầu thấp nhất của công ty chúng ta tiết lộ ra ngoài, hơn nữa quay vòng tài chính có vấn đề, hiện tại có chút lâm vào khốn cảnh, hơn nữa, cha hoài nghi có kẻ muốn nuốt luôn Cố thị."

Cố Nhược Ngu cả kinh, tuy rằng ba bà là người làm ăn đặt lợi ích lên đầu, nhưng bao nhiêu năm trôi qua chưa hề làm những chuyện lòng dạ hiểm độc, tóm lại nhân duyên cũng không tệ, sao sẽ đột nhiên gặp phải thu mua ác ý?

"Là ai?" Cố Nhược Ngu hỏi.

"Lai lịch không rõ ràng, chỉ biết là một công ty đăng ký ở nước ngoài, mấy ngày nay bắt đầu thu mua trên diện rộng cổ phiếu của công ty, tình hình vô cùng không lạc quan." Đại ca ngồi một bên giải thích. Sau khi công ty xảy ra chuyện một thời gian anh cũng mới phát hiện hình như có người đang ở sau lưng thao túng, thế nhưng cũng đã muộn rồi, cổ quyền chảy ra ngoài hiện tại đã là một phần tương đối lớn.

"Kế hoạch tồi tệ nhất, có thể phải đem Cố thị chuyển nhượng ra ngoài."

Cố phụ bùng chén trà trước mặt lên, gắt gao cầm chén, sao ông có thể cam tâm! Đây là tâm huyết suốt đời ông, lại sắp phải hủy trong một sớm một chiều. Đầu tư, mua đất, đầu thầu thu mua cổ phiếu, hàng loạt chuyện vừa nhìn là biết có người cố ý làm.

Ông không biết là ai đang ở sau lưng giở trò quỷ, nhưng thực lực của hắn ông không tưởng tượng nổi, chống lại kẻ như vậy thật sự rất khó có phần thắng.

Cố Nhược Ngu quả thực không nghĩ tới sẽ nghe thấy tin tức này, lập tức phản ứng không kịp,

"Vậy... Không thể để những có công ty quan hệ tốt hợp tác với chúng ta góp vốn gì đó sao?"

Cố phụ lắc đầu, những cách thức này không phải ông không nghĩ tới, có điều những lão gia hỏa kia đều tránh mặt không gặp, rốt cuộc có một vài người lộ tin tức trộm nói với ông, lần này có lẽ chọc phải đại nhân vật gì rồi, bọn họ cũng sợ tai bay vạ gió không dám tùy tiện ra tay tương trợ. Đến bước này, Cố phụ hầu như có thể khẳng định tất cả đều là có kế hoạch có an bài, từng bước từng bước nhìn Cố thị rơi vào vực thẳm. Đáng giận là gương mặt thật của kẻ kia bọn họ lại không cách nào tra được,

"Hôm nay cha tìm các con tới cũng không phải muốn các con nghĩ cách, hay là gì, chỉ là nói cho các con chạy trước, tình hình trong nhà, cho dù về sau..." Cố phụ có chút nói không nên lời, giọng nói già nua phiền muộn ngạo, "Về sau công ty bán ra rồi, trong tay cha còn có một ít sản nghiệp nhỏ khác, để các con sinh hoạt vẫn không thành vấn đề."

Không, không được, cô muốn đi tìm Tướng Trọng Lâm, anh nhất định có thể hỗ trợ!

Ba ngày sau, Tướng Trọng Lâm về nước nhưng lại không lộ diện, chỉ nhờ Alex nói với cô anh đã trở về. Cố Nhược Ngu tức giận không chịu nổi, hiện tại chính là lúc cô cần anh thì anh lại cả ngày thần thần bí bí không biết đang làm gì, nhà cũng không về. Cố Nhược Ngu giận quá mức, quyết định tự mình đi tới công ty Tướng Trọng Lâm xem.

Thế nhưng quầy tiếp tân nói với cô, Tướng Trọng Lâm cũng không ở công ty, lại hỏi tiếp thì cô gái ở quầy tiếp tân tỏ vẻ cũng không rõ lịch trình của tổng tài. Gọi điện cho Alex, Alex cũng ấp úng nói không biết, chỉ biết là có việc cùng người khác hẹn gặp mặt. Càng là như vậy, Cố Nhược Ngu càng kỳ quái. Trước kia khi nhận vụ án, cũng không phải chưa từng dùng tới những phương pháp đánh bóng sắt biên (lách luật), chuyện tìm một người thì cô vẫn rất lành nghề. Tiếp theo, cô gọi mấy cuộc điện thoại, chầm qua nửa giờ, đối phương nhận tin tới một cái địa chỉ.

Trang trại rượu tư nhân Tulip, toà 13 phòng A-1.

Lúc Cố Nhược Ngu đẩy cửa ra, nhìn thấy Tướng Trọng Lâm với vị Mục Đình kia, trái tim cô co thắt thật mạnh. Kỳ thật bọn họ chỉ là bày chén rượu nói chuyện, nhưng mặc dù là như vậy, hành vi kỳ quái của Tướng Trọng Lâm trong khoảng thời gian này, và cả việc anh luôn vội vàng đi công tác dường như đều tìm thấy đáp án.

Từ đáy lòng cô cười nhạo chính mình. Người lại còn hy vọng xa vời vào lúc cần anh nhất anh có thể xuất hiện trước mặt người? Người ta còn đang ở chỗ này cùng bạn gái cũ bày rượu nói chuyện phiếm.

Tướng Trọng Lâm không nghĩ tới trong hoàn cảnh tin tức bị toàn diện phong tỏa Cố Nhược Ngu có thể tìm tới nơi này. Nhìn về mặt của cô trầm xuống trong nháy mắt, anh đầu tiên muốn tiến lên giải thích rõ ràng. Nhưng anh nghĩ đến tình huống hiện tại, gãy tiếp theo lại nhịn xuống.

"Sao em lại tới đây?"

Tôi sao lại không thể tới? Sợ bị tôi nhìn thấy chuyện tốt của các người sao? Hiện tại cô muốn lớn tiếng gào lên với anh, nhưng cô không thể, chuyện ngu xuẩn làm một lần là đủ rồi. EQ của Cố Nhược Ngu cô còn không đến mức này.

"Em tới tìm anh có việc gấp."

Một khách Mục Đình nhìn thấy Cố Nhược Ngu đẩy cửa tiến vào khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại lại có một tia vui sướng, vốn tưởng rằng cô ta sẽ gây một trận cãi nhau to với Tưởng Trọng Lâm, ai biết cô ta lập tức điều chỉnh về mặt chính mình, cô và anh cùng bình đạm nói một câu, em tới tìm anh có việc gấp.

"Cố tiểu thư, đừng hiểu lầm, chị và A Lâm....." Mục Đình vốn muốn nói thêm vài câu thêm dầu vào lửa, ai biết Cố Nhược Ngu căn bản liền bỏ qua xưng hô, nghiêng mắt nhìn cô nói,

"Mẹ chị không dạy chị lúc người khác nói chuyện đừng có nói chen vào hay sao?"

Mục Đình sắc mặt cứng đờ.

Cố Nhược Ngu mặc kệ cô, khẳng khái nhìn Tưởng Trọng Lâm hy vọng anh trả lời. Tưởng Trọng Lâm trầm mặc một chút, đứng dậy nói,

"Tìm một chỗ từ từ nói đi."

Bọn họ đi ra ngoài một cái hành lang dài, ai cũng không mở miệng trước, rõ ràng một tháng trước còn phu thê gắn bó keo sơn, giờ phút này lại không có lời nào để nói. Cố Nhược Ngu cuối cùng mở miệng trước, đánh vỡ trầm mặc,

"Chuyện nhà em, anh đã biết chưa?"

"Biết."

"Có thể hỗ trợ không?"

"..... Bất lực."

"Nha... Biết rồi. Em có thể hỏi lại anh một câu cuối cùng không?"

"Trong khoảng thời gian này anh thường xuyên đi công tác, không trở về nhà, là cùng cô ta ở bên nhau sao?"

"....."

"Nếu không bỏ xuống được vì sao lúc trước anh còn muốn làm ra vẻ chuyện cũ đã qua?"

"....."

"Nói chuyện a, em chỉ cần một câu trả lời, thành thật trả lời là được."

"Đúng."

"Em đã biết....." Nói xong, Cố Nhược Ngu không quay đầu lại mà rời khỏi.

Tưởng Trọng Lâm đứng yên thật lâu ở đó, Mục Đình không biết từ khi nào đi tới bên cạnh anh, cười mơ hồ hỏi,

"Nói rõ ràng rồi chứ? A Lâm, kỳ hạn sắp tới rồi, vẫn nên sớm quyết định thôi."

"Mục Đình, không nghĩ tới em sẽ biến thành người như vậy." Anh nói rất bình đạm, Mục Đình lại nghe thấy kinh tâm động phách.

"Cảm ơn." cô vẫn duy trì ý cười.

Biến thành cái dạng gì thì có sao đâu? Trên thế giới này còn có chuyện gì bi ai hơn chuyện nhìn thấy người, yêu người, lại không chiếm được người?

Ngày hôm sau, Cố Nhược Ngu nhận được một xấp giấy tờ, mở ra nhìn vừa tức vừa cười, không nói hai lời liền vọt tới văn phòng Tưởng Trọng Lâm.

Alex đang báo cáo công việc, thấy Cố Nhược Ngu nổi giận dưng dưng đẩy cửa ra, một câu cũng chưa nói đem một ít đồ vật ném một phát lên mặt bàn làm việc của tổng tài,

"Anh nghiêm túc?"

Alex ngồi được không khí không đúng, lặng lẽ lui đi ra ngoài.

"Chính là giống như em nhìn thấy."

"Tưởng Trọng Lâm, tôi không tin, chỉ mới một tháng, một tháng trước anh không phải như thế này."

Tưởng Trọng Lâm chỉ trầm mặc. Sự trầm mặc khác thường này ngược lại kích thích Cố Nhược Ngu,

"Anh chính là như vậy! Cái gì cũng không nói! Em cũng không biết anh đang nghĩ cái gì, anh không cảm thấy em ngủ cùng một giường với một người mà em căn bản không sao hiểu được thật là đáng sợ sao? Hay là nói... Hay là nói" thanh âm của cô bắt đầu nghẹn ngào, tuy rằng cô cực lực muốn ngăn lại nhưng vẫn run rẩy lộ ra, "Hay là nói anh thật sự là vì em trai anh mới nguyện ý cưới em? Chỉ là bởi vì cậu không được, cho nên lui mà cậu cái tiếp theo?"

Tưởng Trọng Lâm vẫn như cũ không nói lời nào, tay phía dưới bàn nắm lại càng lúc càng chặt hơn, nhưng trên mặt lại không lộ mấy may.

"Anh bắt em tiếp nhận kết quả này, thì cũng phải nói cho em nguyên nhân đi chứ?"

"Tình hình bên nhà em em cũng biết, là người quyết sách của Tường thị anh không thể không suy xét tới lợi ích công ty."

Cố Nhượng Ngu phì cười, "Anh thật đúng là người làm ăn, nhưng mà em không tin, những lý do của anh em đều không tin. Anh nhìn mắt em, nói cho em, có phải anh không yêu em dù một chút, không có cảm giác đối với em, nói như thế, lập tức em sẽ đi."

Tường Trọng Lâm không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói, "Đây là kết quả tốt nhất đối với em, tin tưởng lời anh nói."

Cố Nhượng Ngu lắc đầu, "Anh không phải như vậy, anh đã nói sẽ chăm sóc em."

"Hiện tại tình hình thay đổi rồi."

"Thay đổi? Thay đổi chỗ nào? Nhà em? Hay là Mục Đình?"

"A Ngu....."

"Anh thật sự không muốn nói cho em sự thật sao?"

Tường Trọng Lâm vẫn trầm mặc mà chống đỡ.

"Em thật sợ anh," Cố Nhượng Ngu cười nhạo một tiếng, lắc đầu, "Anh cứ như vậy trầm mặc, không nói lời nào, thật sự có thể giết chết em. Được, nếu đây là điều anh mong muốn, em vui thành toàn cho anh."

Cố Nhượng Ngu lấy lại túi giấy tờ trên mặt bàn, chậm rãi đi ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Tường Trọng Lâm cảm thấy ở trong lòng anh có chỗ nào đó như cũng rầm một tiếng, rơi mất một góc.

Cô chờ dần trở về văn phòng, nhốt chính mình ở bên trong, mở túi giấy tờ, nhìn vào đồng giấy A4 gọn gàng phía trên có viết, mấy chữ "Giấy thỏa thuận ly hôn".

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cố Nhượng Ngu giống như lạc vào một giấc mộng, trong mộng cô vẫn là nàng đại tiểu thư kia đặt lòng hư vinh lên cao nhất, mỗi ngày đều tranh đoạt thứ tình yêu không thuộc về cô dù một chút. Cô đã trả giá bằng sự thanh lịch, kiêu ngạo mà một người phụ nữ nên có, thậm chí là sinh mệnh.

Nhìn những chuyện đã xảy ra từng màn tái diễn, cô trôi nổi ở giữa không trung mà bất lực, cuối cùng nhìn thấy cái bản thân kia đạp chân ga điên cuồng trên đường lớn, cô cũng chỉ có thể trở mặt nhìn thảm kịch phát sinh. Nhìn bàn tay mình trắng trẻo, nơi đó đã từng cầm được cái gì đâu?

Cố Nhượng Ngu từ trong mộng bừng tỉnh, mở mắt nhìn thấy không phải những tranh hoàng đã quen thuộc, mà là căn chung cư nhỏ mình từng ở. Cô giơ tay xoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, ngồi dậy, ở mép giường ngồi ngốc một lúc, cảm thấy cổ họng có chút khô, cô để chân trần đi tới quầy bar nhỏ đổ nước ra uống.

Đã nửa đêm, từ ban công chung cư trông ra không còn nhiều ánh đèn, tầm mắt cô không tự giác nhìn về phía ngôi nhà mà cô vừa mới rời đi.

Từ lúc cô kết hôn đến bây giờ cũng đã hơn một năm, mà lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cho rằng chỉ cần bản thân thuận theo tự nhiên, không tranh không đoạt, nói không chừng tình yêu cũng bỗng nhiên buông xuống đầu cô. Trên thực tế, vào một tháng trước cô đã cảm thấy như vậy.

Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện tình, cô có chút không tiêu hóa được. Nhưng khi cô xem giấy thỏa thuận ly hôn kia, ít nhất cô cũng rõ ràng một chuyện, cô yêu Tường Trọng Lâm. Nếu đây không phải tình yêu thì vì sao lại đau lòng như vậy, đau đến mức giống như đã nứt ra rồi.

Thế nhưng ngạo khí của cô không cho phép cô cúi đầu, chuyện khấn cầu đối phương hồi tâm chuyển ý cô không làm được, trời mới biết lúc cô nhìn thấy anh, cô muốn chạy tới giữ chặt góc áo của anh giống như ngày thường biết bao, muốn nói với anh, đừng làm như vậy.

Đáng tiếc, cho dù một lần trọng sinh cũng không thể thay đổi sự thật cô là Cố Nhượng Ngu.

Ngày đó cô chỉ lấy một ít quần áo để tắm rửa rồi trở lại chung cư, trên đường không gặp bất cứ kẻ nào, cứ như vậy qua một tuần, cô cũng không đi làm, không có về nhà, cô không biết nên nói thế nào với người trong nhà, đặc biệt là khi trong nhà lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, cũng không thể lại khiến mọi người ngột ngạt. Vu Khởi Văn lại gọi tới rất nhiều lần, cũng gửi vô số tin nhắn, cô không xem, cũng không định nhận điện thoại. Cô mua mấy ổ cứng* với cả bia, ngồi trong chung cư vừa uống vừa xem

*Thực sự là cái ổ cứng đó, ổ cứng của máy vi tính, hẳn là cô nên đi mua phim đĩa mới phải??:D??

Có người có được tình yêu, lại không thể ở bên nhau, có người ở bên nhau, lại bằng mặt không bằng lòng, trên đời này tình yêu có trăm ngàn loại, nhưng chỉ có thể từ trong sâu thẳm đôi mắt của người yêu tìm được một chút tình yêu không tan biến.

Cô uống bia, trong lúc cô đang hoài nghi công nghệ của các xưởng phim bây giờ càng ngày càng thô thì cửa chính phòng chung cư bị người dùng sức đập vang dội.

"Cố Nhượng Ngu, tôi biết cậu ở bên trong, mau mở cửa cho tôi!" Là giọng Vu Khởi Văn.

Cố Nhượng Ngu cũng không thắc mắc sao anh ta tìm được nơi này, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cô thông thả ung dung đi mở cửa, ung dung dựa vào cạnh cửa, nhìn đáng vẻ hơi lờn thoi của Vu Khởi Văn.

"Cậu rốt cuộc đã đi đâu vậy? Không kêu một tiếng liền biến mất, có biết tôi lo lắng không? Sao cậu không nhận điện thoại? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" anh giống như pháo liên châu* đặt câu hỏi, sắc mặt rất khó coi, người ngày thường luôn đề tâm tới vẻ ngoài như thế mà dưới cảm đã có chút xanh (rầu).

**Một loại súng pháo có hai chân, bắn đạn liên tành tạch. Như mình có thể nói là "như máy khâu".*

Cố Nhượng Ngu không nói gì, lười nhác xoay người, lấy một đôi dép lê đặt trên mặt đất, sau đó trở lại sofa tiếp tục xem phim vừa này.

Vu Khởi Văn nhìn đáng vẻ chuyện không liên quan đến mình của cô ngược lại càng thêm tức giận, đi nhanh mấy bước vào phòng khách, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà, không chút do dự bấm một tiếng, tắt TV.

"A Ngu, rốt cuộc làm sao vậy? Cậu nói với tôi a."

"Nói ra thì rất dài," Cố Nhượng Ngu chỉ chỉ túi giấy tờ trên bàn com, "Nhìn thấy cái kia không?"

Vu Khởi Văn hồ nghi đi qua, mở túi giấy tờ ra, nhìn vài lần liền đem túi ném trở lại mặt bàn,

"Sao hán ta lại muốn ly hôn với cậu?" Đôi mắt Vu Khởi Văn hồng hồng, nhìn qua chẳng ăn nhập chút nào với hình tượng phong lưu phóng khoáng của anh.

"Buồn cười là tôi cũng không biết vì sao anh ấy muốn ly hôn," Cố Nhượng Ngu tự giễu cười một chút, "Có thể là cô gái anh thích đã trở lại, chấm lại tình xưa, cũng có thể là bởi vì Cố gia chúng tôi xảy ra chuyện, sợ bị tai ương đi."

"Cố gia đã xảy ra chuyện?" Vu Khởi Văn nghi ngờ hỏi.

"Cậu chắc chưa biết đâu? Cũng đúng, chuyện mất mặt như vậy cha tôi sao có thể đi nói khắp nơi."

Vu Khởi Văn trầm mặc trong một giây, "A Ngu, tớ có thể chăm sóc cậu."

Nghe câu nói này, Cố Nhượng Ngu hơi cười, "Tớ biết, chẳng qua những việc này không phải cứ dựa vào người khác chăm sóc là có thể vượt qua."

Vu Khởi Văn coi chừng Nhượng Ngu cũng không có phản ứng quá lớn về cảm xúc, thoáng an tâm một chút,

"Hôm nay cậu nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tới lại tôi, A Ngu, chuyện nhà cậu tớ sẽ đi nghe ngóng rõ ràng, cậu không cần lo lắng." Trước khi đi, Vu Khởi Văn nói như vậy.

Ngày hôm sau mở mắt ra, Cố Nhượng Ngu cảm thấy đôi mắt khô sáp, không thoải mái, đại khái là do quá nửa đêm hôm qua cô khóc tỉnh. Cô hình như lại nằm mơ, mơ thấy Trương Trọng Lâm, mơ thấy lúc bọn họ kết hôn, mơ thấy anh công cô lên núi, mơ thấy rất nhiều rất nhiều chuyện, cuối cùng anh mặt không cảm xúc nói với cô, anh phải đi, đi đến nơi cô rất cuộc nhìn không tới. Cô cứ như vậy không hề phòng bị mà khóc ra.

Chuẩn bị rời giường rửa mặt một chút rồi đi làm, đã một tuần rồi, công việc ở Văn Phòng đại khái chắc cũng chồng chất khá nhiều đi. Lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, vừa nhìn tên, là Vu Khởi Văn.

Cố Nhượng Ngu tùy tay nhận điện thoại, "Làm sao vậy?"

"A Ngu, nhà cậu không có việc gì."

"..... Có ý gì?"

"Ngày hôm qua tớ trở về liền đi tra xét một chút, lúc trước tài chính lưu chuyển không chu toàn, ngân hàng không cho vay, còn có chuyện đầu thầu hai ngày gần đây này đều đã giải quyết xong. Tớ đã gọi điện thoại cho đại ca cậu xác nhận."

"Cái gì... Nhưng lúc trước tớ về nhà bọn họ nói tình hình rất nghiêm trọng, không giống như là có thể nhẹ nhàng giải quyết như vậy đi, hơn nữa lúc trước..." Bỗng nhiên, Cố Nhượng Ngu ngừng nói chuyện, như là nghĩ tới cái gì.

"Trước kia cái gì? A Ngu? Cậu còn ở đó không?" Vu Khởi Văn bên kia điện thoại hỏi.

"Công ty chuyển biến tốt đẹp là bắt đầu từ khi nào?" Cố Nhượng Ngu bỗng nhiên đặt câu hỏi.

"Ờ... Hần là cuối tuần này đi, hơn nữa..."

"Giúp tớ một chuyện!" Vu Khởi Văn vốn đang muốn nói cái gì, đã bị Cố Nhượng Ngu ngắt lời.

"A?"

"Tớ muốn tra một ít số liệu gần đây của công ty mấy nhà, cậu có thể tra được không?"

"Hần là có thể, nhưng cậu tra cái này làm gì..." anh khó hiểu nói.

"Đến lúc đó sẽ nói cho cậu."

Buông điện thoại, Cố Nhượng Ngu đi qua đi lại trong phòng khách, dường như đã định quyết tâm gì, cầm lấy di động, lại gọi mấy cuộc điện thoại.

Được a, anh không nói cho tôi đúng không, vậy tôi đành phải tự mình tra xét.

Hai ngày lúc sau, một bản báo cáo điều tra hoàn chỉnh đưa đến tay cô. Cố Nhượng Ngu xem xong quả thực là giận sôi máu, rầm một tiếng liền ném tài liệu lên bàn,

"Người là thánh mẫu Maria sao!?" cô mắng.

Trương Trọng Lâm vào một buổi hội nghị một tháng trước nhận ra mọi chuyện có chỗ kỳ dị, bề ngoài thì các số liệu của công ty đều bình thường, nhưng anh lại phát hiện hội đồng quản trị có tình trạng phát sinh giao dịch cổ quyền một cách lén lút.

Ban đầu anh cứ tưởng vài cổ đông chuẩn bị điều chỉnh tài sản nên bán cổ quyền ra ngoài, sau đó mọi chuyện càng ngày càng không đúng, trừ số cổ phần Trương gia đang giữ ra, cổ phần khác đều dần dần chảy ra ngoài.

Tướng Trọng Lâm cảnh giác lên, bắt đầu điều tra bối cảnh bên mua, tất cả đều chỉ về phía một công ty đăng ký ở nước ngoài. Đáng tiếc là, trừ những tin tức này ra anh không cách nào lấy được nhiều thông tin hơn, mãi đến một ngày có một nam nhân tự xưng là Thẩm Gia Duy tìm đến anh.

"Người quả thực không tồi, đáng tiếc a, người lại là con trai hần." Thẩm Gia Duy nói với anh như vậy.

"Ông quen gia phụ?"

Thẩm Gia Duy hừ lạnh một tiếng, "Đầu chỉ là nhận thức, năm đó nếu không phải vì phụ thân người xuất hiện, ta sao có thể rơi vào kết cục thế thảm đó, hần vậy mà còn dám cưới Thu Lâm."

Nghe thấy tên mẫu thân, Tướng Trọng Lâm chấn động cả người, như hiểu ra điều gì, "Ông là....."

"Ta chính là phụ thân thân sinh của đại ca người."

Thái độ của Thẩm Gia Duy rất rõ ràng, sở dĩ ông ta thu mua cổ phiếu Tướng thị khắp nơi, đơn giản là muốn đoạt lấy Tướng thị, trên tay ông ta đang nắm 2% cổ phần vốn của Tướng Bá Á, nếu đem tất cả cổ phần còn dư của hội đồng quản trị thu vào trong túi là có thể nắm giữ quyền lực to lớn tại Tướng thị. Tướng Trọng Lâm không thể tin được nhóm lão cổ đông của Tướng thị làm sao lại có thể đem cổ phần trên tay chính mình chuyển nhượng nhanh chóng như vậy, cho nên đoạn thời gian đó anh luôn đi công tác đều là để tìm hiểu tình hình của các thành viên hội đồng quản trị.

Thẩm Gia Duy là một nhân vật lợi hại, một chiêu tiên lễ hậu binh này chơi cực kỳ đặc sắc, đầu tiên là đề nghị thu mua giá cao, nếu không được ông ta luôn có thể xuống tay từ những phương diện khác, rốt cuộc người có thể ngồi vào vị trí hiện tại này có ai không có quá khứ đau.

Cổ phần trong tay Thẩm Gia Duy càng ngày càng nhiều, mãi cho đến 49%, đã có thể cùng Tướng Trọng Lâm cùng ngồi cùng ăn, liên lụy Cổ gia cũng vì nguyên nhân này mà bị Thẩm Gia Duy đuổi tới cùng đường. Mà lúc này, ông ta lại đưa ra điều kiện.

"Nếu hiện tại người từ bỏ tất cả mối quan hệ chung quanh, ta có thể suy xét tha bọn họ (Cổ gia) một lần." Thẩm Gia Duy nói với anh.

Vì chuyện này mà Tướng phụ đã tái phát bệnh cũ, phải đưa vào bệnh viện, Tướng Trọng Lâm từ chỗ phụ thân cũng biết thêm một vài chi tiết về Thẩm Gia Duy, một người nam nhân bị đuổi khỏi đất nước không xu dính túi, lưu lạc đầu đường xó chợ, thậm chí còn từng đi ăn xin, cuối cùng một lần nữa quật khởi, kiến tạo nên một đế quốc thuộc về chính mình, ông ta có ý chí kiên định, nội tâm tàn nhẫn, cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Giữa tất cả chuyện này nếu không có người nội bộ giật dây bắc cầu sao có thể tiến triển nhanh như vậy.

Mục Đình.

Anh rất nhanh nghĩ ra được trong chuyện này Mục Đình sắm vai gì, khi anh chất vấn cô, cô vô cùng bình đạm thừa nhận.

"Đúng vậy, em cùng Thẩm tổng đã sớm quen biết, kế hoạch này đích xác em có tham dự trong đó."

Tin tức từ bên ngoài truyền đến anh cũng biết, bởi vì có quan hệ với Tướng thị mà có vài công ty bị thương nặng, thậm chí trong lúc không hiểu rõ tình huống nhảy vào bẫy tài chính thật lớn. Nếu anh còn không đưa ra quyết định thì sự tình sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, người như Thẩm Gia Duy đương nhiên nói được làm được.

Anh mở ví ra, nhìn vào tấm ảnh chụp đặt sâu cùng bên trong, đó là tấm ảnh bọn họ chụp ở chùa Kiyomizu tại Nhật Bản, tuy rằng ngoài miệng anh nói ghét bỏ, lại lặng lẽ rửa lấy một tấm bỏ vào mặt trong ví.

Anh vuốt ve cô gái có lúm đồng tiền cười tươi như hoa trên ảnh, cuối cùng, vẫn phải dùng cách này nói lời chia tay với em sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Đây đã là lần thứ năm trong tuần Cổ Nhục Ngu đến ngôi biệt thự này, quản gia nơi đây cũng quen thuộc với cô, giờ thấy cô lại đến, gương mặt bắt mắt dĩ mờ cánh cửa sắt,

"Cổ tiểu thư, sao lại là cô a?"

Cổ Nhục Ngu đầy mặt tươi cười, "Hôm nay Vương lão vẫn không có nhà sao?"

Quản gia lại nghiêng người mời cô vào, "Không, lão gia phản phò mời Cổ tiểu thư đi vào."

Cổ Nhục Ngu được dẫn tới một căn phòng, lão nhân ở bên trong đã tới tuổi chống gậy đang yên lặng đứng bên cửa sổ ngắm nhìn phía ngoài. Cổ Nhục Ngu bước nhẹ, chậm rãi đi đến gần.

"Ta đoán cháu tới vì cổ phần Tướng thị?"

"Vâng." Cổ Nhục Ngu cung kính đáp.

Lão nhân xoay người, nhìn Cổ Nhục Ngu cũng tầm tuổi cháu gái mình, lộ ra chút ý cười hiền lành,

"Lần trước nhìn thấy cháu là ở hôn lễ hai đứa, Trọng Lâm bây giờ... Hần là không được tốt đi."

Lời ông có chút âm đạm

Xem ra hội đồng quản trị công ty cũng không biết chuyện bọn họ định ly hôn, "Một phần cổ quyền là Vương lão ngại nắm giữ, dù muốn chuyển nhượng cho ai thì vốn chúng cháu

đều không có quyền hỏi đến, cháu chỉ muốn biết, vì cái gì ngài lại nguyện ý đem cổ phần này chuyển nhượng ra ngoài, rốt cuộc... Theo cháu được biết thì ngài cũng là lão nhân của công ty."

Lão nhân nghe xong cười ha ha nói, "Không tồi, đứa nhỏ này còn biết chuẩn bị rồi mới đến tìm ta, không tồi không tồi."

Ông chậm rãi đi đến gần sô pha, sau đó ngồi xuống, đôi tay đỡ gáy, cảm thán nói, "Ta và cha của Trọng Lâm cũng coi như là lão bằng hữu, lão đồng bạn, theo lý thuyết vào lúc này ta không nên làm như vậy, nhưng gã Thẩm Gia Duy kia chính là một con hổ bị thả ra ngoài, sớm hay muộn cũng có một ngày khôi phục bản tính, vẫn sẽ trở về cắn người."

"Người Thẩm Gia Duy kia....."

"Gã là cha ruột của đại ca Trọng Lâm."

Cố Nhượng Ngu cả kinh.

"Không sợ người biết, Tưởng Thẩm năm đó cưới Hứa Thu Lâm đã chơi thù đoạn, lúc ấy Hứa Thu Lâm đã hoài thai đứa con của Thẩm Gia Duy, chính là Bá Á. Đây cũng coi là mối hận đoạt thê đoạt tử, Thẩm Gia Duy tìm được Bá Á không lâu sau thì Bá Á liền xảy ra tai nạn xe cộ. Cứ thế Thẩm Gia Duy càng hận mọi người Tưởng gia hơn. Ta không biết gã làm cách nào nhưng hiện tại cổ phần công ty hầu như một nửa đều ở trong tay gã, địa vị của Trọng Lâm tràn ngập nguy cơ."

"Vậy ngài vì cái gì..."

"Vì cái gì còn đem 2% quan trọng nhất trong tay chuyển nhượng ra ngoài đúng không?" Lão nhân ai thán một tiếng, "Ta có đứa cháu không nên thân, nhà họ Vương gia ở đời này của nó chỉ một mình nó là đứa cháu duy nhất, từ nhỏ đã bị người trong nhà chiều hư, trước đây nó từng làm chuyện bị người gièm pha, bị người ta nắm ở trong tay, nếu không đưa cổ phần này ra, cháu ta sẽ phải đi ăn cơm tù."

Cố Nhượng Ngu lập tức phản ứng lại, "Vậy các cổ đông khác..."

"Không sai, những gia đình như chúng ta có ai không có vài chuyện không thể đem ra ánh sáng đâu? Bị gã nắm trong tay nên cũng chỉ có thể khuất phục."

"Nếu cháu có thể giúp ngài thì sao?"

Lão nhân nghe nói, giật mình nhìn cô, "Cái gì?"

Cố Nhượng Ngu nghiêm mặt nói, "Nếu cháu có thể giúp cháu của ngài biện hộ vô tội, thì có thể thỉnh cầu ngài đem 2% cổ phần chuyển cho Tưởng Trọng Lâm hay không?"

Nhận ra lão nhân còn chần chờ, Cố Nhượng Ngu nói tiếp, "Ngài hẳn cũng không hy vọng công ty mà ngài đã nhìn nó lớn mạnh lại rơi vào tay người ngoài, cháu tin tưởng ngài vẫn có cảm tình với Tưởng gia, cho nên hy vọng ngài cho cháu một cơ hội."

"Cố Nhượng Ngu, có phải điên cậu rồi không!?" Vu Khôi Văn ném một ít giấy tờ lên bàn làm việc, tức học máu nói, "Cậu có biết chính cậu đang làm gì hay không? Cậu cứ như vậy có thể sẽ bị tịch thu và hủy giấy phép luật sư!"

"Cậu cũng nói là có thể." Cố Nhượng Ngu đối mặt với máy tính không nhúc nhích, chỉ thờ ơ.

Vu Khôi Văn bị phân bác, nhất thời khó có thể tiếp tục, đi tới đi lui trong văn phòng Cố Nhượng Ngu, trách cứ nói,

"Hắn đã đối với cậu như vậy, cậu còn phải bán mạng giúp hắn? Cố Nhượng Ngu, trước kia sao tôi không nhận ra hoá ra cậu lại là nữ nhân lòng dạ tốt như vậy à? Còn nữa, nếu bên kia đám trắng trợn tố cáo người ta như vậy chúng tôi trong tay bọn họ có chứng cứ đầy đủ, phần thắng của cậu có thể được mấy phần?"

Cố Nhượng Ngu ngừng tay gõ bàn phím, giương mắt nhìn hắn, "Không thử xem làm sao biết được hay không? Lại nói, những ân oán cá nhân tạm không nhắc đến, lão Thẩm Gia Duy này chẳng lẽ lại là người tốt, tôi bắt được một ít tư liệu lúc trước, tuy không gọi là đầy đủ gần như có thể nhìn ra là một nam nhân lòng dạ xảo trá, không trách được đã một chân sấp vào quan tài mà còn có thể tác quái."

Vu Khôi Văn cười nhạo một tiếng, "Cậu đây là đang tuyên dương chính nghĩa?"

"Chính nghĩa? Tôi chỉ không quen nhìn lão tử về nhìn xuống chúng sinh, đùa bốn thế nhân, lão cho rằng mình à? Chỉ bằng chuyện trong nhà tôi cũng có thể ghi một món vào sổ nợ rồi."

"Nói cách khác, cậu nhất định phải nhận án này?"

"Đúng." Cố Nhượng Ngu trả lời chém đinh chặt sắt, thần sắc vô cùng kiên định.

Vài ngày sau, Cố Nhượng Ngu như ý nguyện lấy được một vài tài liệu ghi âm, tuy rằng phương thức không được quang minh chính đại cho lắm nhưng ít nhất cũng đạt được mục đích, dù sao để đối phó tiện nhân thì đại khái cũng chỉ có thể dùng tiện chiêu.

Để chuẩn bị án này mà có mấy ngày cô đều không ăn cơm từ tẻ, hoặc là tùy tiện ăn chút đồ ăn vặt, hoặc là làm một tô mì gói, kết quả buổi sáng ngày mờ phiên chung thẩm, bước ra cửa, Cố Nhượng Ngu cảm thấy có chút buồn nôn, dạ dày cũng không thoải mái, hẳn là viêm ruột rồi. Cô cố nén cảm giác không khoẻ mà đứng hệt tới toà án.

Giai đoạn trình chứng cứ, Cố Nhượng Ngu vào phút cuối đưa ra một chứng cứ mới, cũng chính là mấy phần tài liệu ghi âm trong tay, cáo buộc khi bị cáo Vương mỗ cưỡng gian, (bị hại) Ngô mỗ kỳ thật là tự nguyện cùng bị cáo phát sinh quan hệ, sau đó, do bị người khác bắt ép, mới đưa ra không cáo (tố cáo vu khống). Mà đoạn ghi âm văn kiện đã ghi lại được lúc Ngô mỗ gọi điện thoại cho người điều khiển phía sau ghi lại hoàn chỉnh, từ trong đó có thể nghe rõ Ngô mỗ đã tiếp nhận mệnh lệnh đối phương, ở trên toà án ứng đối từng chữ một như thế nào.

Cuối cùng tuyên án, hành vi phạm tội của bị cáo bị hủy bỏ, phóng thích vô tội, thế nhưng bởi vì trong chứng cứ mà Cố Nhượng Ngu đưa ra có vấn đề, bị tạm dừng treo biển tư cách hành nghề luật sư tại chỗ, chờ hiệp hội luật sư xác minh.

Vương lão ngồi một bên bàng thính, trước khi lên xe nói với cô, "Cố tiểu thư, cháu rất lợi hại, cũng rất có dũng khí, ta thay mặt người trong nhà cảm ơn cháu, mặt khác, đồ cháu cần ta đã gửi đến bên kia."

Vu Khôi Văn đứng ở một bên, sắc mặt không tốt lắm, nhìn cô cười vô tâm vô phé thì càng tức giận, "Cậu cũng đã bị treo tư cách còn cười, có phải cậu không có đầu óc hay không à."

Cố Nhược Ngu sửa sang lại cổ áo, cong cong mắt nói, "Tôi chỉ đang nghĩ, lúc vị Thẩm Gia Duy kia phát hiện đại kế của mình thua trong tay tôi thì lão sẽ có đáng về gì. Tôi còn chờ..." Nói chưa dứt lời, Cố Nhược Ngu cảm thấy đầu hơi choáng váng đầu, vội túm lấy cánh tay Vu Khởi Văn.

"Sao vậy? Không thoải mái?" Vu Khởi Văn về mặt căng thẳng, vội đỡ cô vào trong lòng.

Cố Nhược Ngu lắc đầu, "Mấy ngày này nghỉ ngơi không tốt, chắc hơi thiếu máu."

"Đi bệnh viện." Vu Khởi Văn chém đinh chặt sắt nói.

"Ai nha, không cần đâu..."

"Không được nói!" Nói rồi Vu Khởi Văn liền kéo Cố Nhược Ngu vào trong xe.

Lúc Cố Nhược Ngu nhìn thấy giấy kiểm tra trên tay thì cả người lâm vào trạng thái nào trống rỗng, cô hình như không nghe rõ bác sĩ vừa mới nói gì, bắt đầu dĩ hời hời lại, "Ngài vừa cái gì? Nói lại lần nữa đi."

Nữ bác sĩ trung niên gặp kiểu tình huống này cũng nhiều, đã sớm tập mãi thành quen, "Cô mang thai, tầm khoảng mười tuần, cũng sắp ba tháng mà cô còn không biết sao?"

"....." Không biết.

"Lần sau lại tới đây làm kiểm tra, cô hơi thiếu máu, về nhà ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi nhiều, đừng thức đêm." Nói xong kê đơn đưa cho cô.

Lúc Cố Nhược Ngu như đi vào cõi thần tiên đi ra khỏi bệnh viện, Vu Khởi Văn đuổi theo hỏi cô kết quả, Cố Nhược Ngu chỉ là cười cười, "Chỉ là hơi thiếu máu thôi, bác sĩ nói tôi phải ăn nhiều một chút."

Vu Khởi Văn nhẹ nhàng thở ra, "Tôi đưa cậu về, mấy ngày nay cậu xem cậu đã mệt thành bộ dạng gì, trở về ngủ một giấc rồi tôi đón cậu đi ăn cơm."

Cố Nhược Ngu gật đầu.

Cố Nhược Ngu trở lại chung cư, vuốt ve bụng mình, ngồi yên thật lâu, cuối cùng vẫn ngủ một giấc trước, bởi vì tinh thần cô mấy ngày này cũng hầu như hao tổn hết. Ngủ khoảng ba tiếng, cô bị di động trên đầu giường đánh thức, mơ mơ màng màng bấm nhận điện thoại,

"A lô?"

"Có tiêu thư, tôi là Alex, có thể mời cô tới bệnh viện trung tâm một chuyến hay không?" ngữ khí Alex nghe tương đối vội vàng.

Cố Nhược Ngu đầu óc chưa tỉnh hẳn, "Chuyện gì a?"

"Tổng thống anh ấy xuất huyết dạ dày bị đưa đến bệnh viện, cho nên..."

Cố Nhược Ngu lần này thật sự là tỉnh rồi, cô xốc lên chân đứng lên, "Xuất huyết dạ dày có bác sĩ a, tôi đi làm gì? Chờ anh ta sắp vào ICU* thì hãy cho tôi biết đi!" Nói xong liền ngắt điện thoại.

**ICU: Intensive Care Unit, Đơn vị chăm sóc đặc biệt hay Khoa hồi sức tích cực, là nơi chăm sóc đặc biệt, chuyên sâu cho những bệnh nhân đang ở trong tình trạng nguy kịch, đe dọa đến tính mạng.*

Thế nhưng ngắt điện thoại xong, Cố Nhược Ngu làm gì cũng cảm thấy bức bối không đúng, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở hai tập giấy tờ trên bàn, ánh mắt sáng ngời, cô vào phòng ngủ chọn lấy một bộ quần áo xinh đẹp, hoá một cái mình điểm trang dung (trang điểm xinh đẹp chói lóa) cho chính mình, cầm lấy hai cái túi giấy tờ kia vui vui về ra cửa.

Lúc nhìn thấy Cố Nhược Ngu đẩy cửa tiến vào, về mặt Tường Trọng Lâm rõ ràng sùng sốt, không phải không nghĩ tới sẽ có người báo cho cô, mà là không nghĩ tới cô còn bằng lòng tới. Nhìn thấy cô giống như đóa hoa xinh đẹp vừa nở rộ giữa tháng ba, trong miệng anh bỗng nhiên nổi lên một tia chua xót, đúng rồi, cô đâu phải là loại người có thể dễ bán thân đắm chìm trong bi thương, nhưng nhìn cô, vẫn là sẽ cảm thấy có chút hít thở không thông.

Chỉ có chính anh biết cô vô tội biết mấy, mà anh lại tàn nhẫn biết mấy, bi thương biết mấy.

Cố Nhược Ngu nhìn thấy Tường Trọng Lâm không mấy khoẻ mạnh nằm ở trên giường, môi cũng trở nên trắng, tay trái còn đang truyền dịch. Hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu mọi ngày, nhìn thấy bộ dạng này của anh, tức giận trong lòng Cố Nhược Ngu cũng tan đi một ít. Kéo một cái ghế dựa sang ngồi xuống gần mép giường, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh.

Tường Trọng Lâm bị cô nhìn như vậy mà hơi phát hoảng, hơi hơi liếc mắt sang, "Em đã đến rồi."

Cố Nhược Ngu không tiếp lời mà cô nói thẳng, "Chuyện Thẩm Gia Duy tôi đều đã biết, chuyện của anh tôi cũng biết, hiện tại tôi cho anh năm phút đồng hồ để giải thích, anh có gì muốn nói không?" Nói xong Cố Nhược Ngu nhìn xuống đồng hồ, nói "bắt đầu".

"....."

"Năm phút..." Cố Nhược Ngu mặt không biểu tình.

"Khụ khụ... A Ngu, rất xin lỗi, anh chỉ là, chỉ là không muốn cuốn em vào, chuyện này vô cùng phức tạp, nếu xử lý không tốt thì ngay cả Cố gia bọn em cũng... Tóm lại, anh sẽ giải quyết tốt."

"Anh giải quyết tốt là chỉ chuyện anh không phản kháng mà đầu hàng lão? Tường Trọng Lâm, cho tới nay tôi đều cảm thấy anh là người thông minh, anh xem anh đi, lớn lên không tệ, gia thế không tệ, vậy mà còn cả ngày một bộ mặt lạnh như băng, đúng là khuôn mẫu nam chính tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình a, thế mà tôi phát hiện anh thích đoạt vai diễn, cái chuyện "đề tôi, mọi người mau tránh ra" không phải là để nữ chính thánh mẫu tiểu bạch hoa làm sao? Anh nói anh xem ráo nhiệt gì a! Chơi trò nhàn nhục gánh vác cái gì a! Anh cho rằng anh làm như vậy tôi biết rồi sẽ mang ơn đội nghĩa, một phen nước mũi một phen nước mắt nhào vào lòng anh, hô to mấy tiếng em đã trách lầm anh hay sao? Tường bờ!" Nói xong cô còn cười nhạo một tiếng.

"....."

"Anh biết tôi ghét nhất cái gì ở anh không? Ghét nhất anh cái gì cũng không nói, chuyện gì cũng cảm thấy chính mình có thể giải quyết. Lẽ nào anh không biết trí tuệ một người là hữu hạn sao? Hay là nói anh mắc cái bệnh gì thích ôm việc vào người, không ôm hết mọi chuyện thì toàn thân ngứa ngáy? Lại còn vì mấy chuyện rách việc này mà dám cùng tiện nhân cho tôi giấy thỏa thuận ly hôn, tôi nói cho anh, có cho cũng là tôi đưa trước!"

"....."

Tác giả có lời muốn nói: Bí kịch của Tướng Trọng Lâm phải bắt đầu rồi... Cái gì ngược cũng đều không có... Tôi cũng nói không ngược ~ đúng không ~

Tiếp theo là phải làm thế nào làm nũng xin tha, khiến A Ngu của chúng ta vui vẻ mới tha thứ anh ta....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vết Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Cố Nhượng Ngu hoàn toàn ngớ lơ về mặt càng ngày càng cứng đờ của Tướng Trọng Lâm, rất là kích động tự mình nói chuyện, lúc này, Alex vẫn không biết Cố Nhượng Ngu đã đến bệnh viện nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, không khéo đúng lúc đụng vào một màn như vậy, Alex rất muốn làm bộ bản thân không nhìn thấy gì hết sau đó yên lặng không một tiếng động lui ra khỏi cửa, Cố Nhượng Ngu mắt sắc nhìn thấy Alex đứng sau cửa nhấp nhòm thì nói một tiếng, "Alex, anh vào trong này một chút."

Alex da đầu tê dại bị gọi tên đành phải đóng cửa lại vào trong phòng bệnh, trên mặt anh còn phải tỏ ra phong khinh vân đạm mà trả lời, "Có chuyện gì sao?"

Cố Nhượng Ngu trấn định lấy từ túi xách ra hai túi giấy tờ, túi đầu tiên cô không chút lưu tình đập vào ngực Tướng Trọng Lâm.

"Đây là món quà cuối cùng, anh hãy vui vẻ nhận lấy đi."

Tướng Trọng Lâm về mặt không hiểu gì một tay mở túi ra, thoáng nhìn về mặt liền thay đổi, nắm chặt trang giấy trong tay, nhìn chăm chăm Cố Nhượng Ngu, "Làm cách nào em lấy được thứ này?"

"Không phải anh đang cần cái này sao?" Cố Nhượng Ngu nói rất bình đạm.

"Anh đang hỏi em làm sao lấy được nó." Tướng Trọng Lâm nói rất chậm, quả thực chính là nhả từng chữ một.

"Dù sao thì tôi cũng quang minh chính đại lấy được, nói trước là tôi không chơi mấy thủ đoạn hạ tam lạm* gì." Nói đến đây, cô ngừng một chút, "Nói đến thủ đoạn hạ tam lạm tôi không thể không bội phục cha của đại ca anh một chút, mất công lao một đồng tuổi còn có thể làm chuyện tổn hại âm đức, như vậy thật sự không sợ sau khi chết phải xuống địa ngục sao?"

**Hạ tam lạm: Xã hội cổ đại Trung Quốc chia các giai cấp thành tam giáo cửu lưu, hạ tam lạm là chỉ ba dòng thấp kém nhất trong cửu lưu: Xương kỹ, thư sinh và khất cái. Bây giờ hạ tam lạm để chỉ những kẻ hạ tiện, không có tiền đồ.*

"Đại ca anh ấy....."

"Được rồi được rồi, tôi biết anh muốn nói cái gì, đơn giản là Tướng gia các người kỳ thật cũng rất có lỗi với lão nhân Thẩm Gia Duy và con của lão chứ gì, nhưng chẳng lẽ lão ác độc trả thù các người như vậy thì lão chính là đại diện cho chính nghĩa? Đây là chuyện trong nhà các người, tôi không tiện phát biểu ý kiến, chính anh nhìn làm đi."

"A Ngu," Tướng Trọng Lâm buông giấy tờ trong tay, bỗng nhiên vươn tay phải cầm tay cô, "Thực xin lỗi, chuyện lúc trước đều là do anh..." Cố Nhượng Ngu bình tĩnh rút tay về, "Anh muốn nói cái gì? Bởi vì bất đắc dĩ, không muốn liên lụy tôi và nhà tôi, cho nên mới muốn ly hôn tôi? Hay là nhân lúc anh còn có Tướng thị trong tay thì ly hôn với tôi còn có thể chia cho tôi một ít tài sản?"

Tướng Trọng Lâm nhìn lòng bàn tay trống trải, trái tim hơi hơi trầm xuống.

"Tướng Trọng Lâm, đối với anh mà nói tôi là cái gì?" Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt Tướng Trọng Lâm, nghiêm túc mà dứt khoát, "Tôi cho rằng có thể yên tâm đưa lưng mình cho đối phương, đó mới là người có thể tiếp tục đi cùng với. Nếu một người yêu anh, cô chỉ có thể cùng anh có phúc cùng hưởng, mà gặp nạn chỉ có mình anh đảm đương, thì đây căn bản là không phải tình yêu. Cũng như vậy, ở trong lòng anh, gặp phải lúc thống khổ, khó khăn nhất, phản ứng đầu tiên lại là đem đối phương đẩy ra xa, tôi đây cảm thấy anh cũng hoàn toàn không yêu tôi." Nói đến đây cô cười khẽ một tiếng, "Đương nhiên, có lẽ là do tôi tự luyến, trước nay anh cũng chưa từng nói anh yêu em."

Tướng Trọng Lâm hồ hập trầm xuống, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại cái gì cũng không nói nên lời.

"Alex, đúng lúc anh cũng ở đây, anh tới làm người chứng kiến cho tôi," nói rồi Cố Nhượng Ngu liền lấy ra một xấp giấy tờ khác, Alex nom nớp lo sợ đứng bên cạnh nghe bọn họ đối thoại, trong lòng sợ về rồi BOSS có thể giết người diệt khẩu hay không a.

"Đây là giấy thỏa thuận ly hôn lúc ấy anh cho tôi, tôi vẫn luôn không ký tên, hôm nay, tôi ở trước mặt anh, tự mình ký." Cố Nhượng Ngu lấy bút ra, xoạt xoạt viết tên mình xuống.

Tướng Trọng Lâm nhìn cô ký xuống tờ giấy cuối cùng, cảm thấy tim mình đã bắt đầu có rút kịch liệt, không thờ nổi, anh muốn cướp lấy bút của cô biết bao, để cô không có cách nào viết tên mình xuống, thế nhưng động tác của cô đã nhạy mắt hoàn thành.

Cố Nhượng Ngu giờ lên giấy thỏa thuận đã ký xong, "Nhìn rõ ràng, hiện tại chúng tôi không có quan hệ gì, chỗ cổ phần kia coi như quà ly hôn tôi đưa cho anh đi. See you." Nói xong, đem giấy thỏa thuận bỏ vào trong tay Alex, nhấc túi lên đi ra khỏi phòng bệnh.

Alex nâng giấy thỏa thuận trong tay nặng như ngàn cân, lòng run rẩy, giờ đây anh thực không dám đi nhìn sắc mặt Tướng Trọng Lâm, chuyện như vậy đã bị anh xem từ đầu đến cuối thật sự không sao chứ? Trở về anh sẽ bị sa thải đi!

Tướng Trọng Lâm thờ dài, nhìn giấy thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần quan trọng trên tay, trong lòng anh ngũ vị tạp trần, muốn nói tâm tình của anh thì, đại khái là loại cảm giác vốn dĩ muốn bảo hộ một nữ nhân, đến cuối cùng ngược lại lại bị người ta cứu giúp đi.

Có chỗ giấy tờ này, chuyện tiếp theo dễ xử lý hơn nhiều, có điều, bên chỗ A Ngu.....

Tường Trọng Lâm nhớ tới cô ký giấy thoả thuận không chút do dự, với vẻ mặt kiên quyết của cô, khỏe miệng anh hiện lên một tia cười khổ, cái này thâm rồi, chơi lớn rồi, phải làm như thế nào mới có thể tha thứ cho anh đây?

Chẳng lẽ cứ như vậy nhìn cô rồi đi sao? Chính anh biết, anh-làm-không-được!

Nhớ tới vẻ mặt Tường Trọng Lâm lúc ấy, Cổ Nhược Ngu cũng cảm thấy tâm tình tốt lên không ít, ngay cả ánh mặt trời trên phố hình như cũng sáng lạn rất nhiều. Sau chuyện này, cô mới ý thức được suy nghĩ của bọn họ về hôn nhân và tình yêu có bao nhiêu nông cạn, vào lúc hết thấy đều gió êm sóng lặng thì mỗi ngày đều có vẻ hạnh phúc mỹ mãn, thái độ của Tường Trọng Lâm đối với cô dường như cũng từ từ chuyển biến, từ lúc bắt đầu vợ chồng mới cưới có chút xấu hổ, về sau lại có thể quan tâm cô, chăm sóc cô, đối xử với cô rất tốt. Cô cũng cho rằng đây là yêu. Thế nhưng, hiển nhiên bọn họ còn một khoá học tình yêu rất dài cần bổ túc.

Cổ Nhược Ngu một lần nữa đến bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ nói thai nhi phát triển không tồi, chỉ cần bình thường chú ý đến ăn uống, duy trì tâm tình thoải mái, hẳn là có thể sinh một bảo bảo khỏe mạnh. Nhị tỷ Cổ Nhược Sầm biết chuyện này lúc xong vừa vui vẻ lại vừa căng thẳng, lập tức từ trong nhà dọn tới ở căn phòng chung cư của Cổ Nhược Ngu, kiên trì mỗi ngày hầm canh, làm các loại thức ăn cho cô. Cổ Nhược Ngu cảm thấy ngắn ngủi một tuần thời gian của cô đã có xu hướng tăng chóng mặt.

"A Ngu, em thật sự không nói với Tường Trọng Lâm sao?" Cổ Nhược Sầm nhìn ô tô đậu dưới lầu, lo lắng nhìn thoáng qua Cổ Nhược Ngu đang vui vẻ ăn.

Trong khoảng thời gian này, Tường Trọng Lâm mỗi ngày đều đến dưới lầu điểm danh, nhưng Cổ Nhược Ngu hầu như không ra khỏi cửa, cái gì cũng đều mua trên mạng, ngay cả ý định đi xuống gặp anh một lần cũng không có. Dù thế hằng ngày từ tầm chạng vạng đến tối, Tường Trọng Lâm đều sẽ ở dưới lầu, đứng dưới ngọn đèn đường, lẳng lặng nhìn sang bên này.

"Không đi," Cổ Nhược Ngu uống hết ngụm canh cuối cùng, nói chém đinh chặt sắt, "Anh ta thích đứng thì cứ đứng đi."

Cổ Nhược Sầm rút cuộc vẫn không nở nhìn, đi xuống lầu, không biết từ khi nào trong không trung rơi mưa nhỏ li ti, đầu vai Tường Trọng Lâm đã hơi loang lổ.

"Tường tiên sinh, cậu vẫn nên đi về đi, A Ngu con bé tạm thời sẽ không gặp cậu." Cổ Nhược Sầm uyển chuyển mở miệng.

Tường Trọng Lâm giống như hoàn toàn biết trước mắt sẽ là loại tình huống này, gật gật đầu, "Tôi biết, Tôi chỉ đến xem xem."

Rút cuộc người này cũng là cha của đứa nhỏ trong bụng A Ngu, Cổ Nhược Sầm có lòng muốn nói, nhưng lúc trước Cổ Nhược Ngu đã nhiều lần cảnh cáo cô không được nói chuyện đứa bé cho Tường Trọng Lâm, cô không biết nên làm gì bây giờ, từ nội tâm mà nói, cô đương nhiên vẫn là hy vọng mọi người có một gia đình hòa thuận, huống hồ chuyện lúc trước cô cũng biết ít nhiều, điểm xuất phát của Tường Trọng Lâm cũng không phải để thương tổn nó.

"Cậu đi về trước đi, ngày mai... Ngày mai cậu đến bệnh viện trung tâm mà xem." Cổ Nhược Sầm để lại một câu không rõ ràng rồi xoay người lên lầu.

Bệnh viện trung tâm? Tường Trọng Lâm trong lòng nghi hoặc, nhưng nhìn từ dáng vẻ Cổ Nhược Sầm thì tất nhiên là muốn cho anh một cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, Tường Trọng Lâm đến cửa bệnh viện trung tâm, tắt máy dừng ở đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa lớn bệnh viện, sợ sẽ bỏ qua bóng dáng Cổ Nhược Ngu. Quả nhiên, tầm 11 giờ, Cổ Nhược Ngu mặc một cái váy dài, bên ngoài khoác áo len, chậm rãi đi vào đại sảnh bệnh viện. Tường Trọng Lâm vội xuống xe, một đường đuổi theo. Nhìn thấy cô đi vào một phòng ở lầu ba, anh tiện tay giữ chặt một hộ lý gần đó, hỏi,

"Phòng bên kia phòng gì?" Anh chỉ ngón tay vào phòng khám mà Cổ Nhược Ngu mới đi vào.

Hộ lý đánh giá anh một chút, cảm thấy anh rất kỳ quái, nhưng cũng là lễ phép trả lời, "Đó là khoa phụ sản phòng siêu âm B, ngài có chuyện gì sao?"

Tường Trọng Lâm bỗng nhiên cảm thấy bản thân nghe không thấy bất kỳ âm thanh nào, khoa phụ sản? Phòng siêu âm B?

Cổ Nhược Ngu cô ấy... Mang thai?

Lúc Cổ Nhược Ngu từ bệnh viện đi ra thì tâm tình vô cùng vui vẻ, cô có thể nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ của bảo bảo, tuy rằng bác sĩ đang chỉ cho cô xem chỗ này sẽ là tay nhỏ, chỗ này sẽ là chân nhỏ, nhưng chính cô chỉ có thể phân biệt được một viên tiểu nhục đoàn (cục thịt nhỏ =.=). Nhưng cho dù là như thế cô vẫn rất vui vẻ.

Mới vừa bước xuống cầu thang vài bước, muốn gọi cho Cổ Nhược Sầm báo tin vui vẻ, liền có một cái bóng đen chắn trước mặt. Cô thậm chí không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, bởi vì hương vị trên người anh cô đã từng quen thuộc như vậy.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Cổ Nhược Ngu neho đôi mắt nhìn nam nhân trước mặt vẫn như cũ cao lớn đỉnh bật lại có vẻ thần sắc mất tự nhiên bất an,

"Có chuyện gì sao?"

Tường Trọng Lâm đã lâu không cùng cô nói chuyện, ở dưới lầu chung cư nhiều ngày như vậy cô cũng chưa từng xuất hiện, giờ đây người sống sờ sờ đứng trước mặt anh, anh lại cảm thấy chính mình không biết nói cái gì.

Cổ Nhược Ngu ghét bỏ hừ một tiếng, "Không có chuyện gì thì tôi đi trước."

Tường Trọng Lâm theo bản năng giữ tay cô lại, "Đừng đi."

"....."

"Anh chỉ muốn hỏi một chút, hài tử bao lớn rồi?"

Cổ Nhược Ngu hơi hơi mở to hai mắt nhìn, trong lòng cá kình, anh đã biết rồi? Nhưng cô lập tức trấn định xuống, ra vẻ bình tĩnh nói, "Sắp bốn tháng."

"Anh... Anh..." Tường Trọng Lâm bỗng nhiên nói lắp, trước nay đều là người khác ở trước mặt anh nom nóp lo sợ, đứng ngồi không yên, đầu thế tưởng tượng nói có một ngày anh cũng sẽ có bộ dáng chật vật như vậy. Anh muốn nói quá nhiều, cho nên không biết phải nói từ đâu, anh muốn nói anh muốn chăm sóc em cùng hài tử, đừng rời khỏi anh, trở về có được không. Nhưng lời nói đến bên miệng lại không biết phải nói ra như thế nào. Thời gian phăng phất lui lại rất nhiều năm, anh trở lại thành một thiếu niên lời nói ngày ngố hay xấu hổ.

Cố Nhược Ngu nhìn dáng vẻ này của anh thật là vừa há gặm vừa buồn cười, nhưng mà nhìn anh, "Anh cái gì?"

Tướng Trọng Lâm ổn định tâm trí, hít sâu rồi trầm giọng nói, "A Ngu, có thể một lần nữa cho anh một cơ hội hay không? Để anh chăm sóc em?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Cố Nhược Ngu trầm mặc vài giây, Tướng Trọng Lâm gần như ngừng thở chờ đợi cô trả lời,

"Tôi không định cùng anh phục hôn." Cô nói trắng ra.

Tướng Trọng Lâm trong lòng đau xót, "Không sao, anh có thể chăm sóc em."

"Được a, vậy bắt đầu từ việc đưa tôi về nhà đi." Nói xong lời này, Cố Nhược Ngu liền đi về phía cửa xe.

Tướng Trọng Lâm lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, theo sát phía sau cô.

Ở trên xe, trừ tiếng nhạc âm trầm trôi nổi ra thì không còn có thanh âm khác, tình trạng như vậy hình như từng xảy ra lúc bọn họ vừa mới đính hôn. Cái khác là, lúc ấy là mới quen xấu hổ, mà hiện tại thì chỉ là không có lời nào để nói.

Cố Nhược Ngu chống tay lên cầm dựa vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh bên ngoài, dường như hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Tướng Trọng Lâm, anh nắm chặt tay lái, lòng bàn tay hơi ra chút mồ hôi, khi xưa đối mặt với Cố Nhược Ngu anh luôn trấn định tự nhiên, giờ đây chỉ một động tác rất nhỏ của cô cũng có thể khiến thần kinh anh căng thẳng.

"A Ngu, nếu không, trước tiên em cứ dọn về trong nhà đi, bên kia người chăm sóc em cũng nhiều một chút, chị gái em rồi cuộc còn phải chăm sóc trong nhà."

Cố Nhược Ngu lúc này mới từ phong cảnh ngoài cửa sổ chuyển mắt qua, "Tôi cũng đã từ đó dọn ra rồi, hiện tại không rõ ràng thì sao có thể dọn về."

"Trong nhà có người làm có thể chăm sóc em, còn có thể mời đầu bếp chuyên môn trong thời gian mang thai..."

"Không cần nhiều người như vậy, tôi hiện tại cũng khá tốt."

Tướng Trọng Lâm nghĩ nghĩ, lại mở miệng thử thăm dò nói, "Vậy thì, để anh dọn đến chỗ em đi?"

"Phòng chung cư của tôi rất nhỏ, anh dọn tới đây không thấy phiền toái sao?"

Nghe ra cô không có ý cự tuyệt, Tướng Trọng Lâm mừng rỡ như điên, vội vàng nói, "Không phiền toái, không phiền toái."

"Nơi này cũng không có người làm, với đầu bếp chuyên dụng cho thời gian mang thai, chẳng lẽ anh muốn tự mình làm sao?" Cố Nhược Ngu nói nhàn nhạt, cô không tin anh còn có thể tự mình làm những việc này.

Tướng Trọng Lâm sững sốt, ngay sau đó lại cắn răng nói, "Không sao, anh làm."

Cố Nhược Ngu không nghĩ tới là ngày hôm sau, Tướng Trọng Lâm rất có hiệu suất thực sự mang bao lớn bao nhỏ dọn tới phòng cô, Cố Nhược Sầm trông thấy mà cao hứng, cực lực khuyến bảo Cố Nhược Ngu cùng Tướng Trọng Lâm ở chung thật tốt, cho anh một lần cơ hội. Phản ứng của Cố Nhược Ngu vẫn không mặn không nhạt, Cố Nhược Sầm dần dò có rất nhiều điều cần chú ý, còn nói bản thân cũng phải về nhà, nhưng vẫn sẽ thường xuyên lại đây xem cô.

Cố Nhược Ngu không vui nói, "Tỷ, chị đi rồi thì ai nấu cơm a?"

Cố Nhược Sầm chọc chọc trán cô, cô muối muối này ngốc nha, "Có Tướng Trọng Lâm rồi, em còn sợ sẽ bị đói chết hay sao? Được rồi, hai đứa cứ thu thập một chút, chị cũng phải về nhà."

Đồ vật Tướng Trọng Lâm dọn đến đây cũng không tính là nhiều, trừ một ít quần áo để tắm rửa ra thì là máy tính để làm việc, những đồ vật khác hầu như không mang. Cố Nhược Ngu coi như cũng hào tâm, đưa một gian phòng khác cho anh ở, nhưng với điều kiện là không được tùy tiện vào phòng cô, không được tùy tiện lật xem đồ đạc cá nhân của cô. Tất cả những hiệp ước không bình đẳng này Tướng Trọng Lâm đều vui vẻ đáp ứng, hàng sáng đi xuống dưới lầu mua bữa sáng, đem sữa bò làm nóng xong rồi lại đi làm, giữa trưa sẽ đi (giúp việc) trong nhà làm cơm rồi đưa đến nhà cô, không đến 4 giờ chiều anh đã trở về, ngay cả một vài công việc chưa làm xong anh cũng sẽ mang về.

Cố Nhược Ngu thường thường sẽ xem TV mặt không biểu tình nói một câu, "Tôi đói."

Lúc này, bất luận Tướng Trọng Lâm đang mở cuộc họp qua video hay là xem sổ tay thời gian mang thai cũng đều sẽ chạy ngay đến bên người cô, nghiêm túc hỏi cô muốn ăn cái gì. Khẩu vị của thai phụ một ngày đổi ba lần, Cố Nhược Ngu buổi sáng muốn ăn cay, buổi chiều lại có thể muốn ăn chua, đồ mua về rồi lại có thể bỗng nhiên thay đổi nói không muốn ăn nữa.

Tướng Trọng Lâm vậy mà kiên nhẫn, tính tình cũng cực tốt, cho dù cô không muốn ăn cũng không sao, còn có thể hỏi cô có muốn ăn thứ khác hay không. Đúng là khiến Cố Nhược Ngu không tìm thấy một chút tật xấu. Vậy nên cô cũng bắt đầu hoài nghi cái người Tướng Trọng Lâm hiện tại đây thật sự vẫn là anh sao?

Ngày tháng cứ như vậy mấy ngày, một buổi sáng họ Tướng Trọng Lâm theo thường lệ đi văn phòng, Cố Nhược Ngu đã hơi lộ bụng, cô không thích mang bụng lớn ra cửa, bởi vì cô đã không có cách nào đi giày cao gót mặc những bộ quần áo xinh đẹp trong tủ quần áo, còn không bằng cứ ngồi ở trong nhà, ai cũng không nhìn thấy. Vốn dĩ cha Cố mẹ Cố biết cô mang thai thì rất cao hứng, chuẩn bị đến thăm cô, nhưng hai người cũng không biết chuyện cô đã ly hôn với Tướng Trọng Lâm, cho nên Cố Nhược Sầm khuyên bọn họ đừng sang.

Cố Nhược Ngu trong lòng bị đè nén, không biết nên nói thế nào với người trong nhà, vẫn là trước tiên không cho bọn họ biết là được.

Đúng lúc cô đang nghĩ như vậy thì bỗng nhận được một cái tin nhắn,

"Có thể gặp một lần không?" ở dưới ghi Mục Đình.

Cố Nhược Ngu nhìn di động trầm tư một trận, cuối cùng bấm xuống mấy chữ, gửi đi.

Cố Nhược Ngu có ý chọn lấy một bộ quần áo vô cùng hiện bụng, đi giày đế bằng mềm mại, mặt mang ý cười ngồi đối diện Mục Đình.

Ánh mắt đầu tiên Mục Đình trông thấy Cố Nhược Ngu thì đầu tiên là giật mình, tiếp theo là cảm giác mất mát.

"Chúc mừng cô." Mục Đình có ý ngậm chỉ.

"Cảm ơn." Cô cũng hào phóng đáp lại.

"Cô không có gì muốn hỏi sao?"

Cố Nhược Ngu bật cười, "Mục tiểu thư, rõ ràng là cô gọi tôi tới, lại hỏi tôi có muốn hỏi gì không?"

"Cô cảm thấy cô và A Lâm thích hợp sao?" Mục Đình nhướn mày, thần sắc có chút khó phân biệt.

"Thứ nhất, mời cô đừng ở trước mặt tôi gọi A Lâm này A Lâm nọ, cái này sẽ làm tôi cảm thấy không thoải mái." Cố Nhược Ngu thu gương mặt tươi cười, nghiêm mặt nói, "Thứ hai, tôi với anh ấy có hợp hay không không cần cho người khác biết. Thứ ba, trên thế giới này không có gì hợp hay không hợp, chỉ có nguyện ý hay không."

Mục Đình nghe thấy lời này sắc mặt hơi cứng lại, khẽ hừ một tiếng, "Cố tiểu thư thật đúng là tự tin. Theo tôi thấy thì, tính tình của Cố tiểu thư như vậy một chút cũng không thích hợp với anh ấy, anh ấy cần loại nữ nhân có thể sánh vai cùng anh ấy."

"Nữ nhân cùng sánh vai, cô nói chính là cô sao? Đáng tiếc, hiện tại cô lại không đứng ở bên cạnh anh ấy a."

Mục Đình không có phản ứng, chỉ nhàn nhạt nói, "Tôi biết tôi và anh ấy không có khả năng, nhưng cái này cũng có nghĩa tôi tán đồng các người. Lúc trước nếu không phải cha anh ấy nhẫn tâm như vậy thì hiện tại ra sao ai biết được?"

Nghe đến đây, Cố Nhược Ngu cảm thấy cần phải chen vào mấy câu, "Cho nên cô liền cùng Thẩm Gia Duy cái lão tâm thần kia cùng nhau tới đoạt công ty của Trương Trọng Lâm, cô làm bạn gái cũ cũng quá độc ác đi, cô đây là không chiếm được anh ấy thì phải huỷ hoại anh ấy sao?"

Mục Đình sắc mặt biến đổi, "Cô biết?"

Cố Nhược Ngu cười nhạo, "Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, những lời này vẫn là có đạo lý, cô còn không phải là tính toán dựa vào Thẩm Gia Duy tới khống chế Trương Trọng Lâm, tốt nhất là uy hiếp anh ấy ly hôn tôi, rồi cùng cô ở bên nhau sao?"

"Cô không hiểu....." Mục Đình thần sắc suy sụp.

"Tôi không hiểu?" Cố Nhược Ngu bỗng nhiên nâng giọng lên một tông, "Tôi quả thật là không hiểu. Tôi không hiểu năm đó cô yêu anh ấy đến muốn chết muốn sống mà còn có thể dễ dàng rời đi như vậy, tình yêu của cô hoá ra lại rẻ như vậy, còn không bằng một cơ hội đi du học." Cô nói sắc bén, làm Mục Đình không chỗ nào che giấu,

"Cô căn bản không biết, lúc trước phụ thân anh ấy nói như thế nào với tôi.. Tôi.."

"Nói như thế nào? Còn không phải là nhục nhã cô vài câu thôi sao, cô bị thương hay là bị đau? Hay là lời nói chọc tới lòng tự trọng mất cảm của cô? Nói trắng ra kỳ thật cô chính là tự ti, chính mình cũng cảm thấy mình không xứng với anh ấy, vậy thì cô vĩnh viễn cũng không xứng với anh ấy! Về điểm này, tôi cảm thấy cô có thể nhìn em trai anh ấy mà học tập. Cái đồ ngốc Trương Thúc Dương kia, tuy rằng tôi thật sự chướng mắt nhưng ít nhất hẳn biết rõ một chuyện, biết đấu tranh. Tân Nghệ Viện cũng giống cô, xuất thân trong gia đình bình thường, bà mẹ thậm chí làm người hầu cho nhà có tiền, cô ta còn không phải vẫn luôn ở bên Trương Thúc Dương, tôi còn thấy được bản thân cô ta cảm thấy mình rất xứng với Trương Thúc Dương. Cái thứ thể diện này không phải do người khác đưa cho, mà là tự mình có."

"Loại đại tiểu thư như cô biết cái gì!" Mục Đình bỗng nhiên kích động gào lên, "Cô vốn không hiểu cảm giác bị vận mệnh điều khiển!"

"Vận mệnh gì đó, còn không phải do chính mình lựa chọn, lúc trước cô không đưa ra quyết định như vậy thì cũng sẽ không có cô của hiện tại, trách được ai đây? Lại nói, hôm nay cô rút cuộc muốn tìm tôi làm gì?"

Mục Đình trầm mặc thật lâu, cuối cùng bùng cả phê trước mặt lên uống một ngụm, rồi mới chậm rãi nói, "Tôi phải đi, đi Châu Âu, có công ty mời tôi, nói không chừng không trở lại."

"Cô hẳn là nên đi tìm Trương Trọng Lâm nói lời này mới đúng."

"Hiện tại ngay điện thoại của tôi phòng chừng anh ấy cũng không muốn nhìn thấy đi." Mục Đình cười khổ. "Phiền cô chuyển lời một chút đi." Nói xong, cô liền chuẩn bị đứng dậy rời đi. Bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, quay người lại ghé đến gần, ở bên tai Cố Nhược Ngu nhẹ nhàng nói,

"Tuy rằng phải đi, cuối cùng vẫn muốn hòa nhau một ván, nữ nhân đầu tiên của anh ấy là tôi."

Dù chết cũng là âm hồn bất tán, đại khái chính là dùng để nói loại bạn gái cũ này đi. Cố Nhược Ngu về đến nhà, cảm thấy như là nơi nào bị chọc, cả người không thoải mái.

Lúc Trương Trọng Lâm trở về thì thấy được Cố Nhược Ngu khuôn mặt u ám. Trong khoảng thời gian này tính tình Cố Nhược Ngu cũng không tốt lắm, thường hay hi nộ không chừng, trong số tay cô nói đó đều là do phân bố hormon, cần kiên nhẫn dẫn đường yêu thương chăm sóc thai phụ. Trương Trọng Lâm hầu như không vấn đề gì, đều theo Cố Nhược Ngu, muốn làm gì thì làm đó, sợ có giữ buồn giận ở trong lòng, thành ra trầm cảm trước khi sinh.

Nhìn thấy sắc mặt này, Trương Trọng Lâm rất tự giác đi đến dò hỏi cô bữa tối muốn ăn gì.

"Ăn cái gì mà ăn, tức no luôn rồi."

Trương Trọng Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, kéo tay cô qua, kiên nhẫn hỏi, "Làm sao vậy?"

"Hôm nay đi gặp Mục Đình."

Tường Trọng Lâm nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, "Đi gặp cô ấy làm cái gì?"

"Cô ta nói cô ta phải rời khỏi, muốn tôi chuyển lời cho anh."

Tường Trọng Lâm thờ dài, "Loại chuyện này em có thể nói cho anh trước, để anh đi xử lý."

"Dù sao chúng ta hiện tại cũng không quan hệ gì, anh muốn đi cùng cô ta cũng được."

"Cố Nhượng Ngu!" Tường Trọng Lâm thật sự là có chút giận, chẳng lẽ nhiều ngày chăm sóc làm bạn với cô như vậy, cô vẫn không cảm giác được tâm ý của anh sao? Hay là muốn dùng lời nói như vậy để làm anh thương tâm?

Cố Nhượng Ngu giờ đây trong lòng vô cùng yếu ớt, hơi lớn tiếng một chút cô liền cảm thấy Tường Trọng Lâm đang hung dữ với cô, thế là ngay sau đó liền nước mắt lưng tròng.

"Ồ..... Anh còn dám còn dám hung dữ với tôi... Anh đi ra ngoài..."

"Không phải, anh không có hung dữ với em" Tường Trọng Lâm vừa thấy cô khóc, lòng cũng mềm đi, đầu còn có suy nghĩ khác, vội vàng dỗ cô, "Anh không nên lớn tiếng như vậy, thực xin lỗi."

Cố Nhượng Ngu vẫn thút thít.

Tường Trọng Lâm thờ dài, "A Ngu, anh có lẽ không phải là rất biết nói năng, nhưng anh muốn nói với em, chuyện anh với cô ấy thật sự đã qua rồi, cuộc sống hiện tại của anh chỉ biết có em, nhà, còn có bảo bảo." Nói, đôi tay anh xoay đầu Cố Nhượng Ngu về phía anh, nhìn thẳng vào hai mắt anh, "Người anh yêu chính là em, về sau cũng chỉ có thể là em, em hiểu chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46

Chưa từng được nghe qua Tường Trọng Lâm nói những lời cảm tính như vậy, trong lòng Cố Nhượng Ngu nếu nói không hề xúc động thì không thể nào, nhưng trên mặt cô vẫn làm ra vẻ vân đạm phong khinh.

"Chuyện các người đã qua hay không qua tôi không quan tâm, dù sao sau này đừng để cô ta xuất hiện trước mắt tôi, tôi với cô ta không có gì hay để nói." Nói đến Mục Đình, cô lại nghĩ tới câu nói cô ta để lại bên tai cô trước khi rời đi, cho nên Cố Nhượng Ngu cực lực muốn coi nhẹ chuyện này nhưng làm sao có thể không để ý. Cô nhìn thoáng qua Tường Trọng Lâm, muốn mở miệng hỏi, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có thể khiến anh cảm thấy bản thân đang ghen. Tự hỏi vài giây, vẫn là nhịn xuống.

"Bữa tối tôi không muốn ăn, tôi muốn đi ngủ một lát."

Tường Trọng Lâm nhìn theo bóng dáng cô, vừa mắt mắt lại vừa bất đắc dĩ.

Lúc trước anh đứng là đầu óc bị nước vào mới có thể đưa tờ giấy thỏa thuận ly hôn cho cô.

Cuối tuần, Cố Nhượng Ngu định đi dạo ở trung tâm mua sắm, nhìn xem có thứ gì cần mua không. Tuy rằng đã có thể phân biệt được giới tính đứa bé, nhưng Cố Nhượng Ngu kiên trì phải chờ tới lúc sinh, như vậy sẽ càng thêm kinh hỉ. Chẳng qua lúc chuẩn bị đồ vật thì đồ cho bé trai với đồ cho bé gái lại không giống nhau, có lẽ phải mua hai phần. Cho nên khi Tường Trọng Lâm da mặt dày một hai đôi phải đi theo Cố Nhượng Ngu cũng không cự tuyệt, có người quẹt thẻ luôn là một chuyện tốt.

Ở tầng quầy dành cho bà mẹ và trẻ em đi tới đi lui, Cố Nhượng Ngu nhanh chóng bị những món giày nhỏ, y phục nhỏ làm lòng cô mềm nhũn, cầm lên tay món nào cũng thấy thích, lại còn có những núm vú cao su in hình vịt con với bình sữa, Cố Nhượng Ngu quả thực hận không thể mang tất cả về nhà. Tường Trọng Lâm đi theo phía sau cô, nhìn cô cầm đồ vật cho em bé nghiêm túc chọn lựa, dường như thật sự biến thành một người mẹ chuẩn, trong ánh mắt anh nổi lên một tầng sắc ấm, cứ thế lẳng lặng nhìn cô cũng đủ rồi.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy có khách tiến lại đây, nhiệt tình chào đón,

"Tiên sinh thái thái, hai vị muốn chọn lựa loại sản phẩm nào? Tôi có thể giúp anh chị đề cử một chút."

Cố Nhượng Ngu buông một chiếc giày nhỏ trong tay, xua xua tay nói, "Tôi chỉ tùy tiện đi dạo."

"Đó là bé trai hay là bé gái vậy ạ?"

Cố Nhượng Ngu sờ sờ bụng hơi gò, cười nói, "Còn chưa biết đâu."

Nhân viên cửa hàng hiểu biết gật gù đầu, ngay sau đó lập tức lấy ra một số quần áo trẻ em mới trên quầy, nói là có kháng khuẩn hút mồ hôi các loại công năng gì đó, nói ba hoa chích choè, tuy rằng biết nhân viên cửa hàng coi như đang mèo khen mèo dài đuôi, nhưng mấy bộ quần áo trẻ con quả thực đáng yêu, Cố Nhượng Ngu cầm lên tay liền luyến tiếc buông xuống, vàng tươi, phấn nộn, mỗi một chiếc đều vô cùng hợp với lòng cô.

Tường Trọng Lâm lúc này mới thử thăm dò mở miệng nói chuyện, "Nếu thích thì cứ mua đi."

Nhân viên cửa hàng nghe thấy lời này, ánh mắt sáng lên, hoá ra là kẻ có tiền a, kim chủ chân chính đang ở đây rồi. Vội không ngừng đề cử nói, "Đúng vậy tiên sinh, hiện tại mua hai bộ chính hãng sẽ được tặng quà nhà."

Cố Nhượng Ngu khinh bỉ nhìn Tường Trọng Lâm, "Còn sớm như vậy, hiện tại mua nhiều thế làm gì." Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cô cũng có chút ngứa.

Tường Trọng Lâm sao không rõ ràng ánh mắt này của Cố Nhượng Ngu, đáng vẻ giống y như lúc đó đi dạo trong siêu thị nhìn thấy tủ kem, thiếu điều khắc lên trán hai chữ "em

muốn". Anh cũng không quên Cổ Nhục Ngu, nói với nhân viên cửa hàng "Cứ lấy mấy thứ này đi."

Nhân viên cửa hàng vui vẻ, lập tức nhận lấy thẻ tín dụng Trương Trọng Lâm đưa qua, tung ta tung tã đi thanh toán.

Cổ Nhục Ngu tức giận ném quần áo trên tay vào trong lồng ngực Trương Trọng Lâm, "Anh thì nhiều tiền rồi, mua về cũng chưa chắc có thể mặc."

Trương Trọng Lâm tính tình tốt khuyên nhủ, "Cứ chuẩn bị trước, đến lúc đó lại nói."

Cổ Nhục Ngu không muốn để ý đến anh, tự mình đi đến quầy bên cạnh tiếp tục dạo.

Từ trung tâm mua sắm đi ra thu hoạch rất nhiều, nhưng cơ bản đều là Trương Trọng Lâm chính mình làm chủ một hai phải mua, chỉ cần ánh mắt Cổ Nhục Ngu dừng lại hơi dài trên món đồ nào thì lúc cô rời đi anh nhất định sẽ mua ngay món đó. Cổ Nhục Ngu cũng mặc kệ anh, anh ta thích mua thì để anh ta mua đi, cũng không phải là tiền của cô.

Vừa ngồi trên xe, Cổ Nhục Ngu liền nhận được điện thoại từ Vu Khởi Văn, anh ta nói có việc tìm cô, muốn hẹn cô gặp mặt. Cổ Nhục Ngu sáng khoáy nhận lời, lập tức nói Trương Trọng Lâm đưa cô tới nhà hàng nào đó.

Thần sắc Trương Trọng Lâm có chút âm trầm, "Là Vu Khởi Văn?"

Cổ Nhục Ngu cũng không định dấu diếm, hào phóng thừa nhận.

Trương Trọng Lâm càng không vui, nhưng vẫn khởi động xe, nhìn đáng về Trương Trọng Lâm ăn một Cổ Nhục Ngu ở trong lòng thầm sung sướng, cái loại có giận mà không thể phát hân là rất tệ đi.

Cổ Nhục Ngu lần nữa nói tự mình sẽ gọi xe về, không cần anh tới đón, sau đó xoay người liền đi vào. Trương Trọng Lâm nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhà hàng, mãi cho tới lúc có người tới giục anh đánh xe.

Hiện tại Cổ Nhục Ngu xem như tự do, cô muốn gặp ai đi nữa thì bản thân anh quả thật không có tư cách đi ngăn trở, thế nhưng hề nhớ tới người cô đi gặp là nam nhân kia, trong lòng anh tự nhiên không dễ chịu. Anh rất sợ tại đoạn thời gian này tâm tư Cổ Nhục Ngu sẽ dao động, cho dù hiện tại cô đang mang đứa nhỏ của anh, nhưng dựa vào tính tình của cô, sinh xong đứa bé rồi gả cho người khác cũng không phải là không làm được. Nghĩ đến đây, trong lòng anh lại căng thẳng ba phần.

Vu Khởi Văn nhìn thấy Cổ Nhục Ngu thì kinh ngạc một trận, mang thai đúng là sẽ làm một nữ nhân có thay đổi nhất định từ dung mạo đến khí chất, cả người nhìn qua mặt mày hồng hào, cũng đầy đặn rất nhiều. Nhìn qua thì gần đây cô sống hẳn là không tồi.

"Mang thai vất vả sao?"

Cổ Nhục Ngu sờ sờ bụng, "Vẫn tốt, phản ứng (mang thai) không lớn, chẳng qua luôn muốn ăn rất nhiều thứ."

"Lúc cậu không mang thai cũng luôn miệng ăn còn gì." Vu Khởi Văn trêu chọc cô.

"Này!"

Ánh mắt Vu Khởi Văn thật sự ôn nhu, "A Ngu, tôi đến là muốn nói với cậu mấy chuyện."

"?"

"Tôi thích cậu, vẫn luôn thích cậu, cậu có thể cho tôi một cơ hội ở bên cạnh cậu không?" anh nói nghiêm túc, ánh mắt không hề trốn tránh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, cứ như thể muốn nhìn thấu đến tận trong lòng cô.

Cổ Nhục Ngu thu lại vẻ tươi cười, "Cậu nghiêm túc?"

"Tôi nhìn qua giống như đang nói giỡn sao?"

"Kỳ thật tôi đều biết," Cổ Nhục Ngu không nhìn anh, lại nhìn chăm chú vào mặt nước trong chén trà, "Tôi còn đang suy nghĩ nếu cậu cứ luôn không nói thì tốt rồi, chúng ta liền có thể mãi làm bạn bè."

"Tôi....."

"Tôi biết, tôi thực ích kỷ, làm bộ chính mình không biết, sau đó hưởng thụ hết thảy mọi điều cậu đem đến, tôi chính là kẻ đáng ghét như vậy." Lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị Cổ Nhục Ngu cắt ngang, "Không ai lại vô duyên vô cớ đối tốt với một người, vô luận mục đích của anh ta là cái gì, vô luận có phải hay không có ý đồ, thì vẫn luôn có động cơ."

"Tôi vẫn luôn chưa nói là bởi vì, tôi biết lúc ấy chúng ta không có khả năng, cậu không thích tôi như vậy, tôi chỉ có thể cùng cậu làm bạn bè, thế nhưng hiện tại cậu đã độc thân, tôi có thể theo đuổi cậu không?"

Nhìn thần sắc anh nghiêm túc, Cổ Nhục Ngu vẻ mặt hơi động, hoá ra cảm giác có người thích lại còn được theo đuổi tốt như vậy, cô thật là đồ ngốc, lúc trước cứ một hai phải đau khổ dằn vặt những kẻ vốn không thuộc về cô, mà bỏ qua rất nhiều người yêu cô, hơn nữa còn đáng giá để cô yêu.

"Tôi rất vui khi có người nói muốn theo đuổi tôi," Cổ Nhục Ngu cười ngọt ngào, "Kevin, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu chỉ đang coi việc thích tôi như là một thói quen sao? Tôi cảm thấy thật sự thích một người không phải như thế."

"Nếu cậu đang nói chuyện tôi trước kia, ta..." anh vội vã tranh cãi.

"Không, không phải, ý tôi không phải như vậy, trước kia nói cậu là hoa hoa công tử cũng được, bắt cần đòi cũng được, tôi biết cậu là một người rất tốt rất tốt, chỉ là cậu đang che giấu chính mình, nhưng nếu cậu thật sự thích một người mà nói, cậu sẽ không ở trước mặt cô ấy che giấu nhiều như vậy. Có thể là chúng ta ở chung quá lâu, cậu liền coi việc chiếu cố tôi nhằm thành tình yêu."

"Nói nhiều như vậy, cậu vẫn là nói với tôi người cậu yêu vẫn là Trương Trọng Lâm sao?" Vu Khởi Văn mỉm cười, trầm giọng hỏi.

"Nói thật ra, tôi cũng thật sự chán ghét tính cách này của anh ấy, nhưng có đôi khi chuyện tình cảm chính mình cũng không sao làm chủ được."

"Cậu sẽ tha thứ anh ta sao?"

"Cái này nha, xem biểu hiện của anh ấy đi."

Trong lòng Vu Khởi Văn đã rõ ràng kết quả hôm nay, nhìn thấy ánh sáng không thể che dấu trong ánh mắt cô thì anh đã biết chính mình sẽ thất bại.

Nói chuyện gần xong, Vu Khởi Văn nói với cô anh định đổi nơi khác đi phát triển thử xem, có điều Văn Phòng vẫn sẽ giữ lại, chuyển đến danh nghĩa của Cố Nhượng Ngu, chờ cô lấy giấy phép về xong liền có thể ký tên chuyển nhượng.

"A Ngu, cậu phải nhớ kỹ, luôn nhớ kỹ, tôi thích cậu." anh vuốt tóc cô, khẽ hôn cái trán của cô thay câu chào.

Tình cảm khi còn niên thiếu luôn đẹp nhất, lúc ấy Vu Khởi Văn chẳng qua chỉ là một thằng nhóc béo béo vừa lùn vừa ít lời thôi, mà Cố Nhượng Ngu đã có thể trông như một con thiên nga trắng. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thật ra là ở tiệc tối của trường học, cô biểu diễn một khúc độc tấu dương cầm, anh không nhớ rõ tên khúc nhạc kia, nhưng vẻ vui sướng trên mặt cô anh vĩnh viễn không thể quên, âm nhạc khiến bản thân cô đắm chìm trong một bầu không khí dễ chịu, Vu Khởi Văn không hiểu âm nhạc, nhưng anh cảm thấy âm nhạc kia làm tâm tình anh trở nên tốt hơn rất nhiều, như thể chuyện lúc sáng anh bị đám nam sinh trong lớp lôi ra đánh một đống cũng bé nhỏ chẳng hề đáng kể.

Chỉ là anh không nghĩ tới, một lần khi anh bị một nữ sinh chế nhạo, Cố Nhượng Ngu có thể bỗng nhiên xuất hiện giúp anh giải vây, tuy rằng cô nhất định không quen biết anh, nhưng cái xúc động muốn được hiểu, được tán thành cứ như vậy thiêu đốt lên. Anh muốn trở nên càng tốt đẹp hơn đi bên cạnh cô, không phải bạn trai cũng chẳng là gì, chỉ muốn cứ như vậy nhìn cô là được rồi.

Khi anh rút cuộc có thể thẳng lưng đứng bên cạnh cô thì anh đã là khuê mật tốt không có gì giấu nhau của cô, anh chỉ có thể mượn danh về bắt cần đòi để ngăn chặn khả năng bản thân muốn tiến thêm một bước, có lẽ ở trong lòng cô, chính mình vẫn là nhóc béo ghê tởm kia, có khi chỉ là tiểu tuý tùng cũng nên. Cố Nhượng Ngu thường hay trêu ghẹo anh có phải trước kia không có bạn gái nên sau khi biến thành soái ca xong thì không thể dừng lại hay không, anh biết đây chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt chính mình, lừa gạt người khác, nếu anh làm như vậy, Cố Nhượng Ngu có lẽ càng an tâm ngồi bên người anh đi. Một ngày nào đó anh dám đứng ở trước mặt cô, lớn tiếng nói anh yêu em. Thế nhưng, anh còn chưa kịp thổ lộ thì đã có một ngày như vậy, Cố Nhượng Ngu cười đưa cho anh một tấm thiệp mời, nói với anh,

"Tôi sắp kết hôn, cậu nhất định phải tới nha."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Nhượng Ngu thật sự ngây ngốc ở trong nhà, nhàn đến phát hoảng, lại không thể nhìn TV hoặc máy tính quá lâu, lúc trước có người bạn nghiệp vụ tới tìm cô hỗ trợ, phiên dịch một bộ tài liệu pháp vụ tương đối nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, Cố Nhượng Ngu phát hiện bản thân làm chuyện này cũng không tệ lắm, dứt khoát liền quyết định bắt đầu làm biên dịch.

Lúc Trương Trọng Lâm trở về thì nhìn thấy Cố Nhượng Ngu đang nằm trên sofa ngủ say, anh lác lác đầu, đi vào phòng cầm tới một tấm chăn mỏng đắp lên người cô. Gần đây cô thường hay như vậy, tự nhiên đã ngủ rồi, phỏng chừng cũng là vì mang thai. Anh nhìn đến một đống giấy tờ đề loạn trên bàn trà, chuẩn bị dọn dẹp một chút, thì lại nhìn thấy tất cả đều là tài liệu biên dịch. Nghĩ thầm, làm luật sư sao lại còn đi làm biên dịch. Lúc này, di động Cố Nhượng Ngu đặt ở trên bàn trà bỗng rung lên, Trương Trọng Lâm thật sự không đành lòng đánh thức cô, liền nhận cú điện thoại kia,

"Cố tiểu thư, phần tài liệu biên dịch của tôi dịch xong chưa? Tiền tôi đã gửi tới chỗ cô rồi." Một giọng nữ nhân từ trong điện thoại truyền đến.

"Ngại quá, cô ấy hiện tại không rảnh nhận điện thoại, tôi sẽ chuyển lời tới cô ấy."

Bên kia điện thoại nghe thấy giọng nam nhân thì rõ ràng lấp bắp kinh hãi, "Anh là?"

Trương Trọng Lâm nghĩ nghĩ, "Tôi là chồng cô ấy."

"Nha, như vậy a, vậy phiền anh nói với cô ấy tiền tôi đã chuyển rồi."

"Xin hỏi," Ngay lúc đối phương muốn ngắt điện Trương Trọng Lâm đột nhiên hỏi, "Công việc này bắt đầu khi nào?"

"Khi nào à? Vừa tuần này đi..."

"Được, cảm ơn cô, tôi sẽ chuyển lời."

Trương Trọng Lâm ấn ngắt điện thoại, suy tư một trận, lại lời điện thoại của mình ra gọi cho Alex,

"Đi tra một chút xem Văn Phòng cô ấy xảy ra chuyện gì?" Cái từ "cô ấy" thực rõ ràng.

Hiệu suất làm việc của Alex cực kỳ thần tốc, chỉ chớp lát đã tra ra từ đầu đến cuối.

"Nói là bởi vì trong một vụ án dùng cách không hợp pháp lấy được chứng cứ, bị hiệp hội luật sư bên kia treo thẻ. Nhưng mà, nghe nói đã có người đi chào hỏi qua, giấy phép không lâu sau liền có thể trả về."

Trương Trọng Lâm siết chặt điện thoại, "Ai chào hỏi?"

"...Vu gia."

Quả nhiên là hấn. Trương Trọng Lâm không nói gì, treo điện thoại. Nhìn Cố Nhượng Ngu chu môi ngủ ngon lành, lộ ra một tia cười khổ, ngồi lên sofa chăm chú nhìn cô ngủ,

không tự giác vươn tay đi vuốt ve gương mặt cô.

"Em rốt cuộc đã làm gì rồi? Tôi thật là đại dột, đúng không?"

Buổi tối, quán bar nọ.

Hà Tấn về mặt kính ngạc nhìn nam nhân đối diện uống rượu buồn,

"Trời của tôi a, đây là lần đầu tiên cậu tìm tôi đi uống rượu đi, cậu làm sao vậy?"

Tường Trọng Lâm không nói chuyện, lo chính mình uống rượu.

"Cậu gọi tôi ra cũng đừng không nói lời nào a, Mục Đình cũng đi rồi, chẳng lẽ các cậu lại vì cô ấy mà cãi nhau sao?"

"Tôi cảm thấy bản thân thật sự vô dụng." Tường Trọng Lâm bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Hà Tấn về mặt ngạc nhiên nhìn anh, "Đại ca, lời này không giống như cậu nói, cậu uống lộn thuốc hả?"

Tường Trọng Lâm bắt đầu cười, "Lúc trước cậu cũng biết chuyện Thẩm Gia Duy chứ?"

"Có nghe thấy, chắc chắn, thủ đoạn kia thật không thể che giấu được. Đúng rồi, cuối cùng cậu làm cách nào lấy lại được cổ phần?"

"Lúc ấy Thẩm Gia Duy gần như đã xâm nhập vào đại bộ phận cổ đông của hội đồng quản trị, trong tay nắm nhược điểm của bọn họ, thu lại toàn bộ cổ phần bên ngoài, hơn nữa một phần cổ phần kia của đại ca tôi không biết như thế nào cũng rơi vào tay hắn, cho nên..."

"Vậy cuối cùng..."

"Cuối cùng có 2% cổ phần là A Ngu đưa cho tôi, lúc trước cô ấy nhận một vụ án, giúp cháu trai Vương bá làm biến hộ vô tội, lấy được cổ phần."

Hà Tấn vỗ bàn một cái, "Mỹ nữ cứu anh hùng a, cậu hẳn là phải thấy vinh hạnh mới đúng."

Tường Trọng Lâm lắc đầu, "Trước đó tôi đã ký giấy thoả thuận ly hôn với cô ấy."

"....."

"Tôi cho rằng như vậy tương đối tốt, cậu biết đấy, Cổ gia bên kia cũng suyết nữa thì..."

"Hiện tại là dở không về?"

Tường Trọng Lâm không nói chuyện, về mặt anh đã nói hết thấy. Hà Tấn nhìn không được tầm tắc khen ngợi, thật là nữ trung hào kiệt a, cứ như vậy sáng khoái nói lý hôn là lý hôn. Tường Trọng Lâm lại nói chuyện treo thề,

"Tôi vẫn luôn cảm thấy chính mình có thể che chắn trước mặt cô ấy, không nghĩ tới lại làm cô ấy phải hy sinh nhiều như vậy, thế nhưng mà, ngay cả muốn bồi thường cũng không có cách."

Hà Tấn và Tường Trọng Lâm cũng coi như là rất nhiều năm tình nghĩa, đầu từng gặp qua đáng về nữ tử tình trường như vậy của anh, vỗ vỗ vai anh nói, "Trước mắt cô ấy không phải đang mang thai sao, ít nhất nói lên rằng cô còn nguyện ý sinh con cho cậu, mọi chuyện cũng không tệ tới mức đó, bằng không, cậu liền theo đuổi cô ấy một lần nữa?"

Tường Trọng Lâm đầy mặt nghi hoặc. Hà Tấn buông tay, "Con gái đều rất hưởng thụ quá trình được theo đuổi, dù sao cậu với cô ấy kết hôn vội vàng như vậy, dứt khoát lần này cậu coi như theo đuổi bạn gái một lần nữa đưa cô trở về thôi."

Bởi vì say rượu đau đầu, ngày hôm sau Tường Trọng Lâm đến công ty hơi muộn, vừa ra khỏi thang máy liền nghe thấy đám con gái trong phòng thư ký đang ríu rít trò chuyện cái gì, anh đi vào thì phát hiện có một nhân viên nữ đang ngượng ngùng ôm một bó hoa hồng thật lớn, bị đám nhân viên khác vây quanh. Các cô vừa thấy Tường Trọng Lâm, lập tức tản ra, ai về chỗ đó, làm ra vẻ vô cùng bận rộn. Tường Trọng Lâm có chút buồn cười, anh đáng sợ như vậy sao?

Nhớ tới lúc trước Cổ Nhược Ngu thường hay nói mặt anh là mặt thầy giám thị, không khỏi nhắc nhóc môi cười.

Alex theo sau tiến vào, bụng tới cả phê mới vừa nẫu, đang chuẩn bị lui ra ngoài lại bị Tường Trọng Lâm gọi lại,

"Vừa nãy bên ngoài ồn ào như vậy là làm cái gì?"

"Bạn trai Lucky đưa hoa cho cô ấy, mọi người đang vây quanh xem." Alex giải thích, anh cho rằng tổng tài đây là không thích mọi người ở chỗ làm làm mấy chuyện này, kết quả Tường Trọng Lâm suy nghĩ hai giây, chần chờ hỏi,

"Con gái, đều thích hoa sao?"

Alex cảm thấy bản thân lại sắp biến thành cổ vấn tình yêu, không khỏi toá mặt mồ hôi lạnh, "Trên cơ bản... chắc là đúng?"

"Cậu theo đuổi bạn gái như thế nào vậy?"

Quả nhiên bắt đầu rồi! Alex trong lòng khóc thét một tiếng, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc trả lời, "Thì đưa hoa, tặng quà, hẹn cô ấy ăn cơm đi xem phim, đi chơi công viên hay khu vui chơi các thứ."

Không biết Tường Trọng Lâm đã hiểu hay chưa, tóm lại là gật gật đầu, Alex liền chậm rãi đi ra ngoài.

Bởi vì đêm qua cùng Hà Tấn uống rượu có chút say, Tường Trọng Lâm không muốn tới chung cư quấy rầy Cổ Nhược Ngu, để Hà Tấn đưa anh về nhà chính, Cổ Nhược Ngu tới 11 giờ thấy anh thế mà không về, có chút nghi vấn, giấy tiếp theo lại khinh bỉ chính mình, có cái gì quan hệ với người, thích về hay không thì tùy, mình cứ vào phòng ngủ thôi. Thế nhưng lúc sáng sớm vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tường Trọng Lâm, lại làm cô có chút lo lắng, gọi điện thoại cho anh là tuyệt đối không được, suy nghĩ một chút, Cổ Nhược Ngu gọi cho Alex, xác nhận anh đã đến công ty mới yên lòng. Nhưng cứ thế lại có một con giận không biết thế nào,

Ý anh là gì? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?

Cố Nhựt Ngu quyết định nếu anh còn đến nhất định sẽ không cho anh xem sắc mặt tốt.

Buổi chiều Trương Trọng Lâm quả nhiên đã trở lại, Cố Nhựt Ngu xụ mặt đi mở cửa, chuẩn bị không cho anh tiến vào, ai ngờ đầu vừa mở cửa ra, đập vào mắt là một đống hoa, Cố Nhựt Ngu đầu tiên là hoảng sợ, sau đó mới phát hiện ra là một bó hoa hồng rất lớn.

Trương Trọng Lâm cầm bó hoa vô cùng không tự nhiên, nói thật anh cảm thấy chưa bao giờ từng mắt mắt như vậy, từ cửa hàng bán hoa mua bó hoa này về tới chung cư, trước nay anh đều chưa từng mua hoa nữ nhân, cho dù có, cũng là thư ký hoặc là Alex đi làm, chuyện ôm một bó hoa đi trên phố trước nay chưa trải qua.

Cố Nhựt Ngu cũng hơi bị dọa rớt, "Anh làm cái gì thế?"

"Tặng cho em."

"....." Đang êm đẹp đưa hoa làm gì, lại còn là hoa hồng champagne tục khí.

*Hồng champagne nè <3

"Không thích sao?" Trương Trọng Lâm cẩn thận hỏi, hơi lo lắng liệu cô có bị dị ứng phấn hoa gì đó hay không, anh cũng quên luôn có thai phụ không nên ngửi mùi hoa, "Không thích thì anh... đem ra ngoài."

"..... Được rồi, đưa tôi đi." Cố Nhựt Ngu mặt gỗ nhận lấy bó hoa, xoay người vào phòng khách.

Trương Trọng Lâm nhìn về mặt cô mà rối rắm, đây là cô thích hay là không thích đây?

Cũng không biết là ai đưa cho anh cái chủ ý không có mắt như vậy! Đưa hoa? Quá cũ kỹ đi!

Cố Nhựt Ngu vừa tìm một cái bình thủy tinh, đem hoa bỏ vào đi. Nghĩ đến vẻ mặt ngốc vừa nãy của Trương tiên sinh, cô lại thấy buồn cười, hóa khí lúc trước hình như đã rút đi. Được rồi, nể mặt anh vừa làm một chuyện ngốc nghếch, trước bỏ qua cho anh.

Từ ngày đầu tiên đưa hoa trở đi, Trương tiên sinh hình như không có ý muốn dừng lại, mỗi ngày tan tầm trở về đều đưa lên một món quà tặng, từ chocolate đến gấu bông nhỏ, từ vòng cổ đến hộp nhạc, Cố Nhựt Ngu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chất vấn anh,

"Anh rốt cuộc muốn làm gì a?"

Ai biết được, Trương tiên sinh rất là nghiêm trang trả lời, "Anh muốn theo đuổi em."

"Chúng ta đã ly hôn."

"Anh biết a," anh thậm chí còn phụ họa gật gật đầu, "Cho nên anh mới muốn một lần nữa theo đuổi em. Cố Nhựt Ngu tiểu thư, em có thể làm bạn gái của anh không?"

"....."

Nhìn Cố Nhựt Ngu không nói lời nào, Trương Trọng Lâm không sao cả cười cười, "Không sao, anh sẽ cố gắng đến khi em đáp ứng mới thôi."

Chiều lì lợm này anh đi đâu học được a!?

Tường Trọng Lâm quả nhiên nói được thì làm được, tặng lễ vật đưa hoa không ngừng, thậm chí còn viết một vài tấm thiệp, mặt trên viết anh yêu cô bao nhiêu. Cổ Nhược Ngu quả thực cũng đã bắt đầu hoài nghi Tường Trọng Lâm có phải bị người khác đánh tráo rồi hay không, nếu không sao có thể giống như đôi thành một người khác.

Anh sẽ thường xuyên đưa ra một vài lời mời, hy vọng Cổ Nhược Ngu có thể cùng nhau ăn cơm, xem nhạc kịch các kiểu, Cổ Nhược Ngu ngay từ đầu đều trực tiếp làm lơ, nhưng hình như điều này cũng không thể đã kích nổi Tường Trọng Lâm, anh vẫn ngẫu nhiên đưa ra lời mời, giống như một nam nhân đang chân chính theo đuổi cô gái mình thích.

Lòng con gái luôn có thể hoá mềm, Cổ Nhược Ngu nhìn quà tặng với hoá đơn bị cô ném ở một góc, trong lòng có chút không đành lòng, nhìn đầy mắt anh không che dấu được mất mát, có một chút cảm giác đau lòng.

Lúc Tường Trọng Lâm lại một lần đưa ra lời mời cô đi xem phim, thì ngoài dự đoán Cổ Nhược Ngu lại đồng ý.

"Đúng lúc tôi cũng muốn xem một bộ phim, vậy đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nội dung phim là một câu chuyện tình yêu kiểu cũ, kết cục là nam chính vì cứu nữ chính mà rơi vào biển lửa, cuối cùng bất hạnh gặp nạn. Phim dừng lại ở hình ảnh nữ chính quỳ rạp trên mặt đất, nhìn toà nhà đang cháy bùng mà gào khóc.

Không biết có phải vì mang thai hay không, trước kia cô xem loại chuyện tình yêu tình báo này Cổ Nhược Ngu hầu như không có cảm giác gì, chứ đừng nói rót nước mắt. Ai biết xem phim điện ảnh này đến đoạn cuối, cô lại không thể ngăn nổi nước mắt từ hốc mắt rào rào rơi xuống.

Hết phim, đèn trong rạp sáng lên, mọi người chậm rãi bắt đầu rời rạp, Tường Trọng Lâm lúc này mới phát hiện khoe mắt Cổ Nhược Ngu có ánh nước sáng lấp lánh, anh có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là muốn đưa cô ra tới xem điện ảnh giải sầu, ai biết càng xem cảm xúc càng thu không được, bây giờ cô còn khóc. Anh lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng giúp cô lau khô mắt,

"Chẳng phải chỉ là phim hay sao? Sao lại còn khóc rồi?"

Cổ Nhược Ngu cũng cảm thấy đáng về này của chính mình thực là không có tiền đồ, mới lấy khăn tay từ trong tay, che đi hai mắt của mình, thanh âm khàn khàn nói, "Thai phụ cảm xúc không tốt, anh không cho?"

Tường Trọng Lâm khẳng định sẽ không phản bác, chỉ chờ cô lau xong nước mắt rồi đỡ cô đứng dậy rồi đi. Ra khỏi rạp chiếu phim, trời đã vào đêm, sau khi thái dương hạ xuống thì nhiệt độ không khí giảm đột ngột, đi trên đường gió phong hơi lạnh, Tường Trọng Lâm nhìn quần áo đơn bạc của Cổ Nhược Ngu mà nhủ mảy, sau đó cởi áo khoác không do dự khoác lên người Cổ Nhược Ngu. Vốn dĩ Cổ Nhược Ngu muốn tránh đi, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt anh không cho phép cự tuyệt và nhiệt độ cơ thể ấm áp trên áo khoác, cô miễn cưỡng khoác lên.

Nghĩ thầm nói, tôi đây không phải là thỏa hiệp, tôi là suy nghĩ cho đứa bé.

Không biết tại sao, lúc ngủ Cổ Nhược Ngu bắt đầu thường xuyên nằm mơ, cũng không phải hình ảnh liên mạch, kết cục là Tường Trọng Lâm ngã vào một mảnh màu đỏ. Cô bị chính mình dọa tỉnh, sau lưng đều là mồ hôi lạnh, đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường chỉ ba giờ sáng. Cô ngồi dậy, ôm lấy chăn ổn định hơi thở, còn không kịp phục hồi tinh thần đã nghe thấy tiếng Tường Trọng Lâm gấp gấp vang lên từ ngoài cửa,

"A Ngu, xảy ra chuyện gì? Em tỉnh chưa?" và mấy tiếng đập cửa.

Cổ Nhược Ngu lúc này mới xuống giường, đi mở cửa. Mới vừa mở được một chút, Tường Trọng Lâm đã gấp không chờ nổi tiến vào, bật đèn, Cổ Nhược Ngu bị ánh sáng bất thành hình làm chói mắt, nhất thời không mở ra được. Mà Tường Trọng Lâm lại nắm lấy vai cô, không ngừng đánh giá cô từ trên xuống dưới.

"Em vừa mới kêu cái gì thế? Nằm mơ sao?"

"Anh nghe thấy à?" Hoá ra cô trong mộng thật sự kêu thành tiếng? Cô cho rằng đó cũng trong mộng thôi.

Trên mặt Tường Trọng Lâm toàn là lo lắng, "Em kêu rất to, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có, chỉ là ác mộng thôi." Cổ Nhược Ngu không định nói cụ thể cho anh, nhưng cô thấy Tường Trọng Lâm có vẻ không mấy tin tưởng, lại nói thêm một câu, "Còn bị chuột rút chân nữa."

Thai phụ vào thời gian nhất định sẽ thiếu canxi, hay bị chuột rút, thường xuyên ngủ mơ bưng tỉnh, Tường Trọng Lâm xem sổ tay (mang thai) cũng biết chuyện này, anh coi đây là chuyện rất trọng yếu, lập tức chạy tới phòng tắm lấy một chậu nước ấm bưng tới mép giường Cổ Nhược Ngu.

"Ngồi xuống," anh vừa nói, vừa đặt chậu nước xuống mặt đất, sau đó thuận thế xắn tay áo lên.

Cổ Nhược Ngu hình như cũng đoán được anh muốn làm gì, ngồi trên mép giường, quả nhiên, Tường Trọng Lâm kéo cô chân bỏ vào trong chậu nước ấm, dùng tay múc nước ấm lên, nhẹ nhàng rót lên chân cô, sau đó chậm rãi rưới đến mắt cá chân, lại đến cẳng chân. Động tác của anh vô cùng ôn nhu, đôi đôi cô như đối với một món đồ sứ trân quý, sợ đụng vào là nát chạm vào là hỏng.

Sau khi mang thai, cẳng chân đáng kiêu ngạo của Cổ Nhược Ngu bắt đầu có chút phát sưng, cuối cùng ngay cả cô cũng cảm thấy thấm không nổi nhìn, nhìn qua giống như là một cây củ cải tiêu chuẩn. Thế nhưng Tường Trọng Lâm trước mặt dường như hoàn toàn không ngại thứ trên tay mình là cây củ cải hay là cái gì khác, chỉ ôn nhu mát xa.

Cổ Nhược Ngu nhẹ nhàng lắc chân một cái, một ít nước bắn ra sàn nhà, làm cho Tường Trọng Lâm không thể không ngừng đầu nhìn cô, chạm vào đôi mắt kia, cô lại cảm thấy bản thân ít từ vựng. Rõ ràng ngay từ đầu là anh không đúng, rõ ràng tất cả đều là anh sai, vì sao đến bây giờ người này còn có thể làm ra ánh mắt bị khi dễ giống như tiểu cầu như vậy a? Nhưng cô không thể nhìn về mặt này, cứ như thể cô không tha thứ cho anh chính là một tội lỗi to lớn lắm.

Cô già vờ ho khan hai tiếng, "Tôi không bị chuột rút, không cần mát xa cũng được."

"Vẫn là cứ xoa bóp một chút đi, sách nói làm như vậy sẽ giảm bớt tình trạng chuột rút." Anh nói đặc biệt đúng đắn.

"Tôi nói được rồi là được rồi, tôi muốn đi ngủ." Nói xong cô liền phải nâng chân nhét vào trong chăn, Trương Trọng Lâm tay mát lạnh lẹ giữ chặt cô,

"Chân em còn chưa lau khô đâu, định đi đâu à?" Sau đó cầm lấy khăn lông bên cạnh, thay cô lau khô chân, lại bung nước đến phòng tắm đồ đi.

Trở lại phòng, Cố Nhục Ngu đã đem đầu cuộn vào trong chăn, anh ngồi xuống bên mép giường, nhìn chăm chú mặt Cố Nhục Ngu.

Cố Nhục Ngu chắc chắn không thể ngủ, chỉ là muốn tránh ánh mắt anh, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được tầm mắt anh nóng rực dừng ở trên người cô. Cô đành phải không ngừng thôi miên chính mình, anh thích xem thì để cho anh xem, chính người ngủ là được. Mà trên thực tế cô không bỏ qua nỗi ám ảnh của anh.

Rót cuộc con buồn ngủ xông đến, lúc sắp đi vào giấc ngủ Cố Nhục Ngu ần ần cảm thấy một thứ gì ảm áp đậu ở trên trán, mơ hồ xuôi đến một tiếng, "Thực xin lỗi."

Sáng sớm hôm sau, Trương Trọng Lâm ra cửa, để lại một bàn đồ ăn sáng dinh dưỡng đã chuẩn bị xong, chờ Cố Nhục Ngu rời giường, bữa sáng còn hơi ấm nhưng người thì không còn nữa. Cô lăm lăm hai câu, ngồi xuống cầm lấy một lát bánh mì nướng bắt đầu bôi mứt trái cây, ăn được một nửa thì nhận được điện thoại của Alex.

Lúc cô nhận điện còn đang buồn bực, bây giờ là giờ đi làm, không thể hiểu được Alex gọi cô làm gì, chẳng lẽ Trương Trọng Lâm không mang điện thoại, cô nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện bóng dáng đi động.

"Alo?"

"Cố tiểu thư," Từ sau khi hai người ký thoả thuận ly hôn, dưới sự nhắc nhở của Cố Nhục Ngu, anh mới sửa lại thói quen gọi cô là thái thái, "Cô có thể tới Bệnh viện Thành phố số hai một chuyến không? Tổng công ty trên đường tới công ty đã xảy ra tai nạn xe cộ..." Bên chỗ Alex vô cùng ảm ỹ, hình như đang ở một nơi có rất nhiều người, Cố Nhục Ngu không nghe rõ ràng, chỉ nhận được mấy thông tin quan trọng.

Trương Trọng Lâm xảy ra tai nạn xe cộ?

Theo bản năng, cô nhớ tới cảnh trong giấc mơ ngày hôm qua, một mảnh đỏ như máu, chẳng lẽ đó là dự báo, một cảm giác không rét mà run bao phủ cô, cô thậm chí nghe không thấy lời Alex nói sau đó, vội vã cắt đứt điện thoại, cầm chìa khóa xe liền chạy xuống lầu,

Sao có thể, đứa nhỏ của cô không chưa ra đời, sao lại có thể mất đi ba ba?

Cố Nhục Ngu đầu óc trống rỗng đi tới bệnh viện, cô thậm chí không nhớ rõ chính mình vượt mấy cái đèn đỏ, thất tha thất thểu xông vào phòng cấp cứu, tùy tiện giữ chặt một hộ lý hỏi,

"Xin hỏi có một nam nhân họ Trương bị tai nạn xe cộ đưa vào hay không!"

Hộ sĩ bị một cái người nhà đình bụng dọa tới, lắc đầu, chỉ chỉ bên trong, "Cô vào xem đi."

Cố Nhục Ngu lại chạy vào bên trong, lúc đẩy một cánh cửa kính ra, nhìn thấy Trương Trọng Lâm với cánh tay và trên đầu buộc băng vải đúng lúc ngồi ở chỗ kia. Nhìn thấy Cố Nhục Ngu đã đến anh không thể che dấu kinh ngạc.

"A Ngu? Sao em lại đến đây? Alex nói cho em?"

Cố Nhục Ngu nghe không được anh đang mở miệng nói cái gì, chỉ có thể nghe thấy trái tim mình quanh quẩn trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, từng chút từng chút, như là muốn phá vỡ lồng ngực cô.

May mắn..... Chuyện gì cũng không xảy ra.

"Cố tiểu thư?" Alex cũng từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy đáng vẻ cô mắt hờn vía, hơi kỳ quái. "Tôi mới gọi cho cô, cô nhanh như vậy đã tới rồi, Trương tổng không sao cả, chỉ bị trầy da một chút."

Hoá ra câu kể tiếp là cái này, Cố Nhục Ngu âm thầm cúi gập, bản thân mình nghe thấy mấy chữ tai nạn xe cộ cứ như bị ấn một cái nút nào đó không kìm nổi. Đều trách giấc mơ đêm qua, sợ tới mức cô cho rằng mộng trở thành sự thật.

"Tôi chỉ tới nhìn xem, tiện thể, tiện thể kiểm tra thai sản, ừ, đúng, tôi tới kiểm tra thai sản." Cô nỗ lực khiến sắc mặt chính mình bình tĩnh xuống một chút, tỏ vẻ tương đối bình thường.

Trương Trọng Lâm như vậy làm sao không biết cô đang nói dối, cũng không vội vạch trần cô, trong lòng có chút buồn cười, chẳng qua lại càng vui mừng nhiều hơn, đây là, quan tâm tới anh sao? "Nếu đã tới rồi thì trước cứ lại đây ngồi một lát, đợi lát nữa rồi anh đưa em đi làm kiểm tra."

Ánh mắt Cố Nhục Ngu mang theo ghét bỏ nhìn thoáng qua cánh tay và đầu Trương Trọng Lâm bây giờ còn đang buộc băng dính băng vải, "Thôi bỏ đi, cái dạng này thì anh không cần đi cùng tôi đâu."

"Không sao, anh bị thương không nặng lắm" Về mặt Trương Trọng Lâm trở nên ảm áp lên.

Cố Nhục Ngu bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị nhìn ra cái gì, lời vừa ra khỏi miệng thành nói lắp, "Ài lo lắng anh bị thương nặng hay không, tôi là sợ cái dạng này của anh đi cùng tôi làm kiểm tra sẽ làm tôi mất mặt."

Trương Trọng Lâm cũng biết nghe lời phải gật gật đầu, "Không sao, anh không đi cùng em vào trong, chỉ ở bên ngoài nhìn."

Alex đứng một bên quả thực ở trong lòng rơi lệ thành sông, nếu lúc phê báo cáo lão bản người cũng dễ nói chuyện như vậy thì thật tốt a!

Cố Nhục Ngu tức khắc cảm thấy tình thế hiện tại chuyển hướng rồi, nói không nên lời, cảm giác về mặt Trương Trọng Lâm nhiều lên vài thứ, làm cô cảm thấy bản thân không đang khống chế toàn cục. Đang buồn bực, trong bụng truyền đến một cảm giác đặc biệt, cô kêu sợ hãi ôm kín bụng. Trương Trọng Lâm và Alex đều tưởng cái thai xảy ra vấn đề cái gì, về mặt đều thay đổi, đặc biệt là Trương Trọng Lâm, động một cái từ chỗ ngồi vượt lên, vài bước đến bên người cô, "Là bụng đau sao? Gọi bác sĩ không? Đau như thế nào

a?"

"Không... Không phải đâu." Cổ Nhực Ngu về mặt ngốc ngốc nhìn nam nhân trước mắt, "Nó hình như động đậy rồi....."

Tường Trọng Lâm nghe được lời này cũng như bị sét đánh, đáng về không nói nên lời, "Động... Động?"

Cổ Nhực Ngu gật đầu thật mạnh, cầm tay anh lên đặt trên bụng mình trên bụng, "Vừa mới, chính là chỗ này..." Nói chưa dứt lời, liền cảm giác nó lại giật mình một cái, cái cảm giác này Tường Trọng Lâm rõ ràng cũng cảm thấy.

Anh không thể tin được mở to hai mắt, "Thật sự, động đậy rồi."

Lúc này, làm gì còn tình yêu khóc sống khóc chết với người yêu không thể tha thứ, có, chỉ là một đôi ba ba mẹ mẹ ngốc ngếch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Sau vụ tai nạn xe cộ, Tường Trọng Lâm cảm giác rõ ràng thái độ của Cổ Nhực Ngu đối với anh bắt đầu chuyển biến, cũng không dùng thái độ sắc nhọn như trước, hoặc là luôn làm mặt nặng với anh. Ngẫu nhiên sẽ chủ động nói chuyện cùng anh, dò hỏi một chút chuyện, điều này khiến Tường Trọng Lâm cảm thấy vui sướng, có thay đổi luôn là tốt, không phải sao?

Bọn họ sẽ cùng đi siêu thị mua đồ, từ trước đến nay Cổ Nhực Ngu mua đồ đều là xem tâm tình, trước nay cũng không viết danh sách, đi đến siêu thị nhìn thấy thứ gì cảm thấy cần mua, hoặc là lúc đó muốn mua thì bỏ vào xe đẩy. Tường Trọng Lâm đẩy xe đi theo sau cô, nhìn một đồng đồ lớn mà bọn họ cũng không cần, liền cảm thấy đau đầu, huống hồ hiện tại cô cũng không thể cái gì cũng ăn được cái gì cũng dùng được, rất nhiều sản phẩm mua về cũng chỉ có thể bày cho đẹp, nhưng nếu trực tiếp nói với cô, thì khuôn mặt nhỏ kia lập tức âm trầm. Giống như người làm ra chuyện khiến trời nổi giận người oán hận, thôi vậy, Tường Trọng Lâm thầm nói trong lòng, tùy cô đi.

Bên này Cổ Nhực Ngu chính cầm hai loại cà chua khác nhau so sánh, tuy đều là hàng nhập khẩu nhưng vẫn cảm giác có chỗ không giống nhau, chứng lựa chọn khó khăn khiến cô cứ ngo trái ngo phải, muốn nhìn ra điểm khác nhau từ trên bao bì.

"Tường tổng, anh cũng ở đây?" Một giọng nữ dễ nghe từ bên cạnh truyền đến.

Cổ Nhực Ngu theo hướng giọng nói nhìn qua, phát hiện một cô gái tóc đen váy dài xinh đẹp đứng đó nhiệt tình chào hỏi Tường Trọng Lâm, Tường Trọng Lâm lịch sự gật gật đầu, hàn huyên, "Cô dạo siêu thị?"

"Đúng vậy," cô ta là người mới được tuyển vào công ty, mới chỉ gặp đại BOSS vài lần, nhìn cô về như anh cũng có ấn tượng với mình thì phải? Suy đoán này làm cô ta hơi kích động. "Không nghĩ tới Tường tổng cũng đi siêu thị."

Tường Trọng Lâm nghe thấy buồn cười, "Đưa thái thái tới." Nói rồi chỉ chỉ về phía Cổ Nhực Ngu.

Cô ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy bụng to của Cổ Nhực Ngu, tươi cười có hơi miễn cưỡng, hoá ra anh đã kết hôn có thái thái rồi. "Ngài với thái thái tình cảm thật tốt, tôi đi trước."

Tường Trọng Lâm đẩy xe hàng tới bên người Cổ Nhực Ngu, lại nghe thấy cô nói âm dương quái khí, "Đi siêu thị thôi mà cũng có thể gặp gỡ mỹ nữ muốn bắt chuyện a."

Tường Trọng Lâm lập tức giải thích đó là thư ký công ty mới tuyển, chẳng qua là vì lịch sự mà chào hỏi một cái thôi.

Cảm thấy giọng điệu của mình cực kỳ giống như đang ghen tuông. Cổ Nhực Ngu lấy lại bình tĩnh, tỏ ra không sao cả nói, "Không liên quan với tôi."

Nói là không liên quan nhưng trong lòng cô cũng không nghĩ như vậy. Đại khái phụ nữ trong thời kỳ mang thai thì đều sẽ trở nên vô cùng yếu ớt về mặt tình cảm, có đôi khi chỉ một chút chuyện nhỏ nhỏ cũng sẽ khiến các cô miên man suy nghĩ, ví như vừa rồi.

Cổ Nhực Ngu nhìn cô gái kia, da trắng dáng gầy, người cũng rất cao, mặc một cái váy dài vô cùng lộ dáng, cả người nhìn qua có thể nói cấp bậc nữ thần cũng không quá, lại nhìn chính mình, chỗ nào cũng tròn vo, cũng không mặc được giày cao gót tôn dáng, chân lại còn sưng như là hai cây cà rốt to đùng, đồ trang điểm cũng không thể bôi lên mặt, chuyện muốn làm đều không được làm, nói ra cô cũng mới hai mươi lăm tuổi, đúng là tuổi đẹp nhất, thế mà lại biến thành cái dạng này.

Lại nhìn người ta thần thái sáng láng, thật là người so với người sẽ tức chết. Cứ như vậy, mặt Cổ Nhực Ngu lại đen cả lại.

Tường Trọng Lâm không biết sắc mặt Cổ Nhực Ngu làm cách nào trong vài giây có thể biến đổi nhiều lần như vậy, cuối cùng dừng lại ở một cái sắc mặt không tốt. Cho tới bây giờ anh cũng phải thừa nhận là cái loại động vật gọi là nữ nhân này, mặc kệ là tuổi tác bao nhiêu cũng đều vô cùng phức tạp khó hiểu, người vĩnh viễn không biết được giây tiếp theo cô ấy có động tác gì.

"Em chọn được cà chua chưa?"

"Không muốn ăn nữa!" Cổ Nhực Ngu thở phì phì bước lên trước, bỏ đi.

Tường Trọng Lâm như cũ bất đắc dĩ đi theo phía sau.

Com chiều là Tường Trọng Lâm nấu, hiện tại anh đã có thể nấu được một vài món đơn giản, Cổ Nhực Ngu cũng từng kinh ngạc trù nghệ của anh, kỳ thật những lúc cô không biết anh từng lên bài sư học nghệ dĩ nấu com trong nhà. Anh cảm thấy tự mình chăm sóc ăn uống của Cổ Nhực Ngu thì tiện hơn nhiều, lúc nào cũng đem đồ ăn từ nhà chính qua đây cũng thật phiền toái, mà Cổ Nhực Ngu lại không chịu trở về bên đó.

Ngay từ đầu anh quả đúng là đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, nấu com quên ấn nút, mở ra xem thì nước là nước gạo vẫn là gạo, nếu không thì quên mất thời gian, thiếu chút nữa làm cháy nồi, bằng không chính là cho quá nhiều muối, hoặc là đồ ăn nhão. Tóm lại chuyện người mới học có thể làm thì anh đều trải qua, sau đó mới chậm rãi luyện ra tới. Đơn

giản ba món một canh thì anh vẫn có thể được.

Cuộc sống gia đình kỳ thật rất không dễ dàng, loại cảm giác này phải sau khi Trương Trọng Lâm tới chung cư của Cố Nhượng Ngu ở rồi mới cảm nhận được. Lúc trước ở nhà, hầu như mọi chuyện đều có người làm sẵn, anh chỉ phụ trách hưởng thụ thành quả là xong. Mà trên thực tế, vợ chồng chân chính ở chung hẳn là phải giống như bây giờ mới đúng, anh mặt mũi ôn hòa nhìn Cố Nhượng Ngu vừa ăn cơm vừa bắt bẻ nói đồ ăn quá nhạt. Sẽ bởi vì chuyện đồ ăn mặn nhạt mà cãi nhau, sẽ bởi vì chuyện đi siêu thị chọn mua món đồ nào mà phát sinh mâu thuẫn, ai nấu cơm, ai rửa chén, những chuyện vụn vặt này đó đều là một phần của cuộc sống gia đình.

Trước khi có chuyện kia, nói hai người bọn họ đang sống cuộc sống hôn nhân thì không bằng nói bọn họ đang yêu đương, nhìn thấy hình tượng đối phương tốt đẹp nhất, ra vào xã hội thượng lưu các loại tiệc tùng, từng người có được sự nghiệp riêng.

Vốn dĩ anh độc tài mà tàn khốc đưa ra giấy thảo thuận ly hôn kia, trừ suy nghĩ "không muốn liên lụy cô cùng gia đình" ra, kỳ thật chính anh cũng không nhận ra, có lẽ phần tình cảm kia cũng không hề vững chắc. Anh không xác định được liệu cô có thể xoay người rời khỏi hay không, sau khi cởi bỏ chiếc áo ngoài nhìn cô về hoa lệ rồi thì anh còn cái gì có thể khiến cô lưu lại. Anh cũng không hy vọng vào lúc mình gặp phải nguy cơ, đáng về chặt vật như vậy lại bị cô nhìn thấy, loại cảm xúc này cũng giống như người không thể tưởng tượng nổi có lúc ở trước mặt người yêu ợ, xì hơi vậy.

Có điều cứ như vậy mới không thể trở thành vợ chồng.

Về sau anh cũng hiểu rõ điểm này. Cái gọi là vợ chồng, hẳn là có thể tiếp thu phương diện xấu xí nhất của đối phương, lại còn có thể cười mà trêu ghẹo người kia đi.

Giờ đây anh có thể nấu cơm rửa chén, còn có thể cùng Cố Nhượng Ngu đi siêu thị mua đồ, loại chuyện trước kia không làm, kinh thường làm này hiện giờ anh đã làm vô cùng tự nhiên. Lần trước gặp tai nạn xe cộ xong, anh thậm chí còn phát hiện một cái bí mật nho nhỏ, một cái bí mật không thể nói, một cái bí mật anh sẽ nỗ lực phối hợp hoàn thành.

"Ăn không vào." Cố Nhượng Ngu rút một tờ khăn giấy lau mặt xoa miệng, buông đôi đũa rời khỏi bàn ăn, ngồi xuống sofa.

Trương Trọng Lâm nhìn bát cơm của cô, có chút lo lắng, "Hôm nay em chỉ ăn một chút như vậy? Không thoải mái sao?"

Đúng, không thoải mái, là rất không thoải mái!

Cố Nhượng Ngu giống như bị một mối lửa ngoài ý muốn châm vào một sợi dây dẫn trong lòng, bùng phát ra những ủy khuất và không cam lòng trong suốt khoảng thời gian này. Cô vốn không phải người thích khóc như vậy, thế nhưng nhớ tới những chuyện trong quá vãng vẫn sẽ lưu nước mắt.

Cô rất chán ghét dáng vẻ này của mình này, mập mập xấu xí, đâu còn có khí phách hăng hái chính mình lúc trước. Cô đi lớp huấn luyện tiền sản (trước khi sinh), có người đã là thai lần hai, cực kỳ có kinh nghiệm nói với cô, nữ nhân sinh con rồi sẽ thay đổi rất lớn, đặc biệt là thân thể. Cô nghe xong cảm thấy thật đáng sợ, cảm giác chuyện tới trước mắt rồi nhưng chính mình vẫn hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Cảm giác sợ hãi khi mang thai giờ phút này mới bùng nổ tất cả.

Trương Trọng Lâm bị âm thanh bất thình lình khóc nức nở của cô dọa sợ, vừa nãy còn tốt mà sao bỗng nhiên lại khóc lên. Anh vội vàng buông chén đũa đang dọn trong tay xuống, ngồi xuống bên người cô.

"Làm sao vậy? Đang tốt đẹp sao em lại khóc?" anh ôn nhu hỏi.

"Cái gì tốt đẹp! Không tốt tí nào, ô ô ô..." Càng nói càng thêm ủy khuất, "Anh nhìn xem tôi thành như vậy, như vậy khó coi, chính tôi còn không muốn nhìn chính mình trong gương. Từ nhỏ đến lớn tôi cũng chưa từng khó coi như vậy..." Nói xong lại nức nở lên.

Trương Trọng Lâm buồn cười, hoá ra là vì chuyện này, anh an ủi, "Mấy tháng cuối rồi, sinh đứa nhỏ xong liền sẽ biến trở về dáng vẻ lúc trước, vẫn rất xinh đẹp."

"Đừng gạt tôi! Đại tỷ lớp tiền sản không nói như vậy, cô ấy nói sinh hài tử xong dáng người sẽ thay đổi, trên bụng có vết rạn, ngực sẽ chảy xuống, âm đ*o sẽ lỏng lẻo, tôi không cần....."

Trương Trọng Lâm bắt đầu cảm thấy anh để cô đi tham gia lớp huấn luyện tiền sản không phải là một ý kiến hay, "Không phải mọi người đều như vậy, chỉ cần em kiên trì rèn luyện thì sẽ khôi phục thôi."

"Anh nói thì hay lắm, cũng không phải anh sinh em bé, đàn ông các anh đều như vậy, chỉ biết nói hay. Tôi mới xui xẻo, vì sao tôi phải gặp nhiều chuyện như vậy, vì sao phải kết hôn với anh, lại còn bị ly hôn, cuối cùng lại còn phải sinh con cho anh....." cô nhớ tới chuyện lúc trước lại thêm tức giận, tiếng khóc càng to hơn, như thể là muốn đem tất cả ủy khuất lúc trước nói hết một lần.

Trương Trọng Lâm giống như là bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân cô khóc lớn, có chút thương cảm nhẹ nhàng ôm cô, thấy cô không hề giãy giụa phản đối, lại ôm chặt hơn một chút, vuốt tóc cô,

"Chuyện trước kia đều là anh không đúng, anh không xử lý tốt, A Ngu, chúng ta kết hôn tuyệt đối không phải là một sai lầm, chúng ta chỉ là chưa hề nhận thức được hôn nhân, em xem, trong khoảng thời gian này chúng ta ở chung rất ổn mà, không phải vì em mang thai anh mới đối với em như vậy, anh là thật sự muốn cuộc sống như vậy cùng em, nếu em nguyện ý thì lại cho anh một cơ hội, về sau anh sẽ luôn đối với em thật tốt."

Ánh mắt anh sáng quắc, vẻ mặt thập phần nghiêm túc, làm Cố Nhượng Ngu không thể lui bước,

"Chuyện trước kia, chúng ta đều coi đó như là thất bại là bài học, cùng nhau vượt qua nó, về sau chúng ta cùng tin tưởng nhau, dựa vào nhau."

Giống như bị lời anh nói mê hoặc, Cố Nhượng Ngu lẩm bẩm trả lời nói,

"Vậy được."

Trương Trọng Lâm nghe thấy hai chữ này, trên mặt không kìm được sự vui vẻ, nhưng còn chưa kịp hưng phấn xong, lại nghe thấy Cố Nhượng Ngu bổ sung một câu,

"Tôi cũng không phải là đang đáp ứng phục hôn nha, tôi còn phải xem biểu hiện của anh."

Trương Trọng Lâm không gán nặng cười một cái, chỉ cần có bắt đầu tốt đẹp, thì chuyện phục hôn gì đó đều không thành vấn đề.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49-2: Phiên ngoại Vu Khởi Văn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy năm sau, Hongkong, một đồn cảnh sát tại Vượng Giác

"PC129007, Quan Tiểu Nhân!" Một giọng nói nổ tung ở bên tai Quan Tiểu Nhân, làm Quan Tiểu Nhân đang chống cằm ở ngủ gà ngủ gật cả người chấn động, theo bản năng nghiêm nghị, làm động tác cúi chào tiêu chuẩn.

"Yes Sir!"

"Phi... Treu em đó. Em xem em này, nhát đến như vậy." Một nam nhân trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát trên mặt đều là ý cười giễu, đem một xấp hồ sơ gỗ lên đầu Quan Tiểu Nhân.

Nhìn rõ người vừa tới, Quan Tiểu Nhân lập tức nhẹ nhõm thở một hơi, cô còn tưởng rằng ngủ gật giờ trực ban lại bị lão đại bắt gặp, ngay sau đó cô nhìn nam nhân vừa dọa mình gật đừ,

"Muốn chết à, có biết làm như vậy là hù chết em không?"

"Anh sao biết đùa em lại vui như vậy, tùy tiện giả vờ em lại nghiêm túc như vậy, cái này là tư liệu case lần trước, em ghi vào máy tính đi."

Quan Tiểu Nhân lộ ra vẻ không tình nguyện, "Lại là tư liệu, em tới đây hơn nửa năm, sao còn bắt em làm cái sai vật này a?"

"Không thì sao? Em muốn làm cái gì?" Nam nhân hỏi lại.

"Giết người vứt xác? Cướp đá quý? Liên hoàn bắt cóc... A, anh làm cái gì?" Quan Tiểu Nhân che lại cái trán bị búng kêu đau.

"Em cho rằng em đang ở tổ trọng án Tây Cửu Long a, em nhìn xem chung quanh, cứ gõ xong tư liệu của em đi!" Sau đó anh ta xoay người đi về phía văn phòng, mới đi được vài bước lại quay trở về,

"Đại lão, còn có chuyện gì a?" Quan Tiểu Nhân vẻ mặt không kiên nhẫn.

"A Cường với Phi Từ bọn họ hôm nay đi phá một cái câu lạc bộ, một đám vịt trượt băng, đợi chút nữa có lẽ sẽ dẫn người tới đăng ký, em giúp họ một tay."

"Vịt?" Quan Tiểu Nhân vẻ mặt mê mang.

"Chính là nam kỹ a, em ở trường cảnh sát đọc sách đến choáng váng hả? Haiz....." Nói xong anh ta tỏ vẻ không cứu nổi người, lắc đầu lại đi vào trong.

Quan Tiểu Nhân quả thật là ở một nghĩa nào đó đúng là gốc tử, vòng giao lưu xã hội của cô nhỏ đến đáng thương, làm gì có người giúp cô phổ cập loại tri thức này. Cha cô trước kia cũng là cảnh sát, đáng tiếc khi cô còn chưa hiểu chuyện ông đã hi sinh vì nhiệm vụ, mẹ cô đã sớm đi theo người khác, về sau cô được trạm cứu trợ xã đưa đến Viện phúc lợi, lăn lóc qua mấy cái trường học, cuối cùng vào trường cảnh sát làm nữ cảnh (sát).

Nói là muốn kế thừa y bát* của phụ thân, không bằng nói cô thật sự không biết còn có thể làm gì khác, dù sao cô học hành cũng chỉ bình thường, chuyện gì cũng đều bình thường, cũng không có trường bồi nào tới dạy cô nên làm đại sự nghiệp gì, công việc cô quen thuộc nhất chính là cảnh sát, cho nên lúc ghi danh cô không hề do dự điền vào trường cảnh sát. Đáng tiếc, cô dường như cũng không phải nữ cảnh anh hùng gì, thành tích các môn ở trường cũng chỉ miễn cưỡng không có trở ngại, bắn súng cũng tạm chấp nhận được. Cuối cùng cô mới bị phân đến phân cục này cả ngày đều ăn không ngồi rồi, chuyện thường làm nhất chính là đánh máy các loại tư liệu, từ khi đi làm tới nay ngay cả một lần ra quân khẩn cấp cũng không có. Làm cô có hơi tức nẫu, nhưng ưu điểm lớn nhất của Quan Tiểu Nhân người này chính là được chẳng hay chớ, hiểu được thuận theo tự nhiên, cho nên cũng cứ thế lặn lội qua từng ngày. Ngẫu nhiên cũng sẽ có chút mộng mơ, ảo tưởng bản thân hóa thân thành thiên sứ chính nghĩa cứu vớt người dân, đương nhiên, đây chỉ là một chút ảo tưởng.

*Y bát: quần áo và cái bát đi xin ăn: vốn chỉ việc truyền dạy đạo pháp giữa Thiên tông sư và đồ đệ. Trong các tác phẩm văn học thông thường thường dùng để chỉ quá trình truyền thừa kỹ thuật, tín niệm, mục tiêu vv..

Đang phát ngốc, bên ngoài ồn ào nhốn nháo tiến vào một đám người, xô đẩy lẫn nhau, đều là nam nhân, hơn nữa ăn mặc nhìn vô cùng ngăn nắp. Chẳng lẽ đây là "vịt" mà A Khôn nói? Quan Tiểu Nhân trong lòng tò mò xao động, bất động thanh sắc đánh giá đám người trong đại sảnh này.

"Ồi, A Sir ơi, chúng tôi không có làm gì hết, sao lại bắt vào vào đây a?"

"Đúng vậy, chúng tôi chỉ tụ tập cùng nhau uống chút rượu mà thôi, đừng không có tình người như vậy đi."

Mấy người đó người một câu ta một câu, la hét ầm ĩ không chịu được.

Trong đó có mấy nam tử nhìn qua là biết không phải lần đầu tiên vào cục cảnh sát, lời kéo làm quen người cảnh sát dẫn người trở về, một bên lại chỉ tỏ vẻ thờ ơ.

"Đừng ồn ào!" Phi Từ dẫn đầu hét lớn một tiếng, đại sảnh lập tức yên tĩnh lại, "Chờ một chút đi làm kiểm tra nước tiểu, có vấn đề hay không đến lúc đó tự mình xem!"

"Sai lão* chết tiệt." Không biết ai ở trong góc thấp giọng rì rầm một câu.

*Sai lão: 差佬, tiếng HongKong, chỉ cảnh sát. Sai trong từ "sai nha", Lão nghĩa là "thằng cha, gã, lão"

Phi Từ nhìn quanh bốn phía, không thể phân rõ là ai vừa mới câu nói kia, liền bước vài bước tiến lên chỉ vào nhóm người nãy, "Nói chuyện cẩn thận một chút, nơi này là cục cảnh sát."

A Cường đi đến cạnh bàn Quan Tiểu Nhân, cà lơ phất phơ nói, "A Nhân a, em cho những người này làm biên bản đi."

Quan Tiểu Nhân mở to hai mắt, chỉ vào chính mình, "Chỉ một mình em?"

A Cường hơi ngượng ngừng gãi gãi đầu, "Xin lỗi, A Khôn nói chớ một chút còn phải ra quán, em làm nhiều một chút."

"Em muốn mì cá trứng A Bà Gia phố bên cạnh."

*Mì cá trứng: 鱼蛋粉

"OK!" A Cường thấy Quan Tiểu Nhân nhận lời rồi, vui vẻ đồng ý mua đồ ăn khuya giúp cô. Phải nói là tất cả mọi người ở cục cảnh sát đều không muốn làm loại biên bản phiền phức, có một tiểu muội mới vào có thể sai sử thật là tốt.

Không có cách nào, ai bảo chính mình là cảnh sát tay mơ nhất ở đây đâu? Quan Tiểu Nhân chỉ có thể nhận mệnh, cầm giấy bút dò hỏi từng người một, có nam nhân thấy cô lạ mắt, hiển nhiên là tiểu nữ cảnh mới đến, liền mở miệng đùa giỡn, Quan Tiểu Nhân cũng không giận, chỉ trưng một khuôn mặt nghiêm túc làm ghi chép, gặp phải kẻ không phối hợp, cô sẽ chỉ chỉ phòng thám vấn sau lưng.

"Hay anh muốn đi qua đó? Đi vào rồi thì đi ra không dễ đâu."

Đối phương sắc mặt ngượng ngừng đành phải dừng lại.

Hỏi xong một đám người, Quan Tiểu Nhân cho rằng bản thân rốt cuộc cũng có thể kết thúc công việc, đuổi đuổi người chuẩn bị tan tầm. Phát hiện trong một góc còn một người nam nhân đang ngồi, tựa lưng vào ghế không biết đã ngủ rồi hay là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Quan Tiểu Nhân đi qua đi, đẩy đẩy anh ta, không kiên nhẫn hô, "Này, anh, lại đây với tôi làm ghi chép."

Nam nhân nghe thấy thanh âm thì mở đôi mắt, Quan Tiểu Nhân hoảng sợ.

Đôi mắt kia là mắt đào hoa thật là xinh đẹp a, so với cảnh hoa (hoa khôi trường cảnh sát) trường các cô còn đẹp hơn. Ngay lúc Quan Tiểu Nhân đang ngốc lăng, nam nhân kia đứng lên, đi đến bàn làm việc của cô.

Quan Tiểu Nhân lúc này mới chú ý tới anh cao gần một mét tám đi, bản thân chỉ một thước năm tám, không thể không nhìn lên, lại nói nam kỹ bây giờ chất lượng đều tốt như vậy sao? Nhìn một cái dáng người, khuôn mặt này, Quan Tiểu Nhân trong lòng tâm đắc khen ngợi, nếu cô có tiền cũng nguyện ý trao tiền cùng nam nhân như vậy ngủ một giấc.

Vu Khởi Văn buổi tối có tiệc xã giao, uống một chút rượu, hiện tại hơi say rượu đau đầu. Vừa nãy gặp phải một thằng tiểu tặc, thò mắt ví tiền của anh, tiền mặt bên trong không nhiều lắm, thế thì không có anh ký tên và mặt mã cũng không quét được, nhưng mà giấy tờ và một ít đồ vật quan trọng ở trong đó, làm anh vô cùng khó xử, cho nên bắt đắc dĩ mới chọn một cục cảnh sát gần nhất tới báo án, kết quả anh không nghĩ tới vừa đi vào bên trong liền thấy đang cãi cọ ào ào không biết đang làm cái gì, cảnh sát cũng không mấy người, chỉ mỗi một tiểu cô nương ngồi ở đó luôn ở ghi chép thứ gì, anh dựa vào lưng ghế từ từ ngủ quên trong lúc chờ đợi, mãi cho đến khi cô tới đánh thức.

"Tên họ?"

"Vu Khởi Văn."

"Tuổi?"

"30."

"Làm chuyện này bao lâu rồi?"

"....." Vu Khởi Văn đầu óc hơi phát ngốc, cái gì là làm chuyện này? Chuyện nào a?

"Anh với đám người kia một bọn sao?"

"Không phải."

"Hoá ra là một cửa hàng khác a." Tầm mắt Quan Tiểu Nhân rời khỏi giấy tờ, nhìn người nam nhân diện mạo tuấn tú đang cau mày trước mặt. "Đợi lát nữa anh cũng đi làm kiểm tra nước tiểu đi."

"Sao lại phải làm kiểm tra nước tiểu?" Vu Khởi Văn thật sự hơi không hiểu được tình huống.

"Anh cũng không cần vội vội, mặc kệ thế nào cũng phải làm kiểm tra, anh có thể đi vào." Quan Tiểu Nhân lại cúi đầu, xoạt xoạt viết cái gì trên giấy.

"Tôi tới để báo án."

"?" Quan Tiểu Nhân nghi hoặc nhìn anh, làm nghề này còn có thể báo án?

"Vị tiền của tôi bị người ta trộm mất."

"Nha," Quan Tiểu Nhân một bộ bình tĩnh đại ngộ ta đã hiểu rồi, "Cư nhiên lại có nữ khách thiếu đạo đức như vậy, không sao, tôi sẽ giúp anh đăng ký, nhưng mà anh vẫn phải tới làm kiểm tra nước tiểu."

Vu Khởi Văn quả thực muốn phát rồ, nghĩ đến có một ngày anh- một người cầm hai giấy phép luật sư của Đại Lục, Hongkong- lại bị một nữ cảnh nhỏ khiến anh không biết làm sao, cũng coi như là nhân gian kỳ tích.

"Madam, tôi là Kevin Yu, là đại luật sư đã di dân tới Hongkong 5 năm treo biển hành nghề. Hôm nay buổi tối 11 giờ 56 phút, ở phụ cận Vương Giác Lăng Hào bị kẻ trộm trộm mất vị tiền, tôi tới báo án, tôi không biết pháp luật Hongkong từ khi nào lại yêu cầu báo án thì phải kiểm tra nước tiểu? Chẳng qua tôi hy vọng mau chóng nhận lại giấy tờ cá nhân của tôi, những cái đó rất quan trọng."

"....." Quan Tiểu Nhân khó có thể tiêu hóa, ngây ngốc buột miệng thốt ra, "Anh không phải là vịt hả?"

Vu Khởi Văn "....."

Quan Tiểu Nhân là liên tục xin lỗi, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng tiển Vu Khởi Văn đi, thật là quá lúng túng rồi. Đấy lòng cô âm thầm kêu gào, hai tay dùng sức vỗ vỗ mặt mình, lẩm bầm "Trời ạ, quá mất mặt, Quan Tiểu Nhân người thật đủ ngu ngốc rồi."

Cô nhìn đơn báo án có ghi thông tin người báo án, nhẹ nhàng dùng tiếng phổ thông cực kỳ không tiêu chuẩn đọc lên ba chữ kia.

"Hoá ra là anh, đại ca ca. Thật sự lại gặp mặt rồi."

Vu Khởi Văn trở lại chung cư, lập tức trứng lạnh, anh chút thối ở sạch, đặc biệt là ở chỗ có đông người ẩm ỹ địa phương ngây ngốc một lúc lâu thì toàn thân sẽ không thoải mái. Vừa nãy nghe thấy cô nữ cảnh nhỏ kia giải thích một đám đàn ông đó làm nghề gì xong anh càng cảm thấy toàn thân cần được tiêu độc.

Vu Khởi Văn đứng dưới vôi hoa sen, để mặc nước ấm cọ rửa ở thân hình trên dưới rõ ràng của, cuối cùng cảm thấy sống lại. Nhớ tới hiểu lầm ban nãy, bị coi là nam kỹ khiến anh vô cùng khó chịu, nhưng sau cô nữ cảnh nhỏ đó bưng khuôn mặt, liên tục khom người nói lời xin lỗi, anh lại cảm thấy buồn cười. Anh một người nam nhân tất nhiên không đi so đo với một cảnh sát nhỏ mới bước ra đời như vậy, cuối cùng sau khi làm biên bản rời khỏi đó, anh có chú ý tới giấy chứng nhận cảnh sát của cô,

Tên cô ấy là, Quan Tiểu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Ngày sinh dự tính của Cố Nhược Ngu sắp tới rồi, rốt cuộc dưới sự dỗ dành khuyên nhủ của Trương Trọng Lâm mà trở về nhà chính, tuy rằng hai người ở hiện tại chung cư nhỏ cũng không tồi, nhưng anh suy xét đến hai tháng cuối cùng, vạn nhất có vấn đề gì thì ở bên kia vẫn tốt hơn. Cố Nhược Ngu đồng ý một cái, cùng ngày Trương Trọng Lâm liền phân phó đưa đồ đạc trong chung cư dọn về bên kia.

Trương Trọng Lâm ở nhà chính dành ra một phòng làm phòng trẻ con, bởi vì khoảng thời gian trước đã xác định là bé trai cho nên trang trí bên trong tất cả đều lấy màu lam làm chủ, về chuyện kiểm tra giới tính bảo bảo này, Trương Trọng Lâm bây giờ nhớ tới vẫn còn cảm thấy buồn cười. Cố Nhược Ngu ngay từ đầu đã kêu la rằng phải chờ tới lúc sinh mới được biết giới tính, sau đó nghe nói đã có thể kiểm tra giới tính thì liền bắt đầu giãy giụa, luôn có thiên thần và ác quỷ tranh luận xem có nên đi kiểm tra hay không. Trương Trọng Lâm thấy buồn cười liền nói với cô nếu thật sự muốn biết thì cứ đi xem, bị Cố Nhược Ngu trừng mắt nhìn, nói làm như vậy thì đến cuối không có cảm giác thần bí chút nào. Thế nhưng người thích theo đuổi cảm giác thần bí Cố Nhược Ngu cuối cùng vẫn là thua trước lòng hiếu kỳ của mình, lên đi tra giới tính. Bệnh viện định kỳ sẽ gửi một chút tin tức cho Trương Trọng Lâm, cứ thế anh bị biết rồi. Bé trai cũng tốt, Trương Trọng Lâm nghĩ, như vậy có thể cùng anh chăm sóc Cố Nhược Ngu.

Cố Nhược Ngu vào giai đoạn nguy hiểm mấy tháng cuối, trên cơ bản Trương Trọng Lâm không cho cô chạm vào thứ gì, sợ thời kỳ mấu chốt xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khiến

Cố Nhượng Ngụ mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi, quả thực nhàn đến phát hoảng. Nhưng không nhàn được bao lâu chuyện rắc rối liền tìm tới cửa. Mẹ Cố luôn ngốc trong nhà tới thăm con gái mang thai, lúc đầu Cố Nhượng Ngụ còn cảm thấy kỳ quái, theo tính tình mẹ cô thì không có đại sự căn bản sẽ không ra khỏi cửa, sao bỗng nhiên lại nhớ ra đi thăm cô?

Nói một chút chuyện phiếm một ít việc nhà xong, mẹ Cố mới nói rõ ý đồ đến đây, thì ra Cố Nhượng Cẩm đang học cấp ba đạo này đang quen một người bạn trai, thường hay đi ra ngoài, hơn nữa thành tích cũng tụt dốc không phanh, bà lo lắng không chịu được, chuyện này còn đang gạt cha cô, nếu như bị cha Cố biết thì không chừng sẽ bị đánh gãy một chân.

"Thằng kia mẹ nhờ người đi tra xét một chút, căn bản không phải đứa nhỏ trong gia đình tốt đẹp gì, chỉ là một đứa lưu manh, cũng không biết Nhượng Cẩm coi trọng nó chỗ nào, lòng mê muội nó, nói thế nào cũng không nghe, việc này nếu để cha nó biết, haiz..." mẹ Cố đầy mặt u sầu, đối với chuyện này bà vô cùng bất lực.

"Mẹ tìm nó nói chuyện xem, nó cái tuổi này cứng đầu cứng cổ càng phản tác dụng." Cố Nhượng Ngụ vừa gặm quả táo mới rửa, kiến nghị.

Mẹ Cố bắt đầu đi lải nhải, "Không có biện pháp, nói với nó nhiều lần rồi, nhưng nó không nghe, còn bảo cái gì mà nếu chúng ta uy hiếp thằng kia thì nó sẽ bỏ nhà đi."

Cố Nhượng Ngụ nghe đến đây nở nụ cười, "Không đơn giản a, Nhượng Cẩm tiểu thư trước nay chỉ biết xa hoa dâm dật, hiện tại còn có thể vì tình yêu rời nhà trốn đi."

"Đây mới là điều mẹ lo lắng nhất, nếu ngày nào đó nó thật sự xúc động lên bỏ trốn cùng thằng nhóc kia... Vậy thì phải làm sao đây?"

Cố Nhượng Ngụ xoa tay, "Mẹ, mẹ còn không hiểu nó sao? Coi như hôm nay nó bỏ nhà trốn đi, ngày mai không ăn nổi bò bít tết rượu vang đỏ, lại còn tự mình mặc áo tím nấu cơm thì hôm sau tất phải về nhà."

Mẹ Cố thờ dài, sao bà không biết tính nết đứa con gái nhỏ của mình, "Cho dù lúc đó nó quay trở lại thì cha nó cũng sẽ không tha, đến lúc đó mẹ cũng..." lời bà đột nhiên im bặt, Cố Nhượng Ngụ tự nhiên có thể hiểu được ý bà, đến lúc đó chỉ sợ cũng bị cha ghi một tội biết chuyện không báo đi.

"Như vậy đi," Cố Nhượng Ngụ nghĩ nghĩ nói, "Con đi tìm nó nói chuyện."

Buổi tối Cố Nhượng Ngụ đem chuyện này nói cho Trương Trọng Lâm, Trương Trọng Lâm đang coi cà vạt ra, nghe thấy cô nói muốn đi ra ngoài, lập tức dừng lại, nghiêm mặt nói, "Em nhìn xem chính em hiện tại là một thai phụ, ra cửa như vậy bao nhiêu nguy hiểm a."

Cố Nhượng Ngụ mắt tròn trắng, "Có người hôm sinh đứa bé còn đang đi làm!"

"Em muốn so với người khác sao? Không được, không thể đi ra ngoài."

Cố Nhượng Ngụ nheo nheo mắt, dường như từ sau khi cô đồng ý trở lại thì chủ nghĩa □□ của người này tro tàn lại cháy nha.

"Anh đã quên lời em nói lúc trở về sao?"

"....."

"Anh đáp ứng em có thể đồng ý yêu cầu hợp lý của em, không được □□ can thiệp chuyện riêng của em! Mới đáp ứng được mấy ngày a? Anh đã muốn chơi xấu a, có phải lừa em quay trở lại rồi anh liền có thể muốn làm gì thì làm hay không!"

Trương Trọng Lâm thờ dài ngồi vào bên người cô, "Cái gì gọi là muốn làm gì thì làm a? Anh là lo cho em, em thật sự một hai phải đi ra ngoài?"

"Chuyện lần này có chút lớn, bằng không anh cho rằng em thích đi quân chuyện phiền toái này nọ a, nếu thật sự khiến cho cha em biết, không những đánh gãy chân hai đứa nó mà nhân tiện còn phải khiến không ít người trong nhà mắc vào tội liên đới. Dù sao em nhàn rồi cũng là nhàn rồi, cứ đi trước thăm thăm tình huống sao, thuận tiện xem có thể mở đường cho nó hay không."

Trương Trọng Lâm dường như đang suy tư độ thành ý trong lời cô nói, cuối cùng mới nhả ra mấy chữ, "Vậy được rồi, nhưng phải để tài xế đi theo em."

Cố Nhượng Ngụ vui vẻ đáp ứng.

Cố Nhượng Ngụ cảm thấy bản thân mang bụng to ngồi ở quán cà phê quả thật có hơi khiến người chú ý, chưa từng thấy thai phụ nhàn nhã tới uống cà phê như vậy, cô chọn một bàn bên trong góc, chờ Cố Nhượng Cẩm.

Lúc Cố Nhượng Cẩm rõ ràng là hơi không tình nguyện, về mặt không kiên nhẫn, cũng không biết mẹ Cố nói như thế nào nó mới đồng ý tới.

"Tam tỷ, có chuyện gì mau nói đi." Cố Nhượng Cẩm ngồi xuống ghế, nhếch chân bắt chéo chẳng hề để ý.

Cố Nhượng Ngụ không chút hoang mang, "Nghe nói em đang yêu đương?"

Cố Nhượng Cẩm vừa nghe lời này liền nhui mày, "Mẹ để chị tới giáo dục em, hừ, trong nhà chơi xa luân chiến* a? Cái gì em cũng không muốn nghe, chị vẫn là về đi thôi."

**Luân xa chiến: Một loại chiến thuật, theo đó nhóm tấn công tiến hành một cuộc tấn công liên tục vào nhóm phòng thủ, theo từng đợt, khiến nhóm phòng thủ sụp đổ vì mệt mỏi. Cũng để chỉ phương thức đấu cò hoặc trong thi đấu một người đấu với nhiều người chơi.*

Cố Nhượng Ngụ vẫn như cũ bất động thanh sắc, loại thái độ này quả thực quá bình thường, bao nhiêu năm tỷ muội với gia hỏa này, tính khi mỗi người ra sao cũng hiểu rõ ràng.

"Em không muốn biết chị tới để nói cái gì sao?"

"Nói cái gì? Còn không phải là mẹ muốn để chị tới làm thuyết khách sao? Bắt em chia tay Trương Ý chia tay, sau đó ngoan ngoãn học hành, cuối cùng dưới sự an bài của bọn họ gả thấp cho người." Cuối cùng con bé còn có ý vô tình liếc mắt một cái với Cố Nhượng Ngụ.

Cố Nhượng Ngụ nháy mắt liền minh bạch ý tứ của nó, "Vậy em là không muốn bị bọn họ an bài gả chồng, muốn tự mình chọn?"

"Vô nghĩa, em mới không cần bị bọn họ an bài, ai biết chọn ra thứ đưa vẹo táo nứt gì." Cố Nhượng Cẩm tỏ vẻ hung tợn, cứ như thể con bé bị buộc xuất giá ngay lập tức vậy.

Cố Nhượng Ngụ nở nụ cười, cười đến Cố Nhượng Cẩm sồn tóc gáy, "Chị cười cái gì a?"

"Ai, hiện tại chị mới cảm thấy chúng ta quả nhiên là tỷ muội a, thoát nhìn em cũng không ngốc như vậy."

"Chị có ý gì?"

"Chị hỏi em trước, em thích thằng nhóc cái gì a? Giới thiệu cho chị biết đi, chị sẽ không tố giác với trong nhà." Cố Nhược Ngu như thể muốn bảo đảm mà dựng thẳng ngón tay.

Cố Nhược Cẩm rõ ràng hoài nghi mục đích của cô, Cố Nhược Ngu đành phải tiếp tục giải thích, "Kỳ thật hôm nay chị tới tìm em quả thật là mẹ nhờ chị, nhưng mà em cũng biết, chuyện của chị đối với trong nhà thì dù sao em cũng không để ý, cũng không phải quân tốt của cha, cho nên em cũng không cần lo lắng hôm nay nói ra sẽ bị báo về nhà, chị chỉ là tò mò đến xem người bạn trai em thích như vậy là cái dạng gì thôi, nói thử xem sao." Cố Nhược Ngu mang theo giọng điệu muốn nghe bất quá, dường như thật sự chỉ muốn nghe một chút chuyện.

"Anh ấy là học sinh trường chúng ta, hiện tại là tay bass và là ca sĩ chính của dàn nhạc. Rất có tài hoa, đối với em cũng rất tốt." Giọng điệu Cố Nhược Cẩm tuy rằng nhìn như bình đạm, nhưng không chút nào che dấu sự vui sướng và sùng bái của con bé, xem ra là thật sự thực thích nam sinh này.

"Em cảm thấy điểm nào của anh ta tốt đáng giá để em thích như vậy?"

"Uhm..." Như thể chưa từng bị người nào hỏi qua vấn đề này, Cố Nhược Cẩm bắt đầu chậm rãi suy tư, "Đại khái là lúc anh ấy ca hát thì rất chuyên chú, rất nghiêm túc, rất có tài hoa, đáng về cả người đều lấp lánh sáng khiến em rất thích."

Lấp lánh sáng lên, Cố Nhược Ngu ở trong lòng cười thầm, thật đúng là tính từ mà đứa nhóc tuổi này sẽ nói ra.

"Em không nghĩ tới hậu quả nếu em cứ một hai phải cùng nó ở bên nhau sao?"

"Biết a," Cố Nhược Cẩm chẳng hề để ý, "Còn không phải là tách ra khỏi nhà sao, chỉ cần ở cùng anh ấy, thiếu thốn một chút cũng không sao."

Quả nhiên suy nghĩ rất đơn giản, Cố Nhược Ngu bắt đầu đi.

"Em cảm thấy hai đứa thật sự có thể luôn ở bên nhau?"

"Đương nhiên," Cố Nhược Cẩm không hề bần xỉn tung ra một cái biểu diễn, tỏ vẻ khinh thường đối với nghi ngờ của cô, "Em thích anh ấy, anh ấy cũng thích em, sao lại không thể luôn ở bên nhau?"

"Như vậy đi, từ cuối tuần này trở đi, em đến nhà chị ở một tuần, nếu một tuần sau em vẫn giữ ý nghĩ như vậy chị sẽ nói chuyện với trong nhà, làm cho bọn họ đồng ý." Cố Nhược Ngu suy nghĩ một chút trầm ngâm nói.

"Thật sự?" Ánh mắt Cố Nhược Cẩm sáng rực, con bé đương nhiên biết địa vị của tam tỷ ưu tú này ở trong nhà, nếu cô có thể nói mấy câu, không chừng thật sự có thể làm ba mẹ đồng ý, ít nhất cũng không làm khó dễ hai đứa.

"Được, vậy cuối tuần này em qua đó!"

"Vì sao phải làm như vậy?" Tường Trọng Lâm đang nghe cô nói phương án xong tỏ vẻ khó hiểu, không phải không thích em gái cô ở nhờ một thời gian, chẳng qua là một tiểu nữ hài, anh là không rõ dụng ý trong đó của Cố Nhược Ngu.

Cố Nhược Ngu ra vẻ thần bí lắc lắc tay, "Hiện tại không thể nói cho anh, thành công xong rồi lại nói cho anh."

Nếu cô đã nói như vậy, Tường Trọng Lâm cũng không hỏi lại, chẳng qua mấy ngày nay cô khí huyết sung túc, đáng về hoạt bát nhảy nhót lung tung làm anh yên tâm hơn rất nhiều, không giống lúc trước trong lòng tích tụ, cả ngày không nói chuyện với anh, cảm giác muốn cự tuyệt người ra xa ngăn chặn. Hiện tại, cô hẳn là đang chậm rãi tiếp thu anh một lần nữa, ít nhất, nguyện ý cùng anh nói giỡn, tâm sự.

Cố Nhược Cẩm quả nhiên cuối tuần đúng hẹn tới đây, Cố Nhược Ngu đang xem tạp chí, thấy con bé tới rồi, để con bé đặt đồ đạc xuống trước rồi ngồi vào sofa.

"Chị để em tới ở một tuần cũng không phải là làm khách du lịch," Cố Nhược Ngu thần sắc đứng đắn, nhìn không phải đang nói giỡn, "Từ giờ trở đi, em phải đi cùng đi dậy sớm đi mua đồ ăn, trở về học nấu cơm, thuận tiện quét tước nhà ở, làm tròn một tuần. Chị liền thực hiện lời hứa của chị."

"Em không phải người làm nhà chị, dựa vào cái gì!" Cố Nhược Cẩm vừa nghe thấy phải làm nhiều chuyện như vậy, lập tức liền không vui.

"Ai, em đúng không phải người làm nhà chị, nhưng em muốn cùng bạn trai nhỏ tự mình ra ngoài sống, chẳng lẽ còn muốn mời người làm giúp em làm những việc này sao? Em phải biết rằng ba mẹ sẽ không cho em một phần tiền nào đâu."

Cố Nhược Cẩm đương nhiên biết phụ thân mình nghiêm khắc đến đáng sợ ra sao. Đưa tiền? Không đánh chết mình đã là nhẹ.

"Vậy..... Được rồi, nhưng chị nói chuyện giữ lời, thật sự sẽ đi giúp em thuyết phục bọn họ sao?"

Cố Nhược Ngu định liệu trước uống trà, "Yên tâm, chỉ cần em làm được, thì chị sẽ làm được đến."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Con bé chẳng qua cũng chỉ là đứa con gái đang tuổi dậy thì, em làm như vậy thật sự ổn chứ?" Buổi tối trước khi ngủ, Tường Trọng Lâm tựa vào đầu giường nói chuyện với cô.

Cố Nhượng Ngu đang cầm một quyển tạp chí thời trang, nhìn ảnh người đàn ông nửa thân trên để trần đến nhập thần, bỗng nhiên nghe thấy Trương Trọng Lâm hỏi mới hồi phục tinh thần.

"Cái này gọi là giáo dục thực tế, em còn không rõ nó hay sao, tiểu thư được nuông chiều từ bé, em xem rồi nhà đi ra ngoài rồi con bé làm sao bây giờ, đến lúc đó em không muốn nó khóc lóc tới tìm." Cố Nhượng Ngu tùy ý giở tạp chí.

Trương Trọng Lâm hơi buồn cười, "Nói cứ như em không phải thiên kim đại tiểu thư vậy."

Cố Nhượng Ngu lập tức trùng anh một cái, "Em còn chưa nói không phải a, em vẫn luôn thừa nhận điểm này, cho nên em mới không đi làm chuyện ngu xuẩn như rời nhà trốn đi. Cuộc sống ở chỗ nào cũng có thể tiếp tục, vì sao phải bắt chính mình chọn một đường gian nan nhất?" Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Quả nhiên là cách suy nghĩ kiểu Cố Nhượng Ngu, Trương Trọng Lâm lắc đầu. Nhìn thấy cô vẫn đang xem tạp chí đến nhập thần, anh liền nhắc quyển tạp chí trong tay Cố Nhượng Ngu đặt sang một bên, "Nên nghỉ ngơi rồi."

"Uy, em còn chưa xem xong đâu!" Cố Nhượng Ngu muốn thò tay lấy lại, bị Trương Trọng Lâm dễ dàng chặn lại.

"Giờ đã khuya rồi, bảo bảo cũng muốn ngủ, lại nói em có thể xem những thứ có dinh dưỡng chút được không?" Trương Trọng Lâm liếc mắt nhìn bia sách, tất cả đều là những nam nhân trang điểm kỳ quái, quần áo cũng mặc rất ít. Toàn là mấy tạp chí tùm lùm.

Cố Nhượng Ngu bĩu môi, "Anh không hiểu rồi, em nghe nói lúc đang mang thai mà nhìn những thứ xinh đẹp thì có thể làm bảo bảo lớn lên cũng đẹp, em đây là đang vì nó chuẩn bị nhìn nhiều soái ca, sau này nó cũng lớn lên có thể mê đảo muôn vàn thiếu nữ."

Trương Trọng Lâm bị những lời không đáng tin cậy của cô làm cho rất là không còn gì để nói, "Em có chút thương thức đi? Diện mạo là dựa vào DNA, không phải nhờ xem tạp chí mà có."

"Ai... Không thể giao lưu với anh được, thôi, ngủ." Cố Nhượng Ngu cảm thấy giao lưu tư tưởng với lão nam nhân không có chút trí tưởng tượng nào quả nhiên là một chuyện vô cùng thống khổ.

Trương Trọng Lâm cũng không giận, nhẹ nhàng gạt mở tóc mái trên trán cô, đặt xuống một cái hôn, "Ngủ ngon."

Cố Nhượng Cẩm dựa theo an bài của Cố Nhượng Ngu bắt đầu ở nhà làm những chuyện vụn vặt, thoát nhìn tuy rất đơn giản, nhưng bắt tay vào làm lại vô cùng phiền toái. Ví dụ như mua đồ ăn thôi, mặc dù là đi siêu thị mua đồ ăn, cũng phải ra cửa thật sớm, như vậy mới có thể chọn được những thứ rau dưa tươi mới, lúc chọn lựa cũng cần có bí quyết. Nấu cơm thì càng không cần phải nói, Cố Nhượng Cẩm trước nay không thích vào phòng bếp, thấy khói dầu thì lùi lại ba bước, đối với con bé mà nói, cuộc sống này quả thực không phải của người.

Cố Nhượng Ngu lại không hề nóng nảy, nhìn về thống khổ của Cố Nhượng Cẩm cô ngược lại rất thông dong ngồi ở trên sofa nên cười thì cười nên chơi thì chơi. Trong lòng tính toán xem nhà đầu này còn có thể căng được bao lâu. Ngẫu nhiên cô còn khuyên nhủ vô vô vai Cố Nhượng Cẩm, "Thôi, nếu thật sự mệt thì em cứ về nhà đi, trong nhà chăm sóc em so với chỗ chị khá hơn nhiều."

Ai biết lại chạm phải tính ương ngạnh của Cố Nhượng Cẩm, cắn răng cứng cổ cũng một hai phải căng, hoàn toàn không để ý tới tam tỷ của nó.

Trương Trọng Lâm ở một bên nhìn hai chị em đấu trí đấu dũng cũng không tiện chen lời, chỉ là cảm thấy huyết thống thân tình này quả nhiên là cắt không đứt, tuy rằng bề ngoài tính nết không giống nhau, nhưng trong lòng con gái Cố gia đều có một cái tính không chịu khuất phục.

Buổi tối Trương Trọng Lâm theo thường lệ ở thư phòng làm việc, bỗng nhiên có người gõ cửa, anh còn tưởng rằng là Cố Nhượng Ngu liền nói cứ vào, không nghĩ tới lại là Nhượng Cẩm.

"Có chuyện gì sao?"

Cố Nhượng Cẩm sắc mặt không tốt cầm một cái ly, "Tỷ tỷ bảo em bùng lên."

Trương Trọng Lâm vừa nghe liền biết, khẳng định là Cố Nhượng Ngu lại sai sử con bé làm việc đây mà, "Đặt ở đây đi, về sau em cứ kệ cô ấy, những việc này không cần em làm."

Sắc mặt Cố Nhượng Cẩm lúc này mới tốt hơn chút, nhìn Trương Trọng Lâm hỏi, "Tỷ phụ, tam tỷ ngày thường ở nhà cũng ương ngạnh như vậy sao?"

Ương ngạnh? Trương Trọng Lâm ngẫm gật đầu, từ này dùng rất là đúng mức a.

"Cũng tạm, sao vậy?" Trương Trọng Lâm nghĩ ở trước mặt em gái thì cứ giữ mặt mũi cho Cố Nhượng Ngu thì hơn.

"Em nhìn chị ấy cả ngày vẫn hay thích chơi tiểu tính tình, cái này không đúng cái kia không phải, anh làm sao mà chịu được chị ấy a?" Cố Nhượng Cẩm khó hiểu, con bé cũng biết lúc trước tam tỷ cùng vị tiên sinh này kết hôn thì hai bên đều là thương nghiệp liên hôn không có tình cảm, tỷ tỷ còn tính khí như vậy, nhà ai yêu cho được a.

"Tam tỷ của em tuổi cũng không lớn, đương nhiên anh muốn để cô vui vẻ. Lại nói, cô ấy cũng không làm chuyện gì quá phận, con gái cáu kỉnh chút cũng là bình thường."

Cố Nhượng Cẩm nghe thấy lời này trong lòng ngẩn ra, nhớ tới lúc bản thân ở cùng với Trương Ý lại có chút cô đơn, tuy rằng ngoài miệng hẳn nói thích mình, nhưng lúc cãi nhau vẫn sẽ hung dữ, cho dù nó khóc lóc nói muốn chia tay, hẳn cũng chỉ được lúc đầu buông mặt mũi dỗ dành nó, sau đó thì bắt đầu không kiên nhẫn.

Con bé nhìn Trương Trọng Lâm, thành thực, anh tuấn, có lòng bao dung, có lẽ nam nhân như vậy càng.....

Ý thức được bản thân đang suy nghĩ cái gì, theo bản năng cả người nó chấn động, hô hấp hơi loạn,

"Vậy, em đi ra ngoài trước." Sau đó thân ảnh vội vàng rời đi thư phòng.

"Đúng là đứa nhỏ." Trương Trọng Lâm nghĩ trong lòng như vậy, uống sạch trà an thần Cố Nhượng Ngu chuẩn bị.

.....

Từ buổi tối hôm đó, Cố Nhượng Cẩm cảm thấy có vài suy nghĩ trong lòng mình mà nó không ức chế được, đặc biệt là lúc nhìn thấy tam tỷ và Trương Trọng Lâm ngọt ngào với nhau.

Tam tỷ luôn đòi ăn rất nhiều thứ, thực tế thì lại ăn không hết, nhưng Tường Trọng Lâm vẫn cứ tự mình đi mua cho chị, nếu chị ăn không hết, thì anh sẽ vô cùng tự nhiên bụng đến ăn hết, không hề để bụng đây là đồ ăn còn dư lại. Anh sẽ ở nhà gọi điện thoại công việc, nghe có vẻ vô cùng phức tạp, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác rất có năng lực, rất lợi hại. Nhưng chỉ cần đối mặt với tam tỷ, vẻ mặt anh luôn nhu hòa, tuy rằng không phải nam nhân luôn cười, cũng không biết hài hước, nhưng cứ nhìn bà vai rộng dưới áo sơ mi của anh liền cảm thấy thực an toàn.

Cố Nhượng Cảm cảm thấy chính mình dường như đang rơi vào một ý tưởng không tốt.

Cố Nhượng Ngu sao lại không phát hiện sự khác thường của nó, con bé ở trong phòng bếp với không tới cái ly, vừa vận Tường Trọng Lâm đi qua liền thuận tay giúp nó lấy xuống. Cố Nhượng Cảm cảm cái ly nhìn bóng dáng Tường Trọng Lâm mà khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Chắc chắn chắc, Cố Nhượng Ngu cảm thán, đúng là tiểu bạch nhãn lang* a.

**Bạch nhãn lang: sói mắt trắng, chỉ người vong ân phụ nghĩa.*

Thời hạn một tuần sắp hết, trước khi con bé rời đi Cố Nhượng Ngu gọi nó tới trước mặt. Hỏi con bé có còn muốn tiếp tục cùng Trương Ý ở bên nhau hay không, nếu đúng vậy thì cô liền đi tìm ba mẹ nói chuyện.

Cố Nhượng Cảm lại âm âm ừ ừ không nói lời nào, cũng không biết là đồng ý hay phản đối.

"Nói thật ra, chị rất kinh ngạc một tuần này em lại cố gắng được tới hôm nay, thật hiếm có, thoát nhìn em cũng không vô dụng như chị nghĩ." Thốt ra lời này, Cố Nhượng Cảm lập tức muốn trở mặt. Lại bị Cố Nhượng Ngu phát tay ngắt lời,

"Nghe chị nói xong đã, ít nhất nói lên được là em vẫn có ý chí. Chẳng qua, đến bây giờ em thật sự còn kiên trì muốn cùng thanh niên rock and roll gì kia yêu đương, không tiếc rời nhà trốn đi?"

Cố Nhượng Cảm không nói lời nào, Cố Nhượng Ngu sờ sờ mũi, bắt đầu đi nói,

"Đừng trầm mặc a, ngay từ đầu không phải là em nói năng hùng hồn đầy lý lẽ sao?"

Như thể bị lời Cố Nhượng Ngu kích thích, Cố Nhượng Cảm có chút tức giận, "Người có phúc mà không biết hưởng như chị làm sao có thể thể hiểu cảm giác của em?"

Cố Nhượng Ngu quả thực muốn phun một ngụm máu, "Chị không biết hưởng? Em nói một chút xem chị có phúc không biết hưởng như thế nào?"

Cố Nhượng Cảm lập tức nói không nên lời, nói lắp nói, "Chị già đến nơi tốt như vậy, gia thế anh ấy tốt như vậy lại còn đối xử tốt với chị, chị còn làm ra dáng vẻ kia..."

"Dáng vẻ nào của chị?" Cố Nhượng Ngu khoi ra một tia cười nhạo, "Có phải em cảm thấy anh ấy đối với chị ngoan ngoãn phục tùng như vậy, chị lại còn nhìn cái gì cũng không vừa mắt, làm cái gì cũng như là bôi lông tìm vết? Cô tiểu tử, cho nên mới nói em đây là đại đột không chữa được, em chỉ nhìn thấy hiện tại như bây giờ, lại không biết chị đã phải như thế nào. Em cho rằng kết hôn là chơi đồ hàng, đơn giản giống như em nghĩ hay sao? Ngay từ đầu lúc quyết định liên hôn với Tường gia không phải em trốn còn nhanh hơn bất cứ ai, lại còn ở sau lưng chị cười nhạo chị già cho cái lão nam nhân nhiều tuổi, về sau nhất định rất bị kịch sao?"

Cố Nhượng Cảm bị hỏi lại không nói ra lời, sắc mặt ngượng ngùng.

"Bây giờ lại bắt đầu hâm mộ chị? Lúc trước em làm gì? Muốn chị nói a, nếu đó là của em thì nhất định là của em, không phải của em thì em nghĩ cũng nghĩ không đến, em hà, tốt nhất vẫn nên thuận theo tự nhiên. Lại nói, có phải em cảm thấy Tường Trọng Lâm so với thằng nhóc rock and roll kia tốt hơn nhiều, càng khiến người ta động tâm hay không a?" Cố Nhượng Ngu có ý hạ thấp thanh âm, thần bí nói bên tai con bé.

Cố Nhượng Cảm hoảng sợ, có cảm giác quần bách khi tiểu tâm tư bị chọc phá, "Chị... Đang nói cái gì?"

Cố Nhượng Ngu lại tỏ ra không sao cả, "Chút động tác nhỏ này của em còn cho rằng chị không biết sao? Thôi, chị cũng không so đo với cái tâm kế tiểu nữ sinh của em, bỗng nhiên gặp được một nam nhân thành thực khác hẳn đám nam sinh ấu trĩ chung quanh thì có chút động tâm là bình thường, chị cũng không so đo em đang mơ ước tài sản cá nhân của chị."

Cố Nhượng Cảm mặt đỏ lên, "Chị đang nói cái gì chứ!"

"Đừng kích động, chị cũng chưa nói cái gì. Chẳng qua em nghiêm túc ngẫm lại, em thật sự muốn tiếp tục cùng loại tiểu nam sinh không có ý thức trách nhiệm không biết đảm đương này, em có thể nhẫn nhịn được cái sự ấu trĩ vô tri của nó? Để chị nói, nam nhân ấy mà, lớn tuổi một chút cũng không sao cả, quan trọng nhất là phải có ý thức trách nhiệm. Con gái Cố gia ta không thể nào không có mắt nhìn như vậy đi?"

Cố Nhượng Cảm trầm mặc, tuy rằng miệng Cố Nhượng Ngu vừa sắc vừa độc, nhưng mà lời chị nói đích xác không sai. Tới đây một tuần, thấy được cuộc sống của Tường Trọng Lâm và tam tỷ ra sao rồi, khiến con bé thay đổi cách nhìn đối với yêu đương, kết hôn. Cái chuyện có tình uống nước cũng no thật sự cần phải nghĩ kỹ hãy làm.

Cuối cùng, Cố Nhượng Cảm quyết định về nhà, trước khi đi còn kiêu ngạo hạ chiến thiếp với Cố Nhượng Ngu,

"Em nhất định sẽ tìm được một người so với người của chị càng tốt hơn!"

Cố Nhượng Ngu cười tùm tùm phát tay, "Ừ ừ, chị chờ xem em mang kim quy tề* trở về a."

**Kim quy tề: Con rết/chàng rết rửa vàng, người rết có thân phận có tiền bạc.*

"Hừ!" Cổ Nhược Cẩm thờ phỉ lên xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vết Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

"Hắn định bí mật kết hôn với Tân Nghệ Viện?" Cổ Nhược Ngu giật mình tròn mắt, nhìn Tường Trọng Lâm trước mặt đang cau mày.

"Đúng vậy," Tường Trọng Lâm xoa ấn ấn đường, nhìn qua rất mệt mỏi, "Anh bảo nó trước cứ hoãn một chút, nó cũng không nghe, vội vã muốn kết hôn."

"Nhưng mà ba anh không phải lúc trước đồng ý với hắn....." Cổ Nhược Ngu nghi hoặc khó hiểu, Tường phụ lúc trước để Tường Trọng Lâm kết hôn với cô, còn chẳng phải ý là đã đáp ứng với Tường Thúc Dương không cưỡng ép chuyện kết hôn của hắn sao? Như thế nào bây giờ lại.....

"Tuy rằng đáp ứng là lúc đó nó có thể không kết hôn, nhưng đối với hôn sự của nó, phụ thân vẫn thực dễ bụng, đoán chừng lần đó là nó chẳng qua chỉ nhất thời xúc động, qua mấy năm không chừng sẽ có cái thay đổi, ai biết được Thúc Dương vẫn kiên trì."

Cổ Nhược Ngu tuy rằng không thích gia hỏa Tường Thúc Dương này, nhưng từ chuyện này mà nói cô vẫn rất bội phục hắn, có thể ở trong gia đình như vậy đối chọi, cuối cùng thậm chí không tiếc trọng kết hôn, nói vậy hắn cũng biết kết quả sau khi bị phát hiện đi? Chẳng lẽ hắn không sợ bị đuổi khỏi gia môn sao?

Trên thực tế Tường Trọng Lâm cũng lo lắng điều này, cậu em này tuy rằng lớn lên từ trong những tin đồn nhảm nhí, nhưng mặc kệ nói như thế nào vẫn là thiếu gia nuôi lớn bằng cảm y ngọc thực, hiện tại vào một công ty con nào đó dưới trướng Tường thị làm một chức vị bình thường, nhưng chủ yếu nguồn kinh tế vẫn là hoa hồng cuối năm từ Tường thị, nếu thiếu mấy thứ này, tháng ngày về sau nó phải sống ra sao?

"Nếu hắn muốn bí mật kết hôn, thì sao còn nói cho anh?" Cổ Nhược Ngu khó hiểu hỏi.

Tường Trọng Lâm thờ dài một tiếng, không biết là vui hay là bất đắc dĩ, "Nó nói, mong được chúng ta chúc phúc, đến tham gia hôn lễ của nó."

Cổ Nhược Ngu vừa nghe lời này lập tức phỉ một tiếng, "Chủ ý này không tồi a, như vậy ai cũng không thể đi mách lẻo."

Tường Trọng Lâm kéo tay Cổ Nhược Ngu sang, nhẹ nhàng xoa tay nhỏ của cô vì mang thai mà trở thành tròn trịa, ôn nhu nói, "A Ngu, em còn so đo sự tình trước kia sao?"

Vốn dĩ nhắc tới Tường Thúc Dương, Cổ Nhược Ngu vẫn là hơi khó chịu, nhưng Tường Trọng Lâm nói như vậy làm cô không xuống đài được, như thế ban thân lòng dạ quá hẹp hòi vậy. "Em đâu có so đo a, em chỉ là việc nào ra việc đó mà thôi. Vậy... Bọn họ định kết hôn ở đâu?"

"Một nhà thờ nhỏ ở vùng ngoại thành, khách mời cũng không nhiều lắm, chuyện này đúng là càng ít người biết càng tốt."

"Vị tiểu thư kia cũng đồng ý không danh không phận kết hôn như vậy sao?" Đối với nữ nhân mà nói, hôn nhân của bản thân không được hai bên cha mẹ chúc phúc, thậm chí không thể không cử hành ở một nơi bí mật nho nhỏ, hẳn là tiếc nuối cả đời đi.

"Cái này anh không rõ ràng lắm, nhưng là nếu đã tính kết hôn thì hai người bọn họ hẳn là đã thương lượng xong xuôi đi. Kỳ thật, Thúc Dương cũng không dễ dàng, từ lúc yêu

đương đến bây giờ cũng được sáu bảy năm, tình cảm bọn họ hẳn là rất ổn định. Cuối cùng có thể đi đến với nhau cũng coi như là không dễ dàng. Chỗ phụ thân cũng thật sự là không có cách nào." Nhắc tới phụ thân luôn quyết giữ ý mình của mình, Trương Trọng Lâm lại một tiếng thở dài, dù sao cũng là phụ thân, làm trái ý ông không phải chuyện tốt.

"Anh biết Trương Thúc Dương với Tân Nghệ Viện làm sao lại ở bên nhau chứ?" Cổ Nhược Ngu đột nhiên hỏi.

Trương Trọng Lâm kỳ quái nhìn cô một cái, "Không phải bạn học cấp ba sao?"

"Đúng vậy, lúc ấy," Cổ Nhược Ngu nhớ tới lúc trước kia, khỏe miệng tươi cười, "Em trai anh chính là nhân vật phong vân trong trường học đâu, không biết bao nhiêu nữ sinh cả ngày vây quanh hẳn, đưa đồ ăn, mượn bút viết, tóm lại những nữ sinh muốn bắt chuyện hầu như chỗ nào cũng gặp được. Em trai anh thì sao, lúc nào cũng bày ra một vẻ không chút để ý, nhưng càng như vậy, đám con gái càng thích, bây giờ nhớ tới thật là buồn cười."

Trương Trọng Lâm nghe cô miêu tả, dường như cũng có thể tưởng tượng được đến tình cảnh lúc ấy, cũng mỉm cười lên, "Những việc này anh cũng nghe nói qua một ít, chẳng qua không biết lại khoa trương như vậy."

"Tân Nghệ Viện thì sao, trong nhà là người làm cho nhà người khác, chẳng qua là nhờ duyên cớ công việc của bà mẹ mới có thể vào trường chúng ta học, đúng là cô bé lợ lem thuần túy, cô ta đối với cậu em như hoàng tử kia của anh hoàn toàn không để ý, thường xuyên một qua hai lại liền..." Cổ Nhược Ngu tung ra ánh mắt "anh biết rồi đó".

Đáng tiếc Trương Trọng Lâm lại là loại nam nhân hoàn toàn không xem phim ngôn tình thiếu nữ, trong mắt anh đều là khó hiểu, "Thường xuyên qua lại liền rồi làm sao nữa?"

Cổ Nhược Ngu thiết tình đau đầu, chuyện này mà cũng không biết, anh rốt cuộc là người từ niên đại nào a? "Nói trắng ra là em trai anh không có mặt mũi đó, đã quen được con gái khen ngợi, bỗng nhiên lại xuất hiện một nữ sinh hồ hững hờ, liền khiến cho hắn này ra hứng thú, kết quả là thích người ta luôn rồi, cái loại cốt truyện ngôn tình rẻ tiền này trước nay anh không nghe qua hay sao?" Cô bắt đầu đi buông tay.

Trương Trọng Lâm ngơ ngác, "Không có a..."

"..... Thôi." Cổ Nhược Ngu cảm thấy đề tài sắp đi đến cuối, "Chẳng lẽ lúc anh đi học chưa từng gặp qua những việc này sao?" Vừa dứt lời, Cổ Nhược Ngu đã muốn tắt cái miệng rộng của mình, đang vui vẻ lại lời chuyện này ra làm gì! Chẳng phải là sẽ nhắc tới Mục Đình sao?

Như thể nhìn ra ảo não của Cổ Nhược Ngu, Trương Trọng Lâm về mặt nhẹ nhàng, "Không có a, lúc đi học anh cũng không muốn màu mỡ được như Thúc Dương." Thậm chí anh còn có ý tứ trêu chọc.

Cổ Nhược Ngu tỏ rõ vẻ không tin, "Gạt người, anh dám nói anh ở trường học chưa từng nhận được thư tình, với chocolate Lễ Tình Nhân gì đó?"

Trương Trọng Lâm nghĩ nghĩ, lại nói, "Có thì cũng có, chẳng qua phần lớn đều đặt trong ngăn kéo bàn hoặc là tủ đựng đồ, quả thật là chưa từng có giáp mặt đưa đồ cho anh."

"Anh cả ngày đều nghiêm mặt, làm gì có ai có gan giáp mặt đưa đồ cho anh? Không phải là tìm ngược sao?" Cổ Nhược Ngu yên lặng phun tào trong lòng.

"Em có muốn nhìn ảnh hồi trước của anh không?" Trương Trọng Lâm bỗng nhiên đề nghị nói.

Cổ Nhược Ngu lập tức nhớ tới album trong thư phòng, chắc không phải là album kia chứ? "Được a."

Quả nhiên, Trương Trọng Lâm lấy tới chính là tập album bị cô không cẩn thận nhìn thấy, cô còn nhớ rõ trong tập album này kẹp một ảnh của anh* và Mục Đình, cho nên Cổ Nhược Ngu vừa lấy được album về tay đầu tiên là mở nó ra, sau đó run một trận.

*Chỗ này tác giả ghi "cô ấy và Mục Đình", mình tự ý sửa lại.

"Nha?" Cổ Nhược Ngu ở trong lòng lên hô hai chữ kỳ quái, bức ảnh kia không thấy nữa rồi? Cô nhớ rõ là kẹp ở giữa hai trang này a.

"Em... Đang tìm cái gì sao?"

Cổ Nhược Ngu mới phát giác động tác này của mình có chút rõ ràng, mạnh miệng nói, "Không có a, chỉ muốn nhìn xem bên trong có cái ảnh chụp nào không thể để em nhìn thấy hay không thì nhắc anh trước một câu."

Lời này chọc Trương Trọng Lâm cười một trận, lấy tay ôn nhu vuốt tóc cô, "Tất cả đồ vật của anh em đều có thể xem."

Lời này nói ra có hơi ái muội, Cổ Nhược Ngu cảm thấy mặt gà của mình cũng đỏ lên, hơi mất tự nhiên. Vội nói sang chuyện khác, lật xem album trong tay. Lần trước cô tùy ý lật qua, hiện tại mới nhìn kỹ, bên trong cũng có những tấm ảnh mang kỷ niệm. Thời cấp 3 Trương Trọng Lâm có vẻ cũng không thích chụp ảnh, ảnh lưu lại cũng không nhiều. Nhưng có thể thấy được, lúc ấy anh đã là thiếu niên rất có khí khái lãnh ngạo rồi.

"A! Anh còn có bức ảnh này!" Cổ Nhược Ngu chỉ vào một tấm ảnh chụp kêu lên, Trương Trọng Lâm theo ánh mắt cô nhìn sang, lộ ra vẻ hiểu rõ.

"Em không quên chuyện này đấy chứ?"

Trên ảnh chụp là Trương Trọng Lâm, có một lần bị trường học cũ mời trở về làm khách quý tham gia trao giải cho một cuộc thi biện luận, sau cuộc thi, anh cùng một tổ học sinh đoạt giải đứng trên sân khấu lãnh thưởng chụp ảnh, cô gái nhỏ đứng bên cạnh anh cười đến khoe khoang, hai tay ôm cúp, chính là người bên cạnh anh bây giờ.

Cổ Nhược Ngu đương nhiên không quên, lúc đó cô trọng sinh không lâu sau, lúc ấy Trương Trọng Lâm còn chưa quen biết cô, coi cô là một học muội bình thường, cuộc thi đầu ấy cô gần như dùng toàn lực đoạt chức quán quân, cô có cảm giác kỳ lạ, ở trước mặt nam nhân này cô không muốn thua trận. Chẳng qua những việc này cô không thể để Trương Trọng Lâm biết được.

"Ai nha, em suýt chút nữa đã quên, hoá ra chúng ta trước kia từng gặp qua a." Cổ Nhược Ngu ra vẻ kinh ngạc nói, lại gợn tay chọc chọc Trương Trọng Lâm mặt không cảm xúc trên tấm ảnh chụp, "Anh xem anh này, trao giải cho người khác cũng là cái vẻ mặt này."

Trương Trọng Lâm cũng không có phản bác, đột nhiên ôm lấy vai Cổ Nhược Ngu, môi ấn xuống.

Mặc kệ trước kia là như thế nào, may mắn bây giờ em là của anh.

.....

Không quá mấy ngày, Cổ Nhượng Ngu nhận được tin hàm từ hiệp hội luật sư, giấy phép của cô có thể được trả về, cô biết đây là nhờ Vu Khởi Văn giúp mới có, định gọi điện thoại cảm ơn hẳn, ai biết số di động của hắn đã bị xóa rồi. Lúc trước hắn chỉ nói là đi ra ngoài một đoạn thời gian, Cổ Nhượng Ngu cũng không để ý, không nghĩ tới, vừa đi đã được rất lâu, ngay cả điện thoại cũng không tìm được. Cổ Nhượng Ngu bắt đầu lo lắng, thử gửi mail cho hắn. Không nghĩ tới ngày hôm sau, liền nhận được mail trả lời từ Vu Khởi Văn.

A Ngu,

Tôi hiện tại đang ở Hongkong, cho nên điện thoại thay đổi, chưa kịp nói cho cậu, thật là xin lỗi. Tôi tới Hongkong công tác đã một đoạn thời gian, phong cảnh ở đây quả thật không tồi, đặc biệt là cảnh đêm, không biết trước kia lúc cậu tới có chú ý qua hay không, hay là nói cậu chỉ lo mua sắm? (Mặt cười)

Trước mắt tôi làm cổ vấn cho công ty một người bạn, tiện thể cũng ở đây xử lý một vài sản nghiệp trong nhà, ngày thường đều rất bận rộn, nhưng cũng thực phong phú. Không biết cậu với báo báo thể nào? Các cậu vẫn khỏe chứ?

Chờ tin của cậu, chúc mạnh khỏe.

Cổ Nhượng Ngu nhìn bức mail bật cười, quả nhiên, Vu Khởi Văn chính là Vu Khởi Văn, đi đến đâu cũng có thể sống tự tại hơn tất cả mọi người. Có gì phải lo lắng đâu? Những điều tích tụ trong lòng cậu ấy, cũng có thể ở đó, theo thời gian mà gió thổi mây tan?

.....

Hôn lễ của Trương Thúc Dương quyết định ở một buổi cuối tuần, thời tiết không tệ, là một ngày trời nắng ráo. Nhà thờ bọn họ chọn nằm ở vùng ngoại thành xa hơn một chút, ngày thường cũng chẳng có người đến đây. Nhà thờ rất nhỏ, nhìn qua cũng đã lâu không được tu sửa, nhưng chỉ cần tân lang tân nương vui vẻ, người khác cũng không thể nói gì hơn.

Trương Trọng Lâm sợ Cổ Nhượng Ngu mệt mỏi, rốt cuộc cô cũng sắp sinh, chỉ dặn dò để cô ngồi ở một bên là được, anh còn phải đi giúp Trương Thúc Dương chuẩn bị đồ, nói gì đi nữa, anh làm anh trai, coi như là thân nhân duy nhất của Trương Thúc Dương tới tham gia buổi hôn lễ này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Giữa trưa 11 giờ hôn lễ chính thức bắt đầu, trong giáo đường có khoảng chừng hơn ba mươi vị khách, đều là bạn bè của hai bên nam nữ, trưởng bối duy nhất có mặt là mẫu thân của Tân Nghệ Viện, nhìn qua trông bà hơi mất tự nhiên, ngồi ở hàng ghế đầu, không hợp với mấy người ngồi chung quanh, may là lúc sau có bạn bè nữ giới của bên nữ tiến lên làm bạn, mới khiến bà trông không quá cô đơn.

Nghi thức vô cùng đơn giản, bắt đầu từ mục sư chủ hôn, cô dâu chú rể tuyên thệ, sau đó trao đổi nhẫn. Tuy rằng hôn lễ này không phô trương cũng không lớn, nhưng có thể nhận là bọn họ rất yêu nhau, cô dâu dường như cũng không hề bối vì hôn lễ quanh què mà có câu oán hận, về điểm này Cổ Nhượng Ngu không thể không nói câu bội phục, nếu chuyện như vậy xảy ra trên người cô, phỏng chừng cô là không thể tiếp thu. Tình yêu mà không có bánh mì cô không cần. Đây vẫn luôn là nguyên tắc nhân sinh của cô, từ trước khi trọng sinh đến bây giờ đều không thay đổi.

Chú rể hôn cô dâu, những vị khách đang ngồi đều đứng dậy vỗ tay chúc mừng, tràng pháo tay đều là chân thành phát ra chứ không phải là do khách sáo, bọn họ có thể chấp nhận đôi vợ chồng mới cưới này.

Bên ngoài giáo đường có một thảm cỏ nhỏ nhỏ, vừa lúc bố trí thành một bữa tiệc buffet đồ lạnh. Không có tháp champagne hoa lệ với cổng vòm bóng bay, nhưng lại có khăn trải bàn trắng tinh bày trên bàn ăn, có hoa tươi các màu làm trang trí. Cổ Nhượng Ngu đi xuyên qua giữa, cảm lấy một cái bánh kem đáng yêu lên ăn, lúc này, Trương Trọng Lâm đi tới bên người cô, đưa cho cô một ly nước trái cây,

"Lát nữa bọn họ tới kính rượu, em uống cái này thay thế đi."

Cổ Nhượng Ngu biết nghe lời nhận lấy cái ly, "Bọn họ kết hôn xong cũng định cứ thế gạt tiếp sao? Chỗ ba anh ấy?"

Trương Trọng Lâm dường như không muốn nhắc tới đề tài này, "Không biết, đi một bước xem một bước đi." Trong giọng anh đều là bắt đầu dĩ sâu kín.

Nghe được câu trả lời như vậy, Cổ Nhượng Ngu ghé mắt, "Nha? Đây cũng loại lời mà anh sẽ nói."

"Anh sẽ nói loại lời nói nào?"

"Lên kế hoạch tựa như chơi cờ, lúc người hạ một bước này nên đoán trước đến mười bước phía sau của đối thủ." Cổ Nhượng Ngu cố ý hạ thấp thanh âm, kéo dài mặt, học theo dáng vẻ này thường của Trương Trọng Lâm.

Trương Trọng Lâm bị điệu bộ này của cô chọc cười, đây là lời lúc trước anh ở nhà gọi điện thoại xử lý công việc anh đã nói, không nghĩ tới bị Cổ Nhượng Ngu nhớ rõ, còn học ra hình ra dáng.

Đang lúc nói giỡn, Trương Thúc Dương đưa Tân Nghệ Viện hướng tới bên này, ở trước mặt hai người đứng yên, Trương Thúc Dương hiếm khi bày ra vẻ mặt như vậy, cảm giác đã thành thực không ít.

"Ca, tẩu tẩu, em và Nghệ Viện kính hai người, cảm ơn lần này hai người đã trợ giúp." Nói xong, hắn lập tức uống sạch ly champagne, Tân Nghệ Viện cũng cười kính bọn họ.

Số lần đối chọi gay gắt với Trương Thúc Dương quá nhiều, cho nên Cổ Nhượng Ngu đều không nhớ rõ lúc bọn họ hòa ái nói chuyện đã là chuyện từ bao giờ. Nhưng hắn cũng đã làm được đến như vậy, mặc kệ là thiệt tình hay là giả ý, Cổ Nhượng Ngu đều nên cấp mặt mũi.

"Chúc hai người bạc đầu giai lão, cuộc sống hạnh phúc." Cổ Nhượng Ngu cũng mỉm cười cùng Trương Trọng Lâm nâng chén chúc bọn họ.

"Chuyện trước kia hy vọng cô đừng so đo, cùng với ca ca mỗi ngày hạnh phúc..." Lúc chuẩn bị xoay người đi, Trương Thúc Dương nói như vậy với Cổ Nhượng Ngu.

Cố Nhược Ngu mỉm cười.

.....

Hôm nay thời tiết thật sự là không tệ, Cố Nhược Ngu ăn vài thứ rồi muốn tản bộ chung quanh, ai biết vừa mới đi đến bên cạnh lùm cây, lại nhìn thấy một nam nhân mặc áo khoác đen đang lén lút làm gì đó. Cố Nhược Ngu nổi lên lòng nghi ngờ, chậm rãi đi qua đi, túm lấy bả vai nam nhân kia, lạnh lùng hỏi,

"Ê, anh là ai? Ở đây làm gì?"

Nam nhân kia bị Cố Nhược Ngu làm hoảng sợ, phản xạ xoay người, đem đồ vật trong tay giấu ra phía sau lưng. Cố Nhược Ngu lẹ mắt thấy đó là một bộ camera!

"Anh là phóng viên? Hay là đội paparazzi? Hay là trợ thủ ai gọi tới? Mau đem thẻ nhớ ra đây, bằng không tôi kêu người tới." Lòng Cố Nhược Ngu lập tức căng thẳng, nếu chuyện này mà bị truyền thông lòi ra ngoài, không chỉ Tưởng phụ giận tím mặt mà mặt mũi Tưởng thị cũng sẽ mất hết.

Nam nhân kia thấy rõ là Cố Nhược Ngu thì ngược lại nhẹ nhàng thờ phào, chỉ là một thai phụ bụng to mà thôi, không cần lo lắng. Cất xong những thứ vừa chụp được, chuẩn bị rời đi. Phải biết rằng người thuê hẳn chính là trả một giá rất cao, không làm tốt chuyện này, có lẽ sẽ đập bát com của hắn, hắn còn có vợ bé con thơ phải nuôi.

Cố Nhược Ngu thấy hắn muốn chạy, một bước tiến lên túm chặt tay áo hắn,

"Muốn chạy sao, không dễ dàng như vậy, để camera lại!" Cố Nhược Ngu lớn tiếng nói, hy vọng gọi được mọi người ở bên trong tới.

Nam nhân có lẽ cũng phát hiện ra mục đích của cô, sợ bị nhiều người nhìn thấy hành tung của mình, dùng sức hất tay Cố Nhược Ngu đang kéo tay áo hắn, uy hiếp nói, "Mau buông ra, bằng người biết tay."

Cố Nhược Ngu vừa nghe xong máu vọt tới đầu, "Anh cho rằng anh là ai dám uy hiếp tôi?" Sau đó, Cố Nhược Ngu xoay sang phía đồng người, la lớn, "Mau tới a, bên này xảy ra chuyện!"

Cô kêu xong, đột ngột đá một phát vào đầu gối nam nhân kia, nhân lúc hắn bị đau thì nháy mắt chuẩn bị bắt camera trong tay hắn. Ai biết phản ứng của gã cũng rất nhanh, kéo chặt lấy camera.

Mọi người nghe tiếng chạy lại đây thì thấy một màn như vậy, hai người đều giữ chặt camera không chịu buông tay, nam nhân kia vội đến mức mồ hôi đầy đầu, mắt thấy càng ngày càng nhiều người, sợ là bản thân trốn không xong, gã cắn răng một cái nói,

"Tôi cũng không phải là có ý muốn như vậy, đây là cô ép tôi." Sau đó bỗng nhiên thả lỏng tay, Cố Nhược Ngu bị buông tay như vậy, cứ thế ngã ra đằng sau. Nam nhân kia thừa dịp có vấp ngã, cướp lấy camera bỏ trốn mất dạng.

Tưởng Trọng Lâm suýt bị một màn phát sinh trước mắt này làm cho hồn phi phách tán, vội vàng chạy đến bên cạnh Cố Nhược Ngu, run rẩy đưa tay chuẩn bị nâng cô dậy,

"A Ngu, sao rồi? Em có chỗ nào không ổn?" Ngay cả giọng nói của anh cũng không còn sự trấn định như xưa.

Cố Nhược Ngu ngã một cú này rất mạnh, toàn thân đau không chịu được, lời cũng không nói nên câu, nhưng ngay giây tiếp theo cô lại cảm thấy có thứ gì chậm rãi chảy ra từ phía dưới. Tay cô thuận thế sờ một cái, không phải máu! Đó chính là.....

"Mau, đi bệnh viện, hình như nước ối vỡ rồi." từng chữ từng chữ từ trong miệng đi ra.

Tưởng Trọng Lâm giờ phút này đang hoang mang lo sợ, nghe thấy Cố Nhược Ngu nói mới cúi đầu nhìn, quả nhiên trên váy cô có một mảng ướt át. Bên cạnh có người lập tức gọi điện thoại, an ủi, "Xe cứu thương sẽ tới ngay, đừng lo lắng."

Sao có thể không lo lắng!? Tưởng Trọng Lâm chưa từng có cảm giác sợ hãi như thế, ngay cả lúc trước biết Tưởng thị có khả năng giữ được cũng không có tâm trạng như vậy. Như thế chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ vụn.

"Tìm người đi tra nam nhân vừa rồi, trong tay hắn có ảnh chụp..." Cố Nhược Ngu dần dần phục hồi tinh thần lại lôi kéo tay sao Tưởng Trọng Lâm, thấp giọng nói, "Có khả năng hắn sẽ đem chuyện hôm nay tuồn ra ngoài."

Nhưng mà hiện tại Tưởng Trọng Lâm làm gì có tâm trạng nghe những lời này, đầy tim đầy mắt đều là đáng về cô ổn hay không.

Nhìn mắt Tưởng Trọng Lâm hơi phiếm hồng, Cố Nhược Ngu lại kéo ra chút tươi cười,

"Trước nay còn chưa từng thấy anh khóc đâu, rót một giọt nước mắt xem nào." cô nói nhẹ nhàng, như thể hoàn toàn không có chuyện gì. Nhưng lời này lại chọc giận Tưởng Trọng Lâm cảm xúc vốn dĩ đang không ổn định.

"Nói bậy gì đó! Nằm im đây cho anh, xe sắp tới rồi."

Xe cứu thương không lâu thì đến, mọi người phối hợp với nhân viên y tế ba chân bốn cẳng đem Cố Nhược Ngu đưa lên xe, Tưởng Trọng Lâm cũng ngồi lên theo. Hộ lý đi cùng chỉ đơn giản kiểm tra một chút thân thể Cố Nhược Ngu, không phát hiện dấu hiệu xuất huyết nhiều, nhìn qua chỉ là nước ối vỡ, có lẽ muốn sinh ngay. Nhìn đáng về Tưởng Trọng Lâm cau mày nôn nóng khó nhịn ngồi bên cạnh thì mở lời an ủi,

"Tiên sinh, thái thái là muốn sinh bảo bảo, tình huống hiện tại cũng không phải nghiêm trọng, ngài không cần lo lắng như vậy."

"Nhưng mà, có ấy té ngã nên mới... Bây giờ còn không đến ngày sinh dự tính..." Quá mức khẩn trương làm Tưởng Trọng Lâm nói chuyện cũng lắp bắp. Hộ lý ở một bên nhìn mà buồn cười,

"Chúng tôi vừa mới làm kiểm tra cho cô ấy, không có vấn đề lớn, hiện tại chỉ cần nhanh chóng đến phòng sinh đưa bảo bảo ra ngoài, có thai phụ cũng sẽ sinh trước ngày sinh dự tính, sẽ không có ảnh hưởng gì xấu đối với bảo bảo đâu."

Nghe thấy lời nhân viên y tế nói, Tưởng Trọng Lâm xem như an tâm hơn một chút, nhưng lại nhìn gương mặt Cố Nhược Ngu hơi tái nhợt, anh vẫn không thể thả lỏng hoàn toàn, giữ chặt tay cô, luôn cùng cô nói chuyện, khiến cô đừng sợ.

Cố Nhược Ngu lúc này cũng không rảnh nghĩ nhiều như vậy, suy nghĩ nhảy ra trong đầu cô đều là lời vị đại tỷ ở lớp huấn luyện tiền sản, tuy rằng sinh thường khá tốt, nhưng mà ảnh hưởng đối với người mẹ cũng rất lớn, không cẩn thận một cái là thế này thế kia, nghĩ đến những lời đó, trong lòng Cố Nhược Ngu bắt đầu bồn chồn. Cô nắm lấy tay Tường Trọng Lâm, cầu xin,

"Em không muốn sinh thường, em muốn sinh mổ!"

Tường Trọng Lâm còn chưa có kịp trả lời, hộ lý liền cười rộ lên,

"Còn chưa sinh mà, sao cô đã biết là không thể sinh thường? Mẹ sinh thường đối với bảo bảo tương đối tốt nha."

"Tôi không cần!!!" Cố Nhược Ngu hiện tại đã bị sợ hãi bao phủ, nói cái gì cũng nghe không vào, cô sợ nhất là đau, nghe cái loại đau từng con này có thể khiến người ta chết ngất.

"Được được, chúng ta không sinh thường, sinh mổ." Tường Trọng Lâm đáp ứng vô điều kiện, anh nghĩ dù sao cũng là con trai, vẫn là nhường mẹ nó đi. Nhìn đáng sợ hãi của Cố Nhược Ngu, anh cũng không đành lòng nói gì.

Hộ lý ngồi bên cạnh nghe hai người đối thoại có chút không nên lời, thật là cha mẹ không đáng tin cậy a, còn muốn mặc kệ hài tử?

Cố Nhược Ngu được thuận lợi đẩy vào phòng sinh, lưu lại Tường Trọng Lâm ở trên hành lang bệnh viện bồi hồi. Trong lúc đó anh gọi điện thoại cho cha Cố mẹ Cố, báo tình hình Cố Nhược Ngu đẻ bọn họ trước đừng lo lắng. Sau đó gọi cho đi giúp việc phân phó tùy thời đợi mệnh, đồ ăn đồ dùng đều phải chuẩn bị thỏa đáng.

Dưới sự kiên trì của Cố Nhược Ngu, cuối cùng đã sinh mổ được một bé trai ba cân chín, giải phẫu cũng rất thuận lợi, Cố Nhược Ngu nỗ lực mở to mắt nhìn thoáng qua hài tử, nói một câu, "Thật xấu." Rồi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Chờ Cố Nhược Ngu lại tỉnh lại lần nữa thì thuốc tê đã hết, vết mổ ở bụng ả ả ả ả đau, cô mở mắt ra liền nhìn thấy Tường Trọng Lâm ngồi ở mép giường, thâm trầm nhìn cô. Thấy cô đã tỉnh lại, anh vội vàng hỏi,

"Cảm giác thế nào? Có đau không?"

"Đau..." Cố Nhược Ngu ăn ngay nói thật, thuốc tê hết tác dụng một cái thì vết mổ và đường khâu bắt đầu càng ngày càng đau, tuy rằng đã biết đây là quá trình nhất định phải trải qua nhưng vẫn khiến Cố Nhược Ngu ăn không tiêu.

Tường Trọng Lâm sờ sờ mặt cô, "Cũng không có cách nào, em cố chịu đựng."

"Tiểu gia hòa đâu?" Cố Nhược Ngu nhìn chung quanh không có bóng dáng đứa nhỏ.

"Hộ lý nói hiện tại nó hơi yếu, đưa đến rương giữ nhiệt ở một thời gian, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, vài ngày là có thể đưa ra."

Bởi vì sinh non một chút, cho nên sức đề kháng của bảo bảo còn tương đối yếu, cho nên đưa vào rương giữ nhiệt ngay ngốc một đoạn thời gian. Cố Nhược Ngu vừa nghe liền sốt ruột, "Em muốn đến xem."

Tường Trọng Lâm vội giữ cô, an ủi, "Anh vừa mới đi qua nhìn rồi, không có vấn đề gì, em đừng lo lắng, hiện tại em còn không thể xuống đất."

Cố Nhược Ngu lúc này mới an tĩnh lại, sau đó lại bắt đầu thảo luận tên của bảo bảo các loại vấn đề với Tường Trọng Lâm, đang cao hứng phấn chấn, cô bỗng nhiên nhớ tới gã paparazzi chụp ảnh kia, khẩn trương bắt lấy tay áo Tường Trọng Lâm hỏi,

"Gã đàn ông lúc sáng, về sau mọi người có đi tìm hắn không?"

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt vốn dĩ ôn hòa Tường Trọng Lâm hơi cứng lại, "Đã để người đi tra xét rồi, phỏng chừng là thám tử tư ai đó thuê đến, chuyên đến để đào bới việc này."

"Ai lại phái người tới làm loại chuyện này? Đối với người bên ngoài thì chuyện này cũng không có giá trị gì, lại cũng không phải là minh tinh." Cố Nhược Ngu lẩm bẩm, có điều cô nhìn thấy vẻ mặt của Tường Trọng Lâm, rõ ràng là đã biết chút gì.

"Có phải anh đã biết là ai làm không?"

Tường Trọng Lâm không có trả lời, kéo chăn cho cô, "Em cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuyện này anh sẽ xử lý."

"Lại là anh sẽ xử lý! Có phải anh lại tính toán gạt em không?" Cố Nhược Ngu ghét nhất giọng điệu này của anh, không khỏi lên giọng.

"Hắn là có liên quan tới Thẩm Gia Duy." Nhìn Cố Nhược Ngu không chịu thuận theo cũng không muốn buông tha, Tường Trọng Lâm nói ra suy đoán của anh.

"Thẩm Gia Duy? Lại là lão? Nhưng mà lão làm như vậy thì lý do là gì chứ?"

"Bên ngoài vẫn không biết Thúc Dương là con riêng, lúc trước hôn sự với một thiên kim của tập đoàn khác cũng bị truyền thông xào xáo, nếu buổi hôn lễ này bị lộ ra ngoài, có khả năng sẽ tạo ra vài ảnh hưởng, hưởng hỏ, bên chỗ phụ thân....." Tường Trọng Lâm đứng lúc dừng đề tài, nhưng dù không nói Cố Nhược Ngu cũng có thể đoán được, nếu Tường phụ nhìn thấy tin tức này trên báo chí thì sẽ có hậu quả gì, con trai mình kết hôn mà phải nhờ có báo chí mới biết được, thế nào cũng tức đến nghẹn thở. Đến lúc đó không biết Tường Thúc Dương sẽ bị chỉ trích những gì.

"Vậy... Bây giờ có cách nào vấn hồi hay không?"

Tường Trọng Lâm lấy từ đầu giường ra một quả táo bắt đầu gọt, "Trước mắt còn chưa tìm ra gã kia."

"Nếu như tin tức này bị công bố ra ngoài thì uy tín của công ty có bị ảnh hưởng không?" Tường Thúc Dương cũng không thuộc đầu não của công ty, chuyện này cứ cho là bị mọi người biết thì hẳn là sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá mức chứ?

"Hiện tại cũng chưa thể nói được, rốt cuộc vẫn là chuyện của Tường gia, bên ngoài ít nhiều cũng có chút hiểu biết và suy đoán." Tường Trọng Lâm gọt quả táo hoàn mỹ không tì vết, vỏ táo cũng không hề đứt đoạn, đưa cho Cố Nhượng Ngu, để cô ăn trái cây nhiều một chút.

Cố Nhượng Ngu nhận lấy, cắn một miếng, lại phát hiện ra ngay cả động tác này cũng có thể tác động tới vết thương trên bụng, kêu đau ầm ỉ.

.....

Ngày thứ ba, bảo bảo đã có thể đưa từ rương giữ nhiệt ra ngoài, Cố Nhượng Ngu lần đầu tiên nghiêm túc đem hải tử ôm vào trong ngực, cẩn thận quan sát, cuối cùng vẫn đưa ra một câu kết luận giống như lần trước, thật khó coi.

Tường Trọng Lâm đối với lời bình của cô thì dở khóc dở cười, nói ở đâu lại có người mẹ nói con mình khó coi. Cố Nhượng Ngu theo cổ nói lý, rõ ràng cái mặt nhúm giống ông già, chẳng phải rất khó nhìn hay sao. Lời này bị người hộ lý tới kiểm tra, nở nụ cười, giải thích rằng hải tử vừa mới sinh đều có dáng vẻ này, đặc biệt là bé trai, chờ thêm một thời gian lớn lên sẽ đẹp, đặc biệt là có mẹ xinh đẹp ba soái khí như vậy thì đứa nhỏ sinh ra làm sao mà xấu nổi?

Cố Nhượng Ngu bị hộ lý treu ghẹo đến thẹn thùng.

Bảo bảo rất ngoan, cơ bản là kiểu không hay khóc nháo, ngáp một cái nhỏ là tự mình ngủ thật ngoan, không cần nhọc lòng. Nhưng Cố Nhượng Ngu lại tỏ vẻ lo lắng trước tình huống này, về mặt ưu sầu nhìn thẳng bé, lẩm bẩm nói,

"Chẳng hoạt bát hiểu động chút nào, về sau lờ con cũng biến thành mặt poker như ba con thì phải làm sao a?"

Tường Trọng Lâm ở bên cạnh nghe thấy lời cô nói, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Thời gian hạnh phúc chưa được bao lâu thì đã bị phá vỡ.

Gã đàn ông chạy thoát lúc trước quả nhiên đem ảnh chụp trong tay giao ra ngoài, ngay trong tuần đầu tiên thì đều có thể nhìn thấy những tin bài dài đăng trên các tuần san lớn.

"Tam công tử Tường thị bí mật kết hôn! Khúc nhạc dạo đầu của cuộc nổi dậy chống lại gia tộc?"

Lúc Tường phụ đọc được bài báo này thì ông tức giận đến cả người phát run, mẫu thân Tường Thúc Dương ở bên cạnh không ngừng khuyên giải an ủi, nhưng cũng không có cách nào làm tiêu cơn giận của Tường phụ. Ông đập mạnh tờ báo xuống mặt bàn,

"Gọi lão nhị, lão tam tới cho ta!"

Cùng ngày, Cố Nhượng Ngu và Tường Trọng Lâm cũng nhìn thấy tin tức, nhưng bọn họ đã ở trên đường về nhà, Cố Nhượng Ngu khôi phục khá tốt, có thể xuất viện ở cữ tại nhà. Bên này Tường Trọng Lâm nhận được điện thoại Alex, đơn giản đáp lại hai câu, lại nói với Cố Nhượng Ngu, "Phụ thân đã biết chuyện, anh phải qua đó một chuyến."

Cố Nhượng Ngu tuy rằng không có qua lại nhiều với Tường phụ, nhưng cũng ít nhiều có thể cảm giác được ông có bao nhiêu lợi hại, trong lòng có chút lo lắng, "Sẽ không có chuyện gì đi?"

Tường Trọng Lâm an ủi vỗ vỗ tay cô, "Phòng chừng là mắng mỏ giáo huấn anh với Thúc Dương vài câu, sẽ không có chuyện gì lớn. Em yên tâm về nhà, nhìn mặt mũi Đa Đa thì ông cũng không làm ra chuyện gì."

Đa Đa là nữ danh mà Cố Nhượng Ngu đặt cho em bé, cô nói tên chính thức thì phải nghiêm túc nghiên cứu, trước tiên cứ đặt một cái nữ danh để gọi đi. Cho nên liền nghĩ ra cái tên Đa Đa này, Tường Trọng Lâm nói nghe cứ như là bé gái, Cố Nhượng Ngu vung tay lên, kháng nghị vô hiệu. Tường phụ nghe tin Cố Nhượng Ngu sinh con xong vô cùng vui vẻ, lập tức tặng trưởng tôn một căn nhà làm lễ vật, bởi vì ông đi lại không tiện nên còn chưa kịp đến thăm đứa cháu trai, đáng tiếc còn không vui sướng xong đã biết tin Tường Thúc Dương gạt ông kết hôn.

Tường phụ sắc mặt khó coi ném tờ báo xuống trước mặt hai người, "Nói đi, sao lại thế này?"

Tường Thúc Dương cúi đầu, nghe thấy câu hỏi của phụ thân mới ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Con cùng Nghệ Viện kết hôn."

"Bậy bạ!" Gân xanh của Tường phụ nhảy lên, "Anh dám dấu ta kết hôn cùng đứa kia, anh biết anh đang làm cái gì không?"

"Con biết," Tường Thúc Dương cũng nâng cao giọng, nhìn người đàn ông trước mặt vẫn luôn nắm giữ vận mệnh của hắn, "Ba, chẳng lẽ con không thể tự quyết định cuộc đời chính mình hay sao?"

"Anh muốn quyết định cuộc đời mình?" Tường phụ như thể nghe thấy chuyện cười, cười lạnh lên, "Anh chẳng lẽ không nhìn xem hết thảy của anh hiện tại là ai cho anh? Anh cũng phải hy sinh cho cái gia tộc này."

Tường Thúc Dương nắm chặt nắm tay, vẻ mặt giận dữ, "Con có thể không cần hết thảy này!"

"Thúc Dương!"

"Anh!"

Tường phụ và Tường Trọng Lâm đồng thời lên tiếng. Tường Trọng Lâm sợ hắn càng chọc giận phụ thân sẽ làm chuyện này trở nên khó giải quyết.

"Anh hiện tại cánh đã cứng cáp rồi, hay là thế nào? Muốn thoát khỏi trong nhà? Hừ?" Tường phụ tức giận, khuôn mặt có chút phẫn hờn, nhìn chằm chằm đứa con trai nhỏ nhất, hô hấp phập phồng, cảm xúc rất là kích động.

"Con....." Tường Thúc Dương còn muốn nói cái gì, bị Tường Trọng Lâm hung hăng trừng mắt ngắt lời, ầm ức mà nuốt xuống câu nói kế tiếp.

"Phụ thân, chuyện này, trước tiên vẫn là để bên quan hệ xã hội xử lý một chút."

Tướng phụ nhìn Tướng Trọng Lâm vãi giấy, khề hừ một tiếng. "Đừng tưởng rằng ta không biết anh cũng tham gia vào chuyện lão tam." Tướng Trọng Lâm nghe thế hô hấp cứng lại, lại nghe Tướng phụ nói tiếp, "Hiện tại, lập tức xử lý tốt tin tức bị tuồn ra ngoài cho ta." Nói xong chuyển ánh mắt về phía Tướng Thúc Dương, "Còn chuyện của anh chị, qua chuyện này rồi lại đến tính sổ."

Từ chỗ Tướng phụ đi ra, đáng về Tướng Thúc Dương uể oải ỉu xiu rõ ràng, Tướng Trọng Lâm nhìn thấy đáng về này của hắn, có chút không đành lòng, an ủi, "Trước tiên giải quyết sự tình trước mắt, chuyện hai đứa vẫn có cơ hội xoay chuyển, chẳng phải rồi cuộc hiện tại hai đứa đã là vợ chồng hợp pháp hay sao?"

"Ca ca, thực xin lỗi." Tướng Thúc Dương bỗng nhiên toát ra một câu.

"Uhm?"

"Từ trước kia, em luôn gây thêm phiền toái cho anh" thanh âm hắn có chút suy sụp, "Còn hại bảo bảo bị sinh non..."

"Được rồi, mọi chuyện đều đã qua, máu chốt là vấn đề trước mắt em gặp phải." Tướng Trọng Lâm khoan dung nói, "Phụ thân em cũng biết đến, anh chỉ có thể giúp em đi làm quan hệ xã hội, nhưng muốn đạt được sự tán thành của phụ thân thì cần chính em nỗ lực. Em lựa chọn cuộc sống này, vậy phải tự mình kiên trì đi tiếp."

Tướng Thúc Dương gật gù đầu, "Em biết, em sẽ không thoả hiệp với ba. Em sẽ khiến ông tán thành."

Lúc Tướng Trọng Lâm về đến nhà, Cố Nhượng Ngu đang ở dưới sự chỉ đạo của chị Nguyệt, luống cuống tay chân đỡ bảo bảo đi ngủ, rõ ràng chính mình còn giống trẻ con. Tướng Trọng Lâm tựa vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn đáng về cô, có lẽ sinh hài tử xong thì trên người nữ nhân đều sẽ ánh áng tình thương của mẹ lấp lánh, ít nhất thì nhìn qua Cố Nhượng Ngu đã nhận nài hơn rất nhiều.

Cố Nhượng Ngu thấy Tướng Trọng Lâm trở về, lập tức oán giận với anh, "Anh xem con trai anh, uống sữa xong đều không ngủ được, đỡ thế nào cũng không ngủ!"

Tướng Trọng Lâm đỡ lấy Đa Đa, nhìn nó mở to tò mò đôi mắt, một chút buồn ngủ cũng không có,

"Đây chứng tỏ nó khoẻ mạnh a."

"Cái gì khoẻ mạnh?" Cố Nhượng Ngu ghét bỏ nhìn hai cha con, "Rõ ràng là không bình thường, đều là g của anhen di truyền! Khi còn nhỏ em mới không như vậy."

Tướng Trọng Lâm cũng không phản bác, mang theo ý cười, nhìn con, lại nhìn nhìn Cố Nhượng Ngu đang mải nói, ý cười càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tin tức về Tướng Thúc Dương quả thật là một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, trong lúc nhất thời toàn bộ truyền thông khắp nơi đề đưa tin tức hào môn tân bí này, thậm chí lời ảnh hấn ở trường học cũ ra ngoài, liệt kê từng cô bạn gái khoá trước, sau đó cũng bóí ra Tân Nghệ Viện, đem thân thế bối cảnh cô điều tra rõ ràng, dưới sự miêu tả của truyền thông đáp nặn ra một hồi kịch có bé lộ lem nhịch tập hào môn.

Đối quan hệ xã hội của Tướng thị mất thời gian ba ngày mới miễn cưỡng đem tin tức áp chế xuống, để tránh tiến thêm một bước chuyển biến xấu, xin chỉ thị Tướng Trọng Lâm đến tột cùng là muốn xử lý việc này thế nào. Không bao lâu, các nhà truyền thông lớn lại bắt đầu đưa tin quá trình trải qua tình cảm giữa Tướng Thúc Dương và Tân Nghệ Viện, miêu tả hình tượng nhân vật chính một người kiên cường thiện lương, một người ôn nhu đa tình, đem đề tài từ Tướng Thúc Dương không màng tới sự phản đối của gia đình bí mật kết hôn, dẫn tới câu chuyện tình yêu đáng được hâm mộ. Quả nhiên, trọng tâm chú ý của công chúng lập tức bị dời đi, thậm chí có tin tức nói muốn lấy việc này làm bối cảnh chế tác một bộ phim truyền hình.

Tướng phụ nhận được báo chí thì tức giận đến bật cười, tự mình lẩm bẩm, "Không hổ là con trai ta, đã giải quyết chuyện tin tức, thuận tiện còn dẫn hướng phát triển dư luận, cho rằng như vậy ta sẽ đồng ý chuyện hai đứa kia sao?" Ông khề hừ một tiếng, ngay sau đó đặt báo chí xuống một bên, "Chuyện lần này coi như mấy đứa vừa lúc gặp may, nếu còn có lần sau..."

Lúc này, người trợ lý vẫn luôn theo bên người Tướng Thâm từ bên ngoài đi vào, ghé bên tai ông nói nhỏ vài câu, sắc mặt Tướng phụ lập tức đại biến, trầm giọng nói, "Đề hấn vào đi."

Thẩm Gia Duy mặc vest tối màu, chống gậy thông thả đi vào, vẻ mặt vô cùng nhẹ nhàng, chẳng hề giống như đang nhìn thấy kẻ thù. Còn không đợi Tướng Thâm lên tiếng, tự mình ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía cảm thán nói,

"Người ở chỗ này thật đúng là không tồi, một nơi rất tốt để dưỡng lão a."

"Người tới làm gì?" Tướng Thâm sắc mặt bất thiện nhìn người tới, lần trước suýt nữa gây ra đại họa cổ đông chuyển nhượng cổ phần, tuy rằng bị Tướng Trọng Lâm đè ép xuống nhưng ông vẫn có nghe thấy đôi chút, đối với thủ đoạn của người này tất nhiên là hiểu biết thật sự, hiện tại Thẩm Gia Duy không coi ai ra gì ngồi đối diện ông, Tướng Thâm không khỏi nghĩ nhiều, chú ý lời nói hành động của lão.

"Ài, không cần căng thẳng như vậy đâu," Thẩm Gia Duy dường như nhìn ra được

Giờ phút này, cả người Tướng Thâm đều tản ra hơi thở bất thiện, "Ta hôm nay chỉ tới một mình, người nhìn xem chỗ người nhiều trợ lý vệ sĩ gì đó như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể hạ độc thủ đối với người hay sao?"

"Có chuyện thì nói, không có chuyện gì thì ta đi lên nghỉ ngơi." Tướng Thâm cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa với Thẩm Gia Duy.

"Chuyện con trai riêng của ngươi lúc trước đúng là do ta tìm người đào ra, hẳn ngươi cũng nên đoán được là ta đi." Thẩm Gia Duy cười nhẹ, thanh thản nhẹ nhàng ngồi dựa vào sofa mềm.

"Loại thủ đoạn hạ lưu này cũng chỉ có người như ngươi mới có thể làm được." Tưởng Thâm hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Thẩm Gia Duy cũng không giận, ngược lại cười ngầm nhìn nam nhân trước mặt cũng đã là hoa giáp giống mình. Hai người kết oán, như thể mới là ngày hôm qua.

"Hạ lưu? Nghe qua thấy Tưởng tiên sinh hình như xem thường ta, đáng tiếc năm đó chúng ta cũng không khác nhau, đều là tiểu tử nghèo dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chẳng qua ngươi so với ta may mắn hơn một chút, được Hứa lão gia tử coi trọng mà thôi."

"Mặc kệ hiện tại ngươi có nói như thế nào thì năm đó Thu Lâm cũng là tự nguyện gả cho ta, ta không có gác đao lên cổ bức ép cô ấy."

Nhắc tới Hứa Thu Lâm, Thẩm Gia Duy biểu tình mới từ từ trầm xuống, không giống như vừa nãy còn ngả ngón, "Ngươi còn có mặt mũi nhắc tới cô ấy, nếu không phải ngươi và Hứa lão gia tử bắt tay nhau, cô ấy làm sao có thể mang thai con trai ta mà gả cho ngươi? Nếu không phải sau khi kết hôn ngươi chẳng quan tâm, thì sao cô ấy lại tuổi trẻ như vậy đã qua đời?" Lão lạnh giọng chất vấn.

Mà Tưởng Thâm lại vô muốn trả lời câu hỏi của lão, "Nếu ngươi chỉ tới để nói mấy chuyện này, ta khuyên ngươi vẫn nên sớm rời đi, những chuyện cũ năm xưa này, ta không muốn nhắc đến."

"Là không muốn nhắc hay là không dám nhắc?" Thẩm Gia Duy mở miệng trào phúng, "Sợ là vừa nhớ tới còn cảm thấy hổ thẹn đi!"

"Ngươi.....!" Tưởng Thâm túm chặt tay vịn xe lăn, "Ngươi hiện tại về nước làm ra động tĩnh lớn như vậy, chính là vì tới trả thù ta sao?"

"Hoá ra ngươi cũng biết a, ta cho rằng ngươi đều toàn quyền giao cho nhi tử kia đi phụ trách, đứa bé kia rốt cuộc còn có vài phần đầu óc, đáng tiếc, lại có một cái phụ thân như ngươi."

"Ngươi cho rằng Tưởng thị là giấy sao? Ngươi muốn lật đổ là sẽ đổ?" Tưởng Thâm khoé miệng có một tia khinh miệt, "Chẳng qua là làm ra vài cái thủ đoạn hạ tam lạm."

"Ài, ngươi đừng nói, thủ đoạn hạ tam lạm, chi cần có thể dùng thì ta sẽ không để ý." Thẩm Gia Duy lại khôi phục dáng vẻ tự tin, "Trong tay ta còn nắm giữ một tin tức khác, so với chuyện con trai ngươi tự mình kết hôn thì càng đáng kinh ngạc hơn, muốn cuối tuần này lại lên báo không?"

Tưởng Thâm không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm lão.

"Ha ha, đừng nhìn ta bằng loại ánh mắt này, trước kia lúc ta bị các ông bức đến một phân tiền cũng không có chạy đến nước Mỹ làm khát cái, sao lại không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy đâu?" Dừng một chút, lão lại nói, "Hận đoạt thế, thù giết con, không báo không được."

"Bá Á nó là bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn bỏ mình."

"Được rồi," Thẩm Gia Duy hét lớn một tiếng, ngắt ngang lời biện giải của Tưởng Thâm, "Mặc kệ là nó chết như thế nào, tóm lại, nó vừa mới nhận lại ta làm phụ thân, liền mất mạng, những việc này, đều đến tính lên đầu Tưởng gia các ngươi. Tận hưởng cho tốt mấy ngày dư lại vinh hoa này đi."

Nói xong, liền chống gậy cổ hắt sức đi nhanh ra ngoài.

Cố Nhượng Ngu ở cử quả thực muốn buồn chết ở trên giường, không được như này, không được như kia, cô mới cảm nhận được tháng này thật đúng là ngòi mà trải qua, mỗi khi cô muốn xuống giường đi bộ hoạt động một chút thì bảo mẫu di Hoàng mới đến sẽ lời hết tâm can mà nói hiện tại không thể hoạt động, bằng không về sau không khôi phục tốt thì lớn chuyện rồi.

Cố Nhượng Ngu không tiện bác bỏ đại thẩm có thiện tâm như vậy, nhưng thật sự là bị đè nén đến không chịu được, đành phải nhân lúc Tưởng Trọng Lâm tan tâm về nhà mới tội nghiệp khấn cầu anh có thể kết thúc loại sinh hoạt này hay không.

Tưởng Trọng Lâm nhìn cô thật sự quá đáng thương, rốt cuộc cũng đồng ý ít nhất cô không cần cả ngày ngốc tại trên giường, có thể ở trong phòng đi lại, nhưng mà không thể ra ngoài trũng gió. Tuy rằng so với kết quả đã nghĩ có chỗ không giống nhau, nhưng ít ra có thể không bị buồn chết ở trên giường, Cố Nhượng Ngu cũng vui vẻ lên, đi phòng trẻ con trai.

Tên chính thức của Đa Đa là Tưởng Trì. Tên này là Cố Nhượng Ngu đặt, cô nói, chữ Trì* có cảm giác tự do tự tại, tùy tâm sở dục. Tưởng Trọng Lâm không hề dị nghị gật đầu tán thành. Tên của cháu trai vàng Tưởng gia cứ thế bị bà mẹ không đáng tin cậy định ra. Sở dĩ nói Cố Nhượng Ngu không đáng tin cậy cũng là có nguyên nhân, Cố Nhượng Ngu sau khi sinh không có sữa, cho nên Đa Đa đáng thương chỉ có thể uống sữa bột. Có một ngày Cố Nhượng Ngu xưng phong nhận việc từ bảo mẫu, nhận trọng trách pha sữa bột, muốn làm chút chuyện cho con trai, tuy rằng phần tâm ý là không tệ, đáng tiếc hảo tâm làm chuyện xấu, cô làm không đúng tỷ lệ, đầu tiên là thêm quá nhiều sữa bột, làm cho Đa Đa ăn không tiêu, không thể ị, sau lại là cho quá ít, sữa biến thành canh loãng nước lã, Đa Đa cắn bản không ăn no. Nhìn thấy con trai rơi vào loại đối xử cực kỳ tàn ác này rồi, Tưởng Trọng Lâm thật sự nhìn không được, chính thức hủy bỏ tư cách pha sữa bột của Nhượng Ngu, đem trọng trách trả lại cho bảo mẫu. Còn nghiêm khắc quở trách cô một trận, đại ý là không có khoan kim cương thì đừng sửa đồ sứ*.

**Trì 驰: nghĩa là rong ruổi, chạy nhanh.*

** Không có khoan kim cương thì đừng sửa đồ sứ 没有金刚钻，别揽瓷器活: thời cổ đại nếu đồ sứ bị vỡ người ta sẽ không vớt đi mà để người có nghề sửa chữa. Dùng khoan kim cương (có thể là một loại đá cứng hoặc kim loại cứng, không nhất định là kim cương) khoan hai lỗ hai bên đường vỡ, lấy đinh xuyên qua gá lại như cũ. Đồ sứ dễ vỡ, nếu không có khoan kim cương này mà tự tiện khoan lỗ sẽ làm đồ sứ càng thêm hỏng. Ý câu thành ngữ nói, nếu không có tài năng này thì đừng làm.*

Cố Nhượng Ngu tuy rằng không cam lòng, nhưng nhìn đôi mắt nhỏ đáng thương hề hề của con, cô lại là có chút hồ thẹn không đành lòng. Công việc của cô liền biến thành những nhiệm vụ có độ khó không cao như là mỗi ngày cùng con trai chơi một chút, buổi tối dỗ bé đi vào giấc ngủ.

Mỗi ngày tan tầm về nhà việc đầu tiên của Trương Trọng Lâm chính là vào phòng trẻ con nhìn con trai, mỗi khi nhìn khuôn mặt nhỏ tròn trịa và đáng yêu khi ngủ lăn của nhóc liền cảm thấy tâm tình vô cùng vui sướng. Đôi khi Cố Nhượng Ngu sẽ quỳ bên mép giường nhỏ, lải nhải nói chuyện với thằng nhóc cái gì cũng đều không hiểu, tỷ như con về sau nhất định phải học nhạc cụ, không được đánh bóng rổ, nhất định phải đá bóng đá các kiểu. Ban đầu lúc anh nghe thấy, Trương Trọng Lâm cảm thấy rất tò mò, hỏi cô vì sao phải nói như vậy. Cố Nhượng Ngu đứng lý hợp tình nói,

"Em muốn bồi dưỡng một hoàng tử trường học được yêu thích hơn cả cậu em trai anh."

Trương Trọng Lâm buồn cười, nhưng cũng không nghĩ tới lời này lại thành sự thật, đương nhiên, đây đều là chuyện phía sau.

Mất thấy nhĩ từ từng ngày lớn lên, Trương Trọng Lâm cảm thấy cũng nên cùng Cố Nhượng Ngu phục hôn, chính là thái độ trước mắt của Cố Nhượng Ngu không rõ ràng, mỗi lần nhắc tới chuyện này đều bị cô đổi chủ đề, dường như không muốn nhắc đến vậy. Trương Trọng Lâm bắt đầu hoảng loạn, sợ Cố Nhượng Ngu vẫn còn giận, không muốn làm hòa. Nhưng nhìn thái độ của cô thì lại không giống như là có ý tứ đó, chuyện này làm cho Trương tiên sinh có EQ hữu hạn lâm vào mê man xưa nay chưa từng có. Mãi đến một ngày, trong lúc vô ý anh trông thấy một cái quảng cáo đá quý đồ trang sức, trong đó nam chính vì muốn cầu hôn nữ chính mà thiết kế rất nhiều tiết mục, cuối cùng móc ra nhẫn kim cương sáng chói.

Trương Trọng Lâm bỗng nhiên liền ngộ đạo Cố Nhượng Ngu vì sao lại có loại thái độ không minh bạch này, hoá ra là thiếu một phân đoạn quan trọng a!

Sau khi nghiên cứu rất nhiều phương án Trương Trọng Lâm thậm chí còn tìm công ty sáng tạo tới thảo luận phương án cầu hôn. Cố Nhượng Ngu nói cho cùng thì vẫn là cô gái nhỏ, đối với chuyện cầu hôn hẳn là từng có ý tưởng trong mơ của mình đi, đáng tiếc vào lần đầu tiên anh không tặng cô cái gì, ngay cả cầu hôn cũng không có, cứ như vậy nhanh chóng ngắn gọn kết hôn, tuy rằng về sau cô chưa từng oán giận, nhưng hẳn là trong lòng vẫn có chút tiếc nuối đi. Nghĩ vậy, Trương Trọng Lâm có chút áy náy, càng thêm hy vọng có thể tặng cho cô một lần cầu hôn lãng mạn.

Hết thời gian ở cữ, Cố Nhượng Ngu chẳng khác nào tù phạm vừa mới được thả ra khỏi ngục, xử lý bản thân cho rực rỡ hẳn lên xong, hận không thể đi ra ngoài dạo hết một ngày, đi khắp các cửa hàng, nhưng điều khiến cô buồn bực chính là đáng người hiện tại không thon thả được như trước kia, tuy chưa nói tới mập mạp nhưng so với trước khi sinh con thì vẫn là nặng hơn nhiều, có những món quần áo dù mua về cũng không mặc được.

Ngay lúc đang nhìn tủ quần áo âm thầm do dự, thì cô nhận được tin nhắn từ Trương Trọng Lâm, hẹn cô đến một tiệm cơm Tây bình thường không hay đi, đến đó ăn bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 56

Vừa hay tiệm com này cách nhà cũng không xa, Cổ Nhượng Ngu đơn giản thu thập một chút rồi chuẩn bị đi bộ qua đó, một tháng này buồn ở nhà sắp khiến cô ghen hông rồi, giờ phút này thì đối với cô ánh mặt trời bên ngoài cũng đã biến thành hưởng thụ.

Không biết Tường Trọng Lâm tại sao đột nhiên lại hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm? Cổ Nhượng Ngu vừa đi vừa suy tư, gần đây cũng không phải sinh nhật của ai, cũng không phải ngày gì quan trọng, sao bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện đi nhà hàng ăn cơm đâu? Cô lâm vào suy nghĩ, không phát hiện ra có một chiếc xe thương vụ màu đen vẫn luôn đi theo sau cô, mãi đến lúc tới chỗ rẽ vào ngã tư đường thì chiếc xe kia bỗng nhiên tăng tốc độ, mạnh mẽ ngừng lại trước mặt Cổ Nhượng Ngu.

Cổ Nhượng Ngu bị một tiếng phanh gấp làm hết hồn, nhìn chiếc xe hơi đen nhánh lẳng lẳng ngừng ở phía trước. Bằng trực giác, Cổ Nhượng Ngu biết người trên xe phỏng chừng là muốn tìm mình. Cổ Nhượng Ngu cũng không đi tiếp, cứ thế đứng ở tại chỗ, chờ trên xe người có động tác tiếp theo. Quả nhiên không bao lâu, có một nam nhân mặc vest từ ghế phụ đi đến trước mặt cô cung kính nói,

"Cố tiểu thư, lão gia nhà tôi muốn mời cô lên xe một lát."

"Lão gia nhà anh?" Cổ Nhượng Ngu rất có hứng thú nhắm nuốt mấy chữ này, "Hiện tại là xã hội phong kiến sao? Cái gì lão gia với không lão gia, thần kinh."

Người kia cũng không tức giận mà lập tức thay đổi một cách nói khác, "Ông chủ chúng tôi hy vọng thấy ngài."

Cổ Nhượng Ngu suy nghĩ một chút, khóe miệng kéo ra chút tươi cười, "Được, tôi đây đi qua đó."

Đáp ứng trực tiếp như vậy lại làm gã đàn ông mặc vest trước mặt ngẩn ra một chút, lúc này không phải là nên cảnh giác dò hỏi thân phận đối phương hay sao? Cứ thế mà sáng khoái đáp ứng rồi?

Cổ Nhượng Ngu lưu loát tiến lên, kéo cửa sau ra ngồi xuống.

Quả nhiên, người ngồi bên trong đúng là người mà cô đoán.

Thẩm Gia Duy.

Cổ Nhượng Ngu lên xe xong, Thẩm Gia Duy liền phân phó tài xế khởi động xe, cũng không nói rõ nơi đến. Cổ Nhượng Ngu cũng không hỏi, chỉ là sắc mặt trấn định ngồi ở đó.

"Lá gan của Cố tiểu thư thật khiến ta bội phục, khó trách lúc trước cô có thể lấy được chỗ cổ phần cuối cùng từ trên tay ta, con trai Tường Thâm có thể cưới cô cũng coi như là loại phúc khí a." Giọng cười ôn hậu vài tiếng, "Cô không sợ ta hạ độc thủ sao?"

"Nếu sợ thì tôi đã không lên xe, nói thật, đối với nhân phẩm của ngài thật đúng là tôi không thể tin tưởng, chẳng qua là tò mò muốn biết rốt cuộc ông muốn tìm tôi tới làm cái gì." Cổ Nhượng Ngu nhún vai, tỏ vẻ nhẹ nhàng bằng quơ.

Ý cười trên mặt Thẩm Gia Duy càng sâu, "Ta phát hiện con nhóc nhà cô thật thú vị a, đừng gấp, đợi chút tới sẽ tới nơi, ta từ từ nói với cô, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô."

Cổ Nhượng Ngu cứ thế tùy tiện lên xe, trong lòng cô không phải không có đoán đo gì, nhưng lại nghĩ đến những chuyện lúc trước lão gia hỏa này làm, liền cảm thấy lão tìm đến chính mình thì nhất định có mục đích gì đó, hơn nữa không phải là mục đích tốt đẹp gì. Giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho cô, đại khái Thẩm Gia Duy lại muốn gây ra chuyện xấu gì nhằm vào Tường gia, hoặc là Tường Trọng Lâm. Chuyện như vậy, cô không thể nào ngồi yên không nhìn đến. Lại nói, dù cho cô có cự tuyệt gấp mặt, Thẩm Gia Duy cũng sẽ không thấy đến mà vẫn lấy lễ tương đãi, nói không chừng còn có thể trực tiếp trói cô lại. Nhưng mà Tường Trọng Lâm hiện tại đợi người không thấy không biết có sốt ruột hay không, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cổ Nhượng Ngu cho rằng Thẩm Gia Duy sẽ đem cô đưa tới kho hàng cũ nát tối thui gì đó, sự thật chứng minh cô thật sự xem quá nhiều phim cảnh sát. Xe dừng lại ở gần một hẻm nhỏ đông người, chung quanh đều là quán rau hoặc là tiệm thịt, nếu không cũng là tiệm com nhỏ bàn ghế nhìn qua đầy dầu mỡ. Cổ Nhượng Ngu không rõ Thẩm Gia Duy mang cô đến đây có ý gì, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Thẩm Gia Duy đã tự mình xuống xe. Cổ Nhượng Ngu đành phải đi xuống theo.

Thẩm Gia Duy nhìn cảnh xung quanh lộn xộn bẩn thỉu cũng không hề lộ ra vẻ chán ghét, ngược lại có thần sắc hoài niệm. Tiếp theo, lão chống gậy chống đi về phía một toà nhà ở nhìn qua vô cùng cũ nát.

Cuối cùng, Thẩm Gia Duy dừng lại ở trước một tấm cửa sắt trên lầu bốn, trợ lý bên cạnh nhanh chóng móc ra một chiếc chìa khoá ri sắt, mở cửa ra.

Cổ Nhượng Ngu cho rằng đồ đạc bên trong cũng bị tro bụi bao trùm, cũ nát tan tành, nhưng ngoài dự đoán, đồ đạc bên trong tuy rằng không phải là mới nhưng lại được quét tước đến vô cùng sạch sẽ. Mặt đất vẫn là loại gạch hoa kiểu cũ.

Thẩm Gia Duy ngồi xuống sofa ngồi, ý bảo Cổ Nhượng Ngu cũng ngồi xuống, sau đó phát phát tay, để trợ lý đi ra khỏi cửa.

"Cố tiểu thư nhất định rất kỳ quái, ta vì sao lại muốn mang cô tới nơi như thế này." Thẩm Gia Duy vuốt ve chiếc ghế sofa đã lộ bông, cảm khái nói.

"Nói ra thật xấu hổ, lúc ấy ta chỉ là kẻ bán nghệ mua com, không có đại bản lĩnh gì, không thuê nổi căn phòng lớn, chỉ có thể ỳ khuất cô ấy cùng ta ở nơi này."

Cái từ "cô" này Thẩm Gia Duy không nói rõ, Cổ Nhượng Ngu cũng đoán được, là mẫu thân Tường Trọng Lâm, Hứa Thu Lâm.

"Nếu không phải Tường Thâm và cha cô ấy....." Thẩm Gia Duy không nói tiếp, nhưng thần sắc vẫn mù mịt như cũ.

"Theo ta được biết, ba Tường Trọng Lâm trước kia cũng là tiểu tử nghèo dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng." Đồng dạng đều là tiểu tử một nghèo hai trắng, năm đó Hứa lão nghĩ như thế nào mà nhất định phải đem nữ nhi gả cho Tường Thâm đâu?

"Hừ....." Thẩm Gia Duy nghe thấy Cổ Nhượng Ngu nói, bỗng nhiên phát một tiếng cười lạnh, "Cho nên nói ngu tầm ngu, mã tầm mã chính là để chỉ Hứa lão nhân với Tường Thâm đi, năm đó Tường Thâm còn làm công trong một cái xí nghiệp chẳng ai biết đến, vì muốn chiếm được một cái hạng mục chính phủ, làm chút thủ đoạn, không nghĩ tới lại được Hứa lão nhân nhìn trúng, bắt đầu có ý đầu tư vào hắn. Tường Thâm phát triển lớn mạnh xong lại cưới nữ nhi nhà mình, như vậy cũng không sợ hắn sẽ bán đứng chính mình, còn có thể giúp lão ổn định thế cục, có thể nói là nhất cử mấy tiện a."

Cố Nhục Ngu không nghĩ tới sự tình là cái dạng này, còn muốn mở miệng hỏi chút gì lại bị Thẩm Gia Duy ngắt lời.

"Cố tiểu thư, cô cũng biết hôm nay tôi tìm cô tới không phải là chỉ để nói chuyện phiếm, hiện tại tôi tới chuyện chuyện của chúng ta đi."

Dứt lời, Thẩm Gia Duy từ một bên lấy ra một phần tài liệu rất mỏng, ném lên mặt bàn trà bằng gỗ.

"Cô trước tiên hãy xem đi."

Cố Nhục Ngu chần chờ vươn tay lấy tài liệu kia, không biết sao cô có một loại dự cảm, đồ vật trước mắt là chiếc hộp Pandora, một khi mở ra, sẽ có thứ không thể khống chế chạy ra ngoài.

Thẩm Gia Duy nhìn ra cô phân vân, khẽ cười nói, "Không phải tài liệu bí mật cần phải giết cô diệt khẩu gì, Cố tiểu thư cứ yên tâm lớn mật xem đi."

Cố Nhục Ngu không đáp lại lời đùa của lão, chậm rãi mở ra, một bản kiểm tra DNA ánh vào mi mắt, trước kia tiếp nhận án từ Cố Nhục Ngu không hề hỏi gì chạm qua thứ này, tự nhiên biết phải xem thế nào, cô đơn giản quét hai mắt liền buông xuống, nỗ lực ổn định thanh âm, không để kinh hoàng của mình bị nghe ra,

"Ông có ý gì?"

Thẩm Gia Duy cảm thán nói, "Các cô gái lớn như cô mà có thể trấn định được như vậy cũng coi như hiếm thấy, ý tôi không phải rất rõ ràng sao? Chồng của cô, không phải con ruột của Tường Thâm!"

Tường Trọng Lâm đợi ở nhà ăn hồi lâu, Cố Nhục Ngu vẫn không đến, anh gọi mấy cuộc điện thoại đều không được. Chuyện này làm cho Tường Trọng Lâm bắt đầu bối rối, gọi điện thoại về nhà thì đi lại nói Cố Nhục Ngu đã sớm ra khỏi cửa, bây giờ đã qua hơn một giờ, cô có thể đi đâu? Tường Trọng Lâm phân phó Alex điều xuất cameras các nhà phụ cận, nhìn xem có thể tìm được hướng đi của Cố Nhục Ngu hay không.

Tường Trọng Lâm vuốt ve nhẫn kim cương chuẩn bị dùng để cầu hôn trong túi, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Rốt cuộc, Alex tra ra kết quả, nói cho anh biết Cố Nhục Ngu ngồi lên một chiếc xe hơi thương vụ màu đen, biển số xe điều tra ra là Thẩm Gia Duy.

Tường Trọng Lâm vừa nghe tin này lập tức không thể ngồi yên, Thẩm Gia Duy là người nào anh vẫn hiểu biết một ít, oán hận của lão đối với phụ thân, với Tường gia đã tới mức không thể ngừng, thủ đoạn của lão có thể nói là ùn ùn không dứt, A Ngu ngồi lên xe lão quả thực chính là đi vào ổ sói. Anh rửa thắm một tiếng ở trong lòng, oán trách Cố Nhục Ngu không biết báo với anh một tiếng đã lỡ mắng lên xe Thẩm Gia Duy, một mặt lại cực kỳ lo lắng cho an toàn của cô giờ phút này. Tường Trọng Lâm dường như là dùng đến tất cả các mối quan hệ có thể vận dụng, trong một giờ đầu tiên tìm được Cố Nhục Ngu.

"Làm sao tôi biết này thứ này có phải đồ giả hay không?"

"Đương nhiên, Cố tiểu thư cũng có thể đem nó coi như đồ giả, chẳng qua truyền thông bên ngoài cũng mặc kệ này nó là thật hay giả, một khi công bố, tất nhiên sẽ gây ra sóng to gió lớn a. Nhưng mà Tường Thâm tên kia biết được đứa con mình đặc ý nhất lại không phải con mình chỉ sợ là cũng đương trường tức chết đi." Như thế nghĩ đến hình ảnh như vậy làm lão cảm thấy sung sướng, Thẩm Gia Duy lộ ra vẻ cao hứng.

"Ý của ông là Hứa Thu Lâm cho ông ấy đội nón xanh?"

Cố Nhục Ngu cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, còn phải ra về trấn định ở cùng Thẩm Gia Duy chu toàn, nếu đây là sự thật, vậy Tường Trọng Lâm..... Một người nam nhân tâm cao khí ngạo như vậy, sẽ ra sao đây? cô không dám tưởng tượng.

"Thu Lâm căn bản không biết chuyện này, là Lâm thím luôn chiều cổ Thu Lâm nhiều năm khi đó cô ấy sinh hạ hài tử xong trộm đổi đứa nhỏ, đứa bé con trai ruột của Tường Thâm sinh hạ không bao lâu liền chết mất."

Cố Nhục Ngu không dám tin tưởng nhìn Thẩm Gia Duy, chuyện hoang đường như vậy, sao có thể xảy ra trong đời thực chứ?

"Tóm lại, mặc kệ cô có tin hay không, sự thật đã bày hết ra đây. Tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, phải xem Cố tiểu thư có."

"Ông muốn làm gì?"

Thẩm Gia Duy thông thả ung dung lấy từ trong túi ra một cái USB, đưa cho Cố Nhục Ngu,

"Thứ này, cắm vào máy tính của Tường Trọng Lâm, sau khi chấm dứt chương trình thì đưa cho ta là được. Ta cũng không sợ nói cho cô, cái này giúp ta lấy được một ít số liệu trung tâm của Tường thị, nói cách khác, lại có một tin tức đội đăng báo."

"Đề tiện!" Cố Nhục Ngu nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng bài nói ra hai chữ này.

Thẩm Gia Duy vẻ mặt không sao cả, "Tương lai Tường gia nằm trong tay cô, Cố tiểu thư, cô cứ suy nghĩ cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Lúc nhận được điện thoại từ Tường Trọng Lâm cô đã đứng ở đầu đường mờ mịt xong một trận, trong lòng bàn tay nắm USB đã ra chút mồ hôi,

Một lát sau Tường Trọng Lâm lái xe tới chỗ cô, sốt ruột xem xét, sợ có cái gì sơ xuất.

"Thẩm Gia Duy đưa em đi? Lão đã nói cái gì?"

Cố Nhược Ngu nhìn anh nhủi chặt mí, vẻ mặt lo lắng vội vàng, nói như thế nào cũng không nói nên lời, cô cho rằng bản thân có thể không chịu được uy hiếp nói ra tình hình thực tế, sau đó giống chính cô nói vậy, có chuyện gì mọi người có thể cùng nhau giải quyết. Nhưng trên thực tế, lúc mọi chuyện xảy ra trên người cô, cô mới cảm thấy nói ra không phải dễ dàng như vậy.

"Lão..... Lão nói chuyện quá khứ của lão với cha anh."

"Chỉ có vậy?" Tường Trọng Lâm nghi hoặc, Thẩm Gia Duy cũng không phải là kẻ dễ buông tha, sao có thể mất công đưa cô đi chỉ để nói chuyện cũ?

"Lão nói chuyện này chuyện kia, à, lão còn nói sẽ nhắm vào công ty gì đó..... Muốn em nhắc nhở anh." Cố Nhược Ngu lược bỏ phần quan trọng nhất. "Thôi, lão cũng không làm chuyện gì quá đáng với em. Đúng rồi, hôm nay sao anh bỗng nhiên lại hẹn em đi ra ngoài à?"

Bị Cố Nhược Ngu dòi đề tài, Tường Trọng Lâm mới nhớ tới dự định lúc trước, nhưng hiện tại thời gian đã quá, hẹn với bên kia cũng hủy bỏ.

"Không có gì, chỉ là nhớ ra đã lâu chúng ta không đi ra ngoài ăn cơm."

Cố Nhược Ngu híp mắt hoài nghi nhìn anh, "Khi nào thì anh bắt đầu để bụng loại chuyện này?"

Tường Trọng Lâm có chút quần bách, giả vờ ho khan vài tiếng, "Lên xe đi, tóm lại, đi về rồi lại nói."

Đọc đường Cố Nhược Ngu hiếm hoi trầm mặc, trong lòng còn nghĩ vừa đoạn đối thoại vừa rồi với Thẩm Gia Duy, chuyện này phải xử lý như thế nào, thật sự thực khó giải quyết, chẳng lẽ thật sự muốn nói cho anh biết tình hình thực tế sao? Cố Nhược Ngu ghé mắt nhìn Tường Trọng Lâm, hồi tưởng lại con đường hai người đi tới cho đến bây giờ, nhìn như hào môn cường cường liên hợp, cuộc sống hạnh phúc của công chúa và hoàng tử, kỳ thật hai bên đều ở giữa gấp ghềnh mà không ngừng trưởng thành, tình cảm cũng chậm rãi trở nên thành thực. Cô vốn tưởng rằng bản thân gặp phải vấn đề này thì nhất định sẽ không phạm phải cùng một sai lầm với Tường Trọng Lâm, cho dù có đại sự gì xảy ra thì cũng không miễn cưỡng một người gánh vác, nói ra còn có thể tránh khỏi hiểu lầm. Chẳng qua, hiển nhiên cô đã nghĩ quá hay, khi chỉ trích người khác luôn có thể đồng đặc nói đạo lý, nhưng người dù sao cũng là người, có cảm tình, có cảm xúc, đôi khi không thể khống chế mà có thể làm ra hành vi gì đó.

Cô biết, bản thân đang hèn nhất lui về phía sau.

Tường Trọng Lâm thấy cô một đường không nói lời nào, đờ khuôn mặt, tưởng rằng đã muộn nên có đôi lời. Liền đỡ dành,

"Về sau em có thấy lão cũng cần để ý, đi đường vòng tránh khỏi là được."

"Anh không lo lắng sao?" Cố Nhược Ngu hỏi, "Cả ngày lão đều như hồ rình mò nhìn chằm chằm trong công ty anh."

Tường Trọng Lâm không sao cả, cười, "Anh lo lắng cũng không có cách nào, có điều, lão sao sẽ dễ dàng đánh sập đế quốc thương nghiệp có mạng lưới quan hệ đông đảo như vậy, cái gọi là rút dây động rừng, Thẩm Gia Duy lão sẽ không thể không suy xét những thứ này."

"Nếu, anh không còn công ty thì sẽ thế nào?" cô hỏi dò.

"Ừm....." Anh lăm bọ suy nghĩ một chút, "Vậy chỉ có thể dựa vào em nuôi anh rồi." Tường Trọng Lâm hiếm khi nói được câu đùa.

"Nếu chỉ là như vậy còn tốt." Cố Nhược Ngu nhỏ giọng lẩm bẩm

Bởi vì xảy ra chuyện Thẩm Gia Duy nên tiết mục Tường Trọng Lâm an bài lúc trước cũng chỉ có thể lùi về sau, hai người ở bên ngoài tùy tiện chọn một nhà hàng ăn cơm rồi về nhà. Cố Nhược Ngu vẫn luôn tâm thần không yên, trong lòng nghĩ hay là dứt khoát nói cho anh đi, nhưng mà.....

Tuy rằng ngoài miệng chưa nói, Tường Trọng Lâm vẫn rất đề ý địa vị tuyệt đối của bản thân trong nhà, cho dù là cách đối đãi Tường Thúc Dương trước sau có chỗ bất đồng, đó cũng là dựa trên sự khoan dung của người thừa kế chân chính của Tường gia đối với đứa em trai là con riêng, nếu anh biết chính mình có khả năng thậm chí không phải con trai Tường Thâm, loại tâm tình này hẳn là không thể miêu tả đi. Thế nhưng muốn bắt công ty đi đổi lấy bí mật này sao? Cố Nhược Ngu không biết nữa. Nói rõ ra là Thẩm Gia Duy đang áp chế cô, kỳ thật lão rõ ràng có thể trực tiếp giữ ra bí mật này với Tường gia phụ tử, cần gì phải thông qua cô đâu?

Cố Nhược Ngu tâm loạn như ma, vì tránh đề lộ trước mặt Tường Trọng Lâm, cô dứt khoát ngồi tại phòng trẻ con của Đa Đa không đi ra ngoài. Đa Đa thật là phái lạc quan, dù sao cũng không biết gì, an tĩnh mở to mắt nhìn mẹ mình đang buồn rầu.

Cố Nhược Ngu thờ dài, đem Đa Đa ôm vào trong ngực, "Con mới là hạnh phúc nhất a, cái gì cũng không biết thật là tốt."

Đa Đa không rõ nguyên do phun phèo phèo, làm Cố Nhược Ngu cười khúc khích.

Lúc Cố Nhược Ngu trở về phòng, Tường Trọng Lâm đang đứng trước gương dài cời nút tay áo, đại khái là định đi phòng tắm rửa, nhìn từ sau lưng, thân người anh rất cao lớn, thể cho nên có thể đem cô hoàn toàn che chắn phía sau người, vai anh dường như là bức tường có thể vì cô che mưa chắn gió, vĩnh viễn cũng sẽ không bị phá hủy, cho cô yên tâm dựa vào. Cho dù phía trước hai người từng có hiểu lầm hoặc là một ít nhấp nhò, nhưng cô chưa bao giờ hoài nghi ý thức trách nhiệm của người nam nhân này, anh là một cây đại thụ, bảo hộ người nhà, bảo hộ cô, bảo hộ hết thảy, trăm việc vô ngữ, lại vĩnh viễn kiên cố đáng tin cậy.

Anh tốt như vậy, sao lại nhận được loại kết quả này!?

Cố Nhược Ngu cảm thấy mũi mình đau xót, nhanh chóng nhịn xuống nước mắt sắp tràn ra hốc mắt, liều mạng chớp mắt vài cái để sương mù trong mắt tan đi.

Cô im ắng đi qua, vươn tay ôm vòng lấy vòng eo mạnh mẽ của Tường Trọng Lâm, đưa mặt dán lên lưng anh, nhưng một câu cũng không nói.

Tường Trọng Lâm đang nghĩ sự tình, không chú ý tới Cố Nhược Ngu đã đi vào phòng, mãi đến khi cánh tay mảnh khảnh của cô ôm vòng lấy anh, anh mới kinh ngạc phát hiện sự có mặt của cô. Đối với Cố Nhược Ngu chủ động như vậy, Tường Trọng Lâm có chút thụ sủng nhược kinh, lâu như vậy đây là lần đầu tiên cô chủ động làm ra động tác ôn nhu như này,

"Làm sao vậy?" Nhận thấy cảm xúc hình như có chút bất an của cô, Tường Trọng Lâm hạ thấp thanh âm ôn nhu dò hỏi.

Cố Nhược Ngu vẫn không ngẩng đầu, đem mặt chôn ở trong quần áo anh, thanh âm rầu rĩ nói, "Không có gì, muốn ôm anh thôi."

Tường Trọng Lâm có chút buồn cười, nhẹ nhàng xoay người ôm cô vào trong lòng ngực, vuốt tóc cô, "Hôm nay em rất kỳ quái, rốt cuộc làm sao vậy?"

"Em muốn hỏi anh một vấn đề."

"Ừ?"

"Anh cảm thấy đối với anh mà nói thân phận quan trọng nhất là gì?"

"Thân phận?" Tưởng Trọng Lâm tựa hồ không có hiểu rõ ý cô, lộ ra vẻ mê mang.

"Tỷ như nói, người thừa kế Tưởng gia, người quyết sách của công ty, một người luôn có rất nhiều loại thân phận, anh đề ý nhất là cái thân phận nào?"

Tưởng Trọng Lâm nghĩ nghĩ, "Đại khái là chồng của em và ba của Đa Đa đi."

Cố Nhượng Ngu sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn anh,

Tưởng Trọng Lâm nhẹ nhàng cọ xuống mũi cô, nghiêm túc nói, "Lúc không có hai người, những cái đó với anh quả thật rất quan trọng. Giống như ngay từ đầu anh đã không thích Thúc Dương ấy, anh cảm thấy sự tồn tại của nó nhắc nhở anh rất nhiều chuyện không thể không kể, anh cảm thấy nó không xứng được ở trong cái nhà này, đương nhiên, anh cũng sợ hãi phụ thân quá chú ý đến nó sẽ tổn hại đến lợi ích của anh."

Tưởng Trọng Lâm lâm vào hồi ức, chậm rãi nói, "Lúc ấy, đối với bản thân mình anh có yêu cầu rất cao, chuyện này đại khái là thứ duy nhất anh có thể chấp nhận, mặc kệ là để được phụ thân coi trọng cũng được, có được công ty cũng được, vào lúc cái gì cũng không có thì những thứ này đối với anh thật sự rất quan trọng, bởi vì trừ bỏ bọn họ anh không thấy ý nghĩa tồn tại của mình."

Cố Nhượng Ngu muốn nói cái gì, lại bị Tưởng Trọng Lâm ngắt ngang, ôm chặt cô tự mình nói tiếp,

"Hiện tại không giống vậy, có em, có Đa Đa, liền có gia đình. Có hai người rồi, những thứ khác đối với anh liền không quan trọng như vậy nữa. A Ngu, anh đang nghiêm túc, có thể cười được em nhất định là do anh may mắn."

Ánh mắt anh thâm thúy lại an tĩnh, Cố Nhượng Ngu giống như cứ như vậy rơi vào trong.

"Bọn họ nói anh là người máy chỉ biết làm việc không có tình cảm, anh cảm thấy nhất định em là thiên sứ được phái tới cứu vớt anh."

Cố Nhượng Ngu nỉ da gà, giận dữ nói, "Cái gì mà thiên sứ, thật buồn nôn, anh cho rằng anh đang diễn phim thần tượng sao, em mới không có ngốc như vậy."

Tưởng Trọng Lâm cười khề, liền biết cô nghiêm túc cũng không quá vài giây, xoa xoa mái tóc đen mượt mà của cô, "Được rồi, anh cũng không biết hình dung như thế nào, từ ngữ của anh có hạn, em hiểu ý anh thì tốt rồi."

"Chẳng lẽ mấy thứ kia anh cũng không để bụng tí nào sao?"

"Sao bỗng nhiên nói chuyện này? Có phải hay không lúc trước Thẩm Gia Duy dọa tới em rồi?" Anh cho rằng Thẩm Gia Duy muốn gặp mặt cô nguyên nhân đại khái là muốn truyền đạt lại một ít uy hiếp đi. "Không sao, lão cũng không dễ dàng động tới công ty như vậy."

Coi chừng Nhượng Ngu vẫn một vẻ không thể trút được gánh nặng, Tưởng Trọng Lâm còn nói thêm, "Cho dù công ty thật sự có chuyện gì cũng không sao, hai người quan trọng nhất, chỉ cần có hai người ở đây là tốt rồi."

Cố Nhượng Ngu cảm thấy trái tim bị một bàn tay mềm mại cầm lấy, không thể động đậy, rốt cuộc là ai dạy đại băng sơn này nói lời lừa tình như vậy a! Khiến cho cô cũng sắp không khống chế được rồi.

"Ừm, em tin tưởng anh." Cố Nhượng Ngu nhìn anh cười rộ lên, trong lòng âm thầm có chủ ý.

Buổi tối, Tưởng Trọng Lâm ngủ say xong, Cố Nhượng Ngu lặng lẽ xoay người xuống giường, đi tới thư phòng, chỉ chớp lát, liền nghe được tiếng máy tính khởi động.

Tưởng Trọng Lâm tỉnh dậy thì Cố Nhượng Ngu đã không ở trên giường, trong lòng anh có chút hốt hoảng, vội vàng đứng dậy tìm người. Mới phát hiện Cố Nhượng Ngu cùng Đa Đa ở trong phòng chơi rất vui vẻ.

Từ lúc bắt đầu không thích ứng, đến lúc sau chậm rãi học tập, Cố Nhượng Ngu đã bắt đầu học được cách làm một người mẹ nên làm, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện một vài sai lầm, nhưng nói tóm lại, cô đã có thể trở thành người mẹ có tư cách. Tưởng Trọng Lâm đi đến cửa phòng vừa lúc thấy Cố Nhượng Ngu đang cho Đa Đa uống sữa, trước tiên lấy một ít nhò lên mua bàn tay thứ độ ẩm, sau đó mới cho Đa Đa uống, toàn bộ động tác trở nên tương đối thuần thục, Tưởng Trọng Lâm không tự giác giãn gương mặt.

"Sao hôm nay thức dậy sớm như vậy?"

"Bởi vì tâm hữu linh tê đó, buổi sáng em cảm thấy Đa Đa đang kêu em, em liền tới đây." Cố Nhượng Ngu giải thích nói.

Tưởng Trọng Lâm rõ ràng không tin, "Đa Đa mới bao lớn a, sao có thể gọi người?"

"Tuy rằng ngoài miệng con không kêu, trong lòng cũng đang gọi mẹ ơi, khẳng định!" Cố Nhượng Ngu không cam lòng cãi lại, Tưởng Trọng Lâm đối với loại quỷ biện này của cô không có cách nào, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Cố Nhượng Ngu chờ Tưởng Trọng Lâm đi làm xong, cắm USB ra cửa, tới một địa chỉ Thẩm Gia Duy định sẵn, giao USB cho một trợ lý chờ ở đó.

"Chuyện ông chủ các người đáp ứng sẽ làm được sao?" Trước khi giao đồ Cố Nhượng Ngu không yên tâm muốn xác nhận.

Trợ lý không có biểu tình gì, máy móc trả lời, "Thẩm tiên sinh nói Cố tiểu thư có thể yên tâm."

"Vậy là tốt rồi."

Bên chỗ Thẩm Gia Duy.

Niềm hưng phấn sau khi nhận được USB khó có thể nói nên lời, cầm lấy USB nho nhỏ đi qua đi lại trong phòng khách,

"Ha ha, kể sách này quả nhiên không tồi, nếu trực tiếp nói với Tường Thâm chỉ sợ sẽ uống công chuẩn bị, có thể tiếp cận Tường Trọng Lâm mà không khiến nó hoài nghi vẫn là Cổ Nhục Ngu. Như vậy, Tường thị hiện tại chính là của ta." Thâm Gia Duy thay đổi vẻ mặt, cười đến âm trầm.

"A Khang, đem tư liệu lúc trước đưa cho truyền thông."

Người trợ lý bị gọi vào hơi do dự, "Nhưng mà, Thâm tiên sinh không phải đã nói....."

Lời còn chưa dứt lời đã bị tiếng cười của Thâm Gia Duy ngắt ngang, "A Khang cậu quả nhiên vẫn là hậu sinh a, cậu phải biết rằng muốn làm chuyện lớn thì phải đập lên đỉnh đầu kẻ khác, chữ tín này có đôi khi không cần thiết."

Cổ Nhục Ngu đi ra khỏi đó thì trực tiếp đi tới biệt thự nơi Tường Thâm an dưỡng.

Tường Thâm thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới người con dâu này lại một mình tới đây gặp ông, còn nói là có chuyện quan trọng. Kỳ thật ở trong mắt Tường Thâm, nữ nhân đều giống nhau, đều là món hàng phụ thuộc vào nam nhân mà thôi, Tường Trọng Lâm không cưới cô, cũng có thể cưới nữ nhân khác, có điều hiện tại cuộc sống của hai đứa cũng không tồi, cũng cho Tường gia có thêm tôn tử, đối với cô con dâu này tóm lại ông vẫn vừa lòng.

"Ba ba, hôm nay con tới là có chuyện tương đối quan trọng muốn nói cho ba." Cổ Nhục Ngu đoan chính ngồi trên sô pha, trình trọng nói với Tường phụ.

"Nói xem nào."

"Mấy ngày hôm trước, một người tên Thâm Gia Duy tới tìm con."

Vừa nghe đến cái tên này, Tường phụ vốn đang tươi cười lập tức thần sắc đại biến, "Hắn tìm con làm cái gì?"

Cổ Nhục Ngu đương nhiên không thể nói lão vạch trần quá khứ ân oán tình thù của cách người ra rồi, "Lão muốn tạo tin tức giả, khiến nội bộ Tường thị náo động."

"Tin tức giả? Tin gì?"

"Ông ta chuẩn bị tuyên bố với truyền thông, Trọng Lâm không phải là thân sinh nhi tử của ngài."

Tường Thâm đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha ha nói, "Sao có thể, Trọng Lâm là ta nhìn nó sinh ra, Thâm Gia Duy hắn cũng quá mức qua loa đi."

"Tuy rằng không biết ông ta nói có phải thật sự định làm như vậy hay không, con cảm thấy chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước một chút."

Tường Thâm rất có hứng thú nhìn Cổ Nhục Ngu, "Con cảm thấy nên làm gì bây giờ?"

"Con muốn từ chỗ ba lấy vài thứ, đi làm giám định DNA, đến lúc đó nếu là ông ta có đem ra thứ gì gì giả bộ xét nghiệm ADN, chúng ta cũng có thể phản kích."

Tường Thâm nghe xong lời Cổ Nhục Ngu nói, không tỏ ý kiến, đối với ông mà nói làm loại chuyện này mà bị người khác biết, mặc kệ đó là thật hay giả thì cũng là chuyện vô cùng mất mặt.

"Trọng Lâm ưu tú tu như vậy sao có thể không phải là con trai ba chứ, nhưng mà Thâm Gia Duy lúc trước có thể làm ra những chuyện kia, vạn nhất lần này ông ta thật sự làm như vậy, mặc kệ đối công ty hay với Trọng Lâm đều không tốt, nếu trong tay chúng ta có tư liệu thật sự thì cũng không sợ Thâm Gia Duy bịa đặt với giới truyền thông."

Cú vỗ mông ngựa này không dấu vết, trong lòng Tường Thâm cũng cực kỳ thoải mái, liền đáp ứng đề nghị của Cổ Nhục Ngu.

"Như vậy cũng được, ta xem xem kẻ nào dám nói trước mặt ta."

Cổ Nhục Ngu cầm ít tóc buổi sáng cô lấy từ gối đầu Tường Trọng Lâm cùng với tóc của Tường Thâm, tới một phòng giám định chính quy mà chính mình thường hay liên hệ, dặn dò bằng hữu một phen, yêu cầu anh ta nhất định phải nghiêm túc bảo mật. Làm xong mọi sự, sắc trời sớm đã tối sẫm, về nhà tới nhà thì Tường Trọng Lâm đã đang ôm Đa Đa chơi đùa trên sô pha.

Nhìn thấy Cổ Nhục Ngu trở về, anh đưa con trai cho bảo mẫu, đi tới quan tâm nói, "Hôm nay em đi đâu vậy? Về muộn như thế?"

Cổ Nhục Ngu nhìn anh, "Em có lời muốn nói với anh."

Cổ Nhục Ngu có vẻ cực kỳ nghiêm túc, Tường Trọng Lâm không rõ nguyên do, vẫn đi theo cô đến thư phòng trên lầu.

"Rốt cuộc chuyện gì mà thần bí như vậy?"

"Kỳ thật ngày hôm đó Thâm Gia Duy tìm em không chỉ nói những lời này nọ, ông ta còn nói cho em một việc."

Tường Trọng Lâm nghe thấy tên Thâm Gia Duy, đột nhiên thấy sự tình không ổn, "Ông ta nói gì?"

"Ông ta nói....." Cổ Nhục Ngu hơi do dự, "Ông ta nói anh không phải con ruột của ba anh."

Cổ Nhục Ngu sau đó kỹ càng tỉ mỉ nói tình huống cùng ngày, cũng đem chuyện USB nói cho anh, Tường Trọng Lâm phản ứng đầu tiên là hỏi cô USB đi đâu rồi. Cổ Nhục Ngu hài hước nói, "Anh cho rằng em thật sự có thể đem nó cắm vào máy tính của anh sao?"

Tường Trọng Lâm biết được toàn bộ mọi chuyện rồi, trầm ngâm thật lâu, "Đề anh bình tĩnh một chút trước đã."

Cổ Nhục Ngu nhanh chóng kéo anh lại, "Anh không cần bình tĩnh một chút, em đã lấy được mẫu của anh và ba, đưa đến nơi đáng tin cậy làm giám định, kết quả lập tức sẽ có. Anh tin tưởng em, loại người như Thâm Gia Duy này chẳng qua là muốn dùng thủ đoạn lừa gạt đạt được chỗ tốt mà thôi. Anh phải tin chính anh."

Tường Trọng Lâm có chút kinh ngạc nhìn cô, lại nghe cô nói, "Mặc kệ anh là ai, cũng là ba của Đa Đa, cũng là... chồng của em."

Biết loại chuyện này rồi, nói không có phản ứng là không thể nào, Cổ Nhục Ngu rõ ràng cảm giác được suốt một buổi tối trạng thái Tường Trọng Lâm đều không thích hợp, nhưng lại cưỡng ép bản thân tỏ vẻ thật sự không sao cả ở trước mặt cô, Cổ Nhục Ngu nhìn mà đau lòng, người nam nhân này mặc kệ là khi nào thì cũng vẫn là như vậy a.

Buổi tối nay, Tường Trọng Lâm không thể ngủ, anh suy nghĩ rất nhiều chuyện, chỉ cần tưởng tượng đến khả năng bản thân anh không phải con cái Tường gia, thì từ trong lòng anh lại lan tràn ra một loại cảm giác bất lực cùng mê mang, như vậy những chuyện lúc trước anh có tư cách gì đi so đo đâu?

Sáng ngày hôm sau, Cổ Nhược Ngu liền nhận được điện thoại từ sở giám định, cô nhận được điện thoại thì liền đặt điện thoại lên bàn, ấn loa ngoài,

"Cổ tiểu thư, kết quả đã có rồi, độ xứng đôi là 98.62%, xác nhận quan hệ con ruột. Hôm nào đưa báo cáo tới nhà cô."

Cổ Nhược Ngu nhìn ra được tới, trên mặt Tường Trọng Lâm không có phản ứng gì lớn, trong lòng rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra,

"Cho nên em mới nói, lão gia hòa Thẩm Gia Duy không có hảo ý chỉ muốn dùng loại phương pháp này tới đả kích cha con hai người, nhân cơ hội cướp đi công ty."

Tường Trọng Lâm nhìn đáng vẻ cô lòng đầy căm phẫn, trong lòng có chút mềm, "Không sao, anh có biện pháp."

"Anh có biện pháp?"

"Ông ta không phải muốn phát tin tức sao? Để cho ông ta phát đi, thuận tiện giúp chúng ta quảng cáo, đúng lúc sắp khai trương khu nghỉ dưỡng."

Sự thật chứng minh, Thẩm Gia Duy quả nhiên không phải kẻ tốt đẹp gì, tới ngày thứ hai, các tờ báo chí lớn tranh nhau đăng tin hư hư thực thực rằng người thừa kế của Tường thị không phải con ruột, tạo thành ảnh hưởng nhất định trong phạm vi toàn thành phố.

Nhưng tới ngày thứ ba, tiêu đề tin tức liền biến thành "Cạnh tranh khốc liệt trong giới! Vì muốn đánh bại đối thủ mà không từ thủ đoạn!" Nội dung là Tường thị công bố với truyền thông báo cáo giám định, đồng thời chỉ ra chuyện lần này là do công ty đối thủ gây ra, mục đích là để đả kích khu nghỉ dưỡng sắp khai trương ở gần Lệ Sơn. Tuy rằng tin tức không chỉ ra kẻ đứng phía sau màn, nhưng nói có sách mách có chứng, khiến công chúng tin tưởng đây là một vụ cạnh tranh trong giới, kéo theo đó là sự chú ý đối với khu nghỉ dưỡng sắp khai trương. Tường thị quyết định cuối tuần này cử hành nghi thức khai mạc, giảm giá một nửa, độ chú ý liên tục tăng cao.

Bên chỗ Thẩm Gia Duy, lão lấy được USB chuẩn bị lấy số liệu bên trong ra, vừa mới kết nối vào máy tính mới phát hiện bên trong có chương trình tự hủy. Thẩm Gia Duy đại hận bị một nha đầu lừa gạt, tạm thời không thể động đậy. Tường Trọng Lâm không biết bằng cách nào biết được tình hình công ty mẹ ở Mỹ, đang tiến hành thu mua ác ý, Thẩm Gia Duy không thể không chạy về Mỹ trước xử lý đại sự của công ty.

Ngày khai trương khu nghỉ dưỡng, Cổ Nhược Ngu cũng được mời, sau khi tiến hành nghi thức cắt băng xong Tường Trọng Lâm vội vàng xã giao, Cổ Nhược Ngu liền một người ở trong khách sạn đi dạo, không lâu sau có một nhân viên đi tới, nói với cô Tường Trọng Lâm đang ở hoa viên nhỏ phía sau chờ cô. Cô nghi hoặc đi vào hoa viên nhỏ mà nhân viên đó chỉ, phát hiện Tường Trọng Lâm đang mỉm cười đứng đó.

Cổ Nhược Ngu không hiểu chuyện gì, đi qua, "Không phải anh đang ở đằng trước chào hỏi những người đó sao, sao lại rảnh rỗi tới đây? Tìm em làm gì?"

Tường Trọng Lâm không trả lời cô, ngược lại trình trọng quỳ một gối xuống đất,

Cổ Nhược Ngu bị dọa sợ, một câu cũng không nói nên lời, đã bị Tường Trọng Lâm nắm lấy tay,

"Cổ Nhược Ngu tiểu thư, em có thể gả cho anh không?" Ngay sau đó lấy từ trong túi ra nhẫn kim cương đã chuẩn bị sẵn.

Lần trước kết hôn dùng nhẫn kim cương do trợ lý đi chọn, mà cái này, là chính anh đi đến cửa hàng, nghiêm túc chọn lựa.

Cổ Nhược Ngu giật giật khoé miệng, không biết là muốn khóc hay là muốn cười, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Tường Trọng Lâm rút tay về.

"Em cự tuyệt."

Tường Trọng Lâm bị ba chữ này làm cho ngây ngốc, anh không biết là có chỗ nào không đúng, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống cả lên.

Cổ Nhược Ngu nhìn đáng vẻ anh, rốt cuộc cười rộ lên.

Tường Trọng Lâm có ngốc thì cũng biết Cổ Nhược Ngu đang cố ý, tức giận kéo tay cô sang, cường ngạnh đeo nhẫn lên.

"Có đồng ý hay không cũng chỉ có thể như vậy."

Cổ Nhược Ngu duỗi bàn tay, hài hước nói, "Sao trông viên lần này so với lần trước nhỏ một chút, xem anh có thành ý như vậy, em liền miễn cưỡng tiếp nhận vậy. Nhưng mà, em còn phải nói với anh một câu, cái nhẫn này anh phí công rồi."

"Có ý gì?"

"Chúng ta còn chưa ly hôn, sao có thể yêu cầu kết hôn lại chứ?"

"....." Tường Trọng Lâm ngơ ngẩn.

"Anh không nhớ rõ lúc em ký thỏa thuận đã có mang Đa Đa gần ba tháng sao? Thỏa thuận ly hôn cho phụ nữ trong thai không được tính, mù pháp luật." Nói xong, Cổ Nhược Ngu còn hơi tò vò ghét bỏ lắc đầu, nhấc tay về, nháy nhót rời khỏi.

Lời cuối sách

"Này, Cổ đại tiểu thư, cô rốt cuộc muốn làm gì a? Bắt tôi làm xét nghiệm, lại không cho nói kết quả."

"Tóm lại ngày mai anh chỉ cần làm theo lời tôi nói là được, còn kết quả thật sự ra sao, anh cứ trực tiếp chuyển phát nhanh cho tôi."

"Cô thật khó hầu hạ! Đêm nay tôi còn phải về nhà cùng ăn cơm với vợ a!"

"Bớt một ngày sự tỷ sẽ không trách tội anh, cứ thế đi, chào." Nói xong, Cổ Nhược Ngu cúp điện thoại.

Một tuần sau, hoa viên Tường trạch.

Cố Nhực Ngu cảm cái phong bì lớn còn chưa mở, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lấy một cái bật lửa ra, châm lửa vào phong thư.

Kỳ thật, có những thứ thật sự không quan trọng đến mức đó.

Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Phiên ngoại

Tất cả mọi chuyện đều đã trần ai lạc định*, cuộc sống của Cố Nhực Ngu và Tường Trọng Lâm trở về chính quy. Cố Nhực Ngu một lần nữa bắt đầu công việc luật sư tại Văn Phòng, trong công ty Tường Trọng Lâm cũng hết thấy bình thường, nhìn như cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn đang ở chậm rãi bắt đầu, mà trên thực tế...

*trần ai lạc định: bụi trần rơi xuống, ám chỉ khi mọi chuyện đã kết thúc.

"Tường Tri! Vì sao hôm nay con lại không đi đi học?"

Cố Nhực Ngu nhận được tin nhắn từ giáo viên xong liền vội vàng về đến nhà, quả nhiên, bạn nhỏ Tường Tri hẳn là đang học lớp ba tiểu học lại trốn học. Giờ phút này, cậu đang nhàn nhả ngồi ở trên ghế xoay trong thư phòng của lão cha, mở một quyển sách bìa cứng so với mặt cậu còn to hơn nhiều.

Nhìn mẫu thân đại nhân đang trong cơn giận dữ, bạn nhỏ Tường quyết định vì chính mình cải lại.

"Trường học không thú vị, cho nên con không muốn đi."

"Không thú vị?" Cố Nhực Ngu nghe thấy mấy chữ này, mày liễu dựng ngược lên, "Mặc kệ có thú vị hay không, con đều phải đi học cho mẹ, con hiện tại là học sinh tiểu học, nên làm chuyện của học sinh tiểu học."

"Nhưng mà, mẹ ơi," Tường Tri ngẩng khuôn mặt nhỏ sạch sẽ trắng nõn của mình lên, nhìn mẫu thân đại nhân tức giận, "Những thứ trong trường học con đều đã biết, hơn nữa....." Hơn nữa sẽ có rất nhiều người nhằm chán ghét sách giáo khoa của con, về lên sách của con, dùng mực nước ném vào quần áo con.

"Hơn nữa cái gì?"

"Không, không có gì." Cậu cảm thấy những chuyện nhằm chán ghét đó không cần thiết phải giải thích rõ ràng.

Lại là không có gì! Trời biết Cố Nhực Ngu chán ghét ba chữ này bao nhiêu, hai cha con này quả nhiên là thân sinh, ngay cả khẩu khí nói chuyện cũng không khác nhau, ba chữ "Không có gì" này là châm ngôn nhân sinh của nam nhân Tường gia các người sao!

Đề tay lên thái dương sắp nổi gân xanh, Cố Nhực Ngu cảm thấy bản thân vẫn cần phải nỗ lực làm người mẹ hiền lành, "Con có thể ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, nhưng sau hai ngày con phải đi học, con cần tiếp xúc nhiều với các bạn nhỏ khác biết không? Đừng chỉ một mình một góc, các bạn nữ cùng lớp khẳng định không thích chơi với con."

Tường Tri nhăn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc tự hỏi, các bạn nữ? Là nói đến những sinh vật cả ngày sẽ vây quanh cậu nói này nói kia ríu rít? Cậu nhưng thật hy vọng các cô bé ấy có thể đừng tới gần chính mình. Thật sự là quá ồn.

"Đứng rồi," Cố Nhực Ngu nghĩ ra cái gì như muốn tuyên cáo với con trai, "Từ cuối tuần này, Nhạc Nhạc nhà bác Nhực Sầm sẽ chuyển tới trường con, đến lúc đó để cô bé ở nhà ta một thời gian, như vậy các con có thể cùng nhau đi học." Cố Nhực Ngu chỉ lo tự mình nói, hoàn toàn xem nhẹ về mặt hoảng sợ của con trai.

Cố Nhạc Nhạc? Cái đứa mà mỗi lần mình nhìn thấy nó thì đều là cả người bần thủ giống như con khi lần bùn? Cái đứa rõ ràng so với cậu nhỏ hơn ba tháng lại còn luôn tự xưng tỷ tỷ muốn bảo vệ hần?

Đây mới là ác mộng!

Lúc Tường Tri được tầm bốn tuổi, Cố Nhực Sầm quyết định ly hôn trường phu. Cố Nhực Ngu cảm thấy kinh ngạc, rốt cuộc Cố Nhực Sầm đã từng trải qua những chuyện như vậy cuối cùng cũng khoan dung hần. Theo như Cố Nhực Sầm nói thì,

"Chỉ hy vọng thời gian về sau có thể vì bản thân mà sống, A Ngu."

Cô dọn ra khỏi biệt thự cao cấp từng ở, sống trong một tiểu khu bình thường, bởi vì ở nhà mẹ đẻ còn được chia hoa hồng, với cả lúc ly hôn được chia một ít tài sản, cũng đủ cho cô chi tiêu về sau, có điều cô vẫn cứ đi tìm một công việc dạy dương cầm, tuy rằng thu nhập không gọi là cao, nhưng cô nói có thể cùng người khác giao tiếp cũng là một loại vui sướng. Cố Nhực Ngu phát hiện ly hôn xong trạng thái tinh thần của chị ngược lại càng ngày càng tốt, cũng không hề nói thêm cái gì, mãi đến một ngày, Cố Nhực Sầm nhận một cái cô bé con tầm tuổi Đa Đa trở về, nói với bọn họ, cô chuẩn bị thu dưỡng con bé.

Khi con bé còn không hiểu chuyện, cha mẹ làm cảnh sát đã hy sinh vì nhiệm vụ. Thân thích trong nhà đầu tiên một nhà nuôi nó một thời gian, về sau lại cảm thấy nó là gánh nặng, cuối cùng đem nó đến Viện phúc lợi.

Nhạc Nhạc thực khiến cho người ta thích, hoạt bát hiếu động, tuy rằng ban đầu không quen thuộc còn có chút ngượng ngùng, nhưng cô bé phát hiện tất cả mọi người đều đối với nó thật tốt thì chậm rãi trở nên thân thiện hơn, hiện giờ giống như thân nhân ở chung, thường thường cùng nhau đi ra ngoài du ngoạn. Tuy rằng Nhạc Nhạc so với Đa Đa nhỏ hơn ba tháng, nhưng bởi vì là con của Cố Nhực Sầm nên liền dứt khoát để Đa Đa gọi bằng tỷ tỷ, Nhạc Nhạc cũng thập phần vui vẻ làm tỷ tỷ.

Chỉ là, bạn nhỏ Tường Tri bị bắt làm đệ đệ thì không cao hứng như vậy.

Hoàn toàn khác với Nhạc Nhạc hoạt bát hiếu động, Tường Tri từ lúc sinh ra đã không khóc không nháo có thể thấy được cậu kỳ quái, hơi trưởng thành một chút, cũng không giống các bé trai khác đi chọc mèo ghẹo chó, giết tóc bé gái, đánh nhau với các bé trai khác, mà là an tĩnh phi thường, thích nhất một mình ngồi ngốc, đùa nghịch món đồ chơi, xem sách cho trẻ con, sau cậu chậm rãi bắt đầu xem một ít sách càng thâm ảo so với độ tuổi. Nói ngắn lại, cậu không thích âm ỉ, không thích dơ loạn, Cố Nhực Ngu thường

thường cảm thán ghen biển di, hoặc là trực tiếp liền đem tội danh đặt lên đầu Trương Trọng Lâm.

Trương Trọng Lâm cũng bắt đắ dĩ, mỗi khi nhìn nhì từ về tiểu đại nhân anh cũng không có cách nào dùng giọng trẻ nhỏ nói chuyện với cậu, cho nên Cố Nhược Ngu thường xuyên nghe thấy đôi phụ tử "nghiêm túc" nói chuyện.

Mà cố Nhạc Nhạc, đối với Trương Trì mà nói, tuyệt đối là cái máy chế tạo phiền toái. Chỗ nào có cô bé liền có tiếng ồn ào, cả ngày giống con khi bùn tung tăng nhảy nhót, bác gái cũng mặc kệ nhóc, nói thơ ấu hẳn là nên như vậy, như vậy bản thủ xấu xí!!! Trương Trì hoàn toàn không tán đồng.

Cố tình Cố Nhạc Nhạc rất thích cậu nhóc "đệ đệ" này, chuyện gì cũng thích lôi kéo cậu, khiến cho cuộc đời Trương Trì nhiều thêm rất nhiều tai bay vạ gió. Mà hiện tại, mẹ lại nói cho cậu, Cố Nhạc Nhạc muốn cùng cậu đi học với nhau?

Trời ơi, ai tới cứu cậu với!

**Tác giả viết cuối chương này, nói rằng nội dung các phần về sau sẽ kể về chuyện xưa của Trương Trì, nhưng trong convert và raw mình đều không thấy còn phần nào nữa. Cho nên truyện tới đây là hết phiên ngoại.*

Cảm ơn tất cả mọi người đã yêu thích và theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.